
GONCA SOYDAŞ
Aşk güzeldir,
kalptekine boyun eğmeye başlayana kadar!
OYUNCAK
①
POSTİGA

OYUNCAK

POSTİGA YAYINLARI: 199
Roman

Kitabın adı: **Oyuncak**
Yazar: **Gonca Soydaş**
Genel Yayın Yönetmeni: **Gökay Türkyılmaz**
Editör: **Burçin Çelik**
Son Okuma: **Münevver Latifoğlu**
Sayfa Tasarım: **Ceyda Çakıcı Baş**
Kapak Tasarım: **Murat Gündoğan**

ISBN: **978-605-9724-16-6**
Birinci Baskı: **Kasım 2015**

Sertifika No: 32393

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık san. Tic. Ltd şti
Merkezefendi mah. Fazılpaşa cad. no 8/2
Zeytinburnu/ İstanbul
Tel: 212 576 01 36

POSTİGA YAYINLARI
Postiga Basın Yayın Tanıtım Hiz. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. TİM 2 İş Mrk. No 8/505-506
Topkapı-Zeytinburnu İSTANBUL
Tel: 212 501 58 27

www.postigayayinlari.com
postigayayinevi@gmail.com

© **Gonca Soydaş**/ Postiga Yayınları (2015)
Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

OYUNCAK

GONCA SOYDAŞ

POSTiGA

Teşekkür

Bir kitabın ilk cümlesi; yaşama merhaba diyen, minik bir mucizenin ilk kalp atışını anımsatır her daim bana. Büyülü bir diyarın anahtarını mürekkebe bulayıp, nefes alışını dinlemeye başlamak gibidir yazmak benim için. En başta anlam veremese de, zamanla satırlarla süslediği bambaşka yaşamlara konuk olduğunu fark eder insan. Bir yerden sonra onlarla güler, onlarla ağlar kıvama gelir. Kendi kalemi en yakın arkadaşlar, dostlar yaratır ona. Umut etmenin nefes almakla eş değer olduğunu kavrar zamanla. Sonra içinde patlayan her kıvılcım, yeni bir hayata gebe olur.

Ben kendimi bildim bileli; gün içinde yaşadıklarımdan tutun da, yediğim yemeğe kadar durmadan bir şeyler yazdım. Bir şeyler karalamadığım zaman, kendimi yalnız hissetmeye başladım. Benim mürekkebimin bulandığı dostlar edindim, onların hayatlarına dâhil oldum. Ama hiçbir zaman kendime anne diyemedim. Oyuncak, benim özgürce nefes alabilen ilk bebeğim oldu. Çocukluk hayallerimin zirveye taşınması, gökkuşağına bulanması oldu.

Kitabımın basılacağını öğrendiğim günden bu yana; beni en çok telaşlandıran, en çok yazmaktan korktuğum kısım bu olsa gerek. Bu yola baş koyduğumdan beri, o kadar çok teşekkür biriktirdim ki; şimdi nereden başlamam, nasıl yazmam gerektiğini kestiremiyorum bir türlü.

Önceliğim her daim olduğu gibi anneme olacak elbette. Ona edeceğim teşekkür, dünyanın en kalın kitabının sayfalarına bile sığmaz aslında. Benim dünyalar güzeli annem, o kadar şanslı bir çocuğum ki senin gibi bir melekle kutsandım. Hayatımın her adımında, daha ilk saniyesinden beri her kararımda benim elimi tuttuğun, benden o güzel desteğini hiçbir zaman esirgemediğin için, sana sonsuz teşekkür ediyorum. Sakın elimi bırakma ne olur...

Biricik babacığım, adım attığım bu yeni dünyada en büyük hayalimi gerçekleştirirken bana güvendiğin, yanımda olduğun için sana da sonsuz kez teşekkür ediyorum. Yaslandığım omzun hiçbir zaman benden uzaklaşmasın.

En özel teşekkür tabii ki Cemal'ime! Evrenin gelmiş geçmiş en baş belası kardeşi! Seni bu kadar çok sevmeseydim Deniz karakteri

asla can bulmazdı. Tatlı tatlı didişip dursak da aramızdaki o özel bağ hiç kopmasın.

Benimle birlikte sevinen, ağladığımda kanatları kırılan geniş ailemin her bir ferdine ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Benim için çok ama çok değerlisiniz...

Kendimi bildim bileli yanımda olan, bana destek veren dünya tatlısı kuzenlerim Gözde Yayla, Sena Yayla, Damla Yayla ve Begüm Soydaş; başınızın etini yiyip dursam da, beni daha çok çekeceksiniz! Her şey için çok teşekkür ederim.

Bir insanın arkadaşı çoktur; ama dostu azdır. Benim hayatımın en büyük nimetlerinden birisin Büşra Fidan! İyi ki varsın ve sonsuza dek benimle birlikte olacaksın. Sana teşekkür etmeye yetecek kelimem yok hanemde; ama biliyorum ki sen her zaman olduğu gibi, yine anlarsın beni. Bir de kendini hazırlasan iyi edersin; çünkü daha anlatılacak çok hikâyem var!

Özge Gemik... Senin için ne desem bilemiyorum. Bendeki değerin satırlara sığmayacak kadar fazla inan ki... Yazdıklarımı insanlarla paylaşmam için beni zorladığın o günleri asla unutmayacağım. Her şey senin beni bu adımı atmaya zorlamanla başladı. Kocaman teşekkür ederim!

Benim birbirinden değerli güzellerim Eda Koca, Eda Öge, Nihal Aybey ve Seray Cansever... Her düşüşümde elimi sımsıkı tuttuğunuz için kocaman teşekkürler. İyi ki hayatımdasınız ve sonsuza dek de öyle olmaya devam edeceksiniz!

En biricik okurum Rümeysa, sana en büyük teşekkürlerden birini etmem gerek. Bana verdiğin o güzel destek, her düşüşümde ayağa kalkmamı sağladı. Başını haddinden fazla şişirdiğimi biliyorum, lütfen affet...

Sosyal medyadaki bütün okurlarıma benimle birlikte heyecanla bu yolu yürüdükleri için teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız böyle bir şeyi gerçekleştirmeye benim gücüm yetmezdi. Hepinizi çok seviyorum!

Her türlü bana destek olan editörüm ve çok sevdiğim ablam Burçin Çelik'e sonsuz teşekkür ederim. Senin gibi dünya tatlısı bir insanla beraber, bu yolda yürüyeceğimi bilmek, beni daha da heyecanlandırıyor.

Kalemime güvenip bana bu şansı veren Postiga Ailesi'nin her bir ferdine tek tek teşekkür ediyorum.

Son olarak da bu kitabı alarak bana bir şans veren sizlere, bütün kalbimle teşekkür etmek istiyorum. Umarım kapı eşiğinde bekleyen umuda sımsıkı tutunarak geçer ömrünüz...

En değerli varlığım annem, ilk aşkım babam ve
Deniz karakterine varlığıyla can veren
biricik kardeşim Cemal'ime...

Bölüm 1
Yeni Umutlar

Dalgaların sessiz kıpırtısıydı umut etmek. Sakin birkaç notanın, kalbe işleyip ruha dokunmasıydı. İnsan, umutlarıyla beslenen bir canlıydı. Hayat karmaşasının ara sokaklarında, asıl benliğimizi bulmaya çabaladığımız günlerden beri; düşlerimizi paylaştığımız her kitap, büyüsüne kapıldığımız her film, bize bunu anlatıp durmamış mıydı? En azından bana göre bu böyleydi. Bütün hayatımı umut ederek, onlara sımsıkı sarılarak geçirdim ben. Bebeklik evremi hatırlamıyorum tabii ki; ama çocukluğumdan örnekler verebilirim sizlere.

Babaannemi ziyarete Bulgaristan'a her gidişimizde, gün daha doğmadan uyanırdım. Sevinçle üzerimi değiştirip sessizce çıkardım sokağa. Arka bahçemiz, diğer ucunu göremeyeceğim kadar büyük ve yeşildi. Her günüm küçük, kırmızı bir uğur böceği aramak ve bulmak için umut etmekle geçerdi. İlk o zaman tanıştım sanırım umut etmekle. Sonrasında da avuçlarından hiç kurtulamadım.

On yedime kadar sessiz bir hayatım vardı işin aslı. Küçük şeylerle mutlu olur, basit dualar için ellerimi açardım gökyüzüne. Annemin sabah uyandığımda mantar kurabiyesi yapmış olmasını dilerdim mesela. Kardeşimin oyuncak bebeklerime dokunmamış olmasını, babamın hayallerimi süsleyen pembe bisiklet ile işten gelmesini dilerdim. Sonra...

Sonra ben büyüdüm ve hayallerim bedenime sığmaz oldu. Felaketim oldu.

Sırf yapmak istediğim için âşık oldum. Değer görmek, sevilmek istedim. Erken büyümeye çalıştım sanırım, hayata erken tutunmaya... Şimdilerde bunun ne

kadar gereksiz bir amaç olduğunu anlayabiliyorum. Dilediğim gibi erken büyüdüm; ama olmasını istediğim gibi tozpembe değil, dipsiz kuyuların kâbuslarımı süslediği bir siyah ile.

İnsan severken unutabilir mi aşkını? Ben başardım. Bütün saflığımla kalbimi açtım; ama avuçlarımda koyu kırmızı kan lekeleri kaldı. Oysa annemin dizine yatıp saçlarımı ördürdüğüm zamanlar çok da geride değildi.

Kitapların kızıydım ben ve onlardaki gibi bir aşk ile kelepçelenmem gerekirdi. Buna inanıp bağlandım iyice, hikâyemizin sonunu gördüğüm halde seviyorum dediğim adama. Ben pamuk prensestim ve onu da dudaklarımdaki zehri emecek olan yakışıklı prensim sandım. Gece bitip gün ışıyınca ortaya çıktı tüm gerçek. Ne ben pamuk kadar duruydum artık, ne de o hayallerimin erkeği olacak kadar iyi.

Kim bilir belki iki yıldır uyuyan bedenimi ruhuma taşıyacak birini bulurdum artık. Belki de uyuyan güzeldim aslında ben, hiçbir zaman pamuk prenses olamamıştım. Gerçek aşkı bulacağıma inancım vardı elbette, ama henüz değildi. Zaman, bunu bana getiremeyecek kadar erkendi.

İçimi acıtan koca bir nefes alıp olduğum yerde durdum. Neredeyse bir buçuk saattir kitapçıdaydım; ama gözüm sayfaların aşklarını göremeyecek kadar kördü. Evden çıktığımdan beri kardeşimin en yakın arkadaşlarından biri tarafından göz hapsinde tutuluyordum ve bu yapmayı en sevdiğim eylemi gerçekleştirmeme bile engel oluyordu. Yavaşça bir iki raf arkamda dikilen Baran'a döndüm.

"Ya yanıma gel ya da git Baran."

Başını hafifçe yana eğip dudaklarına ufak bir gülümseme kondurdu. "Sen de geleceksen neden olmasın?"

Güldüm. Yapabileceğim tek şey buydu çünkü. Beni seven insanlar beni korumak için etrafımda pervane olmuşlardı ama bu boğuluyormuşum gibi hissettirmekten

öteye götürmüyordu beni. Yalnız başıma özgürce sokaklarda gezdiğim o günler maziymiş gibi geliyordu artık. O kadar eski, bir o kadar tozlu bir kitap sayfası gibi.

"Yalnızsın bugün."

"Deniz'in gelmesini istemedim. Biliyorsun yazın grip olmayı başarabilen ender bir canlı türü sevgili kardeşin."

Deniz ve hastalık psikolojisini düşünmek bile suratımı buruşturmama yetmişti. Evi yaşayan diğer insanlara zehir edebilecek güçte bir psikolojik baskısı vardı. Hiçbirimiz ona kıyamadığımız için her isteğini yerine getiriyor, Deniz'i iyice pohpohluyorduk. Küçücük bir çocuktan farkı yoktu hasta olduğu zamanlarda. Sanırım bu erkeklerin genelinde olan bir durumdu.

"Hadi artık Derin, hangi kitabı alacaksan al da seni eve bırakayım."

Baran'a sadece başımı sallayıp çıkış kapısına yöneldim. Bugün bana kitaplardan da hayır yoktu. Kafam her zamankinden daha doluydu sanki, mümkün olabilirmiş gibi. Beynimdeki çark sürekli dönüyor, beni düşünmeye zorluyordu. Bir anıdan diğerine... Bir fikirden ötekine...

Kitapçıdan eli boş çıktığımdan beri yan yana yürüyorduk. Takip edilmek hoşuma gitmiyordu. Baran, Deniz'in olduğu kadar benim de arkadaşımdı. Aynı mahallenin çocuklarıydık, aynı topun peşinde koşmuştuk senelerce. Çocukken topumuzu, arabamızı, bebeğimizi nasıl seviyorsak öyle seviyorduk birbirimizi şimdi. Biliyordum ki onun da içi yanıyordu, o da artık özgür olmamı diliyordu. Bense umut etmeyi bile unutmuştum. Ömrümün sonuna kadar gençlik aşkım tarafından lanetlenmişim gibi hissediyordum.

Sessizce yürüdük iki sokak boyunca. Diyecek o kadar söz, anlatacak o kadar cümle varken konuşmayı unutuveriyordu dil. Kime anlatabiliyordum ki yaşadıklarımı sahiden? Bu zamana kadar ayakta kalabilmem bile mucizeydi işin aslı. Bedenim vardı belki; ama ruhumu

kaybedeli çok olmuştu. Neredeydi kim bilir? Umarım benim gibi varlığın içinde bir hiçe dönüşmemiş de hayatını yaşıyordur.

Bizim evin kapısının önüne gelince ufak bir 'görüşürüz' havada asılı kaldı. İkimiz de dert etmeyip yollarımızı ayırdık ve ben küçük çantamdan evin anahtarını çıkarıp dış kapıya doğru ilerledim. Baran'ın ben içeri girmeden gitmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Anahtarları girişteki vestiyerin üstünde duran sepete atıp ayakkabılarımın bağcıklarını çözmek için eğildim. Sinirliydim aslında. Tek istediğim kitapçı gezip, kendime içine gömülebileceğim yeni kitaplar almaktı. Ama çok sevgili kardeşim bu sadece iki sokaklık yürüyüş için bile peşime arkadaşını takmıştı. Sanki beni korumaya gücü yetebilirmiş gibi.

Deniz ile yapacağımız tartışmayı gözümün önünde şekilden şekle sokarak salona geçtim. Benim içeri girmemle televizyon izleyen annem kaçarcasına kendini mutfağa attı. Aynı evin içinde birbirimizin suratına bakamıyorduk. İki yıldır alışmam gerekirdi bu duruma; ama canımdan çok sevdiğim annemle böyle tepetaklak olmak olmayan ruhumu deliyordu. Acısını içeride hissediyordum.

Başımı istemsizce iki yana salladım. Şu an düşünmem gereken bu değildi. Bir an önce Deniz'i bulup artık şu paranoyaklığından vazgeçmesini sağlamam lazımdı. Bütün hayatımı eski erkek arkadaşımdan kaçarak yaşayamazdım. İki yıl geçmiş olmasına rağmen paçalarımı bir türlü sıyıramadığım adam. Kaan Solaker.

Kafamın karışmasına izin vermeyip duraksamadan üst kata çıktım ve kapıyı bile çalma gereği duymadan Deniz'in odasına girdim. Yatağına uzanmış gözleri kapalı bir şekilde kulağında kulaklıklarıyla müzik keyfi yapıyordu. Hızla yanına gidip kulağındaki kulaklıkları hışımla çektim. Okyanus gözleri anında beni buldu ve her zamanki kavgamızı tekrarlayacağımızı anlayan De-

niz, sıkıntıyla iç geçirdi. Uzandığı yerden doğrulup başlamam için baygın gözlerini bana dikti.

"Yeter artık Deniz, sence de sıkmadı mı bu iş?"

"Sana iki hafta dışarı çıkmak yok dedim. Anlaması bu kadar zor mu?"

Ellerimi saçlarımın arasından hırsla geçirip sinirlerimi kontrol altına almaya çalıştım. Bu diretmelerinden nefret ediyordum. Kaan ne zaman ortaya çıksa, beni eve kapatmaya çalışıyordu. Dışarı tek başıma çıkmama izin vermiyor, elinde olsa okula bile göndermek istemiyordu. Annemin pek umurunda değilmiş gibi görünen bu olay, babam tarafından destekleniyor ve ben ikiz kardeşimin hünerli ellerine bırakılıyordum.

Aslında onları anlıyordum. Başıma bir şey gelmesinden korkuyor, Kaan'ın bana zarar vermesini istemiyorlardı. Oysa bildikleri sadece son iki yılda beni bir yerlerde sıkıştırmasıydı. Bunun öncesi de vardı. Anılarıma saklanmış, açılmamaya mahkûm... Daha korkunç şeyler yaşadığımı bilseler, bu etrafıma sardıkları koruma kalkanıyla beni boğulmaktan beter hale getirirlerdi. Zaten kimseye de Kaan'ın bana yaptıklarını açıklamaya gücüm yetmezdi. Bu acıyı onlara yaşatamazdım.

"Ben de sana buna gerek yok dedim. Anlaması bu kadar zor mu?"

Oturduğu yerden kalktı ve bana doğru ilerledi. Atkuyruğu şeklinde toplu olan saçlarımın kenarlarından fırlamış birkaç tutamı kulağımın arkasına ittirip, elinin tersiyle yanağımı hafifçe okşadı.

"Bunu yapmayı ben istiyor muyum sanıyorsun? Anlamaya çalış Derin, sana bir şey olursa yaşayamam ben. Biz aynı ruhun iki bedeni değil miyiz seninle? Benim canım yandığında sen ne hale geldin hatırlamıyor musun?"

Yutkundum. O günleri, o hastane köşelerinde beklerken her saniye biraz daha öldüğüm o berbat günleri hatırlamak istemiyordum. Deniz şu an iyiydi ve canlı

kanlı karşımda duruyordu. Bir daha asla o soğuk hastane odalarına düşmeyecekti.

"Çok sıkıldım artık Deniz, sen de beni anla. Bütün hayatım o adamdan kaçarak mı geçecek benim? Nasıl yaşarım böyle?"

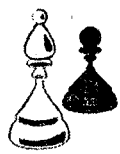
Kollarını belime dolayıp beni göğsüne bastırdı. Saçlarıma kondurduğu öpücükler sakinleşmemi sağlasa da, bir tarafım hep buruktu. Bu şekilde hayatıma devam edemezdim. Ömrümün sonuna kadar beni koruyacak halleri yoktu ya?

Elleri sırtımı usulca okşarken odanın kapısı tıklatıldı ve annemin sesi içeride yankılandı. "Babanız sizinle konuşmak istiyor çocuklar."

Deniz'in kollarından sıyrılırken annemin beni izleyen gözleriyle karşılaştım. Bu uzun zamandır bir ilkti galiba. Sanki bir şey söylemek istiyor da yapamıyor gibiydi. Gözlerinin bana anlatmaya çalıştığı o kadar çok şey vardı ki hangisine bakmam gerekiyordu, bilemedim. Uzun zamandır lazım olmadıkça konuşmuyorduk annemle. Bakışlarından geçenleri anlamlandıramasam da kendimi tuhaf hissetmiştim. Ağzını bir iki kere açıp daha sonra vazgeçerek tekrar kapattı ve acele etmemizi söyleyip odadan kaçarcasına çıktı.

"İşte bu tuhaftı," diye fısıldadı Deniz. Demek ki bir tek ben böyle düşünmüyordum.

Babamın ne konuşacağını merak etmemek elde değildi. Böyle bir aile toplantısını en son, yanlış hatırlamıyorsam, dört ay kadar önce yapmıştık. Kaan'ın beni market çıkışında sıkıştırıp tenha bir sokağa sürüklediği, sırtımı pis duvara yapıştırdığı, elindeki maket bıçağıyla beni tehdit ederek korkudan titreyen bedenimi yola fırlattığı o gün... Olayın üzerinden yaklaşık birkaç saat geçtikten sonra; Deniz beni bulduğunda, tek beden olduğuma hâlâ şükrediyordum. Fazlasıyla korkunçtu. Neyse ki bıçağı üzerimde kullanmamıştı. *O an için.*

Babam salona adım attığımızı gördüğü an, okuma gözlüklerini çıkarıp yanındaki fiskosun üzerine koydu ve oturduğu ikili koltukta biraz daha diklendi. Annem köşedeki berjere oturmuş bakışlarını da camdan dışarı dikmişti. Stresli olduğu her halinden belli oluyordu. Birbirine kenetlediği parmaklarıyla oynuyor ve bariz bir şekilde dudaklarını kemiriyordu.

Deniz de benim gibi durumun ciddiyetini fark etmiş olmalı ki bir elini usulca benim parmaklarıma geçirdi ve babamın sağ tarafında kalan üçlü koltuğa doğru ilerlemeye başladı. Tam yerime oturacakken, babam adımı seslenince durdum ve başımı ona doğru çevirdim. Sol eli oturduğu koltuğun boş tarafını pışpışladı. Yavaşça aldığım komutu yerine getirerek yanına oturdum.

Saçlarımı okşarken "Benim güzel kızım," diye fısıldadı. Gülümsemeye çalıştım ama kendimi o kadar kasmıştım ki pek becerdiğim söylenemezdi.

"Seni ne kadar çok sevdiğimizi biliyorsun, değil mi? Ben de, annen de, kardeşin de."

Başımı salladım, tabii ki biliyordum. Annem ile ne kadar aramızda soğuk rüzgârlar esse de çok sevildiğimin bilincindeydim. Ona kızmaya hakkım yoktu. Benim yüzümden başına gelenler, ailemin başına gelenler, kolay şeyler değildi ve annem sadece yaşadığı o müthiş acıyı unutamıyordu. Hepsi bu kadardı.

Ben ağzımı açmayınca babam da derin bir nefes alarak konuşmasına devam etme gereği duydu.

"Her baba küçük kızının kahramanıdır derler. Kahramanın olarak seni koruyamamak, canının yanmasının önüne geçememek korkunç bir his Derin. İnan bana evdeyken bile o adam sanki buradaymış gibi tetikteyim."

Başıyla annem ve Deniz'i işaret etti. "Hepimiz öyleyiz. Geceleri çığlıklarınla uyanıyoruz, gündüzleri attığın her adımı kovalamaya çalışıyoruz. Kapana kısılmış gibi hissettiğinin farkındayım ve bu hiç hoşuna gitmiyor, anlayabiliyorum. Ben de en az senin kadar rahatsızım bu durumdan. Bu şekilde yaşamayı hak etmiyorsun. Sen hep en iyinin de iyisine layık bir çocuk oldun."

Gözlerim yaşlarla perdelenirken yalnız olmadığımı babamın bulutlu gözlerinde de görüyordum. Onunkilerin kopyası olan okyanus mavilerim akıtamadığı yaşlarla kıvranıyordu. Bu konuşmanın nereye gittiğini kestiremiyordum ve daha ne kadar ağlamadan dayanabilirim hiçbir fikrim yoktu.

"Seni buralardan çok uzaklara da gönderirdim biliyorsun, yapmak istedim de. Ama bu odadaki herkes o adama ve soyadının gücüne bunun bir etkisi olmayacağını biliyor. Seni nereye saklasam bulacağını ikimiz de biliyoruz, değil mi?"

Cevap bekler bakışlarına karşılık yine sadece başımı salladım. Konuşmaya gücüm yoktu, konuşursam babamın boynuna hıçkırıklarımla atlayacaktım ve bu sözlerin devamı belki de hiç gelmeyecekti.

"Bugün ofise geldi, beni ziyarete."

Deniz hemen yerinden sıçrayıp, babamın karşısında olduğunu önemsemeden bir küfür savurdu. "Ne istiyor yine? Yetmedi mi yaptığı pislikler?"

Babam tek bir bakışıyla Deniz'i yerine oturtunca asıl konunun bu olmadığını hissettim. Sorun Kaan'ın bugün onu görmeye gitmesi değildi. Bambaşka bir şey vardı, annemin de babamın da bu kadar yıkık olmasında.

Deniz sinirle homurdanıp yerine geri çökünce babam da kaldığı yerden konuşmasına devam etmeyi seçti.

"Her zamanki şeyleri zırvaladı. Boşuna çabalıyormuşum, bu işin sonu belliymiş."

"Hah! O piç bir daha Derin'e elini süremeyecek." Deniz yerinden kalkmaya yeltenince annem koşar adım

yanına gitti ve kolundan çekiştirip koltuğa tekrar oturttu. Kendisi de hemen yanına oturdu ve elini kardeşimin parmaklarına doladı. "Sadece dinle, bırak baban bitirsin."

Bu görüntü gözümden bir damla firar ettirdi. Engel olamadım. Annemin sıcaklığına o kadar acıkmıştım ki... Tarifi yoktu bu duygunun. Açıklaması yüreğimde gizli, boğazımda düğümlüydü.

"O herifin söylediklerini pek önemsemiyorum artık; ama bu korktuğum gerçeğini değiştirmiyor. Elinden geleni yapacak ve benim ona karşı durmaya gücüm yeterli değil."

"Ne demek baba bu? Gerekirse Derin'i gözümü kırpmadan odasına hapsederim. Kardeşime parmak ucuyla dokunmasına bile izin vermem o adi pisliğin!"

Babam Deniz'e buruk bir şekilde gülümsedi ve gözlerini yine üzerime dikti. "Bu şekilde yaşamasına da izin veremeyiz oğlum." Durdu ve bakışlarını benden kaçırdı. Yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Asıl konuya şimdi giriyor olmalıydık. Mümkünmüş gibi daha fazla gerildim.

"Son beş aydır her gün bir genç adam geliyor ziyaretime. Bazen arıyor, bazen de üşenmeden şirkete geliyor. Arabayla yolumu kestiğini bile bilirim konuşmak için. Nüfuzlu bir ailenin oğlu... Bana kendi hikâyesini anlatıyor, ben de ilgiyle dinliyorum. Bazı şeyler yaşamış, kötü şeyler. Benden yardım istedi, teklifi benim için de kârlı olan bir durumdu; ama en başından beri direndim. Kolay değildi kabul etmek."

Gözleri tekrar beni bulurken yüreğindeki acıyı daha net gördüm babamın. İçim parçalandı ve bakışlarımı kaçırdım. Ben onların canlarının yanmasına dayanamazdım ki... Ailem benim her şeyimdi, tek varlıklarım.

Babamın eli çenemi bulup yukarı kaldırdı ve beni acının bayrak diktiği gözlerine bakmaya zorladı. Kara bulutların kapladığı okyanus bakışlar kasırgaya daha fazla

dayanamamış olmalı ki bir damla yaş döktü gözlerimin önünde. Kalbim tekledi. Bu ilkti, ilk kez babamı karşımda bu kadar zayıf görüyordum. Uzanıp o çirkin damlayı sonsuzluğa kavuşamadan yakaladım ve parmaklarımın arasında hapsettim. Avcum yanağında sabit dururken babam çenemdeki elini yanağıma çıkardı ve parmaklarıyla usulca okşadı.

"Kabul etmek istemedim kızım, inan bana çok direndim. Seni nasıl başka bir adama daha teslim edebilirdim?"

Ateş vurmuşçasına hızla babamın yanağındaki elimi çektim ve kelimelerini birleştirmeye çabaladım. Yanlış anlamış olmam gerekirdi. Öyle olmalıydı. Tanımadığımız bir adam, beni neden babamdan isterdi ki? Ne sıfatla? Benimle ne işi olabilirdi?

"Şimdi sen adamın tekinin elini kolunu sallayarak gelip Derin'i isteğini mi söylüyorsun? Ne demek bu baba?" Deniz'in zorlukla yutmaya çalıştığı çirkin sözler başımı döndürdü. Dünya etrafımda son sürat topaç misali dönüyorken, bazı şeylere anlam yüklemeye çalışıyordum; ama eksik bir şeyler vardı. Ne için, ana soruyu oluşturuyordu galiba. Tanımadığım bir adam beni ne için isterdi? Zihnime hücum eden cevaplar yığını midemi bulandırdı.

"Otur şuraya Deniz!"

"Ne demek otur baba? Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Saygı sınırını çoktan aşan kardeşimin kararan bakışları pek hayra alamet değildi. Sinirlenince gözü dönen bir adamdı ve hoş şeyler olmayacak gibi görünüyordu.

"Evlenmek istiyor, ömür boyu kızımı korumak ve ona güzel bir hayat sunmak istiyor. Ne yapmamı beklerdin?" Babamın hızlı bir şekilde kalkıp, odada volta atmaya başlamasını boş gözlerle izledim. *Evlilik? Kabul edilmiş bir evlilik üstelik... Benim üzerimden! Yok artık!*

"Ben yapamıyorum ama o çocuk yapabilir. Güçlü bir ailesi var ve Kaan Solaker'e kafa tutabilecek bir kişiliğe sahip." Ellerini saçlarının arasından geçirip Deniz'in kar-

şısında durdu babam. Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Babam, Caner Üstündağ, oğlunun onu anlamasını istiyordu büyük bir açlıkla; ama kardeşimin gözleri o kadar dönmüştü ki bu sözsüz savaşın hiçbir yararı yoktu.

"Ben ister miyim sanıyorsun ha? Ben kızımı, karanfilimi, elin adamına vermek ister miyim? İki yıl dayandık Deniz, daha ne kadar böyle devam edebilir? Daha ne kadar dayanabilirim ben, canımdan bir parçanın böyle acı içinde kıvranmasına? Elimden bir şey gelmiyor anlasana! Geçen hafta olan bardağı taşırdı artık oğlum."

Son cümlede fısıltıya dönen sesi artık hıçkırıklarımı bastıramamama neden oldu. Barajın bütün kapakları açıldı ve sular altında kaldım. Geçen hafta olanlar... Sadece dış yüzünü biliyorlardı, sadece Kaan'ın beni birkaç saat alıkoyduğunu. Oysa tenimde gezinen keskin metal hâlâ titrememi sağlıyordu. Kaan Solaker her zamanki gibi vücuduma bir imza daha bahşetmişti. Sol bacağımın görünmeyecek kadar üst tarafında kalan üç hatırı sayılır büyüklükte çizgi... Şu an kabuk bağlamış olan bıçak yaram *K* harfi şeklinde kanlar içinde parlamıştı.

"Sen kararını çoktan vermişsin zaten, ne bok yediğinin farkında değilsin!"

Hızla yanlarına ilerleyip Deniz'i kolundan yakaladım. Beni fark etmesiyle keskin bakışlarını babamdan çekti ve benim üzerimde gezdirmeye başladı. İçinde kopan fırtınaları anlayabiliyordum ama babamı da anlıyordum. Hepimiz çaresizdik ve ailecek rahata ereceğimiz o çıkar yolu, iki yıldır bulamamıştık.

Beni benden iyi tanıyan kardeşim, gözlerimdeki ifadelerden kabullenişi yakalayıp çıkarmış olmalı ki omuzlarımı sımsıkı saran elleriyle beni sarsmaya başladı. "Asla! Duyuyor musun beni? Asla ama asla, sana bu pisliği yapmasına izin vermeyeceğim! Eğer kabullenip tamam dersen seni öldürürüm. Duydun mu beni Derin?"

"Yeter Deniz omzumu çıkardın!" dedim sessizce. Beynim bin bir soruyla çalkalanıyordu. Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Elim ayağım bu kadar bağlı olmak zorun-

da mıydı? Soruların nasıl saçma olduğunu biliyordum, aslında bütün cevaplar zihnimde mevcuttu. Biliyordum babamın bunu benim iyiliğim için yaptığını. Başka türlü nasıl koruyabilirdi ki beni o adamdan.

O adam. Eskiden sadece yanımda olması için dünyaları vereceğim insana *'o adam'* diye hitap ediyordum artık. Bana yaşattıklarını unutamazdım asla. Peki, şimdi ne olacaktı? Babam kabul etse bile boyun mu eğecektim her şeye? Sırf Kaan'dan kaçabilmek için hiç tanımadığım bir adamla mı evlenecektim? Nerede kalacaktı benim hayallerim? Nasıl girecektim tanımadığım bir adamın yatağına? Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı.

Deniz kendini odasına atınca hepimiz bir bir dağıldık. Annem sessizce mutfağa geçerken babam da beni sımsıkı sarıp öptükten sonra evden dışarı atmıştı varlığını. Onun için de zordu bu durum, biliyordum. Hangi babanın yüreği dayanırdı ki bütün bunlara? İçine düştüğüm boşluk koca bir kara deliğe dönüşüp beni yutmaya başladığında soluğu odamda aldım. Düşünecek bir şeyim yoktu, kararımı vermiştim çoktan; ama yine de yalnız kalmaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Sessiz duvarlara fısıldadım çaresizliğimi saatlerce. Şansıma lanet etmeyi bırakalı çok olmuştu. Hepsini hak etmiştim, başıma gelen her şeyin sorumlusu bendim ve yanımda ailemi de yakıyordum. O kadar aptaldım ki kaçmam gerektiğini bilmeme rağmen yanında olmuştum o adamın. Kaan, ciddi anlamda psikolojik sorunları olan bir çocuktu ve bunu en iyi ben biliyordum. En büyük zararları bana vermesine rağmen onun yanında olmayı seçmiş, onu iyileştirebileceğime inanmıştım, küçük aklımla. Şimdi de seçimlerimin bedelini ödüyordum işte. Üstelik tek başıma da değildim bu yolda.

İsteyip istememem önemli değildi artık. Ailemi bu işten uzak tutmaya yetecekse evlenirdim de. Kim olduğu da önemli değildi kocam olacak adamın, babam güveniyorum demişti. Kahramanım o adama güveniyorsa, ben de güvenirdim. Yeterince beklemiştim yakışıklı prensi-

mi, yeterdi bu kadar. Benim masalım kara bulutların altında yazılanlardandı demek ki. Sonunda suratta buruk bir gülümsemeden başka bir şey bırakmayanlardan...

Zorla değil, ben istediğim için olacaktı bu evlilik. Ya Kaan'ın boynuma geçirdiği çürümüş limon kokan kalın hâlâtları takmaya devam edecektim ya da yeni bir sayfa açacaktım kendime. İçinde aşk olmayan ama sevebileceğime inanmak istediğim beyaz bir sayfa. Ama bu öyle bir beyaz olacaktı ki, ne çocukluğumun bulut rengi ne de gençliğimin kirlerle boyanmış hali... Öyle bir beyaz ki griyle süslenmiş... Kaan'ın elimde bıraktığı en acı gerçek de buydu sanırım. Yirmi yaşında olup da ellisini devirmiş gibi hissetmek.

Gümüş tepsiye neresinden bakarsam bakayım aynı sonuca ulaşıyordu aklım. İki yıldır elimden bir şey gelmiyor olabilirdi ama ailemi korumak için bir şansım vardı artık. Kaçıp çocukluk yapmaya hakkım yoktu. Çünkü ben erken büyümeyi seçenlerdendim. Varsın bir demir parçası girsindi parmağıma, yeter ki artık üzülmesin babam, ağlamasın annem. Deniz, ne yaparsam yapayım peşimi asla bırakmayacak bir vakaydı zaten. Biz doğarken âşık olduk birbirimize, ta ana rahmini beraber paylaşmaya başladığımız o gün. Babamdan önce tanıdım kardeşimi ben. İlk aşkım her zaman Deniz'di ve sonsuza kadar da öyle kalmaya mahkûmdu, mahkûmduk.

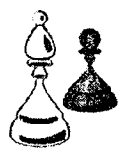
Kapının açılmasıyla zihnimde saatlerdir dönüp duran düşünceleri bir kenara ittim. Deniz yavaşça odaya girip kapıyı arkasından kapattı. Sırtını ahşap zemine dayayıp bir müddet sessizce beni izledi, bakışları buruktu. Sadece birbirimize baktık, anlamaya çalıştık, usulca neden böyle oldu diye sorduk. Cevap basitti aslında; ama kardeşim aptallığımı yüzüme vurmayacak kadar düşünürdü beni. Zaten hiçbir zaman benim hatam olduğunu kabullenmemişti.

Derince bir nefes alıp hareketlendi ve cenin pozisyonunda uzandığım yatağın ucuna gelip oturdu. Dizine yatmam için bacaklarını işaret etti. İtiraz etmeden kıv-

rıldım onun güven dolu tenine. Sakinleşmişti epey; ama içindeki fırtınaları duyabiliyordum. Aramızda öyle bir bağ vardı ki, konuşmadan hissedebiliyorduk birbirimizin sorunlarını. Kendini suçluyordu her zamanki gibi. Her şeyin onun suçu olduğunu sanıyordu; ama bilmediği, ona anlatamadığım bir sürü şey vardı. Duysa Kaan'ı kimse onun elinden alamazdı; ama bunu kardeşime, ikizime yapamazdım.

"Özür dilerim..." diye fısıldadı. Başımı bacaklarından kaldırıp yanına oturdum. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve "Sakın..." diye karşılık verdim. "Yetmedi mi artık kendini suçladığın Deniz? Ortada bir suçlu varsa o da benim. Gerçekten tanımadan bir adama âşık olan ben!"

Gözlerini yumdu ve kollarını beni içine hapsetmek istercesine sımsıkı bedenime sardı. Biliyordu yapılacak başka bir şey olmadığını. Babamın elindeki son kozu oynadığını biliyordu o da. "Eğer sana zarar gelirse hiçbir şey umurumda olmaz bu sefer. O gideceğin adam, senin kılına zarar verirse hiçbir şekilde acımam." Hiçbir şey söylemeyip gözümdeki yaşlarla canımın diğer yarısına sımsıkı sarıldım.

Sıkıntıdan dönen başımı yok saymaya çalışarak aynada son bir kez daha kendime baktım. Omuzlarımdan düşen açık kahve dalgalı saçlarım, buğday tenimle uyum içindeydi. Üzerime geçirdiğim turkuaz mavisi, kalın askılı, kare yaka elbise vücudumu sımsıkı sararak beni hoş bir görüntüye taşıyordu. Ama bu durumun pek de umurumda olduğunu söyleyemezdim. Tek istediğim şu günün bir an önce bitmesiydi. Alnımdaki teri silerek, sakinleşmek adına büyükçe bir nefes aldım ve aşağıda beni bekleyen insanların yanına gitmek için odamdan çıktım.

Merdivenin her basamağında hayatımın güzel geçen yıllarını geride bırakıyordum adeta. Diğer yandan da belki bu iş gerçekten kurtuluşum olurdu. İçimde Kaan'dan kurtulabileceğini düşünen umutlu bir kız çocuğu yaşadığına hâlâ inanamıyordum aslında.

Son basamağa gelince duraksamadan edemedim. Bacaklarım bile emin olup olmadığımı sorguluyorlardı sanki. Köşeyi dönünce vazgeçme gibi bir ihtimalim olmayacaktı. Doğrusu hiçbir zaman böyle bir ihtimale yer vermemiştim aklımda. Ama son bir hafta içinde hızla gelişen bütün olaylar zihnimi bulandırıyordu. Bütün bu olanlar, yeni bir hayata attığım bu kocaman adım gözümü korkutuyordu. Kararımın doğru olduğuna inandığım haklı nedenlerim vardı kendimce; ama bundan sonrasını hayal edemiyordum.

Babama kabul ettiğimi bildirdiğimden beri Deniz eve uğramamıştı. Büyük ihtimalle atölyede sabahlıyordu. Benim en çok ona ihtiyacım olduğunu göremeyecek kadar canı yanıyor olmalıydı. Geri adım atmak için geç değildi belki; ama ileri atacağım adımlarım arasında Kaan'a giden bir yol olmamalıydı. Bu benim ilk ve tek şansımdı. Belki de son şansım.

Ürkek adımlarla ahşap salon kapısından içeri girdim. Cam kenarındaki tekli koltuklarda babam ve onun yaşlarında bir adam oturuyordu. Annem, babama en yakın koltuğa kurulmuşken adamın yan tarafındaki üçlü koltukta da saçı boynunda bir topuzla zarifçe toplanmış bir kadın vardı. Gözlerinin renginde koyu mavi bir gömlek ve siyah diz altı bir kalem etek giymişti. Ayağındaki kahverengi ev terlikleriyle pek uyumlu bir kombin oluşturmuyordu. Gülümsedim. Annem bugün bile evin kurallarını korumaya çalışıyordu. Hiç kimse, isterse cumhurbaşkanı olsun, bizim eve ayakkabı ile giremezdi.

Bakışlarım kadının hemen yanında oturan benim yaşlarımdaki kıza kaydı, ardından da pür dikkat beni izleyen mavi bakışlara. Kısacık kesilmiş sarıya çalan saç-

larıyla, otuzuna merdiven dayamış bir adam vardı karşımda. Gözlerimiz birleşince hafifçe gülümsedi. Maviler birbiriyle çarpıştı ve ben de karşımdaki adamın içtenliğinden cesaret alarak gülümsemeye çalıştım.

"Derin, gel otur kızım."

Babamın sesiyle ondan tarafa dönüp işaret ettiği yere, annemin yanına oturdum. Uğultuların kesilip gözlerin üzerime sabitlendiğini hissedebiliyordum; ama başım bir türlü yerden kalkmıyordu. Bilmediğim bir adamla evlenecektim ve bu durumda ne kadar rahat olunabilirse, o kadar rahattım işte. *Kısaca, hiç.*

Annemin eli bu kadar yakmımdayken neden uzanamıyordum ki? Bari bugün yanımda hissetseydim onu. Çok şey mi istiyordum? Cevabı beni bile güldürdü. Evet, çok şey istiyordum. Bu beladan en çok annemi kurtaracaktım sanırım.

"Kızımız da aramıza katıldığına göre, asıl konumuza geçebiliriz sanırım Caner Bey."

Konuşan adama baktım kirpiklerimin arasından. Buraya zorla getirilmiş, o koltukta zoraki oturuyormuş gibi bir hali vardı. Bacak bacak üstüne atmış otururken benden tarafa bir kere bile bakmadığını fark ettim. Buna rağmen rahatsız olduysam, adam benimle ilgilense ne yapardım hiçbir fikrim yoktu.

Kötü şeyler olmayacak Derin, sadece sakin ol ve bugünü atlat.

Kesik kesik aldığım nefesler stresimin üzerini örtmüyor, aksine sallanan sandalyesindeki battaniyeyi kucağından çekiyormuş gibi hissettiriyordu. Bu gerginlik bünyeme fazlaydı. Her an bir yere kusacakmışım gibi tetikte beklemeye başladım. *Hayır, hayır, hayır, sakin ol! Lütfen sakin ol Derin!*

Babam dik duruşunu bozmadan karşısındaki adama gülümsedi. O da benim gibi bu adamdan hoşlanmamış olmalıydı. Ne kadar kibar davransa da bakışlarının altında gizliydi hırçınlığı. Belki de bildiği başka şeyler

vardı. Evleneceğim adamın babama anlattığı hikâyesinde yatan, gizli birkaç cümle olabilirdi belki de bu bakışların altında.

"Biz Arın ile konuşmamız gereken her şeyi konuştuk Okan Bey. Bugün burada olmanızın tek sebebi, kızımın ailenizi tanımasını istememden kaynaklanıyor."

"Arın ile konuştuklarınız beni ilgilendirmiyor Caner Bey. Ben onun babasıyım ve bu benim görevim."

Ortama sis bombası etkisiyle anında yayılan gerginlik, bir iki saniye içinde elle tutulur bir kıvama geldi. Babam Okan Bey'in cevabına karşılık önce imalı bir bakış attı, ardından da hafif tınılı bir kahkaha odayı doldurdu.

"Okan Bey, yapmayın lütfen. İkimiz de buna hakkınızın olmadığını çok iyi biliyoruz."

Hayır, aile problemlerine girmek istemiyordum. Beni ilgilendirmezdi, en azından şimdilik! Bugünün bir an önce hiçbir sorun çıkmadan bitip gitmesini istiyordum. Hatta o imzayı hemen şimdi, şu anda atsam ve bu tedirginlik dağılıp toz olsaydı.

"Bu, Arın'ın tercihi. Oğlumuz Caner Bey ile görüşmüş zaten Okan, lütfen dikkat et."

Anneleri olduğunu düşündüğüm kadın, kocasına bariz bir şekilde gözdağı verip başını diğer tarafa çevirdi. Benim inatla içeri girdiğimden beri dönmediğim tarafa. O adamın orada olduğunun farkındaydım, hissediyorum. Ama dönüp gözlerimi oraya dikecek kadar cesur değildim ne yazık ki. Sadece ismi vardı bildiğim. Arın. *Güzel ve tuhaf...* Gözüme bir o kadar da ürkütücü geliyordu. *Soğuk ve duygudan yoksun.*

"Ben sonuna kadar oğlumun attığı her adımın arkasındayım." Kadının billur gibi berrak ve bir o kadar da narin ses tonu havaya karışıp kulaklarımdan içeri süzüldü. Ben pür dikkat karşımdaki kadına bakarken, her hareketimi izleyen gözlerin farkmdaydım. Neden böyle tedirgin hissettiriyordu ki? Daha görmemiştim bile üstelik. Neyden çekiniyordum da bakamıyordum ona?

"Derin." Bütün hareketlerini incelediğim kadınla birden göz göze gelince, istemsizce nefesimi tuttum. Adımı söylemişti değil mi?

"Efendim?" Bana ait olmadığına yemin edebileceğim sesim, zaten gergin olan bedenime bir de tutkal ile utancı yapıştırdı. Gözlerimi hafifçe kısıp kendime kaşlarımı çattım. Kadın bu hareketime sadece gülümsedi ve devam etti.

"Ben İrem. Farkındayım böyle fazla tuhaf oldu; ama elimizdeki şartlar bunu gerektirdi, değil mi?" Önce yanında oturan kızı işaret edip "Bu kızım İpek, senden sadece bir yaş küçük. Sana severek arkadaşlık edecektir," dedi. İpek bana samimiyetle gülümserken annesi kızının yanındaki mavi gözlü adamı işaret etti. "Büyük oğlum Aras, Arın'ın abisi; dolayısıyla artık senin de abin." Aras'ın dudakları kibarca kıvrıldı; ama ne kadar içtendi emin olamadım.

Sıra beklediğim kişiye gelince nefesim ışık hızıyla ciğerlerime hapsoldu. Geçen saliseler bile uzundu sanki. Neden bu kadar heyecanlanmıştım ki şimdi? Ellerimi kucağımda birbirine kenetleyip beklemeye başladım.

"Ben hallederim anne, sen zahmet etme."

Savaşa hazırlanan bir kral kadar sert, tebessümle söylenmiş olsa bile; kışın yağmayan karın havaya vasiyetiymişçesine soğuk, tıpkı isminin ağzımda bıraktığı tat gibi buruk bir ses tonuydu duyduğum. Titrememe engel olamadım.

Bakışlarım yavaşça sol tarafımda kalan yemek masası kısmına dönerken alamadığım nefeslerin, yukarılara pençelerini etime gömerek tırmandığını hissediyordum. Atak yaşamak üzere olan astım hastaları gibiydim ve havayı nereden tedarik edeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Mavi ve kahvenin buluşması yıllar almış gibi baktım o gözlere. Korkmamı gerektirecek kadar soğuktu bakışları. Yüzündeki gülümseme o kadar gerçekçiydi ki,

dikkatli bakmadığı takdirde suratında eğreti durduğunu fark edemezdi kimse. Sahte olduğunu anlamak için Arın'ın gözleriyle temasa girmek gerekiyordu. Kahvenin en berrak tonunda nasıl olurdu da ışıltı olmazdı? Bu güzel gözlerin böyle bakması hak değildi.

Gözlerini mavilerimden ayırmayan kahveler önce hafifçe kıpırdandı, sonra da babama döndü. "Caner amca, biz Derin ile mutfakta biraz konuşabilir miyiz?"

Gözlerimi karşımdaki adamın kendine hayran bırakan özgüveninden ayırabilsem belki babama bakabilir, nasıl bir surat ifadesi takındığını görebilirdim. Ama Arın öyle bir insandı ki, babamla konuşurken bile, gerek varlığıyla gerekse bakışlarıyla dikkatimi ondan başka bir yere vermemi engelliyordu. Bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir bilgim yoktu.

Kısa bir an sonra babamdan, "Kızımın bileceği bir şey, ona sorman gerek oğlum," karşılığı alınca, kahvelerin odak noktası yine benim mavilerim oldu. Bir insan nasıl bakışlarıyla hem milyon şey söyler, hem de duvar misali ne hissettiğini belli etmezdi?

Bir şey söylemem gerektiğinin farkındaydım; ama bu işte bir terslik olduğunu düşünmeye başlamıştım birdenbire. Belki de Arın'ın bakışlarından geçen bir kelimeyi tercüme edebilmiştim durup dururken. Ters giden şeyler vardı. Kendi kendime kuruntu yapmak istemiyordum; ama karşımdaki adamın bakışları, buz kütlesini gülümsemesinin ardına gizlemiş gibiydi.

"Yolu göstermek ister misin?"

İmalı bir biçimde seçilen sözcüklerle dünya üssüne iniş yaptım. Ne zamandır böyleydim acaba? Silkelenip kendime gelmem birkaç saniyemi alsa da toparlandım ve yerimden kalkıp mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Uzun koridor boyunca sessizce yürüdük. Sadece adımlarımızın parkelerde çıkardığı o tok ses vardı kulaklarımda yankılanan. Mutfaktan içeri girip yemek masasına doğru ilerledim ve oturmadan yüzümü ona döndüm.

Yavaşça içeri süzüldü ve kapıyı ardından kapayıp dışarı sesin gitmesini engelledi. Tek eliyle kapının yüzeyinden destek alarak bana döndü. Üzerindeki füme rengi takımın ceketi yukarı doğru sıyrıldı ve beyaz gömleğinin bir kısmı, sıkıştırılmış olduğu pantolondan dışarı çıktı. Kravat takmamıştı ve üstten iki düğmesi açıktı. Pahalı gömleğine yakışır kol düğmeleri vardı. Tahminen isminin baş harfleriydi. *A ve E.* Soy isminin ne olduğunu merak ettim. Kendimi Kaan'dan kurtulacağıma o kadar odaklamıştım ki, Arın hakkında hiç ama hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna ne yazık ki karar veremedim.

Bakışlarım kafası karışmış ve itiraf etmek gerekirse gördüklerinden tatmin olmuş bir edayla suratına kaydı. Küçük ve buna rağmen hafif çekik gözleri kapkara kirpiklerle süslenmiş, kahvelerin daha da belirginleşmesini sağlamıştı. Hafif kemerli burnu düşününce kusurmuş gibi dursa da, suratına değişik bir hava, bir ağırlık katıyordu.

Ne kalın ne de ince diye bir kalıba giremeyecek kadar güzel dudaklarına kaydı gözlerim. O an ne yaptığımı fark edip mavilerimi tezgâha doğru kaçırdım. Bozuntuya vermemek için düzelmeye çalıştığımda ise karşımda demin kendisini özenle incelediğimin bilincinde olan bir Arın vardı. Ukala gülümsemesi dudaklarında sadece birkaç saniye can buldu. Daha sonra salonda takındığını hissettiğim bütün maskeleri yüzünden attı ve saf öfke dolu bakışlarını üzerime dikti. Tek kelime etmeden izledi, nefesimin kesilmesine neden oldu, asırlara bedel saniyeler boyunca. Konuşmaya karar verdiğinde ise beni şaşkına çeviren bir tiksintiye buladığı sesi doldu kulaklarıma, buz tutmuş göl misali. Bakışları bir saniye bile ayrılmadı gözlerimden. Ürkekçe yutkundum ve sindirmeye çalıştım her bir harfi.

"Seni benim yapabilmek için çok çaba harcadım Derin. Babana o kadar çok dil döktüm ki... Her şeyi, ya-

şadığım her şeyi tek tek anlatmak zorunda kaldım. Bir daha açmamaya yemin ettiğim yaralarım tekrar ve tekrar acımasızca kanadı sayende." Nereye varmaya çalıştığına anlam veremiyordum. O yüzden sustum ve konuşmasına devam etmesini bekledim.

"Babana seni Kaan'dan koruyacağıma dair söz verdim. Eğer kurallarıma uyarsan, o adamı, ömrünün sonuna kadar dert etmene gerek kalmaz." Durdu ve kapıya yaslı duran elini indirdi. Kollarını göğsünde birleştirirken sözlerinin etkisini arttırmak istercesine bana doğru hafifçe eğildi. "Ama yanlış yaparsan, en ufak bir hatayla bana gelirsen ağır ödersin küçük Üstündağ. Seni şimdiden uyarıyorum; ayağını denk al, hamleni doğru oyna. Yakında nasıl bir oyuna misafir *oyuncak* olduğunu zaten anlayacaksın."

Cevap beklemeden, arkasına bile bakmadan kapıyı açıp çıktı ve salona doğru ilerledi. Boş bakışlarla ceketinin düğmesini ilikleyerek içeri süzülmesini izledim. İma ettiği hiçbir şeyi kavrayamamıştım. Hangi oyundan bahsediyordu? Hangi oyuncaktan? Ağır ödersin derken, neyin bedelini ödeyecektim? Ben yaptığım her aptallığın bedelini ödemiştim zaten, başka bedellere takatim yoktu artık.

Mutfakta bekleyip kimseyi meraklandırmak istemediğim için kafamda bir yığın soruyla salona doğru yöneldim. Bu işin sonu pek düşündüğüm gibi olmayacaktı galiba. Geri adım atmamaya kararlıydım; çünkü Kaan da atmayacaktı. O beni istedikçe güvende olmayacaktım ve ben güvende değilsem ailem de değildi. En azından annemin beni affedebilmesi için geri adım atmamalıydım.

Nefes alış verişlerimi düzenledim ve kendime böyle bir lüksüm olmadığını sürekli hatırlatarak salona doğru ilerledim.

Bölüm 2
Yaşarken Öldürmek

Zamansızlık ilkesinin birinci maddesiydi Arm Emre Özyazar benim için. Ansızın hayatıma giren, tuhaflığın hat safhâlârmda yaşayan bir adamdı. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bilmemek merak uyandırıyordu zihnimin en ücra köşelerinde. Hiç kimse, durup dururken bilmediği, tanımadığı bir kızı himayesi altına almazdı. Benimle ilgili bambaşka planları olduğunu hissediyordum. Parıldayan kahverengi gözlerinin ardından bana umarsızca sırıtan şeytanı görebiliyordum.

Kısacık geçen bir hafta içinde olmuştu her şey. Daha ne olduğunu anlamadan; kendimi, kalın bir deftere imza atarken bulmuştum. Hayallerimi, hayatımı kapının dışına bırakıp, bu eve öyle girmişim gibi hissediyordum. Hayallerini kurduğum gelinliğim yoktu, ya da mutluluktan ışıldayan gözlerim. Kendimi nasıl bir belaya soktuğumun da yeterince bilincinde değildim galiba.

Özyazarlar'ın yaşadığı ev, İstanbul'un ender yeşillerinin ardına saklanmış, üç katlı ve etraftaki evlere oranla, ben buradayım diyen güzellikteydi. Fazlasıyla büyük bir alana yerleştirilmiş olan evin dışında kalan bahçe, insanı kendine çekiyordu. Kum bejine boyanmış evin pencereleri, kahvenin en can alıcı koyu tonlarından olan bir ahşaptı. Çevrede çok fazla ev olmaması, buraya huzuru taşımış gibiydi. Ama o huzur beni ne zaman bulurdu, onu pek kestiremiyordum.

Nefesimi tutarak adım attım yatak odasına. Ne olacağını, bir türlü anlamlandıramıyordu zihnim. Beynim milyon tane senaryo işleyip duruyordu. Bakışlarım önümde ilerleyen adama takıldı. Geniş omuzlarını kaplayan siyah ceketini kollarından sıyırıp, yatağın üzerine

atmasını izledim. Siyah kravatını da aynı hızla çıkarıp ahşap zemine fırlattı. Bütün vücudunu ortaya seren, üzerine yapışmış beyaz gömleğin düğmeleriyle uğraşmaya başlarken bana döndü. Baş başa kaldığımız her an olduğu gibi, suratındaki iyi çocuk gülümsemesi silindi ve gözleri başıma iş açacağını haykırırcasına üzerime dikildi. Beni asıl korkutansa sinsilikle yana kıvrılan dudaklarıydı.

Sesli bir şekilde yutkunurken bakışlarımı üzerinden çekip etrafımda gezdirdim. Fazlasıyla boğucu bir odaydı. Boğucu ve soğuk, tıpkı sahibi gibi... Yatak, dolap ve komodinler mat bir siyahtı. Füme yatak örtüsü ve cam kenarına konulmuş yine füme rengi berjer de büyük bir başarıyla bu boğucu havaya eşlik ediyordu. Odaya açıklık katan tek şey, rengini tam çözemediğim duvarlardı. Bu oda, yıllarımı geçirdiğim rengârenk odamdan fazlasıyla farklıydı ve buna alışabilir miydim, hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerim ne kadar oyalanırsa oyalansın, yine asıl odağını buldu ve anlamadığım bir şeylerle uğraşan adama baktım. Odadaki küçük kitaplığın önündeydi. Üzerindeki gömleğin bütün düğmeleri açılmış, pürüzsüz teni ortaya dökülmüştü. Sadece yan profilden bile bu kadar iyiyse, önünü dönünce göreceğim vücudu hayal etmesi çok zor değildi. Karşımdaki adam gerçekten güzeldi. Hafif uzun çenesine zıt, bebeksi suratı kirli sakalla daha ağır bir görüntüye taşınmıştı. Açık kestane rengi gür saçlarının yan tarafları, ön kısmın kesimine göre biraz daha kısaydı ve bu da ona değişik bir hava katıyordu. Ama Arın'da beni en çok etkileyen çok hafif çekik, küçük gözleriydi. Kahverenginin en canlı tonlarından biriydi bence. Donuk bakışlarının altında saklı olan ateş ise, zihninde bir yığın düşüncenin aynı anda döndüğünün sinyalini veriyordu bana. Bir erkeğe göre fazlasıyla uzun olan kirpiklerle süslenmişti kahveleri. Bir çift küçük göz ancak bu kadar güzel durabilirdi herhalde.

Elinde tuttuğu kamerayı alarak yatağın hemen ucuna kurulmuş kamera ayaklığına yerleştirdi. Yaptığı iş dünya üzerindeki en önemli görevlerden biriymiş gibi, kendini tamamen evrenden soyutlamıştı. Ne için bu kadar uğraştığına anlam vermeye çalışırken bakışlarımız kesişti. Üzerinde olan gömleğini yavaşça omuzlarından düşürdü ve suratında her zamanki beni ürküten gülümsemesiyle konuştu.

"Soyun."

Beş harf, iki hece, bir kelime... Anlamamış olmam ne kadar da saçma geliyordu kulağa, öyle değil mi? Hâlâ dikilmekte olduğum kapı eşiğinde, boş gözlerle karşımdaki adama bakmaya devam ettim. Aklından neler geçtiğini anlamaya çabalıyordum kendimce; ama Arın Emre Özyazar'a ulaşmak benim gibi basit düşünen bir insan için fazlasıyla zordu.

"Tam duyamadın galiba küçük hanım, çıkar şu üzerindekileri. Hemen!"

Son kelimede tavana vuran ses tonu, yerimden sıçramama neden oldu. Titreyen ellerim kendini koruma duygusunun etkisiyle, bedenimi sararken; gözlerim yatağın önüne kurulan kameraya kaydı. Ufacık bir bakış yetmişti bu sefer yapmak istediğini anlamam için. İlk gördüğüm günden beri Arın'dan korkuyor olsam da, bu kadar alçak bir adam olacağı hiçbir zaman aklıma gelmezdi. Yutkundum; çünkü dediğini yapabilecek bir potansiyele sahipti.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

İlk önce dudaklarındaki gülümseme silindi yavaşça. Ardından da keskin bakışlarını üzerime dikerek bana doğru ilerlemeye başladı. Farkında olmadan iki adım geriledim. Sırtım soğuk duvara değince; kaçacak yerimin kalmadığını anlamam, bu kadar kolay ele geçirilecek olmam canımı yaktı.

"Algılama yetin mi bozuk bakarkör? Oysa hep aşırı zeki olduğun konuşuluyor."

"Defol başımdan!" deyip hemen yan tarafımda duran kapıya doğru bir adım attım. Bir anda üzerime atlayıp kolumu yakalamasıyla, bedenimi duvara yapıştırması bir oldu. Vücudunu benimkine gereğinden fazla bastırarak hareket özgürlüğümü elimden aldı ve tek eliyle omuzlarıma düşen saçlarımı yakaladı.

"Hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri nedir, biliyor musun Derin?"

Ne yapacağını bir türlü kestiremeyen benden ses çıkmayınca; zincir misali saçlarıma dolanan elini aşağı doğru sertçe çekip, boynumu açığa çıkardı. Dudakları hafif dokunuşlarla boynumda kendilerine yol çizmeye başladılar. Hayır, öpmüyordu. Sadece teninin sıcaklığını hareketlerine tamamen zıt olan yumuşacık bir şekilde bedenimde hissediyordum.

"Bana cevap ver."

Kelimeler dudaklarından fısıltı halinde dökülmüş olsa bile, kendilerini dinlettiriyorlardı. Kesik kesik ve tok bir şekilde çıkan sesi, bunun gerçek bir tehdit olduğunu fazlasıyla anlatmıştı bana. Arın'da sezdiğim şey, gerçek bir psikolojik sorunlar zinciriydi. Tıpkı Kaan'da olduğu gibi... Bunun farkındalığıyla daha da korkup kendimi konuşmaya zorladım.

"Bi-Bilmiyorum."

Dudaklarını geri çekerken, saçlarımı çekiştiren elini de gevşetti. Uyuşan saç diplerimi ne kadar ovalamak istesem de, kollarım Arın'ın gövdesinin himayesinde, doğal olarak da hareket edemez haldeydiler.

"Kural bir; asla ama asla lafımı ikiletmeyeceksin. Ben ne dersem o olacak, bakarkör."

Ne yapacağımı bilemez halde kafamı sallamaya başladım. İstediği her şeyi yapabilirdim; ama bu... Bu fazlaydı. Ne yani bana nasıl tecavüz edeceğini mi kayda alacaktı? Bu nasıl bir pislikti böyle, aklım kabullenmekte zorluk çekiyordu.

Ne kadar süre gözlerime hücum eden yaşlarla onu izledim bilmiyorum; ama bu zaman dilimi Arın için fazla olmalıydı ki, saçlarımdaki elini iyice sararak başımı sırtımı yasladığım duvara hızla çarptı.

"Sana bana cevap ver dedim!"

Odayı inleten sesi, dengesizliğini kanıtlarken; bedenimde kaynayan korku havuzu daha da derinleşip, beni boğmaya başladı. Muhatap olduğum adam, düşündüğümden daha da korkunçtu. Nasıl bir belaya bulaşmıştım ben böyle? Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak buydu galiba.

Bedenim şok ve acıdan kavrulmaya başlarken, kelimelerim kendilerini en yakın köprüden aşağı sallandırmışlardı galiba. Ne konuşabiliyordum, ne de ufacık bir tepki verebiliyordum. Bu şekilde devam ederken karşımdaki kahvelerin daha da koyulaşmasını izledim, korku dolu gözlerle. Biraz daha konuşmazsam, tekrar bir şeyler yapacaktı. Canımı yakacaktı.

Önce boynunu hafifçe sağa yatırıp kemiklerinin kütürdemesini sağladı. Daha sonra da bütün gücünü üzerime verircesine, başımı tekrar duvara vurdu. Yanan beynimin acısından şoka uğrayarak çığlık atmama engel olamadım. Kafamda canlandırdığım bela, karşımdaki adamın bedeninden taşıyordu artık. Acıyan canıma eşlik eden gözyaşlarım beraberinde hıçkırıklara göz kırpmaya başladı. Anlamıştım ki cevap vermezsem veya istediğini yapmazsam, başıma daha beterleri gelecekti. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, dudaklarım kendilerine kilit vurmuşçasına açılmamakta direniyorlardı. Ben de elimde olan tek kurtuluş yoluna başvurup deli gibi kafa sallamaya başladım. Başka ne yapabileceğimi de bilmiyordum zaten.

"Konuşmazsan seni ben soyarım, Derin." Eline doladığı saçlarımı bırakıp başparmağıyla boynumdan aşağı doğru, yavaşça kendi rotasını çizdi. Kare yaka elbisemin göğüslerimi kapatan çizgisine kadar ilerledi ve kısa bir

an duraksadı. Sıcak dokunuşları bedenimi buz kütlesine çeviriyordu. Yakanın kesim hizasında gereğinden fazla yavaş hareketlerle ilerlemeye başladı tekrar. "Aslında başta benim planım da böyleydi; ama elbiseyi bayâ bir sevdim, bakarkör. Boşa heba olmasın, değil mi?"

"Ta-Tamam." Kekelememe engel olamıyordum ne yazık ki. Konuşabiliyor olmak bile büyük bir mucizeydi benim için.

Arın birkaç adım geri gidip beni izlemeye başladı. Bir eli çenesini buldu ve gözlerindeki duvarları yıkıp bana neler yapmayı düşündüğünü önüme serdi. Korkudan titreyerek ve yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığı bilinciyle sarsılarak; elim, elbisenin yan tarafındaki fermuarı buldu. Titreyen ellerim ne yaptığının bilincine varmakta zorlanırken, fermuarı aşağıya indirmeye başladım. Bu gecenin hayatımın en kötü kâbusu olmasını diledim. Gece yarısı yatağımda sıçrayarak uyanmayı, Deniz'in koynuna sığınmayı diledim çaresizlik içinde.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp Kaan'ın bana yaşattığı en korkunç geceyi düşündüm. O zaman da bu kadar korkmuş muydum acaba? Bu kadar çok kendimi işe yaramaz hissetmiş miydim? Hangisi daha beterdi? Kaan'ın, sevdiğim adamın gerçek yüzüyle tanışmak mı, yoksa karşımdaki bu tanımadığım adamın beni zorla yatağa atmasına izin vermek mi?

Baş dönmemi geçirmek için derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Arın hâlâ bıraktığım yerde, aynı pozisyonda beni izliyordu. Tek fark dudağının bir kısmını himayesi altına alan dişleriydi.

Gözlerimi delici bakışlarından çekip başka yere odaklamaya çalıştım. Görüş alanıma tekrar kamera girince titrememe engel olamadım.

"Bana nasıl tecavüz ettiğini mi kayıt altına alacaksın? Anlamıyorum ki eline ne geçecek?"

"Tecavüz?" Duraksadı ve çenesindeki eli ağır hareketlerle kirli sakalları üzerinde gezindi. "Yerinde olsam

böyle çirkin bir tabir kullanmazdım. Sadece soyadımın himayesi altına aldığım karımdan hakkımı istiyorum."

"Ve bu tecavüz olmayacak öyle mi? Kadın istemezse, evli olmasının bir önemi yok."

Hiçbir şey söylemeyip suratında asılı duran gülümsemeyi daha da genişletti. Anladım ki ne yaparsam yapayım, karşımdaki adamı, aklına koyduğu iğrençlikten vazgeçiremeyecektim.

"Nasıl bir psikopatsın sen?"

"Koleksiyon diyelim, ha? İçeride çektiğim seks videolarıyla dolu bir oda var."

Buz kestim. Her şeyi düşünmüştüm ama bu... Bir tek ben değil miydim yani? Buna ne kadar süre katlanacaktım peki? Hayatımı Arın Emre Özyazar'ın sürtüğü olarak geçirmeyi kaldıramazdım kesinlikle. Suratından benimle dalga geçip geçmediğini de anlayamıyordum. Bunun şakasını yapacak hali yoktu ya?

"Bu pisliğe hayatta izin vermem! Duydun mu beni?"

Suratından yavaş yavaş silinen gülümsemesine, iyice kısılan küçük gözleri eşlik etti. Eli çenesinden aşağı düşerken boynunda kasılan damarlarını yakaladı gözlerim. Sinirlenmişti. Bundan sonra ne olacağının sinyallerini veren bir sinirdi bu. Bedeninden taşan, beni fırtınaya savuracak olan...

"Hâlâ üzerinde mi onlar senin?"

Dudakları, şu ana kadar duyduğum en tok ses tonuyla kelimeleri kusarken; ben, farkında olmadan zaten fermuarı açık olan elbiseyi saran kollarımı serbest bıraktım. Titreyen ellerimle elbisenin askılarını sıyırdım ve odada yankılanan ağır bir sesle kumaşın yere düşmesini sağladım.

Bakışlarım yerdeki elbisemden kopup Arın ile birleşince nefesimi tuttum. Gözlerindeki parıltılara takılı kaldı bakışlarım. Değişikti, fazla talepkârdı. Küçücük, bedenimi saran çamaşırlarımla bir adamın karşısında dikildiğime inanamıyordum. Tek kaşı havaya kalkar-

ken pür dikkat beni incelemeye devam etti. Göğüslerimde diğerlerine oranla daha fazla oyalanan bakışlar, kendimi çırılçıplak hissetmeme neden oluyordu. Yanan suratımdan elle tutulur derecede taşan ateşle birlikte, titreyen bacaklarıma ani bir komut verip, yatağa doğru ilerledim ve füme çarşafı hızla çekip bedenime doladım. Bu hareketim onu fazlasıyla eğlendirmiş olmalı ki odayı kahkahası doldurdu. Çok ufak, kısacık bir an için.

Tekrar kameranın başına geçip kendince ayarlamasını yaparak bana döndü. İki elini birbirine sürterken hayatındaki en önemli işi halletmişçesine gururla gülümsedi. "Ve her şey hazır," deyip bana doğru ilerlemeye başladı. Attığı her adımla biraz daha gerileyip sonu geciktirmeye çabaladım. Yatağın kenarına çarpan bacaklarım, *'sana daha fazla süre yok'* dercesine sona geldiğimi haykırdılar.

Arın aramızdaki mesafeyi tamamen kapatıp önümde dikilmeye başladığında, başımı yere eğip dolu gözlerimi görmesini engellemeye çalıştım. Tek eliyle çenemi hafifçe kavrayıp başımı kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak, boş bir ifadeyle fısıldadı. "Artık oyunda benim sıram geldi, artık üzülmek yok." Benimle değil de kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali vardı. Kendine bunu yapmak zorunda olduğunu hatırlatıyormuş gibi.

Yatağın tahta kenarları bacağımı keserken, ayakta durmak fazlasıyla zordu ve düşmemek için de Arın'a tutunmak istemiyordum. Çenemi bırakmasıyla kendimi yatağa uzanmış, olacakları bekler bir pozisyonda bulacağıma emindim. Bu haddinden fazla iğrenç bir durumdu.

Boştaki kolu belimi sarıp, çenemdeki eli üzerimdeki pikeyi çekiştirmeye başlayınca; beynimde dönen her bir düşünce saman alevi gibi savrulup, kendini boşluğa bıraktı. Çok değil birkaç saniyeye güçlü parmaklar ince örtüden de kurtuldu ve Arın bedenimi eğerek beni yatağa serdi. Tek eliyle yataktan destek alıp ağırlığını üzerimden çekti. Olduğum yerde nefes bile alamayacak

haldeydim. Ne düşünebiliyor, ne de bu durumdan kurtulabilmek için bir şeyler yapabiliyordum. Çaresizliğim çırpınmamı bile engelliyordu sanki. Böyle olmamalıydı... İlk seferim bu şekilde değil, her genç kızın hayallerini süsleyen bir şekilde olmalıydı. Gözlerim daha fazla direnemeyip yaşlarını açığa çıkarınca, dudaklarım da ondan destek alırcasına sessiz odaya hıçkırıklarını yaydı.

Bu halimden hiç etkilenmeyen Arın, her şey normalmişçesine kafasını eğip, burnunu sutyenimden taşan göğüslerimde gezdirdi. Derin derin solurken iştahla fısıldadı. "Bu işten bu kadar zevk alacağım hiç aklıma gelmezdi. Şimdi o adamın sende ne bulduğunu anlayabiliyorum; ama neden daha fazlasına göz diktiğini aklım almıyor." Başını kaldırdı. Çenesi tenime değerken gözleri benimkileri buldu. "Neden benim elimdekine göz dikti onu anlamıyorum."

Kelimeleri bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Ne dediğini değil, bu iğrenç durumdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Yerimde kıpırdanmaya başlayıp, hiçbir şey elde edemeyince; daha da şiddetlendi hıçkırıklarım. O ise sadece beni izledi bu süre zarfında. Sonra da yavaşça kulağıma doğru eğilip eğlencesine devam etti.

"İstediğin kadar uğraş, bağırmakta da serbestsin. Bu evdeki hiç kimse sana yardım etmek için kapıya gelmeyecek. Bu ihtimali sil kafandan, yoksa bağırman fazlasıyla hoşuma gidebilir."

Yüzünün aldığı şekilden haberim yoktu, zaten umurumda da değildi. Uyarmış olmasına rağmen elimde olmadan son çare olarak bağırmaya başladım. Avazım çıktığı kadar, kendimden geçercesine çığlık attım. Elime geçen tek şey sesimin duvarlara çarpıp bana geri dönmesi oldu. Suratındaki gülümsemeyle üzerimden çok hafif kendini çekip debelenmemi zevkle izlemeye başladı. Bedenlerimizin arasına açtığı o küçük aralıktan faydalanarak, tek kolumu hızla himayesi altından kurtarıp

karşımdaki adamın beni iğrendiren suratına sert bir tokat attım. Fazlasıyla sert...

Birkaç saniyelik şaşırma evresinden yararlanarak, çıplak göğsüne tırnaklarımı geçirip, pek bir etkisinin olmadığını bildiğim yumruklarımla ona vurmaya başladım. Ne yaptığımın bilincine varmasıyla, ellerimi yakalamaya çalıştı; ama kaçmak için o kadar çırpınıyordum ki, o bile hırsıma şaşırmış duruyordu. Ne sanıyordu ki, sırf istediği için hemen kabullenip koynuna gireceğimi falan mı?

Kollarımı yakalayıp başımın üstünde birleştirmesi birkaç dakikasını almıştı. O kadar çok çırpınmıştım ki, beni dizginlemek onun için de uzun sürmüş olmalıydı. Bileklerime uyguladığı güç haddinden fazlaydı. Hâlâ zonklayan başıma şimdi bir de keskin bir bilek acısı eklenmişti.

"Adam gibi durmayı becerseydin, bu gece sadece işimi görüp bırakacaktım. Sen kaşındın güzelim."

Elimde kalan son dem hırstan güç alarak suratına tükürdüm. "İğrençsin."

"Söylesene hem it gibi korkup, hem bu kadar cesur olmayı nasıl beceriyorsun?"

"Senden korktuğum falan yok benim!"

"Bakalım elime bıçağı alınca da böyle konuşabilecek misin?" *Bıçak?* Kesici aletlerle pek güzel anılarım olmadığı için istemsizce titredim. Ne kadar aksini söylesem de korkuyordum. Suratımdaki korku ve şaşkınlık arasındaki ifadeden zevk aldığı belliydi. "Hadi ama, hiç mi seks fantezisi duymadın?" dedi gülerek.

"Sadistlik diyoruz biz ona."

"Bakalım ben kanını emerken altımda zevkten inleyince de böyle diyebilecek misin?"

Kanımı emmek? Gerçek anlamda kanımı emmek?

"Piçin önde gidenisin."

Bu sözümden sonra ellerimi bıraktığı gibi boğazıma yapıştı. Aniden kesilen nefesim, başımın dönmesine yol

açtı. Ağzım hava ihtiyacına dayanamayarak açıldıkça boğazımdan tuhaf sesler çıkıyordu. Boynumda Arın'ın sert parmaklarının ağırlığını hissediyordum. O kadar sıkıyordu ki, nefes almam her saniye daha da zorlaşıyordu. Parmaklarımı istemsiz olarak onun boğazımdaki ellerine götürüp çekiştirmeye başladım.

"Bana bir sebep ver, seni şu an öldürmemem için!" diye fısıldadı tiksinen bir ses tonuyla.

Nefes almam iyice zorlaşınca güçsüz düşen ellerim çırpınmayı bıraktı ve iki yanıma düştü. Gözlerimi iyice kapatıp kendimi bir şeyler düşünmeye zorlasam da yapamıyordum. Ağzımı açmaya çalıştığımı fark edince, boğazımdaki parmaklarını çok hafif araladı. Ciğerlerime dolan ani havanın verdiği acı, nefes almanın verdiği mutlulukla birleşince gözlerimden süzülen yaşlar daha da arttı. Az da olsa konuşacak kıvama gelince ağzımdan istemsizce dökülen boğuk kelimelere ben bile şaşırdım. "Yapma. Ya-Yalvarırım. Eline ne geçecek?"

Arın'ın boş bakan gözlerine zıt dudaklarından dökülen kahkaha kanımı dondurdu. "Hadi ama, az kalsın öldürüyordum seni; bu mu karşılığı? Elime ne geçeceği mi?"

"Bak ileride istediğin bu şey elbet olacak. Söz veriyorum; ama lütfen Arın, lütfen ilk seferim böyle olmasın." Başka türlü kurtuluşum olmadığını fark ettiğim içindi yalvarmayı, biraz olsun onu yumuşatmayı seçmek.

"Bakiresin yani," dedi fısıldayarak. Bir eli yumuşak hareketlerle suratımda gezinmeye başladı. Dudaklarıma gelince durdu ve başparmağını dişlerime sürterek ağzıma soktu. Kusmamak için kendimi var gücümle kasmaya başladım.

"Kim bilir kimlerin altına girmişsindir şimdiye kadar, buna gerçekten inanacağımı mı sandın?" Fısıltısı adi bir virüs edasıyla zihnime dolarken parmağını çekti ve sertçe dudaklarımdaki ruju suratıma yayarak silerken acı-

masızca devam etti. "Sana, kendini verdiğin o itlerin on bin katı zevk sunabileceğimi garanti ederim."

"Yalan söylemiyorum," dedim yalvarırcasına.

Cesaret edip yüzüne baktığımda suratıyla bütünleşmiş o pis sırıtışla karşılaştım. Sinirlerim iyice bozulurken, aramıza açtığı hafif aralıktan yararlanarak ani bir refleksle bacağımı hayalarına geçirdim. Sancıdan kasılıp üzerimden yatağın öbür tarafına düştü. Acıyla kıvranmasını fırsat bilip yerimden fırladım ve var gücümle kapıya doğru koştum. Tabii ki kilitliydi! Ne ara kilitlemişti bu adam kapıyı?

Ufacık bir an gözlerimle odayı taradım ve yataktan iki büklüm kalkıp üzerime doğru gelmeye başladığını fark ettim. Daha fazla düşünecek vaktim olmadığı için aklıma ilk geleni yapıp kendimi banyoya kilitledim. Dışarıdan küfredip kapıyı zorlayışını duyuyordum. Bu içeri giremeyeceğini gösterirdi, değil mi? Derin bir nefes alıp kapıya sırtımı yasladım ve yavaşça yere çöktüm. Kapıya attığı yumruklarla sarsılsam da yerimden kıpırdamadım.

"Açamaz mıyım sanıyorsun, ha? Buradan çıktığında sana yapacaklarımı hayal etmeye başla şimdiden. Başına yıkacağım burayı! Kimse seni elimden alamayacak! Duyuyor musun beni? Geri zekâlı sürtük! Nasıl bir belaya bulaştığının farkında bile değilsin!"

Daha sonra duyduğum kapı çarpma sesinden sonra derin bir nefes aldım. *Gitmişti değil mi? Gitmiş olmalıydı.* Nefeslerimi kontrol altına almak amacıyla bir elimi göğsüme bastırdım. Sakinleşmek için çabaladıkça daha fazla telaşa kapılıyordum sanki. Derin birkaç nefesi ciğerlerimle buluştururken odanın kapısının tekrar açıldığını duydum. Bu sefer içeri giren iki kişiydi.

"Abi yapma lütfen bırak o elindekini, yalvarırım!" *İpek.*

Birkaç saniye sonra sırtımı yasladığım kapıya inen çarpma sesiyle irkilip ayaklandım. *Eline aldığı herhangi bir sert cisimle kapıyı mı kırmaya çalışıyordu o? Pes ederek defolup gitmeyecekti, değil mi?* Korku, gecemin amansız misafiri

olarak daha fazla yayıldı benliğime. Arın'm gözü öyle bir dönmüştü ki isterse beni rahatlıkla öldürebilirdi. Artık emin olmuştum buna. Sadece dakikalar önce yapmaya çalıştığı da bu değil miydi sonuçta? Ya buna izin verecektim ya da bu zevki ona yaşatmayıp kendi işimi kendim halledecektim.

Kafamı çevirip banyoyu incelemeye başladım. Sert bir şey lazımdı bana, gözüm kararmıştı bir kere. Aynanın önündeki rafa konmuş melek şeklindeki küçük, porselen biblolar ilişti bakışlarıma. Daha fazla düşünmeden bir tanesini kapıp var gücümle aynaya fırlattım. Banyonun zemini bir anda patlayan camın parçalarıyla kaplandı. Kapının dışından gelen sesler iyice yükselirken, ben ne yapmam gerektiğine karar vermiştim çoktan. Yerdeki cam parçalarından birini alıp bileğime değdirdim.

Bu şekilde, bu adamla ömrümü geçiremezdim. Her dakika acaba ne olacak, bu sefer başıma ne gelecek diye düşünerek, nasıl yaşardı bir insan? Hangi bünye dayanırdı buna? Üstelik daha ilk günden kabulleniş bayraklarını çekmişti bedenim. Arın Emre Özyazar ile bırak bir ömrü, bir dakikamı bile geçirecek gücüm yoktu. Ona katlanmak düşündüğümden bile zordu.

Cam parçasını tutan elim titrerken gözümün önünde boğuk bir sis perdesinin eşliğinde ailem belirdi. Annem, babam ve hayatımın merkezini oluşturan kardeşimin suratlarını ne kadar yok etmeye çabalasam da bir türlü başarılı olamadım.

Farkında olmadan sıkmaya başladığım cam parçasını tutan elimden kanlar süzülmeye başlayınca anladım ki bunu onlara, aileme asla yapamazdım. Zaten hiçbir zaman da bu kadar güçlü bir insan olmamıştım. Bunu denemek bile benim sınırlarımın dışında bir olaydı. Ölüm belki benim kaçışım olabilirdi ama değer verdiklerimi yaşarken öldürürdüm.

Cam parçası elimden kayıp yere düşerken kapı gürültüyle devrildi.

Bölüm 3
İtaat

Gözlerimi acıyla kırpıştırdım. Suratıma vuran ışık neyin nesiydi, bir fikrim yoktu; ama sinirlerimi bozmaya yetmişti. Karanlığı severdim ben, sessiz sakin uyanmayı. Yatakta huzursuzca kıpırdanmaya başladım ve bu güneş ışığının sabahın köründe odamda ne işi olduğunu düşündüm sitem edercesine. Sahi, neyin nesiydi bu? Benim odam güneş almazdı ki, kuzey cepheye dönüktü.

Rahatsızlıkla yatakta öbür tarafa dönmek istedim; ama vücudumda anlamsız bir ağırlık vardı. Başımda delici bir ağrı, yetmezmiş gibi yutkununca yanan bir boğaz sancısına sahiptim. Bu nasıl bir güne başlangıç diye kendi kendime hayıflanırken, üzerime yapışmış sabah mahmurluğu yavaşça eteklerini çekmeye başladı. Dün gecenin korkunç anıları sinsi bir yılan gibi beyin hücrelerime süzüldü.

Gözlerim acı içinde açıldı ve bir kolunu belime sarmış, suratı bana dönük bir şekilde yüzüstü uyuyan adama baktım. Nasıl da masumdu. Düzgün nefes alış verişlerini dinleyip; açılan dudaklarını ve elmacık kemiklerine gölgeleri düşen gür kirpiklerini izledim. Bir insanın bu kadar güzel olup da, ruhunu şeytana satması adil değildi. Belki şu an yeni doğmuş bir bebek gibi duru, bir melek kadar güzel olabilirdi; ama dün gece bana yaşattıkları hiçbir insana yakışmazdı. Bu da karşımdaki adama hiçbir şekilde taviz göstermememem gerektiğinin kanıtıydı.

Belimi sımsıkı saran kolunu, zorla diğer tarafa itip yatakta doğrulmaya çalıştım; ama Arın beklemediğim bir şekilde ani bir hareketle beni tekrar yatağa yatırdı. Sırtım yumuşak döşeğe sert bir şekilde vurunca, dudaklarımdan acı bir inilti döküldü. Bu kadar narin veya kı-

rılgan bir insan değildim kesinlikle; ama dün gece yaşadıklarımın sebep olduğu, üzerime bulanan korku lekeleri en ufak harekette bile kendimi köşeye çekmemi sağlamıştı.

"Dün gece sayende pek uyuyamadık zaten, izin ver de şimdi rahat edelim!"

Yarı uyuklar vaziyette dudaklarından dökülen boğuk kelimeler bedenimi titretti. Sebebi korkudan ziyade sinirdendi. Bu kadar rahat olması, sanki dünümü başıma yıkmamış gibi davranmasıydı, beni bu kadar sinirlendiren. Yaptıkları normalmiş gibi bütün gece yanımda uyumuş bir adamdan bahsediyordum. Canıma kıymak istememi sağlayan adamın yüzsüzlüğü, mümkünmüşçesine canımı daha da yaktı. Bedenime dolanan teni, içimde büyüyen iğrentiyle daha da sert bir şekilde ittim.

"İyi, sen uyumaya devam et işte! Ben kalkıyorum!"

Doğrulan bedenimi hırsla tekrar yatağa çekti ve beni kendi vücudunun altına hapsetti. Uykulu halinden eser yoktu artık. Kahverengi gözleri alevler içinde parlayarak mavilerimin üzerinde gezinmeye başladı. Bu duruma sadece gülmek istedim. Hatta kahkaha atmak daha iyi gelebilirdi. Karşımdaki adamın üzerine sinmiş sinire sahip olması gereken bendim. Bunu bile benden çalıyor olması ne kadar da büyük bir ironiydi!

"Rahat dur," diye fısıldadı dişlerini sıkarak. Boş boş suratında gezinen bakışlarım bu saçma tavırlara daha fazla tepkisiz kalamadı ve bıkkınlıkla gözlerimi devirdim.

Suratında beliren tek tepki sadece birkaç saniyeliğine yay gibi hafifçe gerilen çatık kaşlarıydı. Demek ki şaşırabiliyordu Özyazar. Yüzünde sürekli gördüğüm ifade, buz gibi bakan bakışlar olunca bu durum beni şaşırtmıştı.

Odanın sertçe çalınan kapısı birbirlerine kenetlenen bakışlarımızın bölünmesine sebep oldu. Arın oflayarak bedenini yan tarafa atınca ben de hızla yerimde doğruldum. Kimse bu adamla uyuduğumu bilmesin, beni onun

kölesi gibi görmesin istiyordum. Elimde değildi böyle düşünmek... Ben kendimi Kaan ileyken bile bu kadar düşmüş, bu kadar basit hissetmemiştim galiba.

Ellili yaşlarının başlarında gibi görünen, saçlarını beyazlar süslemiş bir kadın girdi odaya. Tombul yanakları, yüzünü yer yer kaplamış kırışıklıklar, suratına daha anaç bir ifade katıyor gibiydi. Dün nikâh salonunda da görmüştüm; ama kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Uyanabildiniz mi Arın Bey?" diye sordu. Dilinde anlamlandıramadığım bir ima var gibiydi.

Arın'ın kaşları usulca çatıldı ve yatakta doğruldu. Bakışları karşımızdaki kadının her hareketini himayesi altına almıştı. Kadın asık suratıyla yatağın diğer tarafını dolandı ve hemen yanımdaki duvara yerleştirilmiş pencerelere ilerledi. Camları açıp odaya hava girmesini sağlarken kendimi kötü hissettim. Böyle basit bir işi ben de yapabilirdim. Bunun için annemden büyük bir kadının çalışması hoş değildi. Yataktan kalkarken sessizce mırıldandım.

"Ben yapardım, size zahmet olmasın."

Bakışları beni buldu ve merhamet kokan bir ifadeyle suratımda gezindi. Buruk bir gülümseme dudaklarına yayılırken nefesimi tuttum. Hafif öne eğilmiş başımı çenemden tutarak havalandırdı ve usulca omzuma dökülen saçlarımı okşadı.

"Günaydın güzel kızım."

Saçlarımda gezinen parmakları boğazıma kaydı ve anında çatılan kaşlarına eş, bakışları da sertleşti. İç çekip başını iki yana sallarken tekrar gülümsemeye çalıştı. Suratımı avucunun içine alıp okşadı ve gözlerimin içine bakarak fısıldadı.

"Deniz aşağıda, seni bekliyor."

Kardeşimin adını duyduğumda, vücuduma ılık ılık yayılan rahatlamayla karışık huzur duygusu, benliğimi sardı ve yüzümü ışıldayan bir gülümseme kapladı. De-

niz'in varlığı demek güven demekti benim için. Kendimi toparlayabilmem için ailemden birine ihtiyacım vardı ve bu görev her zamanki gibi kardeşime düşmüştü.

Aslında sabahın köründe burada olmasının asıl sebebinin dün olay çıkarmamak için katılmadığı nikâh töreni olduğunun bilincindeydim. Benim yanımda olamamak onu yıpratmıştı. Tıpkı bu duruma engel olamamanın vermiş olduğu yıkıntı gibi.

Gece olanları duymasıyla başıma açılabilecek olayları düşündüm. Ufak bir müddet söylemem gerektiği kanısına varmış olsam da, bu fikir anında belleğimden uçtu. Başıma gelebilecek olaylar silsilesini kaldıramayabilirdim. Üstelik tek saldıran taraf Deniz olmayacaktı elbette. Kardeşimi bir kez daha böyle bir duruma sokamazdım.

Karşımdaki kadına buruk bir gülümseme gönderip banyoya doğru ilerledim. Kırık kapının ardında etrafa saçılan cam parçalarını görmek gözlerimi doldurdu. Dün geceyi zihnimden koparıp atmanın bir yolu olsaydı keşke. Her anını ufak bir sandığa kapatıp üzerine kilit vurabilmek, o sandığı da ulaşamayacağım bir köşeye saklamak isterdim.

Gecenin bütün soğukluğu banyonun duvarlarından taşıyordu sanki. Üşüdüm ve parmaklarım istemsizce kollarımı sardı. Kendimi, varlığımı ısıtmak istercesine okşadım tenimi; ama içimde büyüyen buz kütlesine hiçbir getirisi olmadı. Omzuma dokunan elle irkildim ve hemen o tarafa döndüm.

"Ana banyoyu kullan istersen kızım, en azından burası temizlenene kadar." Yavaşça başımı salladım; ama kadın omzuma dolanan parmaklarını çekmedi. Üzgün bakışları üzerimde dolaşırken tek eliyle boynundaki lacivert fuları çıkarttı ve bana uzattı.

"Al bunu güzel kızım. Boynunda... Hafif izler var..."

Yutkunarak söylediği kelimeler bedenimden ziyade ruhumu titretti. Bir insanın sesini çatallaştıracak kadar acınacak bir halde olmak... Zordu. Tarif edemeyeceğim kadar çok hem de...

Kendimi, kadının bana gösterdiği banyoya attım ve elimi yüzümü yıkadım. İnatla aynaya bakmamanın bana bir getirisi olmayacaktı. Ürkek bakışlarım, yansımamla buluşunca yutkundum. Boynumda mora göz kırpan pembelikleri izledim bir müddet. Bakışlarım ürkekçe zemindeki mermerle birleşti.

Seri hareketler yapıp bir an önce kardeşimin yanına gitmek istiyordum; ama içimde yeşeren durgunluğa engel olamıyordum. Bacaklarım uyuşuk bir biçimde odaya geri döndü ve elinde havluyla suratını kurulayan Arın ile göz göze geldim. Buradaki banyoyu kullanmış olmalıydı. Umursamadım.

Soğuk bakışları tenimin her zerresine işlerken usulca giysi dolabının önünde dikildim. Kıyafetlerime göz gezdirirken, boynumdaki kızarıklıklar aklıma geldi. Şimdilik sadece pembemsi lekelerdi; ama bir kere bakan herkes, çok kısa sürede o izlerin moraracağını anlayabilirdi. Boğazıma sarılı fuları huzursuzca çekiştirdim ve elime gelen ilk eşofman takımını alıp odadan çıktım. Üzerimi o adamın önünde değiştirmeye gücüm yoktu. Dakikalar önce çıktığım banyonun kapısını bu sefer üzerimi değiştirmek için kilitledim.

Dışarı çıkmamla Arın ile burun buruna gelmem bir oldu. Buz tutmuş gözlerine inat suratında peyda olmuş gülümsemeye takıldı bakışlarım. Hep mi böyleydi, yoksa onu da yaşanmışlıklar mı bu hale getirmişti? Düşünmeden edememiştim. Hiç kimse duruşuyla bu kadar üşütemezdi insanı. Bir tek gözleri değildi buz tutan Arın'ın. İlk bakışta hissediyordunuz donuk hareketlerini. Gülümsemesi en basit örnekti mesela. *'Bir insanın gülümsemesi yalansa, canı yanmıştır,'* derdi babam hep. Onu neyin böyle yaşamaya ittiğini düşündüm. Buna nasıl bir acı sebep olabilirdi ki?

"Gören de kardeşinle yıllardır görüşmediğinizi sanır."

"Çekil," diye mırıldandım sadece. Ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum. İstediğim tek şey, bir an önce kendimi Deniz'in güven veren kollarına atabilmekti.

Bu adamın karşısında güçlü durmaya özen gösteriyor olsam bile, ilk günden bedenimi saran yorgunluğa direnemiyordum. Kırılan direncim daha fazla korkmama sebep oluyordu. Karşımdaki adam, sağı solu belli olmayan bir tipti ve bu hissettiğim korku, her şeyden önce fazlasıyla normaldi. Gece kafamı duvara sertçe çarpmalarını anımsayınca titredim.

Bu halime sadece gülümsemeye devam ederek karşılık verdi ve önümden kayarak yan tarafa çekildi. Ben de hiç düşünmeden kendimi merdivenlere yönlendirdim. Önce derince bir nefes bahşettim ciğerlerime. Buna haddinden fazla ihtiyacım vardı. Deniz'e iyi olduğumu düşündürtmem gerekiyordu.

Son basamağı iner inmez bakışlarımız kesişti kardeşimle. Salondaki tekli koltukta huzursuzca oturmuş, Aras ile konuşuyordu. Pek iyi giden bir muhabbet olduğu söylenemezdi. Çatık kaşları ve hükmedici duruşuyla, karşısındaki adama gözdağı verir gibi bir hali vardı; ama Aras, Deniz'in bu tavrına sadece gülümsüyordu. Sonuçta aralarındaki yaş farkı elle tutulur cinstendi.

Hafifçe boğazımı temizlememle iki çift mavi göz de beni buldu. Aras'ın anlamlandıramadığım bakışlarını es geçip kardeşime odaklandım. Yerinden usulca kalkıp yanıma gelmesini izledim, özlem tüten gözlerimle. Neredeyse bir buçuk haftadır görüşmüyorduk ve bu zaman dilimi bizim için asırlara bedeldi.

Tereddüt etmeden kollarını boynuma doladı ve beni bacasında güven tüten sert gövdesine yasladı. Deniz'in yanında olmak, kokusunu içime çekmek, dudaklarını saçlarımda hissetmek tarif edilemez bir duyguydu. En büyük dayanağım her şeye rağmen, onu ölüme en çok yaklaştıranın ben olduğumu bilmesine rağmen, yanımdaydı işte yine. Hiçbir şeyin gücü yetmezdi bizim ellerimizi ayırmaya.

Ağlamamak için kendimi kasma çabalarım sonucunda, suratımda yalancı bir gülümsemeyle ayrıldım kardeşimin kollarından. Bu sırada Aras'ın ve Arın'ın sofrada yerlerini almış olduklarını fark ettim. Saatten haberim yoktu; ama kahvaltı masasına göz atınca geriye kalan herkesin çoktan kahvaltılarını yapmış olduklarını anladım. Belki gelen giden olmayacaktı; ama kardeşimle Özyazarlar'ın içinde konuşmak istemiyordum.

Deniz'in iri elinden ufak parmaklarımı geçirerek dış kapıya yöneldim. Baş başa kalabileceğimiz tek yer kapının önü gibi gelmişti; çünkü bu yabancı evin hiçbir yerini bilmiyordum. Çelik kapıya bağlanan hole ayak bastığım anda Aras'ın gür sesini işittim.

"Kış bahçesinde daha rahat edersiniz Derin." Başıyla oturdukları masanın arka tarafında kalan açıklığı işaret etti. "Mutfak tarafından çıkılıyor."

Yavaşça başımı sallayıp, tek kelime etmeden gerisin geri döndüm ve mutfağa indiğini düşündüğüm merdivenlere yöneldim. Birkaç saniye sonra açık renklerin süslediği mutfağa giriş yapmıştık; ama burayı incelemek şu an istediğim şey değildi. Sağ köşede gözüme kestirdiğim ahşap kapıya doğru ilerledim, kardeşimi de arkamda sürükleyerek. İkimiz de tek kelime etmemiştik daha. Bu sessizliği neye yormam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Dışarı çıkmamızla bizi ufak, sonbaharın her tonunu barındıran bir renk cümbüşü karşıladı. Tam karşımızda iki kişilik bir sallanan koltuk, onun önüne konumlandırılmış ahşap bir kare masa ve masanın etrafını süsleyen yine aynı renk ahşaptan sandalyeler... Ufak ama sıcacık... Sevmiştim burayı, kitaplarım için ideal bir mekân seçimiydi.

İstanbul'un gürültülü kalabalığından uzak, sakinlik tınıları çınlıyordu havada. Deniz birbirine sımsıkı tutunmuş parmaklarımızı çözmeden karşımızdaki koltuğa yöneldi. Oturur oturmaz boştaki eliyle bacağını

pışpışladı ve bana sessiz bir emir verdi. Tereddüt dahi etmeden başımı kardeşimin bacaklarına koyup koltuğa uzandım. Sanki evden çıkalı yıllar olmuş gibi hissediyordum. Oysa sadece bir gecedir buradaydım...

"İyi misin?" diye fısıldadı. Kısık çıkan sesi yüz yıllık sessizliğe ilaç gibi geldi. Bir anda içimi saran hıçkırarak ağlama isteğinin önüne geçmek için çabaladım. Söyleyecek tek bir kelimem yok gibiydi, bu soruya cevaben.

İyi miydim? Güzel soruydu. En karmaşık matematik problemlerinden bile zordu sanki bu soruya cevap vermek. Hiçbir zaman çözmeyi başaramadığım havuz problemleri gibiydi. Ben suyu doldurmak için ne kadar çabalıyorsam, Arın tam aksime havuzu boşaltmaya çalışıyordu. Nereye kadar bu adamla, bu şekilde devam edecekti?

Sessizliğim uzadıkça kardeşimin saçlarımı okşayan parmakları gerildi. "Bir şey yaptı mı sana?"

Başımı dizlerinden kaldırıp bakışlarımı benimkinin kopyası olan mavilere diktim. Hırçın dalgalar kayalara çarpıyordu. Güç dilenircesine, aldığım nefese eş, suratıma sahte bir gülümseme yaydım. Ne dersem diyeyim iyi olmadığımı tek bir bakışla anlayacaktı nasılsa.

"Sigaran var mı?"

Başını iki yana sallayarak yaptığım şeyi onaylamadığını belli etmesine rağmen, deri ceketinin cebine sıkıştırdığı paketi çıkarıp bana uzattı. İçinden bir dal alıp dudaklarıma götürdüm ve Deniz'in ateş vermesini bekledim. Sigarayla tek beraberliğimiz canımın sıkkın olduğu zamanlarda olurdu. Paket taşımazdım; ama kardeşimin paketi de benden sorulurdu.

"Gördüğün gibi tek problemimi de halletmiş oldum, sayende."

Dudaklarıma götürdüğüm sigarayı yarı yolda elimden kaptı ve ciğerlerine hapsetti. "Her yalanda bunu eline alırsan işin zor, haberin olsun." Bakışları tedbirliydi, iyi olup olmadığımı sorgulamaya devam ediyor-

du. Gözlerindeki acı dolu ifade içimi burktu. Dumanı havaya savurup sigarayı tekrar bana uzattı. "Gerçekten nasılsın Derin?"

Boğucu duman boğazımı yakıp iç organlarıma süzülürken bir kısmını ağzımdan dışarı saldım. Grimsi bulutun havada oluşturduğu şekli, dalgın bakışlarla izledikten sonra gözlerimi sımsıkı kapattım ve ne düşüneceğimi şaşırmış bir halde mırıldandım.

"Kaan'dan beter olamaz."

Omzumdan tutup beni göğsüne hapsetti. Uzunca bir süre sessizce bekledik tekrar. Bu dakikalarımızı bile almış olabilirdi. Beynimde giderek büyüyen boşluk zaman kavramını iyice yitirmemi sağlıyordu sanki. Deniz'in nefesini kulağımın dibinde hissedince daldığım girdaptan çıkabildim.

"Gitmem gerek."

"Şule ile mi buluşacaksın?"

Sıkıntıyla karışık iç geçirdi. "Durumlar biraz karışık."

"Halledersiniz," diye fısıldadım.

Gülümseyerek ayrıldım sıcaklığından. Sevgilisinin yanına giderken aklı benimle bulansın istemiyordum. Bu gülümseme ne kadar yalancı da olsa, *ben idare edebilirim* demekti bir nevi. Deniz de mesajı almış olmalı ki bana buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. Saçlarıma ufak bir öpücük kondurup parmaklarını benimkilere hapsetti.

"Özür dilerim, her şey için."

Cevap vermek için ağzımı açtığım anda, bakışlarıyla susturdu beni. Değişik bir şey vardı anlamlandıramadığım. Sanki bu özür geçmişe değildi, duyduğu suçluluk Kaan'a ait değildi. Neden böyle düşündüğümü de bilmiyordum; ama olur ya hani, insan bazen sadece hisseder. Bir bakış çözer aradaki sessiz bütün çağrıları...

Hiçbir şey söylemeden, beni yeni sorulara gömüp, kolunu omzuma doladı. Yavaşça geldiğimiz yoldan geri salona döndük. İki kardeş de hâlâ bıraktığımız yerde,

yemek masasında oturmuş kendi aralarında muhabbet ediyorlardı. Çatık kaşlara bakılırsa pek iç açıcı bir konuşma değildi bu. Omuzlarımı silkip kendime beni ilgilendirmediğini tekrarladım.

Yanlarına vardığımızda Aras ayağa kalkıp üzerindeki ceketi düzeltti ve elini asil bir tavırla kardeşime uzattı. Deniz de kısa bir an bekledikten sonra güçlü bir şekilde kavradı, kendisine uzanan eli. Arın yerinden dahi kıpırdamadan önündeki tabakla uğraşmaya devam ediyordu. Umursamadım. Böyle bir inceliği zaten onun gibi bir adamdan beklemiyordum.

Kardeşime sımsıkı sarılıp veda ettim ve içerideki adamların suratlarına bile bakmadan merdivenlere doğru yöneldim. Bu evde nefes alan hiçbir canlının yüzünü görmek istemiyordum. Attığım her adım, gözümde büyürken; duymak istemeyeceğim tek ses tonu kulaklarımda çınladı.

"Hayırdır küçük hanım?"

Derince bir nefes alıp atacağım adımı geri çektim ve yavaş hareketlerle arkamı döndüm. Pişkin gülümsemesi suratını süslerken, dün gece gözü dönmüş, o buz bakışlara takılı kaldım. Kalbimde ince bir sızı peyda oldu ve bedeni kurutan ölümcül bir zehir misali sinsice dört bir yanıma yayıldı.

Başıyla karşısındaki sandalyeyi işaret edip emrini verdi. "Otur şuraya."

Omuz silktim. "Aç değilim."

Üzerimde gezinen keskin bakışlarını umursamaz bir tavırla tekrar tabağına çevirdi. "Üç saniyen var. Dediğimi yapmazsan ben oraya gelirim."

Yumruk yaptığım ellerim iyice gerilirken, dışarı vuramadığım kelimelerin her biri içimde patladı. Darmadağın olan cam kırıkları etrafa saçıldı ve sertçe etime battı. Adımlarımı zorlayarak masaya doğru ilerledim ve gösterdiği sandalyeye usulca oturdum. Yan tarafta boş duran tabağı suratıma bile bakmadan birkaç parça kahvaltılıkla doldurdu ve bana uzattı.

"Bitirmeden bu masadan kalkarsan, sana yapacaklarıma hayal gücün yetmez."

Sessizce onu izlediğimin farkında olmasına rağmen, hiçbir tepki vermedi ve kafasını arkasındaki mutfağa inen merdivenlere uzattı. "Ayşegül abla!" diye seslendi yüksek bir tonda. Koşar adım merdivenlerden çıkan sabahki tombul teyze yanımıza geldi hemen. Bir yandan havluyla ıslak ellerini kurularken, bir yandan da konuşması için pür dikkat Arın'a bakıyordu.

"Biraz daha kaşar peyniri doğrar mısın abla? Bir de açık çay getiriver, şekere gerek yok."

Çatılan kaşlarımla dikkatle karşımdaki adamın ağzından çıkan her sözcüğü dinledim. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Nasıl... Nasıl bilebilirdi?

"Peynir de bitmiş kızım getirmemi ister misin?"

Kadının yumuşak ses tonu kulaklarıma işler işlemez, kendime geldim; ama cevap vermemi beklemeden Arın suratında alaycı bir sırıtışla yerime konuştu.

"Aman abla sakın! Peynir yiyince hastanelik oluyor, hiç uğraştırma bizi."

Bu normal değildi. Arın Emre Özyazar ile ilgili hiçbir şey normal değildi ki! Ama bu... Çayı şekersiz içmemden peynir alerjime kadar, hayatımla ilgili ufak detayları bilmesini normal karşılayamıyordum haliyle. Fazlasıyla afallamış bir halde bakışlarım suratında gezindi. Gülümsemesi yüzünde büyürken aklımdan geçenleri anlamışçasına kahveleriyle gözlerimi delerek konuştu. "Eğer bir işe kalkışacaksam en iyisi olmalı."

Bir şeyler söylemek istedim. Ne derece sapık bir zihniyete sahip olduğunu suratına vurmak istedim. Ama yapabildiğim tek şey susup önümdeki tabağa gözlerimi dikmek oldu.

Çatalımla usul usul tabağı karıştırırken kaç dakikadır sessizce oturduğumuzu merak ettim. İkisi de çoktan bitirmişti kahvaltılarını ve üzerimde gezinen bakışlarını

hissedebiliyordum. Umursamamak kolay gibi görünse de bir yere kadar dayanabiliyordu insan.

"Fuların güzelmiş."

Aras'ın sesiyle irkildim. Uçan sineğin vızıldamasını bile duyabileceğiniz bir ortama bomba gibi düşmüştü bu cümle. Ne cevap vereceğimi bilemedim. Söylesem umurunda olur muydu ki? Beni koruması için Arın'ın abisinden yardım dilenecek kadar aptal değildim neyse ki.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım suratına bile bakmadan.

"Bir bakabilir miyim?"

Elim bu beklemediğim istek karşısında anında boynuma giderken rahatsızca kıpırdandım. Bakışlarım pür dikkat beni izleyen Arın ile buluştu. Kısacık bir an öylece baktı bana, bomboş. Daha sonra da sen bilirsin dercesine omuzlarını silkti.

"Başka bir zaman," diye kestirip atmaya, konuyu kapatmaya çalıştım. Bu saçma ortamdan bir an önce kurtulmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Derin, çıkart şu fuları!"

Aras'ın sesi birden kalınlaşıp dakikalar önceki kibarlığını kaybetti. Yutkunmadan edemedim. Bu evde kimseyi tanımıyor, neye nasıl tepki vereceklerini bilmiyordum. Bu daha da korkmama sebep oldu. Dün gecenin anıları hafızamda hâlâ kol gezerken, bir de ölümcül oklarını bana yönlendirmiş bu karşımdaki adamdan zarar görmek istemediğim için durumu kabullendim ve titreyen parmaklarım, fuların düğüm atılmış uçlarına uzandı.

Tenimden kayıp avucuma hapsolan ince kumaş boynumda oluşan kırmızılıkları ortaya serdi. Ama beklediğim olmadı. Aras, ciddi anlamda beni şaşırtarak sertçe ayağa kalktı ve kardeşini kolundan tuttuğu gibi oturduğu yerden kaldırdı.

"Bu ne Arın?"

Kahverengi bakışlar yavaşça üzerime döndü. Önce suratımda ardından da boynumun her bir noktasında

gezindi. Omuz silkerek abisine döndü tekrar. "Uslu durmadı."

"Biz seninle böyle mi konuştuk?"

"Ne konuştuğumuzun pek önemi yok. Bu benim oyunum ve soğuk sevmiyorum, ortamı ısıtmak istedim."

"Zarar vermek yoktu Arın! Konu sadece o ite, bu kız artık benim demekti!"

Arın tek bir hareketle kolunu sımsıkı saran abisinin parmaklarından kurtuldu ve bağırmaya başladı. "Ne oldu, pişman mı oldun yoksa daha ilk günden? Sen değil miydin bana bu fikri veren, intikamı bedenime yayan? Ne değişti? İki masum bakışına mı aldandın bu sürtüğün yoksa?"

Aralarında geçen her cümle, ayrı ayrı beynimde yankılanırken; bazı şeyleri anlamlandırmaya çalışıyordum. Kafamdaki çarklar o kadar hızlı dönüyordu ki nefes alışlarım kesilmeye başlamıştı. Aras'ın sinirle, az önce oturduğu sandalyeye attığı tekme, dalmış olduğum kuytu düşüncelerden kopmama neden oldu. Gürültüyü duyan aile bireylerinin hızla salonu doldurmasını kalbim boğazımda atarken izledim.

"Bu kızın suçu yok demiştik! Böyle anlaşmıştık Arın!"

"Sen fikrini önüme serdin, ben de kendi yöntemlerimle oynuyorum! Hiçbir şeye karışmaya hakkın yok!"

Aras bakışlarını acı dolu bir ifadeyle karşısındaki kendini kaybetmiş kardeşinin üzerinde gezdirdi. Şaşkınlıkla açılan dudaklarına, inanamazcasma kafa sallaması da eklendi.

"İntikam gözünü köreltmiş senin..." diye fısıldadı yeni fark ettiği bir gerçeği kabullenircesine. "Sen ne yaşadıysan, bu kız da onu yaşadı Arın. Bunu nasıl olur da göremezsin?"

Gülümsedi Arın. Bakışlarında gözü dönmüş bir adamın çaresizliği kol geziyordu. Karşısındaki adamın söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi bir hali vardı. Gözleri

hâlâ abisinin üzerinde gezerken işaret parmağıyla beni gösterdi.

"Bu mu benimle aynı şeyleri yaşadı? Dünyadan haberi yok küçük hanımın! Gözleri bu kadar kapalı olduğu için, en büyük suç onun omuzlarında Aras. O ibneyi elinde tutmayı başarabilseydi bunları yaşamayacaktık!"

"O olmasa başka bir adam olacaktı Arın! Sen de, ben de bunu çok iyi biliyoruz!"

Arın araya karışan abisinin dudaklarından dökülen hiçbir harfin üzerinde durmadan beni işaret ederek devam etti. "Ama bu aptal küçük kız, daha etrafında dönen hiçbir halttan haberdar değil! Hiçbir bok bildiği yok bunun Aras, sen ne acı çekmesinden bahsediyorsun?"

Sözlerini bitirmesiyle bana doğru yöneldi. Ne olduğunu anlamadan adımlarımı geriye atmaya başladım. Kollarımdan yakalayıp beni kendine çekmesi çok zamanını almadı. Küçümseyici bakışları üzerimde gezinirken konuşmaya devam etti.

"En çok bu suçlu Aras, ne bok yemiş olursa olsun hâlâ o ite deli gibi âşık!"

Bağdaştırmaya çalıştığım her cümle, elimde patladı teker teker. Üzerime yapışan korku tanecikleri düşünce sistemimi etkiliyordu. Önümde dönen bu tiyatro sahnesini anlamlandırabilmem için zamana ihtiyacım vardı.

Birkaç dakika öylece dikilen Aras, yenilgiyi kabullenircesine kapıyı çarparak dışarı çıktı. Arın ise hiçbir şey olmamış gibi beni sürükleyerek kalktığım sandalyeye geri oturttu ve masadaki yarısı dolu tabağı işaret etti. Bir şey söylemesine gerek yoktu bu saniyeden sonra, yapmam gerekeni çok iyi anlamıştım.

'O yemek bitmeden bu sofradan kalkmak yok.'

Ne söyleyecek sözüm, ne de rahatça alabileceğim bir nefesim kalmıştı. Dudaklarımı usulca mühürledim ve sadece itaat ettim.

Bölüm 4
Zihne Sızan Soru İşaretleri

Gözlerimi hafifçe araladım ve karanlığa alışmalarını bekledim. Akşam Arın'ın evde olmamasını fırsat bilip erkenden kendimi uykuya teslim etmiştim. Hemen yanımdaki komodinin üzerinde duran abajura uzandım ve odayı loş ışığın kaplamasını sağladım. Gözlerim uyku mahmurluğunun sersemliğini hâlâ üzerinde taşırken, telefonumdan saate baktım. Sabahın üçünü gösteriyordu.

Oflayarak yerimde doğruldum ve bu saatte beni neyin uyandırmış olabileceğini düşündüm. Yavaş yavaş kendine gelen beyin fonksiyonlarım sonunda yan tarafta huzursuz bir şekilde kıpırdanan adamı fark edebildi.

Uyanık değildi Arın; ama rahat bir uyku çektiği de söylenemezdi. Kısık kısık aldığı nefesleri ve sürekli kıpırdayıp duran dudakları, güzel bir rüyanın içinde olmadığını fısıldıyorlardı kulaklarıma. Hırıltılı çıkan birkaç sözcüğü yakaladım; ama pek bir anlam veremedim.

Kasılmış çenesi ve derinden çatılmış kaşlarına ek, terden sırılsıklam olmuş vücudu, ağır bir kâbusun pençeleriyle boğuştuğunun kanıtı gibiydi. Yumruk yapmış olduğu elleri altındaki çarşafa dolanmıştı. Galiba ilk defa onu bu kadar savunmasız görüyordum. İçimde anlam veremediğim bir acıma hissi oluştu. Bazı geceler ben de böyle olurdum. Merakıma engel olamayıp kasılmış suratına doğru eğildim ve dudaklarından dökülen kelimeleri benliğimle buluşturmak istedim.

"Anne..." diye inliyordu sessizce. "Ben... Biz... Neden?" Konuştukça elinin altındaki çarşafı daha kuvvetli sıkıyor, bedenini iyice kasıyordu. "Öykü..." diye fısıldadı bir müddet durduktan sonra. Hakkında hiçbir şey

bilmediğim bir adam için yorum yapamıyor olabilirdim; ama bu halde olması demek zamanında acı çekmiş olması demekti.

Aklım kahvaltıda abisiyle yaptığı tartışmaya gitti. Bütün günüm bunu düşünmekle geçmişti zaten. İntikam isteyen bir adam iyi şeyler yaşamış olamazdı. Beni oyununa kukla yapması ise... Emin olamıyordum; ama bu durumun Kaan ile bir bağlantısı varmış gibi geliyordu.

Arın'ı bu halde görmek, ister istemez kendimi hatırlatıyordu. İyi dönemlerimdeydim bu ara. Çok uzun değil birkaç hafta önceki ben gibiydi karşımdaki adam. Aldığım her yara, gece rüyalarıma konuk oluyor, çığlıklar içinde uyanmama neden oluyordu. Hıçkırıklarla süslenen birkaç saat ve ardından gelen gözlerini kapatma korkusu... Bazen saatlerce, bazen günlerce uyuyamadığım oluyordu.

Karşımdaki adamdan nefret ediyor olabilirdim; ama içimdeki bir parça, bunların nasıl çekilmez şeyler olduğunun bilincindeydi. Birinin beni bu durumdan kurtarması için ne kadar yalvardığımı çok iyi hatırlıyordum.

Daha fazla dayanamayıp parmaklarımı Arın'm koluna yasladım. Sıcacık olmuş teni birden irkildi; ama uyanmadı. Birkaç kez hafifçe dürttüm ve adını fısıldadım. Bu şekilde uyanmayacağını kavramam çok zamanımı almadı. Daha sert bir şekilde onu sarsarken kulağına doğru eğilip konuştum.

"Uyan, sadece kâbus görüyorsun."

Birkaç tekrarın ardından umudumu kesmiştim ki birden gözleri açıldı. Nefesleri hâlâ düzensizdi, ne olduğunu kavramaya çalışan gözleri kırpışıp duruyordu. Çarşafı sıkan elleri bir türlü gevşemedi. Büyük ihtimalle kendini hâlâ o kâbusun içinde bir yerlerde sanıyordu. Elimi çekinerek yumruk şeklini almış parmaklarının üzerine doladım.

"Sadece kâbustu."

Fısıltımla bakışları beni bulunca, kafasında bir şeyleri ölçmeye çalıştığını fark ettim. Göz kapakları yavaşça kahvelerini örttü ve sakinleşmek adına büyük bir nefes aldı. Kendine geldiğini hissetmemle elimi geri çektim. Önce suratı buruştu, ardından da bileğimden yakaladığı gibi beni gövdesine hapsetti. Kolları sımsıkı bedenimi sardı. Bu durumun verdiği rahatsızlık, dün gecenin anıları ile birleşince geri çekilmek istedim. Bütün çabalarımı engellemesi onun için zor olmasa gerekti. Bedenimi daha sıkı sararken, çenesini başımın üzerinde sabitledi.

"Sadece uyumak istiyorum."

"Bunu tek başına da yapabilirsin, bırak beni!"

Çatallanmış, genizden gelen sesi vicdanımı rahatsız etse de, bu lüksü ona veremezdim. Belki düzgün başlasaydı her şey, dün gece hiç yaşanmamış olsaydı... Buna bile emin olamıyordum.

"Derin, sadece susup uyumak bu kadar mı zor?"

Bu soruyu gerçekten sormuş olduğuna inanamadım. Hiç mi benim gözümden bakmıyordu olanlara? Rahat bir şekilde kollarına serilmemi, huzur içinde uyumamı nasıl bekleyebilirdi benden?

"Uykum yok Arın. Rahat bırak beni!"

Son cümle istemsizce yükselmişti dudaklarımdan. Bu adamdan korkuyordum; ama Kaan gibi değildi. Ona nasıl yaklaşmam gerektiğini öğrenmiştim zaman içinde; ama Arın neye nasıl tepki verir kestiremiyordum. Bu da sinir baloncuklarının içimde patlamasına ve korkuyor olsam bile bazen dilimi tutamamama neden oluyordu.

Belimi saran ellerinden biri saçlarıma çıktı ve "Lütfen..." diye fısıldadı yutkunarak. Neye uğradığımı şaşırdım. Bu kelime o kadar ona ait değilmiş gibiydi ki... Bloke olan düşünce sistemim yavaş yavaş devreye girerken, damarlarıma pompalanan kan şiddetlendi. Sinirlerim alt üst oldu. Boğazımda morarmaya göz kırpan kızarıklıklar ve başımda hafifçe şişen bir bölge varken bu kibarlığı aklım almıyordu. Kıpırdanmaya, var gücümle kafesinden kurtulmaya çabaladım.

İç çekip sessizce küfretti ve kollarını açarak beni özgür kıldı. Hızla doğruldum; ama sinirden titreyen ellerim ve akmak için vakit kollayan gözyaşlarım sakinleşmeme pek yardımcı olmuyorlardı.

"Lütfen, ha?" diye mırıldandım sessizce. "Önce istediğin şekilde bana zarar ver, kendini öldürme isteğine beni yönlendir, sonra da lütfen de, öyle mi?"

Benim gibi yatakta doğruldu ve oturur pozisyona geçti. Bakışları yorgunca üzerimde gezinirken, hâlâ tam olarak kendine gelemediğini fark ettim.

"Bir dakika..." diye fısıldadı bezgince. "Sadece bir dakika insan gibi zaman geçiremeyecek miyiz seninle?"

"Sen o şansı dün gece kaybettin!"

Eli yavaşça bileğimi kavrayınca iğrenircesine kolumu silkeledim ve sıçrayarak ayağa kalktım.

"Aç kulaklarını beni iyi dinle Özyazar. Ne akla hizmet beni oynadığın bu oyuna hapsettin bilmiyorum; ama aklımdan geçirdiğin hiçbir pisliği üzerimde denemene izin vermeyeceğim. Ben sokakta peşine atlayan o aç bakışlı aptallardan değilim. Kendimi sana oyuncak etmeye hiç niyetim yok!"

Kapıyı arkamdan sertçe kapatarak odadan çıktım. Kendinden emin konuşmuş olabilirdim; ama korkuyordum. Zamanında Kaan'ı sevmiş, onu iyileştirebileceğimi düşünerek belaların en büyüğünü peşime takmıştım; ama aptal değildim. Cephe aldığım adamın, ne derece güçlü olduğunun farkındaydım. Beni korkutan da tam anlamıyla buydu.

Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemez bir halde merdivenlerin başında öylece dikildim bir süre. İhtiyacım olan tek şeye odaklandım ve sessizce basamakları inip çelik kapıya ulaştım. Bir şekilde Deniz'e gitmeliydim.

Kendimi bahçeye atmamla, bu sefer de peşimden gelir mi acaba diye düşünmeye başladım. Gelirse ne yapardım? Kaçmam gerekir miydi? Belki de öyle şeyler

söyleyip sinirlerini iyice bozmamalıydım. Bir anda içimi saran tereddüt pençelerini boğazıma sardı ve var gücüyle sıkmaya başladı.

Yazdan daha yeni kurtuluyorduk, bu yüzden akşamları hava bayâ serinliyordu. Bir de saat gün doğumuna yaklaştığı için, soğuk daha çok hissettiriyordu kendini. Hafifçe ürpererek kafamı yukarı kaldırdım. Pencerenin önünde beni izleyen beden daha da titrememe neden oldu. Havanın serinliği onun soğukluğunun yanında hiçbir şeydi. Orada beklemesi yanıma gelmesinden daha iyiydi sanırım.

Kendi içimde bıçak bileyen iki ayrı grup oluşmuştu adeta. Bir tarafım deli gibi korkarken ona boyun eğmemi istiyor, diğer yanım ise bedenime yaydığı deli cesaretine tutunarak bunu da atlatabileceğimi savunuyordu. Tek ortak noktaları ise sonunda ne halde olacağımı bilmemeleriydi.

Arın'ın bakışlarının üzerimde bıraktığı rahatsızlıkla, ana çıkış kapısına doğru ilerledim. Bu evden olabildiğince uzağa kaçmaya ihtiyacım vardı. Nefes alabilmem için beni kollarına alacak bir sıcaklık bulmam gerekiyordu. O da kardeşimden başkasında yoktu şu anda.

Önümde duran büyük demir kapıyı zorlarken güvenlik kulübesinden orta yaşlı bir adam büyük adımlarla yanıma geldi. Elinde tuttuğu telefonu cebine sokup beni onaylamaz bakışlarla baştan aşağı süzdü. Rahatsızlık bütün bedenime ışık hızında yayılırken kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Maalesef kapıyı açamam Derin Hanım."

Harika! Sadece defolup bu cehennemden gitmek istiyordum. Bu kadar zor olmamalıydı!

"Lütfen, şu kapıyı açıp bana bir taksi çağırır mısınız?"

Adam ne yapacağını bilemez halde başını eve doğru çevirdi ve derince bir nefesi havaya karıştırdı. Bu saatte başına bela olmam canını sıkmış olmalıydı.

"Derin Hanım, kusura bakmayın ama bu kılıkla, bu saatte evden çıkmanıza izin veremem. Sizin iyiliğiniz için."

O an üzerimdeki pijamaları hatırladım. Neden soğuktan bu kadar etkilendiğime şaşırmamak lazımdı. Evin içerisi sıcak olduğundan ince tayt ve kalın askılı, kolsuz bir tişörtle ortada geziyordum. İçimden kendime çemkirirken adam boğazını temizleyerek dikkatimi dağıttı.

"Ayrıca, Arın Bey buradan çıkarsanız saçınızdan sürükleyerek sizi içeri sokacağını bildirmemi istedi. Şaka yapmadığını da iletti."

Kahkaha attım. Verilecek en normal tepki buymuş gibi gelmişti. Tek elimi alnıma dayayıp, yıldızlarla süslenmiş geceye kaldırdım başımı. En kötüsü de *yapamaz canım o kadar da değil* diyememekti sanırım. Yapardı. Bunu dün gece çok güzel kanıtlamıştı.

İki elimi suratıma kapatıp yere çömeldim. Sırtım demir kapının soğuk yüzeyiyle titrerken, içimde büyüyen ağlama isteğini bastırmaya çalışıyordum. Yanaklarımın iç kısmını sertçe ısırdım. Neden direndiğimi bile bilmiyordum. Ağlasam rahatlar mıydım acaba?

Yavaşça ayağa kalkıp buz tutmuş bacaklarıma ellerimi sürttüm. Bakışlarım hâlâ beni dikkatle izleyen penceredeki adama gitti. Ellerimi sinirle darmadağın olmuş saçlarımın arasından geçirdim ve arkamı döndüm. Yapılacak şey belliydi ve bu daha da sinirlenmeme, içinde bulunduğum duruma okkalı bir küfür savurmama neden oluyordu.

Bir müddet ay ışığının süslediği sonbahar yapraklarıyla kaplı araba yolunu izledim. Sessizlik soğukla harmanlanıp bedenimi sararken yavaşça yutkundum ve eve doğru ilerlemeye başladım. İç çekerek odanın kapısını yavaşça açtım. Arın yatağın üzerine oturmuş kaşları çatık bir vaziyette beni izliyordu. Elinde çevirip durdu-

ğu telefonu bana uzatıp delici bakışlarını suratımda gezdirdi.

"Mesajın var. Gecenin bu saatinde hem de. İlginç."

Ses tonundan yayılan tehdit yüklü ifade, kanımı dondurmaya yeterken; titreyen ellerimle uzanıp telefonu aldım. "Asıl ilginç olan okumamış olman." İçimde bir yerlerde, bu korkuyu yediremeyen tarafımı susturamıyordum bir türlü. Sonuçta ben onca zaman Kaan'a katlanmış insandım. Bunlar bana hafif geliyor olmalıydı.

"Koyduğun şifreyi yarın sabah detaylı bir şekilde konuşacağımıza emin olabilirsin bakarkör."

Geri yatağa uzanınca derince bir iç çekip mesajı açtım, Şule'dendi. Metni okumamla dünya dönmeyi bıraktı adeta. Beyin hücrelerime kadar dondum. Bütün vücudum sarsılırken yanlış okumuş olma ihtimaline tutunarak, bakışlarımı tekrar telefona değdirdim. Oysa gayet açıktı yazan her kelime.

-Deniz'e ulaşamıyorum. Abim ortalarda yok. Korkuyorum.

Düşündüklerimi bile duyacak halim yoktu. Hareket ediyordum; ama ne yaptığımın bilincinde değildim adeta. Bedenim beynimin sarsaklığının önüne geçmiş, kontrolü kendi ellerine almıştı. Giysi dolabının önünde olduğumu ve elime geçen ilk pantolon ve gömleği aldığımı fark edince kendime geldim. Koşar adım temizlenmiş ve onarılmış banyoya ilerleyip pijamalarımdan kurtuldum. Üzerimi değiştirmemle vakit kaybetmeden odaya dönmem bir oldu. Arın çoktan uykuya dalmış gibiydi. Açıkçası şu an bunu düşünecek halde değildim. Panik dört bir yanıma dolanmış, beni büyük bir hortumun içine savurmuştu sanki.

Ne kadar sakinleşmeye çalışsam da bir türlü başarılı olamıyordum. Şule abartıyor olabilirdi. İlla ikisine de ulaşamayınca birlikte olmaları gerekmezdi ya! Boşa evham yapıyor bile olabilirdim. Ama Deniz'e bir şey ol-

duğu düşüncesinin önüne ne yaparsam yapayım geçemiyordum. Elimde olan bir şey değildi ne yazık ki bu.

Telefonumu pantolonun arka cebine sıkıştırıp yağmurluğumla spor ayakkabılarımı elime aldım ve odadan çıktım. Gözüm hiçbir şey görmüyor, beynim Deniz'den başka bir şeye odaklanamıyordu. Onu kaybetme korkusunu bir kere yaşamıştım ve bunu ikinci kere kaldırabilecek gücüm yoktu.

Merdivenleri koşarak inip uzun koridordan geçtim ve ayakkabılarımı kapının önüne bırakarak, yağmurluğu titrek ellerle üzerime geçirdim. Omuzlarıma dolanan parmaklarla dudaklarımdan kısık bir çığlık döküldü. Aras'ın eli hemen ağzımı kapatırken karanlıkta parlayan gözlerini üzerime dikti. Geri çekilip ne ara döktüğümü fark etmediğim gözyaşlarımı sildim.

"Ne oldu?" diye fısıldadı. "Arın mı?"

"Benim gitmem gerek... Deniz..."

Omuzlarımı kavrayan parmaklarını çekti ve kolundaki saate baktı. "İki dakika bekle arabanın anahtarını alıp geleyim, taksilerle uğraşma bu saatte."

İki elimle suratımı sıvazlayıp başımı usulca salladım ve sırtımı arkamdaki vestiyere yasladım. Birkaç dakika sonra Aras yanıma gelmiş, kolumdan tuttuğu gibi beni arabaya bindirmişti.

"Nereye gidiyoruz?"

Asıl soru da buydu ya zaten, nereye gidecektik?

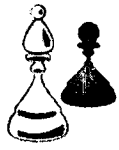
"Bilmiyorum..." diye fısıldadım telaşla, gözyaşlarım tekrar suratımı yalamaya başlarken. "Ortada yok... Benim onu bulmam lazım... Benim kardeşimi sağlam bir şekilde bulmam lazım!"

Daha fazla boğazımı delen hıçkırıklara engel olamadım ve birkaç tanesi dudaklarımdan acı bir şekilde firar etti. Ağlamanın hiçbir şeyin çözümü olmadığının da farkındaydım; ama elimde değildi. Şu an yapmam gereken tek şeyin, Deniz'in nereye gitmiş olabileceğine odaklanmam olduğunun da bilincindeydim. Ama yaşadığımız

onca acı aklıma düştükçe hıçkırıklarım çığlıklara dönüşüyordu.

Aras omzumdan tutup beni kendine doğru çevirdi. "Bu şekilde kardeşine yardım edemezsin." Sakin sesi kendimi az da olsa dizginlememi sağladı. "Gideceği her yere tek tek bakmamız lazım. Lütfen, şimdi sakin ol ve sadece odaklan Derin."

Haklıydı. Şimdi bu şekilde kendimi heba etmemin hiç sırası değildi. Avuç içlerimi gözlerime sımsıkı bastırıp kendimi kontrol altına almaya çalıştım. Yavaşça soluduğum nefeslerin arasında aklımda kardeşimin gidebileceği yerler dört dönmeye başladı.

Barlar Sokağı'nı baştan dolanarak gidebileceği üç barı köşe bucak aramıştık; ama Deniz'den en ufak bir iz yoktu. Takıldığı birkaç arkadaşına bile denk gelmiştim. Hepsinin ağzından aynı kelimeler dökülüyordu. *'Bugün hiç görmedim.'*

Endişe, içimde daha da büyüyüp somut bir bedene bürünürken aklım kendini korkunç senaryoların esaretine bırakmıştı bile. Aldığım her nefes korkuyla karışık bir girdaba dönüşüp, beni içine hapsediyordu.

Kimseye Kaan'ı soramıyordum. İnsanların hâlâ beni *Kaan'ın kızı* olarak gördüğü bu ortamlara uzun zamandır ayak basmamam, ne yazık ki kimsenin zihniyetini değiştirmemişti. Ben hâlâ herkesin gözünde kötü çocuğun peşinde koşan aptal kızdım.

Cevher'den de eli boş çıkıp caddenin karşısında konumlanmış Şah-Mat'a doğru ilerledik. Kapıya yaklaşmamızla Şule'nin kendini dışarı atması bir oldu. Ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleri, dudaklarının üzerine sımsıkı kapanmış eliyle benden pek bir farkı yok gibiydi.

Bakışlarımızın kesişmesiyle koşarak yanıma gelip kollarını boynuma dolaması bir oldu. İçine akıttığı hıçkırıkları yüzünden, hafifçe sarsılan bedenini sardım. İkimiz de perişandık ve düşündüğümüz tek şey tarihin tekerrür etmemiş olmasıydı. Yavaşça geri çekilirken çatallaşmış sesiyle konuşmaya çalıştı.

"Yok... Her yere baktım ama yok... Abim de yok ortalarda Derin... Ben... Yani biz Deniz ile..." Bir türlü iki ucu birleşmeyen cümlelerini ufak bir hıçkırık kesti. Ne olduğunu daha çok merak ettim. "Ben arıyorum diye de açmıyor abim."

Elleriyle ıslanan suratını temizlerken gözleri Aras'a takılı kaldı ve şaşkınlıkla fısıldadı. "Aras abi..."

Aras'ın bakışları Şule'nin üzerinde gezindi; ama hiçbir karşılık vermeden bana döndü. "Bir defa daha ara istersen."

Aklım o kadar Deniz ile doluydu ki ikisinin arasında gezinen gerilime en ufak anlam yükleyemedim. Aras'ın tepkisizliğini kafaya takacak halde değildim. İkisinin nereden tanışıyor olabileceklerini de...

Titreyen parmaklarım elimden düşürmediğim telefonun üzerinde kardeşimin numarasına dokundu. Bu hareketi kaçıncıya tekrarladığımı unuttum. Uzun uzun çaldı; ama bir türlü açan olmadı, yine. Tekrar ve tekrar aradım. Deniz açmazsa yapacağım tek bir seçenek olacaktı ve ben bundan korkuyordum. İnatla uzatmam bu yüzdendi sanırım.

Sessizce küfrederek belki de ilk yapmam gerekeni yapıp, bütün cesareti topladım ve zihnime kazınmış rakamları telefona girdim. Kaan'ın numarasını rehberden silmiş olmam, hafızamdan da çıkarabildiğim anlamına gelmiyordu.

Kendimi *umarım açmaz,* diye düşünürken buldum. Ne kadar istemesem de bu konuşmayı yapmam gerekiyordu, farkındaydım. Belki de Deniz'e ulaşmamın tek yolu buydu. Kız kardeşinin telefonlarına çıkmıyor olabilirdi;

ama benimkini kaçırmayacağına emindim nedense. Bu hissimde yanılmamıştım da.

"Vay vay! Gözlerim yaşardı."

Şaşkınlık kıvılcımlarını tenine hapsetmiş sesi kulaklarıma dolunca, istemsizce titredim. Onunla konuşmak istemiyordum. Onunla ilgili hiçbir şeyi istemiyordum! Başıma aldığım belaların hepsi onunla tanışmamla başlamıştı. Bu adam, bir tek beni değil ailemi de mahvetmişti.

"Bu saatte aradığına göre hâlâ rüyalarının bir numaralı misafiri olmalıyım. Gurur duydum prenses."

"Neredesin?" dedim sanki söylediği hiçbir şeyi duymamışçasına.

"Bu kadar özlendiğimden haberim yoktu." Güldü ve zihnim bana oyun oynarcasına hafızama esmer tenini aydınlatan gülüşünü getirdi. Ufak çekik gözleri daha da küçülür; ten rengine zıt bembeyaz dişleri, bütün parıltısını ortaya sererdi. Güzel gülerdi Kaan, bir tek bana özel... Gözlerimi sımsıkı yumdum ve başımı iki yana salladım. Bunun olmasına, beni her seferinde başarıyla etkilemesine izin vermeyecektim. Kaan'ı sevmiştim çocuk aklımla; ama bu gerçek, yaşananların önüne geçemiyordu eskisi gibi. Onun için savaşacak gücüm yoktu artık.

"*Kocanın* haberi var mı bu saatte beni aradığından."

Dudaklarından tükürürcesine dökülen kelimelerde asılı kaldı aklım. Ve belki de ilk defa nasıl büyük bir adım attığımı fark ettim. Evlilik, düşündüğümden de büyük bir adımdı. Ben cesur bir insan değildim, yapımda yoktu. Ama bu yaptığım, kendime bir türlü yakıştıramadığım deli cesaretiydi.

Kendimi toparlayıp asıl konuya girmeye çalıştım. "Deniz yanında mı?" Düşündüğümden tok çıkıyordu sesim. Daha önceleri seviyorum dediği adamın yanındayken bile konuşmaya korkan bir kızdan bahsediyorduk. Bu, ilginçti.

Ufak bir sessizlikten sonra gizemli bir sesle fısıldadı. Eğleniyor gibi bir hali vardı ya da sadece kafası güzeldi.

"Yanıma gelip gözlerinle görmeye ne dersin?

"Evet ya da hayır, başka bir şey duymak istemiyorum!"

"Eğer gelirsen-"

Elimden hızla çekilen telefonla neye uğradığımı şaşırdım. Arkamı dönmemle burnundan soluyan bir Arın ile karşılaştım. Kaşları çatılmıştı, kahveleri ateşe bulanmış gibiydi. Tek eliyle suratını sıvazladı ve uzun boyunun ağırlığını üzerime bırakmak istercesine suratıma doğru eğildi. Dudakları birkaç kez açılsa da hiçbir şey söylemeyip sinirle sırıtmaya başladı. Bir anda geri çekilip hırsla elindeki telefonu karşıdaki duvara fırlattı. Korkudan irileşen gözlerle parçalanan telefonumu izledim ve istemsizce yutkundum. Beni de her an bu duruma sokabileceğinin bilincindeydim.

"Şule'yi evine bırak," diye abisine emrini verdi ve bileğimi yakaladığı gibi beni caddenin başına park ettiği arabasına sürükledi. Ön koltuğa çuval gibi savruldum. Şaşkınlığımı üzerimden atamadan Arın kendi yerine geçip gazı köklemişti bile.

Yaklaşık yirmi, yirmi beş dakika sonra arabayı sertçe durdurdu. Bedenim öne doğru savrulurken, başımı torpidonun üst kısmına vurdum. Emniyet kemerini bile takmadığımı yeni fark ediyordum.

Hızlı bir hareketle aşağı indi ve arabanın etrafını dolanıp benim kapımı açtı. Kolumdan yakalayıp sertçe dışarı çıkardı bedenimi. Bu sinirin neye olduğunu kavrayamıyordum. Bu saatte dışarıda olmama mıydı, yoksa telefonda konuştuğum adamın Kaan olmasına mıydı bu tavrı? Dışarıda olduğumu çıkarken fark etmiş olmalıydı bir şekilde, o an umursamamış gibiydi. İkinci şık doğruysa da aklımın bir köşesinde yeşeren düşünceler gerçeklik payı kazanmış oluyordu. Oynadığı bu oyun Kaan

ve kendisi arasında olmalıydı. Bu yüzden de en gözde oyuncakları bendim.

"Kardeşim ortada yok Arın, bırak önce Deniz'imi sağ salim bulayım, sonra ne istersen yaparsın bana."

Kabullenişti aslında bu. Belki içinde bulunduğum anlık psikolojiden kaynaklanıyordu, belki de bu son iki gün artık dayanma sınırlarımı yakıp kül etmişti. Ben önemli değildim şu an, kardeşim öncelikliydi. Aslında her zaman bu böyleydi.

"Sevgili kardeşin attığı her adımı sana haber vermiyormuş demek ki!"

Beni gecenin karanlığına savurup ilerlemeye başladı. Bakışlarım etrafı taradı ve gecenin ay ışığının pusuyla aydınlanan karanlığında, nerede olduğumuzu çözmeye çalıştım. Dağlık, etrafı büyük kayaların süslediği, soğuk bir yerdeydik. Yalnızlık ve korku kokuyordu etraf.

Issız geceye yenilip, önümde ilerleyen adamın peşine takıldım. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve Arın'ın arkasında durmaya özen gösterdim. Yanında yürümek düşüncesi hoşuma gitmemişti. Bu adam, altında bulunduğum geceden de, etrafımı saran yalnızlıktan da daha korkunçtu gözümde.

Bacaklarının bir anda durmasıyla kendimi zorla frenleyip son saniye geniş sırtına çarpmaktan kurtuldum ve biraz yana kaydım. Karanlığın büyülediği kahveleri bana döndü. Başıyla usulca işaret ettiği yöne baktım ve kayaların kendini derin bir uçuruma terk ettiği noktada, bağdaş kurmuş bir şekilde oturan adamı fark ettim.

Koşarak kardeşimin çökmüş bedeninin yanına gittim. Yaklaştıkça burnuma dolan alkol kokusu zihnimi karıncalandırdı. Ne olmuş olabileceğini düşünmeden önce, elinde savrukça duran içki şişesini aldım ve bir köşeye fırlattım. Bakışları uyuşuk bir şekilde bana döndü.

"Derin..."

Gözlerim dolarak karşımdaki manzarayı izledim. Ağlamaktan şişmiş kızarık gözleri, kıpkırmızı burnu,

alkolün etkisiyle kayan bakışları... Onu bu hale neyin getirmiş olabileceğini düşündüm; ama aklıma hiçbir mantıklı sebep gelmedi.

Elimi yağmurluğumun cebine attım ve şans eseri bir köşeye fırlatmış olabileceğim bir parça peçete arayışına koyuldum. Bulamayınca üzerimdekini çıkarıp, içi polar olan yağmurluğun uç kısmıyla ağzının kenarlarına bulaşmış kusmuk lekelerini temizledim. Ne kadar zamandır burada, bu haldeydi acaba?

Bu manzaranın nedenini bilmiyordum belki; ama kesin olan bir şey vardı, kardeşimin bana olan ihtiyacı. Yanına diz çöküp bedenini kollarımın arasına aldım ve başını göğsüme yasladım. Kolları anında belime dolandı.

"Bitti..." diye fısıldadı boğuk çıkan sesiyle. "Şule bitti. Daha fazla uzatamazdım! Başına açtığım bütün belalardan kurtulmam gerekiyordu. Sırada Arın var. Özyazar'ın pençelerini de üzerinden çekeceğim!"

"Sen benim başıma hiçbir bela açmadın Deniz." Yavaşça saçlarını okşamaya başladım. Kelimelerinin ucu öyle açıktı ki, ne düşüneceğimi şaşırmıştım. "Arın'ın seninle bir alakası yok."

Bedenini kollarımdan sıyırdı ve ışıltısı sönmüş mavilerini üzerime dikti. "Bilmediğin o kadar çok şey var ki... Sana anlatmaya utandığım yanlışlarım var Derin! Büyük yanlışlar..." Acıyla kıvrıldı dudakları. "Bir tek sana da değil... Ufak, masum bir kıza..."

Kelimeleri bitmeden Arın varlığını belli etmek istercesine öne atıldı ve kardeşimi kolundan tutarak ayağa kaldırdı. "Sonra dertleşirsiniz. Biraz daha burada dikilirsen donarak öleceksin!"

O an soğuktan titrediğimi fark ettim. Parmaklarım buz tutmuş gibiydi. Sonbahar gecelerinin arsız soğuğu, bütün bedenimi yalıyordu. Deniz'in ayık kafayla bana açılacağını pek sanmıyordum; ama başka alternatifim yokmuş gibiydi. Kardeşimin bu oyundaki yerini merak

ettim. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

Arın Deniz'i arka koltuğa bırakırken, ben de vakit kaybetmeden yanına oturdum ve kardeşimin başını kucağıma aldım. Kafasını koymasıyla içinin geçmesi bir oldu. Ne olursa olsun bu kadar içmemeliydi.

Arabada Deniz'in cebinden çıkardığım anahtarı, sessizce delikte çevirdim ve içeri girip önce kendi ayakkabılarımı, ardından da Arın'ın sürüklediği kardeşimin ayakkabılarını çıkardım. Tepki vermeden çekilmemi bekleyen Arın'a gözlerimi devirdim ve başımı bıkkın bir tavırla yukarı kaldırdım.

"Ayakkabılarını çıkart."

"Kardeşini taşıyorum bakarkör, o dediğin pek mümkün değil."

"Annem kafa derimizi yüzer. Çıkart şu ayakkabılarını!"

Bakışlarını benden kaçırıp küfrederek Deniz'i hafifçe bana doğru itti. Bir anda üzerime yüklenen ağırlık nefesimi zorladı. Neyse ki Arın hızlı davranmayı akıl edip birkaç saniyeye Deniz'in ağır bedenini tekrar kendine çekti.

Sessiz olmaya özen göstererek merdivenleri tırmandık ve odaya girdik. Arın pek nazik olmayan bir şekilde kardeşimi yatağa fırlattı. Ben de yanına gidip, üzerindeki kusmuğa bulanmış tişörtten ve çoraplarından kurtulmasını sağladım. Usulca saçlarını okşayıp yanından kalkarken, Deniz yavaşça bileğimi kavradı.

"Gözlerimi açtığımda yanımda ol, her zamanki gibi..."

"Her zamanki gibi..." diye fısıldayıp geri çekildim ve üzerine yorganını örttüm. Kapı pervazına omzunu dayamış bizi izleyen adamın yanma gittim ufak adımlarla.

"Sabaha hatırlamaz büyük ihtimalle."

"Hatırlayacak."

Bakışlarımı kahvelerinden kaçırıp omuz silktim. "Ne fark eder?"

"Kendine geldiğinde iyi olup olmayacağını merak ediyorsun. Onu böyle bırakmak içini paramparça ediyor; ama benden o kadar çok korkuyorsun ki, burada kalmayı teklif dahi edemiyorsun."

Mavilerim dolu dolu olurken, bakışlarım karşımdaki adamın suratını süsleyen acımasız ve yayvan gülümsemeye takıldı.

"Çok güzel..." diye fısıldadı kulağıma doğru eğilip. "Benden bu kadar korkman çok güzel..."

Ne tepki vereceğime bile bakmadan, buz tutmuş bedenime arkasını döndü ve ilerideki kapıya doğru ilerledi. Benim odama girişini izledim. Hayatıma dair her şeyi nasıl biliyor olabileceğini düşündüm tekrardan. Evimize önceden bir kere bile gelmemiş bir adamın, odamın yerini bile biliyor olması ağır gelmişti. Arın Emre Özyazar'ın ne kadar büyük oynadığını kulağıma fısıldayan bir ağırlıktı bu.

"Banyomdan küçük odan var," diye mırıldandı memnuniyetsizce.

Peşinden içeri girip kapıyı sessizce kapattım. "O sizin evin gereksiz büyüklüğünden. Benim odam seninkinin aksine fazlasıyla sıcak."

"Bence sadece fazlasıyla *renkli*," dedi son kelimeyi vurgulayarak, iğrenmiş bir tavırla. Sadece gözlerimi devirdim. Arın'a karşı büyük bir bıkkınlık vardı içimde yeşeren.

"Ayrıca, tek kişilik yatağın var." Bana dönüp arsızca göz kırptı. "Biraz sıkışacağız, ha?"

Bir kez daha ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemedim. Gür kirpiklerinin, birbiri üzerine kapanışında bile ayrı bir hava vardı. Aslında bakınca; ne öyle iri, renkli gözlere sahipti, ne de dudaklarının kenarlarını süsleyen gamzelere. Sıradan bir adamdı işte; ama gözüme neden böyle büyülü geldiği hakkında hiçbir fikrim

yoktu. Her hareketi, her mimiği farklı bir akım yayıyordu etrafa. Evet, yakışıklıydı; ama Arın'ı çekici kılan daha çok gizemli havasıydı. Bedenini ikinci bir deri misali saran bilinmezlik tutkusuydu onu bu kadar güzel kılan.

İç çekip giysi dolabına doğru ilerledim. Neyse ki birkaç parça eşyam, hâlâ kendi odamda beni bekliyordu. Isınmakta zorluk çeken bedenim için, elime geçen en kalın pijama üstünü raftan çıkardım. Aklımın bir düşünceden diğerine savrulmasının vermiş olduğu yorgunlukla, bir an her şeyi unutup üzerimdeki penyeyi çıkarmaya yeltendim. Belime kadar sıyırmıştım ki ufak bir kıkırtı kulaklarıma işledi. Arın'm varlığını unutmak büyük bir olaydı gerçekten, dört yanım da onunla bu kadar doluyken üstelik.

Hızla penyeyi indirip tenimi gizledim ve ona doğru döndüm. Tam ağzımı açıp arkasını dönmesini söyleyecektim ki bana bırakmadan kendisi yaptı. "Sadece on saniyen var!"

Ben aldığım komutla hızla üzerimdekilerden kurtulurken o sessizce beni bekledi. Bu tavrı şaşırmamı sağlamıştı; ama buna kafa patlatamayacak kadar bitkin hissediyordum kendimi. İşim bitince boğazımı hafifçe temizledim ve "Dönebilirsin," diye fısıldadım.

Yavaşça bana doğru döndü ve gözlerini üzerimden ayırmadan pencerenin kenarına yerleştirilmiş olan yatağa doğru ilerledi. Aramızdaki sessizlik gerilmeme neden oldu. Neden bilmiyordum; ama stres yapmıştım. Normal olarak Arın'la baş başa kalmak beni korkutuyordu; ama bunun şu anki durumla bir ilgisi yoktu. Üzerimde gezen anlamlandıramadığım bakışlardı, beni böyle hissetmeye iten. Ve düşündüğüm gibi de oldu. Bir müddet sonra aramızdaki tuhaf hava yerini daha beter bir duyguya bıraktı. Beni yakıp kül eden kelimeler, soru halinde Arın'm dudaklarından döküldü.

"Kaan ile neden ayrıldın?"

Bölüm 5
Yaraları Deşmek

Çığlıklarım, yalvarmalarım, gözlerimin isyanla acı içinde akıttığı yaşlar, tam bir buçuk ay hastane kapılarında bekleyişlerim, kaybetme korkusunun verdiği acı, kendimle verdiğim o lanet savaş...

Hepsi birlik olup üzerlerine vurduğum kilitten kurtulmuş ve benliğimi kavramaya başlamıştı. Tam iki yıl geçmesine rağmen bazı acıları hafifletmeye zaman bile yetmiyordu. Bu yaşadıklarım asla geçmeyecekti biliyordum. Aynı zamanda acı, asla hafiflemeyecekti.

Bana saatler hatta günler gibi gelen birkaç saniye sonra kapattığım gözlerimi aralayıp karşımda yatağın bir kenarına oturmuş beni dikkatle inceleyen adama baktım. *Neden bana bunu yapıyordu?*

Bütün gücümü bacaklarıma verip sırtım ona dönük bir şekilde yatağın diğer kenarına oturdum ve karşımdaki pencere camının yansımasından kendi paramparça olmuş benliğime baktım. Suratımda beliren acı dolu gülümsemeye engel olamadım.

"Evime hiç gelmediği halde, odamın yerini bile bilen senin bunu bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Yatakta oluşan kıpırdanmadan ve ayın odayı dolduran hafif ışığında camda beliren yansımasından bana döndüğünü fark ettim.

"Senden duymak istiyorum."

Bu yaptığı, iki güne sığdırdığı bütün işkencelerin de ötesindeydi. Bunu göremeyecek kadar kör olduğuna inanmıyordum. Konuşmak, bu konuyu sonsuza dek kapatmak istiyordum; ama boğazımda düğümlenen yumru bırak dudaklarımı oynatmayı, nefes almama bile izin vermiyordu.

Hiçbir şey söylemeyip yatakta bana doğru kaydı ve tam arkamda durdu. Bacaklarını iki yanıma uzatıp iyice bana yaklaştı. Çenesini omzuma gömünce ne kadar uzaklaşmak istesem de kıpırdayamadım. Nedensizce hareket edemedim. Etmek de istemedim galiba. Nefes alış verişleri kulağımın duyduğu tek şey gibiydi.

"Kimseye anlatmadığını biliyorum Derin. Bu şekilde hiçbir şeyi çözemezsin."

Evet, herkes belki bir şekilde, yaşadığım şeyleri biliyordu ama benim ağzımdan duymamıştı hiçbiri. Hissettiklerimi kimsenin bilmesine müsaade etmemiştim. En yakınım, her şeyim dediğim insanlara bile izin vermemiş, susup kendi içimde acıyı büyütmüştüm. İyileşmiş gibi davranmak daha kolay görünmüştü gözüme. Zorla kabuk bağlattığım yaralarımı neden tekrar kanatmamı istiyordu ki bu adam şimdi?

"Her zamanki dışarı çıkmalarımızdandı aslında o gece de."

Ne yaptığımın farkına varmamla elim benden bağımsız konuşmaya başlayan dudaklarıma uzandı. Kıpırdamamaları için yalvarır gibi bir halim vardı. Ona ne zaman bu kadar güvenmiştim de bunu yapıyordum? Nasıl güvenirdim?

Bakışlarım ayın puslu güzelliğiyle buluşunca aslında hissettiğim şeyi kavradım. Bu Arın'a duyduğum güven değildi. Sadece... O kadar dolmuştum ki, içimde bastırdığım en ufak balonu bile patlatmak, az da olsa rahatlamak istiyordum. Bu yüzdendi ilk bulduğum kişiye dökülmek istemem. Bunun Arın olması ise sadece şanstı. İyi veya kötü, sadece şanstan ibaretti...

"Mekân değişikliği yapmak istemiştik. Farklı bir yere gitme fikri benden çıkmıştı aslında. Kaan'ın içine düşen kadınları gördükçe cinnet geçiriyor, her gecemizin olaylı bitmesine sebep oluyordum çünkü. Sadece tartışmadan güzel ayrıldığımız bir gece olsun istemiştim."

O gece ne oldu?

Çevremdeki herkes bir yerden sonra sormayı bırakmıştı bunu. Belki benimle uğraşmaktan sıkılmışlardı, belki de sadece daha da üzülmemden korkmuşlardı. Bilemiyordum... Bir kez daha düşündüm. Gerçekten daha fazla içimde tutmak istemiyor muydum bütün bunları? Hâlâ kararsızdım işin aslı; ama kendimi durduramıyordum. Bu adama itaat etmek, kısacık zaman diliminde alışkanlık mı olmuştu acaba? Yoksa sadece anlatmak mı istiyordum?

Omuzlarımda olan çenesi hafif yan döndü ve dudaklarını boynuma sürtüp tekrar aynı yerini aldı. Bu devam et demenin başka bir yolu muydu?

"Başta her şey çok güzeldi. Gülüp eğleniyor, sevdiğim adamın her karışını zihnime iyice not etmeye çabalıyordum. Sonra belimi sardığı kollarının kasıldığını hissettim. Ondan vücudumu geri çekince, her zamanki sinir krizlerinden biri geçirdiğini fark etmiştim. Tek sorun bu sefer neden olduğuydu. Başımı gözlerini diktiği yere çevirdiğimde..." Derince bir iç çekip elimde bir içki şişesi olsaydı keşke diye düşündüm. "Şimdi düşünüyorum da aslında o dakika artık Kaan'la *biz* olamayacağımızı hissetmiştim galiba."

Kollarını bedenime sarıp kulağıma doğru iyice yaklaştı. "Başını çevirdiğinde ne gördün Derin?" diye fısıldadı.

Tekrar iç çekip istemsiz bir şekilde gülümsedim. "Deniz ve Şule barın olduğu taraftaydılar. Biraz... Samimiydiler..."

"Dudak dudağa olmanın kibar hali mi bu?"

"Beni sert bir şekilde kenara itmesiyle, ikisinin yanına gitmesi bir oldu. Deniz'i yakasından tutunca Şule'nin attığı çığlıkla, bacaklarıma dolanan hayali ipten kurtuldum ve onlara doğru koştum. Kaan hiç aldırış etmeden kardeşimi yakasından çekiştirip dışarıya çıkardı."

"Arka kapıdan. Birkaç tinerciden başka kimsenin olmadığı çıkmaz sokağa. Ortalığın karıştığını fark edince

tinerciler de tüydü. Bir tek Deniz'in üzerine binmiş, var gücüyle hıncını çıkartmaya çalışan Kaan, ikizini ondan kurtarmaya çalışan sen ve Şule kaldınız."

"Kelime bulamıyorum... O acıyı anlatacak kelimem yok." Bedenimi saran kollarını iyice sıktı ve mümkünmüş gibi bana biraz daha yaklaşmaya çalıştı. Bense içimden kopan fırtınaların yaralarımın üstünü yalamasını acı içinde izledim.

"Ne kadar çırpındıysam, Kaan'ın beni görebilmesini, ne halde olduğumu fark edebilmesini başaramadım. Önceden de böyle ataklar geçirirdi; ama her şekilde benim kollarım onu kendine getirdi. Bu sefer başaramadım. Attığım çığlıklar, haykırışlarım, yalvarmalarım hiçbiri işe yaramadı. Onun elinden bir sürü insanı kurtarmıştım belki de; ama öz kardeşimi kurtaramıyordum. Ne kadar süre geçtiğini hâlâ hatırlamıyorum; ama kolundan çekiştirip Şule'yi götürdüğünde suratıma bile bakmaya tenezzül etmemişti."

Ağlamaya başladığımın farkına varıp gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve aldığım nefeslerin rayına oturmasını beklemeye başladım. Sessizlik aramızda uzun bir köprü oldu. Benim konuşamayacağımı fark etmiş olmalı ki sözü Arın aldı. Zaten benden daha net hatırlıyor gibi bir hali vardı. Nasıl olduğunu hâlâ anlamadığım bir şekilde...

"Deniz o gece hayata gözlerini yummaya karar verdi. Aldığı hasardan sonra, kanlar içindeki bedenini birazcık, belki de birkaç saniyecik daha geç hastaneye yetiştirseydin, kardeşini kaybetmiş olabilirdin."

Bir eli saçlarıma uzandı ve usulca oynamaya başladı. Bir şeyler söylememi beklediğinin farkındaydım; ama bu acıyı anlatacak tek bir kelimem yoktu. O günleri hatırlamak, yapmak istediğim en son şey bile değildi.

"Tam iki ay onun hastanede verdiği yaşam savaşını gözlerinle izledin. Çektiğin suçluluk duygusu yetmiyormuş gibi sana, bunun senin suçun olduğunu her fırsat-

ta hatırlatan annen ve ne diyeceğini bilemeyip sürekli susan babanla birlikte. Kaan her gün geldi, nasıl çöktüğünü izledi ve adın gibi bildiğin üzere pişmanlıktan ne yapacağını bilemedi. Sen de kardeşine bunu yapan adamı hâlâ deli gibi sevdiğin için kendinden sürekli nefret ettin."

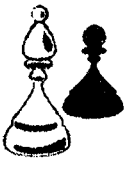
"Deniz'in gözlerini açtığı gün, annem odaya bile girmeme izin vermedi. Bir parçası hâlâ deli gibi beni suçlasa da, artık yüzüme vurmuyor en azından..."

Bu sondu. Son nokta... Bütün sınırlarımı fazlasıyla aşmıştım zaten. Bentlerim yıkıldı ve gözlerim acıyla kıvrıldı. Dudaklarımdan kaçan hıçkırıkların hücumuna uğradım. Titreyen bedenim Arın'ın sert göğsüne iyice yaslandı. Başka bir dayanağım yoktu şu anda.

Ben nasıl olduğunu anlamadan güçlü kollar tarafından yatağa yatırıldım. Ağırlığını tek koluna verip üzerime doğru eğildi. Koyu kahve bakışlar, benimkilerle buluştu ve başparmağı usulca gözyaşlarımı temizledikten sonra elinin tersiyle suratımı okşadı. Bu ilgiye anlam veremiyordum; ama hoşuma gitmişti. Bu hali farklıydı. Farklı bir adamdı sanki Arın şu anda. Bakışlarından, onda ilk defa gördüğüm bir ışık süzülüyordu benliğime.

Yavaşça eğilip dudaklarını dudaklarıma sürttü ve "Artık uyku vakti bakarkör," diye fısıldadı. Yatağın diğer tarafma uzanıp beni kendine çekti. O an ne yumuşacık dudakları umurumdaydı ne de dilinden düşürmediği *bakarkör* sıfatı.

Yüreğimdeki bu hafifleme de neyin nesiydi şimdi? Gerçekten anlatmak iyi gelmiş olabilir miydi?

Yağmur tanelerinin yüzümü yıkamasına izin vermek için başımı gökyüzüne çevirdim. Suratımda oluşan gülümsemeye engel olamıyordum. En sonunda hayatım hep istediğim

gibiydi. Sevdiğim adam sonunda yanımdaydı ve bedenimi mutluluktan titreten bakışları üzerimde gezinip duruyordu. Daha başlayalı iki hafta bile olmamıştı; ama bu hâlâ bulutların üstünde dolaşmama engel değildi. Bu anı tam bir senedir bekliyordum ben!

Muhteşem bir pazar kahvaltısı için Çamlık diye adlandırılan, evin iki sokak arkasındaki piknik alanına gelmiştik. Yaz yağmuru kimin umurundaydı ki! Ben yağmur damlalarının altında etrafımda dönerek saçma sapan hareketler yaparken; Kaan, çimenlerin üzerine tarihi eser gibi uzanmış suratındaki muhteşem ötesi bir gülümsemeyle beni izliyordu. İç geçirdim. Bu ne güzel bir mutluluktu böyle!

Birden yerinden kalkıp yanıma geldi ve kolları belime dolandı. Burnumun üstüne varla yok arası bir öpücük kondurduktan sonra "Ben ne yapacağım seninle ha, baş belası?" dedi hayranı olduğum gülümsemesini bana bahşederek.

Şımarıkça omuz silktim. "Kendin kaşındın."

Belimdeki ellerini iyice sıkıp beni biraz daha bedenine yasladı. "Yaklaşık bir yıldır peşimde koşuyorsun ufaklık, dikkatimi çekmemen mümkün değildi. Hele de bu kadar şapşalken!"

"Çek ellerini! Sensin şapşal! Ergenmişim gibi davranmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Derin on yedi yaşındasın, ben de o yaştayken ergendim bu çok normal, kabullen artık."

"Bana ne!"

Kahkahası kulaklarımın içinde çınlarken, başımı göğsüne yaslayıp beni vücudunun sıcaklığına hapsetti. Kollarımı beline sardım ve sigarayla karışık o mentol kokusunun yerini; tarif edilmesi imkânsız, tenimde muhteşem bir tat bırakan huzur dolu bir kokuya bırakmasını gülümseyerek kucakladım.

Kaan'ın varlığı, sanki olması gereken buymuşçasına, bir anda zihnimden silindi ve içimi bambaşka bir heyecan sardı. Paçamdan akan yaşanmışlıkların yok olmalarının tadına vardım. Onun yokluğu bana ilk günkü varlığından daha fazla mutluluk getirdi ve yerini alan adamın, nefesimi kesecek kadar beni heyecanlandırması, tuhafıma bile gitmedi.

Vücudunu zorla benden uzaklaştırırken yüzünde yine o arsız sırıtışı belirdi Arın'ın. Oysa ben ömrümün sonuna kadar onun o muhteşem masal diyarlarından kopma kokusunu içime çekmek istiyordum.

"Ah, bakarkör yine yapıştın sülük gibi."

Artık bana hakaret etmesi bile suratımda kocaman bir sırıtışa sebep oluyordu. Cevap vermek yerine omuz silkmekle yetindim. Çenemden tutup kafamı yukarı kaldırdı. Akıl almaz güzellikteki kahveleri mavilerime değince, bayılmamak için bacaklarıma emirler yağdırmaya başladım. Dudaklarını dudaklarıma sürterken usulca fısıldadı.

"Biz kazandık."

Sonra da dudaklarını iyice benimkilere bastırıp öpüşünü sertleştirdi. Titreyen bedenim ve huzur içinde kapanan gözlerimle severek ona eşlik ettim.

"Deniz oğlum rahat bıraksana çocukları!"

"Derin!"

Tepemdeki bağırışlara uyanmıştım uyanmasına; ama hâlâ gözlerimi açmamak için direniyordum. Gördüğüm rüyanın saçmalığına kafa yormak daha mantıklı geliyordu şu an. Biraz yerimde kıpırdanıp, kollarımla sımsıkı sardığım sert cismin üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

"Tırnaklarını yerinden sökmemi istemiyorsan çek o ellerini Derin!"

"Deniz!"

"Anne! Görmüyor musun şu manzarayı?"

Deniz'in sert bir şekilde kolumu çekiştirmesiyle dudaklarımdan acı dolu bir inleme kaçtı. Ne yapıyordu bu çocuk? Derdi neydi hiçbir fikrim yoktu! Tek istediğim birazcık daha uyuyabilmekti. Bunu bana bahşedemez miydi?

Belime iyice sarılan güçlü kollar beni daha da kendine çekti. Başım; tanıdık, büyülü kokunun merkezi olan boyna gömülünce, gözlerimi irice açtım. Arın ile uyumaya hâlâ alışamamıştım ve bu durum ne zamana kadar böyle ilerlerdi hiçbir fikrim yoktu. Deniz'in sabahın

köründe neden tepemde olduğunu da anlamıştım böylelikle.

Ellerimi Arın'ın vücudundan çekip doğrulmaya çalıştım; ama izin vermedi. Kolları bedenimi iyice sardı. Bu gürültüye uyanmış olduğuna emindim ve annem odadayken böyle davranması hoş değildi.

"O ellerini kız kardeşimden çekmen için üç saniyen var Özyazar!"

Bıkkın bir şekilde nefes veren Arın, beni kıskacından salarken; yatakta doğrulup oturur pozisyona geçti. Ben de bu durumu fırsat bilip ayaklandım ve bedenimi sürüyerek yataktan çıkardım. Ah, her yerim tutulmuştu. Tek kişilik yatağa iki kişinin girmesinin kaçınılmaz hazin sonuydu işte bu!

"Bir uyutmadın Deniz, bu teşekkür etme şeklin mi?" diye söylendi Arın yarı uykulu.

"O elini kolunu bir daha Derin'in üzerinde göreyim; bak, o zaman ne oluyor?"

"Deniz, yeter oğlum!"

Annemin yükselen sesiyle ikisi de susup birbirlerine kötü bakışlar atmaya başladılar. Bu hallerine ağzım açık bir şekilde bakakaldım. Kafamı onaylamazcasına iki yana sallamakla yetindim. Çocuktan beterdiler.

Deniz beni kolumdan tutup salona götürürken annem de söylene söylene arkamızdan geliyordu. Sonunda kardeşim kızarttığı kolumu serbest bıraktı ve burnundan soluyarak bana döndü.

"Siz bununla aynı yatakta mı yatıyorsunuz? Derdin ne senin?"

Soruların gittikçe artıp çirkinleşeceğinin farkına varınca, elimi yumruk yapıp omzuna geçirdim. "Beraber uyuyoruz tabii; unuttun mu, kendisi kocam olur ufak beyinli!"

"Ulan zoraki evlendin, delirtme beni!"

"Of Deniz! Olmayan beyin hücrelerini varmış gibi göstermeye çalışma artık. Biz seni bu halinle de seviyoruz canım kardeşim."

"Nereden baksan yedi saattir aynı evdesiniz, o da uyuyarak geçti; ama formunuzu hemen kazanmışsınız maşallah."

Babamın gazetesini katlayıp oturduğu koltuktan kalkarken, bize laf sokmasını; üç yaşındaki çocuklar gibi başımız aşağıda dinledikten sonra Deniz hemen lafa atıldı.

"Ama baba yediği naneyi bilsen! O pislikle sarmaş dolaş küçücük yatağa sıkışmış-"

Sözü Arın'ın lafa atlamasıyla yarıda kesildi. "Ne zaman evli olduğumuzun farkına varacaksın Deniz? Büyü biraz."

Önümüzden geçip babamın yanına, yemek masasına yerleşti. Annemin sıcacık gülümsemesine kendine özgü, dudaklarında asılı kalan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bomboş... Dudaklarından sıyrılan basit bir günaydından sonra, babamla bir şeyler konuşmaya başladılar.

Annemin ikazının üzerine Deniz'le masadaki yerlerimizi aldık. Yeniden evimde kahvaltı yapabilmek değişik gelmişti. Günlerdir ilk defa bu kadar iyi hissediyordum galiba. Deniz'in ağzıma zorla peynir sıkıştırma çabalarını bile gülerek izledim.

"Çek şunu küçük beyinli kokusundan kusacağım şimdi."

"Derin, düzgün konuş." Babamın uyarısına sadece gözlerimi devirmekle yetindim. Tabii ki o başka tarafa bakarken!

"Evet, o konuda biraz problemimiz var Caner amca, kızınızın ağzı pek bozuk."

İrice açılan gözlerimle kafamı hemen Arın'dan tarafa çevirdim. Bunu gerçekten söylemiş olamazdı, değil mi? Hadi ama iki gündür kimin ne olduğunu gayet güzel anlamıştık!

Babam bu sözlere sadece gülüp başını iki yana sallayarak karşılık verdi. Bu adam kızına hakaret edildiğinin farkında değil miydi?

"Dün gece gelmenizi neye borçluyuz bakalım?"

"Biraz kafa dağıtmak için dışarı çıkmıştık Caner amca, içkiyi fazla kaçırınca sizin ev daha yakın diye buraya gelelim dedik. O halde pek araba kullanmaktan hoşlanmam da."

Arın'ın dün gecenin gerçeğini saklaması beni şaşırttı. Gerçekten beklemiyordum. Gerçi dünkü konuşmamızdan beri hiçbir tavrına anlam veremiyordum ya, neyse.

Aslında babam içki içmemize karışmazdı; ama fazla dağıtınca da elinden zor kaçardık.

"Bu sefer hangisini topladın sokaktan? İkisi aynı anda sarhoş olmaz çünkü, bilmem mi ben çocuklarımı." Ah, bu adam cidden yediğimiz her naneyi bilmek zorunda mıydı?

"Beni topladılar babacığım tatmin oldun mu?" dedi Deniz, iğneli bir ses tonuyla. Babam gür bir kahkaha attıktan sonra; beni yerin dibine sokup, utançtan boğmak istercesine karşılık verdi. "Genelde Derin Hanım olurdu o kucakta taşınan ama!"

Yanımda oturan adamın *bak sen* bakışları altında çayımdan bir yudum daha aldım. Arın, telefonu çalınca özür dileyerek masadan kalktı. Bir beş dakika sonra elini omzuma koyup babama döndü.

"Şirketten aradılar Caner amca, imzama ihtiyaç varmış birkaç belge için. Bizim acil çıkmamız lazım kusura bakmayın. Kesinlikle telafi edeceğiz," dedi beni tekrar şaşırtan o kibarlığıyla.

Acil olduğunu söyleyince ben de koşar adım odama geçip, ikimizin de ceketlerini getirdim. Kapıdan çıkarken Deniz kolumdan tutarak kulağıma eğildi. Suratındaki garip ifadeye hiçbir anlam verememiştim.

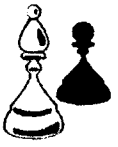
"Sormamak için kendimi it gibi sıksam da, daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," diye soludu sinirle dişlerinin arasından. Derince bir nefes alırken Arın'ın bana dik dik baktığını fark ettim. Dudağımı ısırarak hemen başımı kardeşime doğru çevirdim. Her ne diyecekse biraz çabuk olsa çok iyi olurdu.

"Boynundaki o morlukların sorumlusu Arın mı? Bak eğer sana yapmak istemediğin bir şeyi zorla yaptıysa..." Sinirle soluyup kolumu tuttuğu elini daha bir sıktı. "Bana anlatabilirsin... Bilmek istiyorum."

Birkaç saniye ne ima ettiğini anlamaya çalışarak boş boş suratına baktım. Ben boynumdaki morlukları tamamen unutmuştum! Üstelik bu şekilde babamla annemin karşısında oturmuş, rahat rahat kahvaltı yapmıştım! Suratımdan başlayan sıcaklık giderek her hücreme yayıldı ve ateşler içinde kaldım.

Yumruk yaptığım elimi hafifçe kardeşimin omzuna vurdum. "Yok öyle bir şey, aptal!"

Deniz'in tek kelime dahi etmesine izin vermeden kolumu onun himayesinden kurtardım ve koşar adımlarla arabaya ilerledim. Arm'ın yanından suratına bakmadan geçip, yolcu kapısını açtım. Böyle bir şeyi saklamayı nasıl olur da akıl edemezdim!

Arın şirketteki işini hallederken ben de arabada oturmuş sessizce yeni başlayan yağmuru izliyordum. Yağmuru severdim, usul ve sakin olduğu zamanlarda. Burnumda sayfa kokuları, kulağımda sakin bir müzik, dudaklarımda kahve tadı ile eşsiz bir zaman dilimi oluşturabilirdi benim için. Hafifçe gülümsedim. Böyle bir ana o kadar çok ihtiyacım vardı ki... Hayattan istediğim tek şey ufacık bir huzurdu ama; şu an bu bana fazla uzak görünüyordu.

Beni şirkete giderken yanına neden almadığının içten içe farkındaydım aslında; ama umursamıyordum. Baştan sona sahteydik biz Arın'la. Kâğıt üzerinde evli olabilirdik; ama ne bir yüzüğümüz vardı, ne de kendimize ait bir evimiz. Özyazar soy ismi Türkiye'de fazlasıyla ünlü olmasına rağmen, evliliğimiz duyurulmamıştı bile.

Sadece gerek görülen isimlerin haberi vardı durumdan ve bununla da Arın bizzat kendisi ilgilenmişti. Bu bile o adamın beni nasıl gördüğünün kanıtıydı işte. Canı istediği yere kadar kullanacağı, sonra da kapının önüne koyacağı bir oyuncaktan ibaretti varlığım onun için. Başka bir deyişle şımarık oğullarına hediye etmişti beni Özyazarlar.

Kapı sertçe açılınca düşüncelerim atomlarına ayrılarak dört bir yana dağıldı ve Arın sürücü koltuğuna yerleşip tek kelime etmeden direkt arabayı çalıştırdı. Sinirli olduğunu fark ederek dudaklarımı mühürledim. Zaten onunla konuşmak istemiyordum. Dün gece fazlasıyla muhabbet etmiştik, yeterdi.

Ana kapıdaki güvenliğe selam verip çimenlerin üzerinden eve doğru yürümeye başladık. Toprağa değen yağmur damlalarının kokusu burnuma doldukça geceki ilginç rüyamın sise bulanmış varlığı dört bir yanımı sardı. Kaan ile olan kısmı gerçekten de yaşadığımız bir anıydı; ama beni saran kolların birden Arın'ın olduğunu fark etmem ve buna şaşırmamam ilginçti.

Hayır, ilginç olan Arın'm üzerinde gezinen bakışlarımdı. Parıldayan ve mutluluk saçan bir çift mavi göz... Beynimde kol gezen düşüncelerden arınmak adına, başımı iki yana salladım.

Üzerime süzülen sessiz damlalar, düşüncelerime karışıp; beni, gereksiz bir girdaba sürüklüyorlardı. Daha fazla üstelememeye karar vererek başımı göğe kaldırdım. Gökyüzü birkaç saate gökkuşağı çıkaracağının haberini verir gibiydi.

Suratımı yalayan damlalar buruk bir şekilde gülümsememi sağladı. Bir zamanlar Kaan ile gerçekten mutluyduk biz. Onu neyin bu hale soktuğunu hâlâ bilmiyordum. Tepetaklak olmamızın bir açıklaması olmalıydı mutlaka. Gülümsemem yayılırken gözlerimi acıyla kapattım. Ne olduğu önemli değildi. Gerçek olan tek şey, bir zamanlar sevdiğim adamın anılarıma sürdüğü le-

keydi. Simsiyah, kocaman bir nokta vardı içimde ve gün geçtikçe daha da büyüyordu.

Yüzüme vuran damlaların daha fazla tadını çıkartmak için, ıslak olduğuna aldırmadan kendimi çimenlerin üzerine attım. Kollarımı iki yanıma avuçlarım açık bir şekilde uzattım ve rahatlamaya çalıştım. Burnumun sertçe çekilmesiyle sinir içinde gözlerimi araladım.

"Ne yapıyorsun, bakarkör?"

"Kafa dinliyorum."

Bir süre sessizce, anlam vermeye çalışıyormuşçasına kahvelerini üzerimde gezdirdi. Daha sonra da hiçbir şey söylemeyip yanıma uzandı.

"Böyle mi kafa dinliyorsun gerçekten? Fazla... Hım... Islak."

"Defol git o zaman!" Yaptığım hatanın farkına vararak sertçe alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Demin Arın'a bağırmış mıydım ben? *Harika!* "Yani, istersen eve girebilirsin demek istedim."

Ufak kahkahası kulaklarımda dağılırken, elim ayağıma karışmış bu halimin onu eğlendirdiğini fark ettim. Sinirlerim daha da bozuldu. Bir müddet sonra gülümsemesi hafifçe kaybolup havaya karıştı ve kahveleri usulca üzerimde gezindi. Suratımın her bir zerresini su misali içerken yutkunmama engel olamadım.

Ani bir hareketle üzerime çıktı ve kollarını iki yanıma sabitledi. Gözlerim kapaklarını zorlayacak şekilde büyüyüp, beynime sinyaller göndermeye başladı. Ne yapmaya çalıştığını anlamak adına kendimi zorladım; ama Arın'ı anlamak zordu. Karşımdaki adam normal tavırları olan bir insan değildi.

Kahveleri mavilerimden ayrılmadan işaret parmağı boynuma dokundu. Suratım anında acıyla buruştu. İnadımaymış gibi parmağı boğazımı baştan aşağı gezdi.

"Deniz bunların sebebinin üzerine gidecektir. Kaçamadın bence," diye fısıldadı, dudaklarıma her nefeste biraz daha yaklaşırken. "Ben olsam birlikte olduğumuz tezini onaylardım."

Kızarıp bozaran suratımla ellerimi Arın'm gövdesine koyup ittirmeye çabaladım; ama her zamanki gibi yine hiçbir sonuç alamadım.

"Beni rahat bırakmazsan yaptıklarını tek tek anlatırım! Umurumda bile olmaz sana ne yapacağı!"

Söylediklerime mi yoksa hiçbir başarı yakalamayan onu itme çabalarıma mı olduğunu anlayamadığım koca bir kahkaha attı. Daha sonra da bakışları yeniden mavilerimi buldu.

"Bir şey deneyeceğim," diye fısıldadı üzerime doğru eğilirken. "Uslu bir kız ol!"

Ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarımı ıslak bir yumuşaklık kapladı. Bu dün geceki gibi basit bir sürtünme değildi. Söz konusu dudaklar da Arın'a ait gibi değildi. Yumuşak öpüşler bu adama yakışmazdı bana göre. O, daha çok kaba işlerin insanı gibiydi.

Tepki vermemi engelleyen şaşkınlık üzerimden yavaşça çekilirken ne yaptığımı fark ettim. Sessizce bu adamın beni öpmesine izin veriyordum! Her şeyi nasıl oluyor da kendi istediği gibi yönlendirebiliyordu bu adam?

Bize doğru yaklaşan ayak seslerinin kulaklarımı doldurmasıyla, Arın'ı zorla da olsa, sonunda üzerimden itmeyi başardım. Ya da sadece o da birinin geldiğinin farkına vararak benden uzaklaşmak istemişti. Siyaha çalan kahveler önce benim üzerimde gezindi, ardından da seslere doğru bir bakış attı. Anında çatılan kaşları beni de o tarafa bakmaya zorladı.

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken kalbim boğazımda atmaya başladı. Kaan ile burada, bu şekilde yüz yüze gelmek iyi değildi. Yorulmuştum artık onunla uğraşmaktan.

Arın acele etmeden doğruldu ve üzerimden kalktı. Bana uzattığı ele bakarken ne yapacağımı şaşırmış bir haldeydim. Tutmam gerekirdi değil mi? Sonuçta bu saçma evliliği, Arın beni Kaan'dan kurtarsın diye yap-

mıştım. İkisinden de korkuyor olabilirdim; ama şu an güvenmem gereken Arın'dı. Acınacak halime gülümseyerek bana uzanan eli tuttum ve Arın'ın tek bir hamlede beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Yüzüme bile bakmadan ateşe bulanmış bakışlarını karşısındaki adama dikti. İçindeki nefret ses tonuna bulanmış kara bir leke gibi gözlerimin önüne serildi.

"Beni karımı öpme zevkinden mahrum bırakma sebebin önemli olsa iyi olur, Kaan Solaker!"

Bölüm 6
İlk Bedel

"Yerinde olsam, benim kızımı orada burada sıkıştırıp öpmeye çalışacağıma, kapıdaki güvenlik yerine oturtturduğunuz bunağı değiştirmeye bakardım," dedi Kaan gözlerinin kahvesi şiddetle koyulaşırken.

Keskin bakışlar suratımda gezindikçe içine düştüğüm korku seli daha da şiddetlendi. Kaan'ın varlığı bile yeterdi benim dudaklarımın uçuklamasına. Parmaklarım istemsizce Arın'ın eline daha sıkı sarıldı.

"Ne bok yemeye evimdesin?"

Kaan ağır adımlarla bize doğru ilerlemeye başladı. Yerimde huzursuzca kıpırdanıp Arm'ın gövdesini kendime siper edindim. Usulca arkasına doğru kaydım ve içimden bu adamın beni koruyacağını tekrar edip durdum. Asıl sorunsa, bundan emin olamamamdı.

"Ah, hangi birinden başlasak acaba? Annemin hiç usanmadan tekrar tekrar açtığı davadan mı, yoksa Derin'i nasıl ikna ettiğini hâlâ çözemediğim şu aptal oyunnunuzdan mı?"

"Siktirtme davanı! O annene de söyle boşuna uğraşmasın artık."

Beni iyice arkasına doğru çekti ve parmakları avucumdan kayıp sessizce koptu. Kendimi yapayalnız hissetmekten alamadım. Bu adamı dayanak olarak görmem ne kadar da büyük bir ironiydi böyle? Benliğimden şüphe duymaya başladım. Etrafım gözümü korkutan insanlarla dolup taşmıştı ve ben buna bir türlü engel olamıyordum.

Diğer yandan Arın'ın asıl sorununun Kaan ile ilgili olduğu kesinleşmişti artık gözümde. Bu ne idüğü belirsiz oyun da, başıma Kaan yüzünden açılmıştı demek ki.

Hayatıma daha ne gibi belalar açmayı planlıyordu acaba? Kurtulamayacaktım! Bu adamdan paçalarımı kurtaramayacaktım!

Dava muhabbetinden hiçbir şey anlamamıştım. Bu derece büyük oynadıklarına göre, önemli bir sorun olmalıydı. Merak etmediğimi fark ettim. Umurumda değildi aralarında dönen hiçbir şey. Tek istediğim ikisinin de beni rahat bırakmasıydı.

Konunun bana gelmesi an meselesi gibiydi. Belki de bu yüzden aralarında geçen konuşmaları pek umursamıyordum. Kalbim kulaklarımda çınlarken bütün radarlarımı devreye sokup kendimi karşımdaki iki adamı dinlemeye odakladım.

"Ben de annemin seninle uğraşmasına pek hoş bakmıyorum Arın. Malum annesinin biricik oğluyum ben. Herkes haddini bilmeli, özellikle de sevdiğim kadını elimden alma çabalarına giren sen!"

Arın tüylerimi diken diken eden bir kahkaha attı önce. Bana doğru kısa bir bakış attıktan sonra, suratında sinir bozucu bir gülümsemeyle tekrar Kaan'a döndü.

"Elinden alma çabaları mı? Komik olma Kaan. Derin'i tanırsın, istemediği bir şeyi ona yaptırmak imkânsızdır."

Sinirli olan tek kişi Arın değildi maalesef. Kaan giderek kâbuslarımı süsleyen adama dönüşürken kaçmak istedim. Bu gergin ortamdan çekip gitmek, iğrenç anıları saklandıkları yerde gömülü bırakmak istedim. Kaan'ın bakışları beni bulunca bu isteğim, içimde kulakları sağır eden bir duaya büründü. Bomba etkisiyle patlayıp bütün organlarıma yayıldı.

"Benden bu şekilde intikam alacağın hiç aklıma gelmezdi Derin. Her zamanki gibi beni yine şaşırttın."

"Gözlerini oyup eline vermemi istemiyorsan, onları karımdan uzak tut!"

"Sen de dudaklarını kesmemi istemiyorsan-"

Sözünü yarıda kesip alev alan gözlerini üzerime dikti ve büyük adımlarla bana doğru yaklaştı. Arın'ın beni arkasına çekmesine belki de milyon kere şükür ettim. Çünkü bu tavırlar Kaan'ın yine o meşhur sinir krizlerinden birini geçirmek üzere olduğunun kanıtıydı.

"Boynuna ne oldu senin?" diye sordu dişlerinin arasından. Kasılmış çenesi ve çatık kaşlarıyla birazdan olacakları zihnime kazımak istiyormuş gibi bir hali vardı. Fısıltı gibi çıkan sesi kulaklarımı delerken, bugün neden herkesin anlaşmış gibi buna taktığını düşündüm. Sadece kısa bir anlığına. Bir saatin tik taklarının arasına sıkışmış o ufacık zaman dilimi kadar... Yoksa şimdi pek de sırası değildi.

"Sence?" diye karşılık verdi Arın gülerek.

İmalarının Kaan'ı daha fazla çileden çıkardığının farkındaydı kesinlikle. İstediği de buymuş gibi geliyordu gözüme. Birden atağa geçen Kaan yumruğunu Arın'a isabet ettirince dudaklarımdan bir çığlık koptu ve korkuyla birkaç adım geriledim. Eğer bir kavga çıkarsa Arın'ın pek şansı yok gibiydi. Rakibi ondan fazlasıyla iri ve güçlüydü. Kaan'ı birçok kez kavga ederken görmüştüm sonuçta.

Arın geriye doğru sendelese de bu duruma sadece gülerek karşılık verdi. Dudağının patlamış olması pek de umurunda değil gibiydi. Hatta karşısındaki adamın böyle deliye dönmesi onu sadece eğlendirmişe benziyordu.

"Ben elimi süremezken, sen kimsin lan?"

"Bilmem kendisine soralım bakalım ben kimmişim?" Bileğimden kavramasıyla beni yanına çekti ve Kaan'ın karşısına getirdi. "Belirli çerçevede anlat hayatım, malum cinsel hayatımızı bununla paylaşmaya pek niyetim yok."

Cinsel hayat? Galiba şu an çıldırabilirdim! Beynimde her şey birbirine girmiş gibiydi. Dudaklarım mühürlendi. Söyleyecek bir şeyler bulmam gerektiğinin farkındaydım elbette; ama Kaan benim yıllarımı verdiğim

insandı, yalan söylediğimi her şekilde anlardı. Anlaması demek ise, Arın'm beni ilk günkünden beter hale getireceği demekti. Bu nasıl bir ikilemdi böyle, nefes dahi aldırtmayan?

Sırtımdaki yük giderek ağırlaşırken titreyen sesimle tek bir kelime döküldü kurumuş dudaklarımdan. "Git."

Yerde olan başım Arın'ın sinirden titreyen bacaklarına takıldı ve kendimi biraz daha konuşmaya zorladım. Bakışlarım, usulca karşımdaki adama çevrildi. Çatık kaşlarıyla bütün dikkatini benim üzerime yoğunlaştırmış gibiydi.

"Yani... Ben ortada açıklama yapacak bir şey göremiyorum. Arın ile evliyim sonuçta, değil mi? Kimseyi ilgilendirmez." Yutkundum ve kendimi zorlayarak devam ettim. "Seni ilgilendirmez!"

Arın'm suratına zafer kazanmış bir gülümseme yerleşince, adam gibi alamadığım nefesim tekrardan normale dönmeye başladı. Kaan birkaç adım gerilerken suratına delici bir gülümseme yayıldı.

"Fazlasıyla inandırıcıydı ufaklık," dedi rahatlamış ifadesi suratına hızla yayılırken. "Tabii o dudaklarını her zamanki gibi dişlerinin arasına gömmeseydin, ya da başparmakların birbirlerine dolanıp durmasaydı!"

Arkasını dönüp çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı. Hayır, Arın ile yalnız kalmak istemiyordum! Bu adamı yanımda istemiyordum! Kaan'ın daha yolu yarılamadan tekrar bakışlarını bize çevirmesiyle daha da dibe battım.

"İçimi rahatlattın bebeğim! Ha, bir de dudaklarına merhem sürmeyi unutma, yine kanattın."

Olduğum yerde öylece dikilip Arın'ın vereceği tepkiye odaklandım. Bu sefer kaçarım yoktu. Bunu, havaya karışarak beni boğan enerjisinden anlayabiliyordum. Yüzüne bakmama gerek yoktu.

Kaan'a hâlâ yalan söyleyemememe mi, yoksa Arın'ın avucuna sıkıştığıma mı yanayım bilemedim. Ben bun-

larla savaşırken Arın kolumu sertçe yakalayıp beni evin içine doğru sürükledi. Salona girdiğimizde bedenimi hışımla ileri doğru fırlattı. Dengemi kaybetmemle başım açık renk parkelere çarptı ve acı dolu bir ses bütün odaya yayıldı. Yakama yapışan eller, beni tekrar ayağa kaldırırken; sert hareketlerle bu sefer de karşıdaki duvara savurdu. Yanan canıma dudaklarımdan dökülen inlemeler eşlik etti.

Nefes almama bile izin vermeden boğazıma yapıştı, tıpkı o geceki gibi. Gözlerinden çıkan alevler o kadar yakıcıydı ki, her yerimi küle çevirmeye başladı. Bu daha sertti. Çok daha ağırdı her hareketi. Kahvelerinde tüten, bana zarar verme isteğini görebiliyordum.

"Şimdi sen söyle; önce o dişlediğin dudaklarını mı keseyim, yoksa o olmayan beynini mi sökeyim?"

Tıslarcasına çıkan sesi daha fazla korkmamı sağlarken, geç kalan gözyaşlarım yanaklarımı ısırdı. Boğazımdaki elinin izin verdiği kadar yutkunmaya çabaladım.

"Ya da şöyle yapalım... Madem yalan söyleyemiyorsun, ben de seni yatak odasına çıkarıp altıma alayım, ne dersin? Daha gerçekçi oluruz."

Dudaklarından dökülen bu cümle, bu iğrenç ima olmuştu beni kendime getiren. Dakikalardır hareketsiz kalan bütün uzuvlarımın işlevlerini geri kazandıklarını hissedebiliyordum. Var gücümle çırpınmaya başlayıp, ellerim ve bacaklarımı rastgele sallayarak ona zarar vermeye çalıştım. Ben kaçmaya çabaladıkça o buna inat boğazımdaki parmaklarını daha da sıktı. Bir müddet sonra ne kollarımı ne bacaklarımı kıpırdatabilir oldum. Elimden gelen tek şey, nefes alabilmek için ağzımı boş yere açıp kapatmaktı.

Hıçkırıklarım içimde patladı. Oluşan sel beni oradan oraya çarparken, nefes alabilmek için biraz daha çırpındım. Üstelik elini bastırdığı yerlerde, var olan morluklar canımın daha da yanmasına sebep oluyordu.

Hiç beklemediğim bir anda beni bırakınca tutmayan bacaklarım olduğum yere yığıldı ve duvar dibine çöktüm. Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırıp, ses çıkarmamaları için çabaladım; ama pek bir işe yaradığı söylenemezdi. Bunlara ek olarak boğazımı daha da yakan bir öksürük kriziyle savaşmaya başladım.

Acınası kız Derin Üstündağ. Ah pardon Özyazar! Artık sadece Özyazar. Buna hiçbir zaman alışamayacaktım sanırım.

Kolumdan çekiştirilip tekrar ayağa kaldırıldım. Uzun süre nefessiz kalmaktan olsa gerek, başım deli gibi dönüyordu. Arın'ın ne yaptığını anlamam, beni zorla sandalyeye oturtmasıyla oldu. Yemek masasındaydık. Salondaki yemek masasındaydık. Bütün Özyazarlar'ın içeride olduğu salonda ve yemek yedikleri masadaydık!

Islak bakışlarım hepsinin üzerinde tek tek gezindi. İrem Hanım'ın bir eli göğsünün üzerindeydi, korkmuştu sanırım; ama tek kelime etme gereği duymamıştı. Aras'ın bakışları neye uğradığını şaşırmış bir halde, erkek kardeşinin üzerinde geziyordu. O da dudaklarını kıpırdatmadan önündeki tiyatroyu izlemişti. Hepsi, bütün Özyazarlar sadece susmayı seçmişlerdi. Arın'ın ilk gece söylediği gibi, gerçekten de beni bu evde kimse umursamayacaktı demek ki.

Ufacık, çok çok küçük birkaç saniyelik sessizlikten sonra, Okan Bey konuşmasına büyük ihtimalle kaldığı yerden devam etmeye başladı. Adının Ayşegül olduğunu hatırladığım kadın önüme bir bardak çay koydu buruşmuş elleri titrerken. *Yine, hiçbir şey olmamışçasına...*

Büyük bir boşlukta savrulurken düşündüğüm tek şey yanan canımdı. Kaç dakika sessizce beklediğimden bile emin değildim. Elim istemsizce boğazıma gidip duruyordu. Göğüs kafesime demir bir çubuk batırıyordu sanki birileri. O çubuk gittikçe ateşe bulanıyor ve bütün benliğimi acımasızca dağlıyordu.

Ne yaptığımın bilincinde dahi olmadan, donuk bir şekilde önümde duran buz tutmaya yüz tutmuş çayı elimin tersiyle yere çarptım. İşte şimdi bütün gözleri üzerime çekebilmiştim. Dakikalar öncesinde olması gerektiği gibi...

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Sesim kendi kulağıma yabancı gelmiş, farklı bir tınıdan çınlamıştı sanki. "Nasıl insanlarsınız siz be?" diye bağırdım boğazımdaki acının izin verdiği kadar. "Bu mu sizin babama verdiğiniz söz? Allah kahretsin hepinizi!"

Aras elindeki çatalı bırakıp ayağa kalkmaya çalışınca; Arın ani bir hareketle abisinin koluna yapıştı ve geri oturmasını sağladı. Bu hareket iyice sinirlerimi bozdu. Bedenimi süsleyen cesaret, evi başlarına yıkmamı tembihlese de bunu yapacak gücümün olmadığına emindim.

İstemsizce titreyen ellerime aldırmadan koşar adım kapıya yöneldim. Arm'm peşimden geleceğini biliyor olmak umurumda bile değildi. Tek derdim bir an önce kendimi bu evden dışarı atmak, bu insanlardan uzaklara kaçmaktı.

Annemin yanına gitmek isterdim mesela. Keşke böyle bir imkânım olsaydı. Beni bağrına basıp sarmalasaydı ya tıpkı çocukluğumda olduğu gibi... Her şey bu kadar berbat bir yola sapmak zorunda mıydı sahiden? Sadece rahatça nefes almak istemiştim ben. Ailemin rezil ettiğim hayatlarını kurtarmak için karışmıştım bu insanların arasına!

Belki de direkt babama gitmeliydim. Beni o evden çıkarması için ona yalvarabilirdim. Bu insanlıkta sınıfta kalmış aileyi, hayatımdan silip; kendi evimde yeniden huzuru aramaya çalışabilirdim. Yapmadığım şey değildi sonuçta. Ama biliyordum ki bu bana hiçbir şey kazandırmaz sadece en başa dönmemi, tekrar Kaan'dan köşe bucak kaçtığım o günlere saklanmamı sağlardı.

Kendimi sokağa attığımdan beri deli gibi koşuyordum. Yağmur dinmişti; ama hava o kadar da sıcak sayılmazdı. Beynimde dört dönen onca kargaşanın yanı sıra, üzerime ceketimi almadığım için de kendime küfrettim. Şu an üşümüyor olsam da, eninde sonunda duracaktım ve terden sırılsıklam olmuş vücudum soğuğu daha fazla hissedecekti. Hasta olursam bir sıcak çorbaya hasret kalabilirdim o evde.

Nefesimi ayarlayamamanın verdiği bitkinlikle yavaşlamaya başladım. Bir süre sonra da olduğum yerde durup etrafıma bakındım. İki tarafı da ağaçlarla çevrili pek araba geçmeyen bir yol kenarındaydım. Etrafta çok fazla ev yoktu; ama etraf, o kadar da ıssız gibi gelmemişti gözüme. Çok fazla uzaklaşmış olamazdım; ama en azından, görünürde ne o kaçtığım ev, ne de içindeki insanlar vardı.

Kuş seslerine karışmış çocuk cıvıltıları duyunca, biraz daha ilerleyip köşeyi döndüm. Karşımda küçük bir park vardı ve üç dört çocuk içinde tur atıyordu. Kendimi bildim bileli sevmezdim çocuk parklarını. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece, olsa da olur olmasa da olurdu benim için. Çocukluğumun hiçbir anında parkta vakit geçirdiğimi anımsamıyordum.

Önemsemedim ve bacaklarımın dinlenme isteğine boyun eğerek, köşedeki banka doğru ilerledim. Vücudum yavaş yavaş ürpermeye başlamıştı; ama aldırış etmiyordum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Bu aralar ne kadar sık nefes almaya muhtaç kaldığımı hatırlayınca, elim istemsiz bir şekilde boğazıma gitti. Var olan morluklara şimdi bir de yenileri eklenecekti. Bunu, elimin değdiği yerlerde ortaya çıkan acıdan anlayabiliyordum.

Pislik herif!

Pislik Özyazarlar!

Gözyaşlarım yine kendini belli etmeye başlayınca, kafamı sertçe iki yana salladım. Artık o kadar yorulmuş-

tum ki ağlamaktan... Yıllardır düzenli olarak yaptığım tek şeydi herhalde bu durum ve artık kurtulmak istiyordum. *Sadece ve sadece rahat bir nefes istiyordum!*

Belki de Gülce'ye gitmeliydim. Tabii önce ondan gizli gerçekleştirdiğim bu evcilik oyununa tepki vermesini beklemem gerekiyordu. Beni aldığım her karara rağmen, desteklemese de dinlerdi çünkü. Bir tek ona anlatabilirdim zaten başıma gelenleri. Resmen işkenceye maruz kaldığımı bir tek ona açabilirdim. Bana aklı başında biri olarak ne yapmam gerektiğini güzelce açıklardı.

Aklı başında biri olmak... İşte Gülce ve benim aramdaki en büyük fark buydu. Doğduğumuzdan beri birlikteydik belki de; ama onun bu kadar olgun olması beni kıskandırmıyor değildi. Her şeye karşı o kadar soğukkanlıydı ki, sadece bir kez kontrolünü kaybettiğine şahit olmuştum. O da yine benim yüzümdendi. Kaan yüzünden demek daha doğru olurdu belki de.

Kaan.

Sinir krizleri geçirdiğinde, gözü başka kimseyi görmeyen zavallı bir çocuk. Zavallıydı gerçekten de; ama bunu benden başka kimse fark edememişti. Etmelerini de istememişti aslında. Kötü biri olmayıp, kendini öyle olmaya şartlandırmış bir çocuktu Kaan. Başka türlü kimsenin ona saygı duymayacağına inanmış, koca bir aptaldı.

Parmaklarım tekrar boynuma uzandı. Bütün bunları aslında ilk defa yaşamadığımı bilmek ne kadar da acıydı. Kaan'ın saçlarımdan bile sürüklediğini hatırlıyordum. Bana tecavüz etmeye yeltendiği de olmuştu kriz geçirdiğinde. Ama bütün bunlar, içime bir yerlere gömüp üzerine toprak attığım o kilitli sandığın içindeydi yıllardır. Kimsenin açmasına izin vermediğim acı yüklü bir sandık taşıyordum derinlerimde bir yerde.

Bir de Deniz vardı tabii. Yeni morlukları görünce kim bilir neler olacaktı? Deliye döneceği kesindi; ama bütün

bunlar ne kadar inkâr etsem de biraz da onun yüzündendi. Bir tarafım avaz avaz bunu bağırıp duruyordu bana.

Sorunlu bir çocuk olmam, bütün ilginin sürekli onda olmasından kaynaklıydı. Evet, uğruna canımı bile verebileceğim kardeşim kıskançlık listemde hep ilk sıradaydı çocukluğumda. Bunun en büyük etkisi de biz doğmadan birkaç ay önce vefat eden dedemizin ismini taşıyor olmasıydı. Türkiye'de yaşıyorduk değil mi? Bu tarz olaylar normaldi aslında.

İsimlerini bile unuttuğum tonla gereksiz akraba da olmak üzere annem, babam, halalarım onu hep *'babam'* diye büyütmüşlerdi. Bir dediği iki olmaz, her istediği saniye geciktirmeden yapılırdı. Kısacası o kadar şımarıktı ki, ilgi çok ama çok azıcık bile bana kaysa, hemen kontrolü ele almayı başarırdı.

Ben de ailemin ilgisini çekmek için derslere yönelmiş başarılarıma başarı katmaya çabalamıştım. Elde ettiğim tek şey ise kuru bir aferin olurdu. Benim aksime Deniz'in dersler umurunda bile olmazdı. Devamsızlıklarını para karşılığı sildirirdi babam. O kadar farklıydık ki, kimse bırakın ikiz olmamızı, kardeş olduğumuza bile inanmazdı.

Sınıra dayanan kıskançlığımla taktik değiştirme yoluna gittim ben de ve belaların en büyüğünü, isteyerek başıma sardım. Bulabileceğim en berbat çocuğu gözüme kestirerek, peşinde koşmaya başladım. Başta sadece ailem tarafından fark edilme davam olsa da zamanla kendimi tamamen kaptırdım ve hayatımda ilk kez, bir erkeği istemenin ne demek olduğunu tattım. İşte bu kadar zavallıydım. Bu derece acınası, küçük bir aptal...

Kaan'ın beni değiştirip, yanında taşımaya alıştığı kızlar gibi olmamı sağlaması çok sürmedi. Masumiyetimi kaybetmem birkaç aya sığmamıştır belki de. İlk defa onun yanında sigara içmiş, ilk içkimi onunla tatmıştım.

Onunla yaptığım her şey, sanki hiç zararlı değilmiş gibi gelirdi. Gözlerim şeffaf, pembe bir bantla örtülmüş gibiydi.

İstediğim gibi sevgili ailemin dikkatini çekmiştim çekmesine; ama iş işten çoktan geçmişti. Artık eski Derin değil bambaşka biriydim ve Kaan'nın bunu bana yapmasına isteyerek razı olmuştum. Bütün suç, düşüncelerime işleyip, çevremi sımsıkı saran o gereksiz kıskançlık duygusunundu. Çocukça bir kıskançlık...

İlişkiye girmeyi aklı başında olduğu zamanlarda hiç konuşmazdık. Onca şey yapmış olmasına rağmen, bir şekilde kendini tutuyordu. Neden olduğunu bilmiyordum; ama onu kendince engelleyen bir şeyler vardı. İyi ki de vardı...

Belki de bunlardan biri, hayatında değer verdiği tek insan olan kardeşi gibi olmamdı. *Demir Solaker*. Benim biricik abim, dostum, hatta bazen babam bile olduğunu hissettirebilen Demir. Neredeyse adım gibi emin olduğum tek şey vardı ki, Kaan beni bir şeylere zorlarsa Demir'i kaybedecekti ve bunu kendine yapamayacak kadar bencildi. Yine de bu çoğu şeye engel olamamıştı. Bana dokunamamak, hastalığını daha fazla tetikler duruma getirmişti bir müddet sonra.

Demir ile aileden gelen bir yakınlığımız vardı. Onun babası ve benim babam abi kardeş gibiydiler ve bu zamana kadar birbirlerinden hiç kopmamışlardı. Bu da bizim Demir ile aramızdaki bağı günbegün daha da kuvvetlendirmişti. Kuzenlerdi Kaan ile. Zaten en başta da öyle tanımıştım onu.

Rüzgârın oraya buraya savurduğu kahverengi yaprakları izleyen boş bakışlarım minik bir çift ayakla kesişti. Dizlerimi sardığım kollarım çözülürken, başımı usulca yukarı kaldırdım. Küçük bir oğlan çocuğu, kocaman gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Suratımı inceleyince dudaklarını kaplayan gülümsemesi kayboldu. Cidden o kadar mı korkunç görünüyordum?

"Sen Derin misin bakıyım?" dedi bilmiş bir şekilde, ufak ellerini beline yaslarken. Gözlerimi kısıp tek kaşımı kaldırdım ve sadece kafa sallamakla yetindim. Cebine sıkıştırdığı sigara paketini çıkardı ve bana doğru uzattı. "Bunu sana vermemi istedi; ama sadece bir tane içebilirmişsin. İkinciyi yaktığını görürse yanına gelirmiş."

Sigara paketini elime alıp ayağa kalktım. Seri bir şekilde gözlerimi etrafta gezdirince, onu tam karşımdaki ağaca sırtını yaslamış beni izler bir şekilde buldum. Suratında yine ona özel, anlamlandıramadığım gülümsemesi vardı ve bu sinirlerimi mümkünmüşçesine daha da bozdu. Üstelik küçücük bir çocuğa bana ulaştırması için sigara paketi vermişti! Gerçekten bu nasıl bir mantıktı? Aklım almadı.

Yerime oturunca çocuğun çoktan parkta oynayan arkadaşlarının arasına karışmış olduğunu fark ettim. Gözlerimi Arın'dan ayırmadan bir sigara çıkarttım ve pakete sıkıştırılmış olan çakmakla tütünü ateşe buladım. Dumandan zevk aldığım söylenemezdi; ama bir şekilde iyi geliyormuş gibi hissediyordum. Aslında beni düşünmeye daha çok ittiğinin farkındaydım; ama umursamıyordum.

Bakışlarım karşımda hiçbir şey olmamış gibi dikkatle beni izleyen adamda takılı kaldı bir müddet daha. Duman ciğerlerimi yakıp beynimi uyuşturdu ve düşüncelerim birbirine girdi. Acı içinde yumdum gözlerimi.

Artık düşünmekten ciddi anlamda yorulmuştum. Bu yüzden sadece elimdeki sigaraya odaklanıp dudaklarıma verdiği hazzı hissetmeye çalıştım. Sinirli olduğum her zaman yaptığım gibi... Acı tat ciğerlerimi daha çok yakınca, sigaranın sonuna geldiğimi anlayıp çektiğim son nefesi de dışarı üfledim ve izmariti yere atıp ayağımla ezdim.

Tekrar Arın'a döndüğümde pür dikkat beni izliyordu. Sırtını yasladığı ağaçtan ayırmış hazır ola geçmişti. Bir tane daha sigara yakmamı bekliyordu yanımda bi-

tebilmek için. Peki, ben onu yanımda istiyor muydum? Kocaman bir hayır!

Yine de pakete uzanıp bir tane daha sigara çıkarttım, neden yaptığıma kendim de anlam veremeyerek. Çakmağı ateşlememle bankta yanıma oturması bir oldu. İkinci sigaramdan bir nefes daha çekerken sessizce beni izledi. Duman havayla dans edermişçesine dağılmaya başlayınca, uzanıp elimdeki sigarayı aldı. Kendi dudaklarına götürüp içine çektiği zehrin dumanını yavaşça üfledikten sonra, henüz yakılmış olmasını önemsemeden izmariti yere attı ve beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı.

Dakikalar önce çocukların olduğu park şimdi bomboştu. Yavaşça oraya ilerledik. Neden bu derece tepkisiz olduğumu bilmiyordum. Belki de sadece korkuyordum. Salıncakların birine oturunca bileğimi bıraktı. Karşısında öylece dikilip ne yapmaya çalıştığını sorar bakışlarımı üzerinde gezdirdim.

"Otur," dedi sadece. Ben hiçbir karşılık vermeyip dik dik ona bakmayı sürdürürken, bir kez daha aynı şeyi yineledi. Yanındaki salıncağa ilerledim, gözlerimi devirmemek için kendimi zar zor tutarak.

"Oraya değil."

Bileğimi tekrar yakaladı ve sertçe çekerek beni kucağına oturttu. Bacaklarım bir taraftan sarkarken bakışlarım onunkilerle birleşti. Kalkmak için ilk hamlemi bile yapamadan, belimi sıkıca kavrayıp beni kendine çekti ve kafasını göğsüme gömdü.

"Bırak!" diye fısıldayabildim sadece, elimle omuzlarından ittirerek. Beni duymamış gibi kolları iyice belime kenetlendi. Kafasını kaldırıp suratıma çevirdi.

"Yarım kalan bir işimiz var Derin." Suratımda soru işaretleriyle ona bakmaya devam ederken, yüzünde yine o sırıtması belirdi. "Sabah sana bir şey deneyeceğimi söylemiştim; ama pek bir işe yaramadı. Burada devam edeceğiz."

Belimdeki ellerini çözüp bileklerimi arkamda birleştirdi ve sıkı bir şekilde tutmaya başladı. Bense hâlâ ne yapmaya çalıştığını çözmek için uğraşıyordum. Oturduğu salıncakta biraz doğrulup beni kendine yasladı ve gülümsemesi iyice suratına yayılırken dudakları dudaklarımı buldu.

Kesinlikle sabahki gibi değildi. O kadar sertti ki hareketleri canımı acıtıyordu. Tam hayal ettiğim gibiydi aslında. *Arınvari...* Ne kadar zorlasa da dudaklarımı açmamak için direnmeye başladım. Dilini üst dudağımda usulca gezdirdi. Tenimi delen yumuşak ıslaklık kulaklarımın uğuldamasına neden oldu. Etkileniyor olduğum gerçeğini kabullenmek zordu. Kaan bunu sürekli yapardı. Ama bunlar, Kaan'nın dışında, beni öpen tek dudaklardı. Kesinlikle farklıydı. İkisi de sertti; ama bir şekilde farklıydılar işte. Tenime atılan aynı görünüme sahip, farklı imzalardı bunlar.

Dudaklarını dudaklarımdan çekip çenemde gezdirdi. Başım istemsizce geriye düşerken; beynim, bedenime kendisine gelmesi için sinyaller gönderiyordu. Biraz daha devam ederse dayanamayacağımı fark etmek kendimden nefret etmeme sebep oldu.

Boynuma küçük öpücükler kondurmaya başladığında gözlerimin dolmasına engel olamadım. Sadece saatler önce yeniden yarattığı morluklarda şimdi yumuşacık dudaklarını gezdiriyordu ve kahretsin ki ben bunu bildiğim halde zevk alıyordum.

Dudaklarını ayırıp tekrar göğsüme kafasını yaslayınca, ne kadar zamandır tuttuğumu hatırlamadığım nefesimi dışarı verdim. Ben yanaklarımdaki ıslaklıklarla boğuşurken, o kendini benden uzaklaştırdı ve yüzümü dikkatle incelemeye başladı. Kahveleri mavilerimde gezinirken kulaklarım fısıltısını işitti.

"Özür dilemeyeceğim Derin."

Özür dilemeyeceğim. Özür dilemeyeceğim. Özür dilemeyeceğim...

Beni mahveden, bir avuç kelimenin süslediği o cümle değildi. Fark ettiğim gerçekle daha bir sarsıldım. Basit bir özrün gerçekten her şeyi affetmeme yeteceğini anlamam kendimden biraz daha nefret etmeme neden oldu.

Bölüm 7
Sözsüz Açıklamalar

Özgürlük. Nefes aldığını doya doya hissedebilmek olsa gerek, en basit tabiri ile. Rüzgârın, ruhunu amansızca yalamasına izin vermek belki de. Hiçbirimiz, uçurumun kenarında yaşadığımızın farkında bile değiliz ne yazık ki. Hayatta verdiğimiz kararlarla, ya ayağımızın altındaki toprağı iliklerimize kadar hissederiz, ya da kendimizi o kıyısında olduğumuz uçurumdan aşağı itekleriz. Peki ya hangisidir özgür olmak? Toprağa pençelerimizi geçirmek mi, düşerken kulaklarımıza dolan rüzgârın enfes uğultusu mu?

Ben kendimi o uçurumdan aşağı ittiğimden beri, sonu görülmeyen bir girdapta gibiydim. Rüzgâra değil de fırtınaya yakalanmış bir ruhum vardı maalesef. Daha on yedi yaşındayken ergenlik denilen kara lanetin kanatlarını itiraz etmeden ruhuma sarmasına izin vermiştim. Nereden bilebilirdim ki, içimde büyüttüğüm basit bir kıskançlık tohumunun başıma bunca derdi açabileceğini? Önce karşılık beklemeden deli gibi sevmiş, sonra da adını bile bilmediğim bir adamla aynı yatakta uyumaya başlamıştım.

Evlilik.

Sanki hâlâ berbat bir kâbusun içindeymişim gibi hissetmeme sebep olan, varlığını inatla kabul etmediğim evlilik. Ne kadar da uzak gelirdi gözüme önceleri. Ben Kaan'la bile bunun hayalini kurmazken, başıma açtığım şu dertlere de bak!

Başımı arabanın camından çekip; inatla yumduğum, ağlamaktan harap olmuş gözlerimi araladım. Yağmur şiddetini azaltmış çiselemeye bırakmıştı kendini. Bağdaş kurduğum bacaklarımı açtım ve koltukta iyice doğ-

ruldum. Parktan ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemiştik. O eve bir daha nasıl döneceğimi düşünmekten sürekli kaçsam da, beynimin bana ihanet bayraklarını çeken bir köşesi, bu soruyu evirip çevirip önüme sürüyordu.

O aileye nasıl güvenebilmiştim? En çok da Aras canımı yakmıştı ses çıkarmamakla. İpek zaten abisinden gereğinden fazla korkuyordu bana kalırsa. Tıpkı benim gibi...

Çektiğim bunca acıdan öğrenebildiğim bir şey varsa, o da kalbimde kilitli kutular oluşturup hatırlamak istemediğim bütün anıları onlara kapatabilmekti. Peki, bu sefer neden o kilidi bir türlü çeviremiyordum?

Kaybolduğum düşüncelerimden sıyrılarak kendimi içinde bulunduğumuz ana odaklamaya çalıştım. Yol üstündeki binalar gözümde daha da belirginleşmeye başlayınca arabanın ilerlediği bu sokağın verdiği tanıdık his bedenimi sarmaladı. Arın arabayı park ettikten sonra dikkatimi çekmek için boğazını temizledi. Yüzünü görmeye tahammül edebileceğimi düşünmüyordum.

"Bu halde ailemle vakit geçirebileceğimi hiç sanmıyorum." *Bu halde Deniz'in gözlerinin içine baka baka yalan söylemek istemiyorum.*

"Babanın şirkette mesaisi var bugün, annen eski iş arkadaşlarıyla buluştu erken geleceğini sanmıyorum. Deniz'in de bu saatte evde olmayacağını benden daha iyi biliyor olman gerek."

Neden buraya gelmiştik o zaman? Benden cevap alamayınca, duygudan eksik o sesiyle konuşmaya devam etti. "Gülce içeride seni bekliyor." İşte bu tam anlamıyla ihtiyacım olan şeydi. Gülce'ye, şimdiye kadar hiç hissetmediğim kadar çok ihtiyaç duyuyordum.

Tek kelime etmeyip arabanın kapısını açtım ve yumuşak esen rüzgârın suratımı okşamasına izin vererek dışarı çıktım. Vakit kaybetmeden yanıma gelip elindeki ceketi bana uzattı. Çıkarken almadığım deri ceketimi

görmemle üşüdüğümü hissetmem bir olmuştu. Ceketi üzerime geçirip fermuarını boğazıma kadar çektim. Arın da bu sırada cebinden bir telefon çıkarıp bana uzattı.

"Eski hattındaki numaralara bilgi mesajı gönderdim. İki saate seni almaya gelirim. Bu sırada telefonu yanından ayırmasan iyi edersin."

Telefon? Ah, tabii en son dün gece barın duvarında parçalamıştı değil mi telefonumu? Üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordum. Oysa sadece dün geceydi.

Bir elin bacağıma dolanmasıyla sıçrayarak arkamı döndüm. "Korkuttum mu?" diye sordu bücür, gözlerini özür dilercesine açarak.

Suratıma yayılan gülümsemeyi görmesiyle bariz bir şekilde rahatlayan Bulut, sürmeli yemyeşil bilyelerini sevecenlikle kırpıştırdı. Çömelip onun boyuna indim ve sol yanağındaki gamzenin üzerine kocaman bir öpücük bıraktım. Geri çekilirken burnumu onun minik burnuna sürttüm. Dudaklarından kopan kıkırdama, boğulan benliğime ilaç gibi geldi.

"Senin hissettirdiğin korku değil, ancak sevgi olur aşkım."

"Seni çok özledim ama ben," diye söylenince, o büzdüğü dudaklarını iki parmağımın arasına alıp sıkıştırdım. Doğduğu günden beri onunla ilgilenmeyi görev edinmiş gibiydim. Aslında görev demek doğru olmazdı, kendi kardeşim gibiydi benim için. Annesi onu doğururken ölmüş, ayyaş babasına rağmen etrafa çektiklerini hiç belli etmeyen kocaman bir yüreğe sahip, altı yaşındaki küçük adamımdı Bulut benim. Tek varlığı ona kendini adamış abisi, çocukluk arkadaşım Baran idi.

"Ben de seni çok özledim sevgilim."

Minik kollarını boynuma doladı ve yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Bakışları benden ayrılıp arkamda ses çıkarmadan bizi izleyen Arın'a takıldı.

"Bu kim? Neden onun arabasından indin?"

"Bir arkadaş."

Kocaman bir nefes alıp dudaklarını şişirdi ve bıkkınlıkla dışarıya üfledi. "Arkadaşın olsun istemiyorum. On yaş daha büyümeme ne kaldı ki şurada, beklesene beni."

Ne kadar kötü bir durumda da olsam, gülümsemeden kendimi alamadım. Paşamız kendi tabiriyle on yaş daha büyüdükten sonra, beni kendi sevgilisi yapacaktı. Yanımda Deniz'i bile görse kıskandığını dile getirir ve beni çekiştirmeye başlardı.

"Kusura bakma bücür; ama geç kaldın." Arın'ın konuşmasıyla kafamı ondan tarafa çevirip, yargılayıcı bakışlarımı üzerine diktim. Hadi ama, küçücük bir çocuktan bahsediyorduk burada! Biraz daha düzgün konuşamaz mıydı?

Bulut elimi sımsıkı tutup önüme geçti. "Bunu hiç sevmedim, önceki konuşmuyordu en azından!"

Konu Kaan'a gelince ister istemez tedirgin olup Arın'a döndüm. Suratındaki anlam veremediğim bakışlara kaşlarımı çatmakla yetindim bir süre. Sonra da Bulut'a dönüp bu havada dışarıda durmamasını, yoksa büyümesinin yavaşlayacağını söyleyip onu evine gönderdim. Konu büyümek olunca gereğinden fazla hevesliydi paşam.

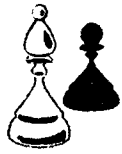
Arın'ın suratına bile bakmadan evde beni bekleyen Gülce'ye doğru ilerlemeye başladım. Zile basmak üzereyken kolumdan tutup beni kendine çevirdi ve elindeki telefonu avcuma koydu.

"Yeni numaranı sadece kızlara yollamış olabilirim," dedi arsız bir sırıtışla. Rehberimde kayıtlı erkeklerden beni kıskandığını mı çıkarmam gerekiyordu bundan? *Ciddi olamazsın Özyazar!*

"Ne kadar istemesem de Demir'e de yolladım." Ses tonu bir anda sertleşince, Demir'den de hoşlanmadığını anlamış oldum. Sonuç olarak Kaan'ın kuzeninden bahsediyorduk. Bu gayet normaldi.

O arabaya binerken, ben de derince bir nefes alıp zile bastım. Saniye geçmeden açılan kapı karşısında biraz

şaşırsam da Gülce'nin güvenilir sıcaklığını hissedince, kendimi arkadaşımın kollarına attım. Dakikalar önce benliğimi terk ettiğini düşündüğüm gözyaşlarım yeniden pusuya yatmıştı ve şu an ağlayabileceğim en güvenilir kollarda olduğumun bilincindeydim.

Kahve fincanını kafama geçirircesine sehpaya koyup karşımdaki koltuğa serildi ve öldürücü bakışlarını üzerime dikti. Ne yaptığımı öğrenmesi çok sürmemiş olmalıydı. Üzerine bir de benim aramamı ve her şeyi anlatmamı beklemişti büyük ihtimalle. İstediği şeyi alamayan bir Gülce, bütün ölümcül oklarını üzerinize çevirir ve size aldığınız nefesi bile haram kılabilirdi.

"Konuşmamakta ısrarlısın yani!"

Çattığı kaşlardan biri itinayla havalandı ve yutkunmama neden oldu. Ne diyebilirdim ki? Haklıydı, noktasından virgülüne kadar hem de! En azından konuşmalıydım bir şekilde onunla da, Demir ile de...

"Beni daha fazla ne kadar sinirlendirebileceğini mi ölçmeye çalışıyorsun Derin?"

Suçlu bir çocuk edasıyla ellerimi önümde kenetleyip, gözlerimi kahvede oluşan köpüklere diktim. "Zorundaydım," diye fısıldayabildim ancak.

Dudaklarımdan dökülen sesi ben bile tanıyamamıştım. Kafamı hafifçe yukarı kaldırıp ona bakınca, sinirden kıpkırmızı olmuş bir Gülce ile karşılaştım. Bu demek oluyordu ki bir an önce adam gibi konuşmaya başlamazsam, başım büyük belaya girecekti. Ama diyecek sözüm yoktu ya da ben bir türlü bulamıyordum doğru kelimeleri. Beni biraz da olsa anlaması gerekmiyor muydu? Hayatımdaki her şeyi bilen tek kişiydi Gülce. Kaan'ın elinden beni kurtarmışlığı bile vardı.

"Bana şöyle bakmayı keser misin Gülce? Ne yapa-

bilirdim? Tek başıma dışarı çıkmayalı bir yılı geçmişti. Sabahtan akşama kadar mahallenin girişinde beni beklediğini kendi ağzınla söylemiyor muydun? Daha fazla bu şekilde yaşayamazdım!"

"Bu yüzden sen de gidip başka bir adamın kölesi olurum dedin yani!"

"Kimsenin kölesi olduğum yok!"

Sinirini kontrol altına almak istercesine sesli bir şekilde nefes aldı ve gözlerini kapatıp bir müddet bekledi. Konuşmaya başladığında biraz daha sakinleşmiş gibiydi.

"Deniz vardı, Demir vardı Derin; biz seni yeterince o pislikten uzak tutuyorduk."

"Yapma Gülce," dedim ve alaylı bir şekilde güldüm. "Beni her şekilde sizden koparırdı, sen de biliyorsun."

"Ama yapmamıştı değil mi?"

"Bu yapmayacağı anlamına gelmezdi! Bana yaşattıklarına gözlerinle şahit olmuştun hatırlarsan."

Ellerini saçlarının arasına götürüp bir tutamını avuçladı ve sert bir şekilde çekti. "Bu başka bir adamla evlenmeni gerektirmezdi! En azından bana gelebilirdin, başka bir yol bulurduk. Evlilikten bahsediyoruz Derin, farkındasm değil mi? Basit bir şey değil bu!"

Yerimden kalkıp yanına oturdum ve tek elini parmaklarımın arasına alıp dikkatini bana vermesini sağladım. "Yapma Gülce... Başka yolu olmadığını ikimiz de biliyoruz, boşuna tartışmayalım. Ayrıca sana gelseydim, sadece imzalayacağım o kâğıt parçasının gününü biraz uzatmış olurduk."

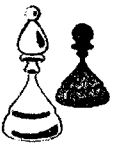
Haklı olduğumu o da biliyordu; ama kabullenememesini anlayışla karşılıyordum. Gözünden düşen bir damla yaşı eliyle hemen savurup ayağa kalktı ve "Galiba yeniden kahve yapmam gerekecek, bunlar buz gibi oldu," diye söylendi.

Kendini zorlayıp gülümsemeye çalışarak, kahve bardaklarını sehpadan aldı ve mutfağa doğru yöneldi. Ben

de sessizce peşine takıldım. Gülce bardakları lavaboya boşaltıp yıkamaya başlarken ben de çaydanlığa su koyup kaynaması için ocağa bıraktım.

"Demir'den bu kadar çabuk kurtulamayacaksın küçük hanım. Kapına dayanmaması için döktüğüm dilleri duysaydın dudağın uçuklardı."

"Ah, beni rakı sofrasına meze yapacak!" dedim iç çekerek. Gerçekten tek kelimeyle beni mahvedecekti. Zaten bundandı Demir ile konuşmaktan kaçıp durmam. Ama ne yazık ki ben bunu ne kadar geciktirmeye çalışıyorsam, yiyeceğim azar da o derece artacaktı.

Yaklaşık bir saat boyunca, baştan sona her şeyi Gülce'ye anlatmış, köpürmesini izleyip nasihatlerini dinlemiş ve onunla bu beladan nasıl kurtulabileceğimi tartışıp durmuştum. Dudaklarından sürekli boşanma lafı dökülse de ben emin olamıyordum. Kaan büyük problemdi ve Arm'dan daha da beterdi benim gözümde.

O eve gitmemi istemiyordu. Ben de meraklısı değildim; ama mecburdum. O evden ayrılmam demek, Kaan'la tek başıma mücadele etmem demekti. Arın'dan ne kadar nefret etsem de bu Kaan'a olan korkumun önüne geçemiyordu. Kısacası ona muhtaçtım ve bunu bilmekten nefret ediyordum. Telefonumun titremesiyle tezgâhın üzerine koyduğum cihazı elime aldım. Aras'tandı.

-Kapının önündeyim ve yetişmem gereken bir toplantı var. Biraz acele edebilir misin?

Ben Arın'ın beni sürüklemesini beklerken, mesajın Aras'tan gelmesine şaşırmıştım. Arm'dan uzak durma fikrine dayanarak, bu durumun üzerinde durmadım. Gülce'nin boynuna atlayıp akşam arayacağıma söz verdikten sonra, kendimi sokağa attım. Karşımda gri takım elbisesiyle arabasına yaslanmış beni bekleyen bir Aras

vardı. Beni görür görmez toparlandı ve yanıma doğru geldi.

"Hadi seni bir an önce eve bırakalım."

Hiçbir şey söylemeyip yanından geçtim ve ön yolcu koltuğuna yerleştim. O da bir müddet olduğu yerde dikildikten sonra şoför koltuğuna geçti.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Arada bakışlarını üzerimde gezdiriyor, bir şey söylemek istercesine kıpırdanıyor; ama her seferinde vazgeçip işine devam ediyordu. Bahçe kapısından içeri girince arabayı köşeye bırakıp anahtarları güvenliğe verdi. Garaja park etmek bu kadar mı zordu cidden? Gözlerimi devirdim. *Her işi başkalarına yaptırmaya alışmış Özyazar erkekleri!*

Arabadan iner inmez onu beklemeden eve doğru ilerlemeye başladım. Bir süre sonra bana yetişti ve ani bir hareketle önüme geçip ellerini omuzlarıma koyarak durmamı sağladı. Gözlerini gözlerime dikerken usulca fısıldadı.

"Özür dilerim."

Bir şey söylemek yerine kafamı başka bir tarafa çevirdim. Konuşmak istemiyordum. Elleri kabullenişle yavaşça omuzlarımdan kayıp iki yanına düştü.

"Her şey o kadar ani oldu ki neye uğradığımı şaşırdım. Arın'ı ilk defa bu kadar kendini kaybetmiş bir şekilde gördüm Derin. Sen ne kadar nefret etsen de, bu çocuk benim canımın diğer yarısı. Evet, ona bu fikri ben verdim. İçindeki intikam ateşini ben yaktım, kabul ediyorum; ama asıl olay senin zarar görmen değildi."

Benden bir karşılık beklercesine gözlerime bakmaya başladı. Bir süre sonra ağzımı açmayacağımı fark etmiş olmalı ki devam etti.

"Daha fazla bunun olmasına izin vermeyeceğim merak etme. Çünkü yavaş yavaş ben de kardeşimi kaybediyorum. Emin ol gördüğün bu Arın'ı, bu evde kimse tanıyamıyor artık ve ben onun bu şekilde gözlerimin önünde erimesine izin vermeyeceğim." Gözlerini kapatıp derin

bir nefes alırken, elleri tekrar omuzlarımı buldu. "Tıpkı sana zarar vermesine de artık izin vermeyeceğim gibi."

Bu adama deli gibi güvenmek isteyen kısmımla, onun da bir Özyazar olduğunu unutmamam gereken kısmım, kılıçlarını çekmiş savaşa başlamışlardı bile. Hiçbir şey söyleyemeyip Aras'ın ellerini omuzlarımdan ittirdim ve içeri girdim. İrem Hanım ve Arın'm sesleri büyük salonda yankılanıyordu.

"Ah! Dikkat etsene be anne!"

"Pansuman yaptığıma dua et sen."

Arın arkası bana dönük, tekli koltuğa oturmuştu; İrem Hanım ise oğlunun üzerine doğru eğilmiş, elinde tuttuğu pamuğu suratına sürmekle uğraşıyordu. İkisi de bizi fark etmemiş gibiydiler.

"Aras yaralarıma pansuman yaptığını duyarsa, sana ne yapar kestirebiliyor musun sultanım?" dedi Arm gülerek.

"Rahat dur da gelmeden halledeyim eşek herif. Pansumanı da hak etmiyorsun ya sen!"

"Nedense hiç şaşırmadığım bir manzara." Aras'ın buz gibi çıkan sesiyle ikisi de bize doğru döndüler.

Karşımdaki manzarayla dudağım uçukladı. İki saat önce sapasağlam bıraktığım Arm'ın, sol gözünün etrafı morarmaya yüz tutmuş, sağ kaşı patlamıştı; ancak kuruyan kan henüz temizlenmemişti. Neredeyse yüzünün her yerine yayılmış kızarıklıklar vardı. Gülümsemesiyle bir kenarı belirgin bir şekilde şişmiş dudağı yüzünden canını yakmış olmalı ki suratı buruştu.

"Bak sen, yarattığın bu şaheseri mi görmeye geldin küçük hanım?" dedi gözleriyle gözlerimi ateşe verirken. Ben daha ne olduğuna bile anlam verememişken Aras aramıza girdi.

"Diğer gözüne de mi çıkarma yapmamı istiyorsun güzel kardeşim?"

Bakışlarım anında Aras'ı buldu. Bunu o mu yapmıştı yani? Beni korumak pahasına canımın yarısı diye hitap

ettiği kardeşine zarar veren bu adama güvenebilirdim sanırım. Kafamın içinde çıkan savaşın galibi belli olmuştu galiba. Ben gözlerimi dikmiş Aras'a bakarken, Arın kolumdan tutup beni merdivenlere doğru çekiştirmeye başladı.

"Birinin dağılmasına sebep olduğu bu muhteşem surata pansuman yapması lazım küçük hanım."

Bölüm 8
Anlaşma

"Tepemde boş boş dikilmeni pansuman yapmayı bilmemene mi, aptallığına vermem gerekiyor?"

Kollarımı göğsümde birleştirmiş bir şekilde ayakta beklerken, yatağa oturmuş komodinin üzerindeki kremleri bana işaret eden adamı izledim. Şaka yapıyor olmalısın *Özyazar!* Gerçekten de benden bunu istiyor olamazdı, değil mi? Gözlerimi devirdim.

"Nereden baksan, dört beş gün sonra okullar açılacak bakarkör; bu suratla gidersem bütün havam bozulur."

Elimde olmadan kahkaha attım. Hadi ama, bütün bu pansuman merakı sırf bu yüzden olamazdı. Kim bilir aklımdan yine ne pislikler geçiyordu? Bileğimden tutup beni yanına çekmesiyle dengemi kaybettim ve yatağa sert bir şekilde oturmak zorunda kaldım. Eline aldığı bir parça pamuk ve uçuk sarı renkli kremi bana uzattı. Bıkkınlıkla nefesimi verip, istemeden yaptığımı belli eden bakışlarımı Arın'a dikerek elindekileri aldım. Kremin bir kısmını pamuğa sürüp, İrem Hanım'ın temizlemiş olduğu şişmiş dudağa yavaş hareketlerle yedirmeye başladım. Daha ikinci sürüşte elimi tutup engel oldu. Çocuk gibi acıyor diye ağlamayacaktı umarım!

"Cidden pansumandan anladığın yok. Dudağa pamukla merhem mi sürülür Derin? Bunu yanaklarımdaki izlerin morarmasını engellemek için süreceksin," diye elimdekileri işaret etti. Sonra da dudağının şiş olmayan tarafına bir gülümseme kondurdu. "Dudağa çıplak elle krem sürmen lazım güzelim."

"Pansuman yapmayı öğreten sen olunca, nedense altında bir pislik aramaya başladım."

Canı yanınca, boğuk bir kahkaha çıkan ağzını sımsıkı kapatıp, gözlerini gözlerime dikti. "Beni güldürmesen iyi edersin bakarkör, suratımdaki bütün kaslar ağrıyor ve acısını senden çıkarmaya pek hevesliyim."

Gözlerimi elimdeki pamuğa dikip sakin olmam için kendimi şartlandırmaya çalıştım. Sadece susmam gerekiyordu. Çenemi kapatıp şu anın acilen bitmesini diledim.

Kullandığım pamuğu çöpe atıp, yeni bir parça kopardım ve suyla ıslatıp bu sefer de Arın'ın kaşındaki kurumuş kanı temizlemeye başladım. Ne kadar nazik olmaya çalışsam da çocuk gibi söylenip duruyor, daha pamuğu bile değdirmeden inlemeye başlıyordu. Bu da beş yaşında bisikletten düşen bir çocuğa pansuman yapıyor gibi hissetmeme sebep oluyordu. Kaşını da temizleyip yara bandı yapıştırdım ve ellerimi yıkamak için banyoya geçtim.

"Daha dudağım var prenses!" diye içeriden söylendi. Zaten fazlasıyla bunalmış bir durumdaydım, bu kadar sinirlerimi bozmasına gerek var mıydı? O kaşını temizlerken tek tek yolmak vardı ama! *Hayır, Derin sakinsin. Nefes al. Nefes ver. Sakinsin.*

Odaya dönünce mikroplardan arındırdığım işaret ve orta parmağıma biraz krem sıkıp Arın'a daha da yaklaştım. Erkeksi kokusu burnuma dolarken, zihnimde oluşan aptal görüntülerden kurtulup derin bir nefes aldım. Hayır, salıncakta kucağına oturduğum Arın'ı düşünmenin hiç de vakti değildi!

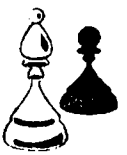
Parmaklarım yavaşça dudağının üzerinde gezinmeye başlayınca kovalamaya çalıştığım düşüncelerin yerini daha değişik sahneler almaya başladı. Kesik kesik nefes almama rağmen, elimi de itinayla gezdirdiğim dudaklarından çekemiyordum. Bakışlarım, kenetlendiği dudaklarından gözlerine çevrildi. Kahveleri koyuya çalmış bir parıltıyla mavilerimin üzerinde geziniyordu.

Düşündüklerinin benimkiler kadar masum olduğuna inanmıyordum nedense. Parmaklarımı acilen dudaklarından ayırmam gerekiyordu; ama ne yazık ki beynim komutlarımı yerine getirmemekte ısrarcı gibiydi.

Eliyle dudaklarında gezdirdiğim parmaklarımı tutup çekti. Gözlerini sımsıkı kapatıp birkaç saniye bekledikten sonra, derince aldığı nefesi suratıma doğru üfledi. Kalbim sanki çok sakinmiş gibi hızını iki katına çıkarırken, buğulanmış bakışlarını benimkilere dikti.

"Bu gece evde uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Boğazından dökülen hırıltılı sesi, vücudumda anlam veremediğim bir etkiye sebep olurken; onun yataktan hızla kalkıp dışarı çıkmasını izledim. *Bu da neyin nesiydi şimdi?*

Evin içinde çınlayan kahkaha sesleriyle gözlerimi araladım. *Kahkaha?* İşte bu Özyazarlar'ın evi için pek de normal bir durum değildi. Yani, sanırım... Yavaşça yatakta doğrulup, yastığımın altına sıkıştırdığım telefonu elime aldım ve tek tuşa dokunarak aydınlanmasını sağladım. Saat dokuzu yeni geçmişti ve ben biraz daha uyumak için her şeyimi verebilirdim.

Bükülen dudaklarıma rağmen yatakta doğrulup bacaklarımı aşağı sarkıttım. Kahvaltı masasına yetişmezsem beni aç bırakacaklarım düşünüyordum açıkçası. Ayaklarımı sürte sürte banyoya ilerledim ve iyice ayılmak için soğuk suyu acımasız bir şekilde suratıma vurmaya başladım. Buz kesmiş burnumu havluyla buluşturunca istemsiz bir şekilde gülümsedim. Soğuk sudan gerçekten nefret ediyordum.

Odadan çıkıp merdivenlere ilerlediğimde, kahkaha sesleri daha da yüksek gelmeye başladı. Yemek masası görüş alanıma girdiğinde Okan Bey'in yerinde İrem

Hanım'ın oturduğunu fark ettim. En azından bu neden soğuk bir şekilde kahvaltı yapmadıklarının kanıtı olabilirdi. O adamda beni geren bir şey vardı. Gözlemleyebildiğim kadarıyla, çocukları da ondan fazlasıyla uzaktı.

"Uyandın mı kızım? Sabah uyandırmaya kıyamadım daha sonra kahvaltı yaparsın diye düşünmüştüm."

Adının Ayşegül olduğunu hatırladığım kadın bir yandan İpek'in çayını dökerken, bir yandan da bana kocaman gülümsüyordu. Demek ki kahvaltıya yetişemezsem de bana yemek vereceklerdi. Bu iyi bir şeydi sanırım...

"Gelsene Derin."

İpek oturmam için yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. Hiçbir tepki vermeden masaya doğru ilerledim ve yerime oturdum. Masaya çöken sessizliğin sebebi dün yaşananlardı büyük ihtimalle. Gerçekten Aras'ın dediği gibi, neye uğradıklarını mı şaşırmışlardı? Bu yine de ses çıkarmamalarının sebebi olamazdı, değil mi? Olmamalıydı da.

"Arın uyuyor mu hâlâ?"

Aras'ın sesiyle kafamı kaldırdım. Üzerindeki lacivert takım elbise, gözlerinin renginin daha da koyu bir maviye çalmasını sağlamıştı. Fazlasıyla yakışıklı göründüğünü kabul etmem lazımdı.

"Dün gece çıktı," dedim umursamaz bir tavırla. Bu sırada masada oturan yeni yüze gözüm kaydı. Suratındaki gülümsemeye pek anlam veremesem de, hoş kız olduğunu kabul etmeliydim. Omuzlarına dökülen kahverengi saçları ve bal rengine çalan gözleri bebeksi suratında çok hoş bir ahenk oluşturuyordu. Pekâlâ, karşımdaki kız fazlasıyla güzeldi.

"Sabah sabah bu ne gürültü be! Babam iyi ki evde yok hemen coşuyorsunuz."

Karşıdaki odalardan birinden çıkan Arın, üzerinde dün geceki kıyafetleri ve yeni uyandığını belli eden darmadağın saçlarıyla kafasını kaşıyarak yanımıza geldi.

Dün gece evde miydi gerçekten? Neden odaya gelmemişti peki? Üzerinde durmadım. Beni ilgilendirmezdi.

Ben sessizce bakışlarımı tabağıma çevirirken, Aras içimdekileri okumuş gibi "Ne halt yemeye misafir odasında uyudun acaba?" diye sordu. Arın tam karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Bir yandan da aslında hâlâ uyuyorum dercesine esniyordu.

"Gece fazla içmişim üst kata çıkmak gözümde büyüdü."

"Gerçekten beni ne zaman fark edeceğini düşünmeye başladım ufaklık."

Bu sitemli cümleyle bütün bakışlar masadaki yeni yüze döndü. Arın'ın yanındaki sandalyede oturuyordu. Kızı görür görmez gözleri açılan Arın, suratına belki de onda ilk defa gördüğüm gerçek bir gülümseme yerleştirdi ve kızı kanatları altına sıkıştırdı. Saçlarına koyduğu öpücük de gözümden kaçmamıştı.

Hadi ama, bu bana hem madden hem de manen işkence eden çocuk muydu? Elimde tuttuğum çatalı var gücümle sıktığımı fark edince, toparlanıp kendime geldim. Kız kollarıyla Arın'ı ittirdi ve gülerek konuştu.

"Yılışık şey, büyü biraz!"

"Bana sarkıntı olan sensin kızım, peşimde koştuğun günleri ne de çabuk unuttun?"

"Evet, altında bezinin olduğu dönemlerdi."

Masadaki herkes bu tabire gülerken, ben sessizce izlemekle yetindim. Ne kadar büyük olabilirdi ki? Benden en fazla iki üç yaş büyük gösteriyordu.

Arın kolunu kızın omzundan çekti ve suratından silinmeyen gülümsemesiyle tabağına kahvaltılıklardan doldurmaya başladı. "Mert nerede, yalnız mı geldin?"

"Küçük bey arkadaşlarıyla üniversiteye başlamalarını kutlayacakmış, yarın gelecek yani."

"Herife bak, adam oldu da bizi satıyor."

Sofrada anlam veremediğim bir kahkaha tufanı daha koparken, ben yine sadece izledim. Kızın bakışları tek-

rar benim üzerimde gezindi. İster istemez tedirgin hissediyordum. Gözlerinde farklı bir ışıltı vardı.

"Gerçekten yapmış olduğuna hâlâ inanamıyorum." Hitabı Arın'a olabilirdi; ama bakışlarını üzerimden çekmemişti. "Tanıdığım Derin asla böyle bir şeye boyun eğmezdi." *Tanıdığım? Pardon, bir şey kaçırmıştım galiba?*

"Tanıştığımızı bilmiyordum," dedim kaşlarımı çatarak araya girerken.

"Unutmuş olman çok üzücü."

"Melis bizim kuzenimiz Derin." Aras konuşmaya başlasa da, kız ve ben gözlerimizi birbirimizden ayırmamaya kararlı gibiydik. "Eminim tanıştığınız dönemde çok küçüktü Derin, seni hatırlamaması normal." Aras'ın imalı tonlamasıyla kız gülümseyerek ona döndü. Hiçbir cevap vermedi; ama bakışlarıyla anlaşıyor gibiydiler.

Telefonum titreyince, boş vererek elimi pantolonumun cebine attım ve yanıp sönen mesaj bildirimine korkulu gözlerle bakmaya başladım. Beklenen görüşme sonunda kapımı çalmış gibi görünüyordu; çünkü mesaj Demir'dendi. Sertçe yutkundum ve titrek ellerimle mesajı görüntüledim.

-İki saat sonra Moda'da ol.

Kısa ve öz. Demek zamanı gelmişti Demir'in karşısına çıkmanın. Oysa ben daha ona ne diyeceğimin provasını falan yapmayı planlıyordum. Cevap vermem gerektiğini hatırlayıp parmaklarımı ürkekçe dokunmatik ekranda gezdirmeye başladım.

-Her zamanki yerde mi?

Saniyesinde gelen mesaj Demir'in bu konuşma için fazlasıyla istekli olduğunun kanıtıydı galiba. Benim için aynı şey hiç ama hiç geçerli değildi maalesef!

-Evet.

Yazacak bir şey kalmadığından telefonu tekrar cebime sıkıştırıp önümdeki tabakla oyalanmaya başladım. Pek iştahımın kaldığı söylenemezdi.

"Kimden?"

Kafamı kaldırıp, soru işaretleriyle dolu gözlerini gözlerime diken Arın'a baktım. Ne demem gerekiyordu şimdi? Demir ile buluşmama pek izin vereceğini sanmıyordum. Olmayan kıvrak zekâmı kullanıp acil bir yalan bulmam gerekiyordu sanırım.

"Okula uğramam lazımmış," diyerek kestirip atmaya çalıştım.

Tek kaşını kaldırıp sandalyesinde geri yaslandı. "Okulunu değiştireli üç gün oldu Derin, eski okulunda ne yapacağını sorabilir miyim?" Rica cümlesinin altında sırıtan emir kipinin herkes farkındaydı tabii ki. Ayrıca ne demekti okulumu değiştirmek? Benim neden bundan haberim yoktu acaba?

Ben daha bir şey söylemeden Aras söze girdi. "Eski okulu olduğunu nereden çıkardın? Ders kaydı için imza atması lazım Arın."

"Bak sen, okuldaki dördüncü yılım ve şimdiye kadar hiç imzama gerek duyulmamıştı nedense." Aras'a laf yetiştirmesine rağmen, gözleri bir saniye bile benden uzaklaşmamıştı.

"O sizin fakültenin problemi kardeşim, Derin'in benim bitirdiğim bölümü okuduğunu unutuyorsun galiba." Aras hukuk mu bitirmişti yani? Pekala, bu çocuk şirkette ne halt ediyordu o zaman?

"Ayrıca küçük bey, sizin beni gezdirmeniz gerekiyor. Beyoğlu'na gitmek istiyorum." Melis'in sesi Arın'ın bana odaklı bakışlarını yanındaki kıza çevirmesini sağlamıştı.

"İşim gücüm var, yolları biliyorsun güzellik. Ayrıca benden kaç yaş büyüksün, sana bebek bakıcılığını Aras'ın yapması lazım."

"Çocuğun şirkete gitmesi gerektiğini göremiyor musun?" Melis bir eliyle de Aras'ın üzerindeki takım elbiseyi işaret ediyordu. Arın sıkıntıyla iç geçirdi ve pes edercesine kafasını salladı. Bu en azından bana bulaşamayacağı anlamına geliyordu, değil mi? Hem Demir

ve ben Moda'dayken onlar Taksim'de olacaklardı, yani karşılaşma ihtimalimiz de yoktu. Bunun getirdiği rahatlama hissiyle derince bir nefes aldım. Bugünün de altından kalkacakmışım gibi duruyordu.

Yarım yamalak yaptığım kahvaltının ardından odama çıkıp dolabın karşısına geçtim. Demir'in tepkisinden korksam da, onu o kadar çok özlemiştim ki bir an önce aramızı düzeltmem gerekiyordu.

Güneş ışınlarının odanın dört bir köşesini yalamasından, dengesiz sonbahar havasının bugün gayet güzel olduğunu fark ettim. Dolaptan siyah şortumu ve üzerime fazlasıyla bol gelen, Deniz'den arakladığım The Beatles tişörtlerinden birini çıkardım. Kıyafetleri yatağın üzerine özenle yerleştirdim.

Rahatlamam için güzel bir duşa ihtiyacım vardı; ama zamanımın kısıtlı olduğunun da farkındaydım. Duş işini akşama bırakmak zorundaydım.

Üzerimdekileri Arın'ın odaya gelmesi ihtimaline karşı banyoda değiştirip, tişörtü özenle şortun içine sıkıştırdım ve saçlarımı da örüp sol taraftan sarkıttım. Aceleyle hafif bir makyaj yapıp; ince bir hırka, telefon ve cüzdanımı sıkıştırdığım çantamı boynumdan geçirdim. Siyah spor ayakkabılarımı da elime alıp merdivenlere yöneldim. Son basamağa gelmiştim ki Arın'ın pis bakışlarını üzerimde hissettim.

"Bu şekilde seni asla yanımda taşımam kızım, o odaya çık ve adam gibi bir pantolon giy!" Benimle mi gelecekti? Nasıl yani? Nereden baksan yarım saat önce, Melis ile gitmeyecek miydi bu adam?

Ben tabanlarım ahşap merdivene çivilenmiş gibi kaskatı yerimde dururken, arkamda olduğunu fark etmediğim Melis Arın'a doğru ilerledi.

"Melis, kime diyorum ben? Çık şu üzerini değiştir hemen!" Sözlerin bana olmadığına sevinmem gerekirken; kaşlarımı, hiç olmadığı kadar çatıp önümde kısacık şortu ve kalın askılı penyesiyle duran Melis'e baktım.

Neden sinirlendiğime bile anlam veremiyordum. Gerçekten bana neydi ki? Ne halleri varsa görsünlerdi!

"Birine sözünü geçirmek istiyorsan karına bulaş Arın."

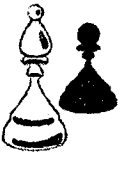
Arın gözlerini tekrar üzerime dikip beni baştan aşağı yavaş bir şekilde süzdü ve umursamaz bir tavırla "Yanımda gezdireceğim sensin Melis," diye karşılık verdi.

İstesen de değiştirmezdim zaten!

Ahşap merdivene çivilediğim ayaklarımı hareketlendirip, sinirlerimi zıplatan ikilinin yanından hışımla geçtim ve kapıya doğru ilerledim. Güvenliğin yanına geldiğimde içerideki adamdan taksi çağırmasını rica ettim. Sırtımı büyük demir kapıya yaslamamla, telefonumun ortalığı yıkan titreşimi sayesinde yerimden hoplamam bir oldu.

-İşim uzadı; on, on beş dakika geç kalabilirim. Bir yere kaybolayım deme!

Dişlerim istemsiz bir şekilde alt dudağımı kıstırırken, kendimi iç geçirmekten alamadım. Başım gerçekten beladaydı ve yirmi sekiz yaşındaki abime bu durumu açıklamanın, Gülce'ye laf anlatmaktan daha beter olacağının farkındaydım. Kelimelerle dolu denizlerde boğulmak üzereyken, önümde duran taksiyi fark ettim ve vakit kaybetmeden binip şoföre adresi verdim. Demir'e cevap olarak sorun değil tarzı bir şeyler karaladıktan sonra, başımı halsizce arkaya yasladım. Bu aralar her günüm ayrı bir boğucuydu.

Deniz havasını iyice içime çekip yolun kenarında dikilmeye başladım. Demir onu rıhtımda beklememi tembihlemişti. Buralarda olacaktı ve Moda'ya geçmeden beni almak istiyordu. Etrafta hiç bank olmaması üşengeç bünyemin gözlerini devirmesine sebep oldu. Ayakta

dikilmek hiç ama hiç bana göre değildi. Neyse ki trafiğe takılmıştık da sadece beş altı dakika fazladan bekleyecektim.

İçimde her saniye can sıkıntısından büyüyen sigara içme dürtüsünü bastırmak için, çantamda bulunan nane şekerlerinden birini alıp ağzıma attım. İyi ki paket alma gibi bir alışkanlığım yoktu. Genelde Deniz'den otlanırdım.

"Ben de alabilir miyim?"

Duyduğum sesle sağ tarafıma bir bakış attım. Suratına değişik bir gülümseme yerleştirmiş kumral bir çocuk, amacını belli etmekten hiç çekinmez bir şekilde, gözleriyle beni baştan aşağı süzdü.

"Nane şekerinden alabilir miyim?" diye tekrarladı cümlesini boş bakışlarıma karşılık olarak.

Sıkıntıyla iç çektim ve tekrar önüme döndüm. "Köşede bir büfe var."

"Ama bu benim senin şekerlerinden yeme isteğimi bastırmıyor."

Hiç cevap vermeyip koşuşturup duran insanları incelemeye devam ettim. Kimseyi çekecek durumda değildim çünkü. Zaten yeterince stres yapmıştım Demir ile konuşacağım için.

"Belki sen benimle köşedeki büfeye gelmek istersin ha? Hatta orada çok güzel bir mekân biliyorum." Demir gelmeden bu özgüveni bulutlarda gezen arkadaştan kurtulmam gerekiyordu. Sessizlik güzel bir cevap gibi geldi tekrar.

"Senin gibi bir kızı bekletiyorsa beyniyle zoru vardır zaten güzel göz. Yerinde olsam benimle gelirdim, seni çok güzel tatmin edebileceğime eminim."

Gözlerimden taşan sinirle ona döndüm. Birinin bu adamın suratına güzel bir yumruk atması gerekiyordu, tam da şu anda! Kaldırdığım elimi kolumdan yakalayıp beni kendine çekti ve vücudunu benimkine yasladı. Bir eli belimi sıkıca kavrayınca çırpınmaya başladım. Sağ

ayağını var gücümle ezdim; ama karşılık olarak belimdeki elinin hızla kayıp çıplak bacağıma inmesine neden oldum.

"Uslu dur ufaklık!" diye tısladı. Bacağımı bariz bir şekilde okşayan eli bir iki saniye kaskatı kesilmeme sebep olmuştu. Bu kadar insanın içinde, ne halde olduğumu fark edecek bir kişi bile yok muydu gerçekten?

Bir el tişörtünden tutup çocuğu geriye savurunca, kolları üzerimden koptu ve içimdeki telaş bariz bir şekilde bedenimden çekildi. Hiç tanımadığım bir adamdı. Eğilip çocuğun kulağına bir şeyler fısıldadı ve yakasını serbest bıraktı. Çocuk bana bir kere bile bakmadan yoldan karşıya geçti ve koşar adımlarla ilerlemeye başladı. Ne olmuştu şimdi? Bir anda gerçekleşen bu durum neye uğradığımı şaşırtmıştı.

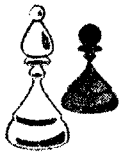
"Hırçınlığın bir tek lafta mı senin? İçeride kırmızı görmüş gibi soluyan boğayı nasıl zapt ettiğimden haberin var mı?"

Bakışlarım karşımdaki adamdan uzaklaştı ve Melis ile buluştu. Bu bendeki şans neyin nesiydi böyle? Gerçekten koskoca İstanbul'da bu karşılaşmayı yaşamak zorunda mıydık? Üstelik önünde durduğum kafenin içinde Arın vardı! Bu da demek oluyordu ki okula gitmediğim gün gibi ortadaydı. Hem yalan söylemiş hem de başıma bela açmıştım. Konu Kaan olmadığı için bir şey demezdi belki de. Ama bir türlü emin olamıyordum buna.

"Sen içeri geç Tuna, birinin Arın ile ilgilenmesi gerekiyor."

Belime dolanan elle bir kez daha yerimden sıçradım. Arkamı döndüğümde gözleri benim üzerimde olmayan bir Demir'le karşı karşıyaydım. Melis'e diktiği gözlerinden hafif şaşırmış olduğunu fark ettim; ama bu durum pek de uzun sürmedi. Yerini anında alan çatık kaşlar ve kasılan çene, bünyemde yutkunma isteği oluşturdu. Aynı şey Melis için de geçerliydi sanırım. Birbirleri-

ni tanıyor olmalarını anlamak zor değildi. Melis hiçbir şey söylemeden hızlıca yanımızdan geçip Tuna'yı takip ederken, ben de Demir'i kolundan sürükleyerek Moda Sahili'ne doğru hışımla çekiştirmeye başladım.

Kayalıklara oturalı neredeyse iki dakika olmuştu; ama ikimizden de hiç ses çıkmıyordu. Bu durum beni gereğinden fazla geriyor ve kafamda fırtına öncesi sessizliğin korkunç uğuldamasını rahatlıkla duymamı sağlıyordu.

"Seni denize atma ihtimalimi değerlendirdin mi beni buraya getirirken?"

Demir'in buz gibi sesi, var olan stresimi on milyon katına çıkarırken; zorla nefes almaya çalıştım. Gülce ile konuşma işi Demir'e laf anlatmaktan çok daha kolaydı. Ama bunu da atlatacağımı, ne olursa olsun Demir'in bana asla sırtını dönmeyeceğini biliyordum. Tabii önce bu sınırları zorlayan sinirini ortadan kaldırmamız lazımdı.

Eline aldığı küçük bir taşı benden ters tarafa sert bir şekilde kayalara geçirince, ister istemez oturduğum yerde iyice küçüldüm. "Aklından ne sikim geçiyordu da böyle bir şeyi kabul ettin ha?"

Ben ısrarla ve sesimin çıkmamasında büyük bir etkiye sahip korkum sebebiyle konuşmamaya devam ederken, yerinden kalkıp kayalardan birine tekme attı. "Konuşsana Derin! Ne bokum geçiyordu aklından? Ne yaptığının bilincinde misin sen?"

Bir anda omuzlarımdan tutup bedenimi sarsmaya başladı. Aynı zamanda da konuşmam için bağırıp duruyordu. Daha fazla içime akmak istemeyen gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya başlayınca, dudaklarımdan dökülen ufak bir hıçkırık da onları yalnız bırakmadı.

"Canım acıyor böyle," diye fısıldadım, çatlak ve titreyen sesimle. Ne yaptığının yeni farkına varmışçasına hızla kendini geri çekti. "Ne demek oluyor bütün bunlar Derin? Ne zamandan beri arkamdan iş çeviriyorsun sen? Ben sana, Kaan ile ilgili ne olursa, bana geleceksin demedim mi?"

Ses tonu gittikçe yükselirken, ağzından kötü kelimeler dökmemek için kendini zor tuttuğunu fark ettim. Bense sadece ağlıyordum. Verdiğim kararın yanlış mı doğru mu olduğunu hiç sorgulamamıştım önceden; ama şimdi, Demir karşımda bu kadar çaresizken, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Evet, ailem için onay vermiştim bu duruma; ama imzayı attığım günden beri yaşadıklarım, kolay yutulacak şeyler değillerdi. Bir süre sessizce gözyaşlarımı akıttım. İkimiz de konuşmadık. Bu durumu bozan yine Demir oldu. Elleri yüzümü kavrarken başparmakları durmaksızın akan yaşlarımı silmekle uğraşıyordu.

"Sarılmamı ister misin?" diye fısıldadı en sonunda dayanamayarak. Hiç düşünmeden kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna gömüp, içimde dinmek bilmeyen fırtınaları boşaltmaya devam ettim. Kendime geldiğimde ne kadar süre geçtiğinin bile farkında değildim. Kollarımı çekip Demir'i rahat bıraktıktan sonra, ellerimi kucağımda birleştirerek suç işlemiş bir ufaklık edasıyla gözlerimi ona diktim.

"Benim için yeterli bir bahane olmasa da, başka şansım yoktu diyeceksin, değil mi?" dedi ve iç çekip ellerini kestane rengi saçlarından geçirdikten sonra devam etti. "Keşke ilk bana gelseydin Derin. Bunun nasıl ciddi bir durum olduğunun farkında değil misin?"

"Farkındayım..."

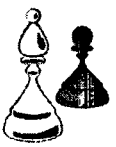
"Pekâlâ... Bu konu burada kapanmadı küçük hanım. Hâlâ çok sinirliyim."

Usulca başımı aşağı yukarı salladım. Burada bitmediğinin ben de farkındaydım. Neden olduğunu anlama-

dığım bir durgunluk vardı üzerinde ve ben bu sayede ucuz atlatmıştım. Şimdilik... Titreyen telefonla, gözlerimi içimdeki fırtınayla bariz bir tezatlık oluşturan durgun denizden çekip çantama uzandım.

-Demir Bey ile 'okul' hakkındaki muhteşem konuşmanız bittiyse hemen eve gel.

Demir'i beklediğimden fazlasıyla hafif bir şekilde atlatmış olabilirdim; ama evde beni bekleyen kırmızı görmüş bir boğa vardı ve o kırmızı şu anda tam anlamıyla ben oluyordum.

Taksiciye ücreti ödeyip arabadan inerken, günün yorgunluğuyla sarsılmış bedenimi yeni bir savaşa hazırlamaya çalışıyordum. Kafamı kaldırıp gün batımında görkemle parlayan eve baktım. Suratımın mümkünmüş gibi biraz daha asılmasına sebep olansa, büyük demir kapıya yaslanmış bir şekilde sigara içen Arın'dı.

Beni görünce yarısına geldiğini fark ettiğim sigarasını yere atıp doğruldu. Galiba yanına gitmem gerekiyordu. Ne yapacaktı, kafamı demirlere mi sürtecekti bu sefer? Yumruk yaptığım ellerimle ona doğru ilerlemeye başladım. Gözlerini bir saniye bile üzerimden ayırmıyordu. Yanına iyice yaklaştığımda bileğimden çekip ani bir şekilde beni kendine yasladı. Çevik bir hareketle ters dönerek bedenimi demir kapıyla kendi vücudunun arasına sıkıştırdı. Nefesini üzerime doğru verirken tıslayarak konuştu.

"Seninle bir anlaşma yapacağız Derin Hanım."

Ses tonu içimde anlam veremediğim bir noktayı aleve verdiği için, konuşmak eyleminin ne olduğunu bile hatırlayacak durumda olmadığımı fark ettim. Üzerimde oluşturmaya başladığı bu etki, ciddi anlamda sinirlerimi bozuyordu artık.

Bir elinin tersiyle yanağımı usulca okşadı. "Yaptığın her hatada bir bedel ödeyeceksin," diye fısıldadı ve hemen ekledi. "Aynısı benim için de geçerli tabii."

"B-Bedel?" Titreyen sesime lanet ettim. Ne vardı da savunma mekanizmam bu kadar düşmüştü?

"Her yanlışında seni öpmeme izin vereceksin." Buğulu sesi beynimde yankılandı.

"Bunu zaten yapıyorsun," dedim kendimin bile zor duyduğu bir sesle.

"Ben yapıyorum; ama şimdiye kadar hiç karşılık vermedin Derin. O güzel dudakları benim için aralayacaksın." İsmimi söylerkenki ses tonu, midemdeki kelebek tarlasına arı kovanları salınmış gibi kıvranmama sebep oldu.

"Sen hata yapınca yine seni öpmem ceza olmaz bence," dedim yutkunarak. Dudaklarıma doğru küçük bir kahkaha attı ve onaylarcasına kafasını salladı. "Galiba haklısın."

Bir eli çıplak bacağıma dokununca nefesim tamamen kesilip, kalp atışlarım son hız rekorunu yerle bir etmek için çırpınmaya başladı. "Kendine sahip çıkamayacaksan bütün şortlarını çöpe at derim." Parmakları sabahki çocuğun elinin gezindiği yerlerde dolanıp duruyordu.

"Bana soru sor," dedi birden. Neyi ima ettiğini anlamadığımı fark edince de biraz daha üzerime doğru eğildi. "Cezam, bana istediğin herhangi bir soruyu sorman olsun. Dürüstlükle cevap veririm."

"Neden böyle bir anlaşma istiyorsun? Sana her şeyi sorabilirim."

"Hata yapmayacağıma eminim güzellik, çıkarımın olmayacağı anlaşmalar yapmam."

Gözlerimi devirip var gücümle üzerimden kalkmasını sağladım ve demir kapıdan içeri girip bahçeye yöneldim. "O halde anlaştık Bay Yürüyen Özgüven Çuvalı!"

Ayak seslerinden arkamdan geldiğini anlayabiliyordum. Buna bir de sözlerimi takip eden kahkahası eklen-

di. Suratımda ister istemez oluşan gülümsemeye engel olamadım.

"Daha bugünün cezasını ödeyeceksiniz küçük hanım," diye arkamdan seslenince yürürken bir yandan da ona doğru döndüm.

"Elliğin bacaklarıma say Özyazar!"

Bölüm 9
Buz Dağının Gerçek Gülümsemesi

Güneş ışınlarının yüzümü rahatsız edercesine yalamasına daha fazla direnemeyerek gözlerimi zorla araladım. Banyodan gelen su seslerine bakılırsa yatakta yalnızdım ve dünün yorgunluğunu atamamış bedenimin güzel bir gerinmeye ihtiyacı vardı.

Çift kişilik yatakta var gücümle gerindikten sonra, her zamanki isteksiz tavırlarımla doğruldum ve pencereye ilerleyip, *eylül ayının ne haddine bu güneş,* diye söylenmeye başladım. Arın duştan çıkmadan yüzüme soğuk suyu çarpıp kendime gelemeyeceğim için dolaba doğru ilerledim. Bugünün, hatta bayâ bir uzun günün seçimi kesinlikle şort olmayacaktı. Siyah dar paça kotumu ve yine Deniz'den aşırdığım tişörtlerden birini çıkarıp yatağın üzerine fırlattım. Bugünümün planı kahve ve kitap ikilisiydi. Sayfa kokularının bana iyi geleceğine emindim.

Banyonun kapısının açılmasıyla bakışlarımı o tarafa çevirdim ve saniyeler sonra odayı çığlığım inletti. Hemen sırtımı dönüp; belinde havluyla odada duran yabancı kim, diye söylenen kafamdaki tilkileri susturmaya çalıştım.

"Sen kimsin?"

"Asıl sen kimsin? Ne arıyorsun bu odada?"

"Benim odam olduğundan olabilir mi?"

Sırtım ona dönük olduğu için nasıl bir tepki verdiğini göremiyordum. Hadi ama, bir günüm de olaysız geçemez miydi? Ayılmak için soğuk suya ihtiyacım kalmamıştı. Kafamı buz dolu bir kovaya sokmuş gibi hissediyordum zaten!

"Yok artık ya, eve kız mı atmaya başladı bu çocuk?"

"Ne diyorsun sen be?" diye gürlememle arkamdan dolanan bir kol ağzımı sımsıkı kapattı.

"Bağırma güzelim, İrem Sultan'ın bundan haberi olduğunu sanmıyorum. Arın abimin başını yakmayalım durduk yere."

Ben debelendikçe o kendini iyice bana yasladı ve diğer kolunu da beni etkisiz bırakmak için belime sardı.

"Ayrıca güzel surat, bir geceyi burada geçirmiş olman bu odayı senin yapmaz." Bu pislik bana ne demeye çalışıyordu acaba? Ben, bütün vücudum sinirden kıpkırmızı kesilmiş bir şekilde elimden geldiğince debelenmeye çalışırken; o, kendi kendine konuşur gibi devam etti. "Bu çocuk ne zamandan beri küçük göğüslülerden hoşlanmaya başladı?"

Bu kadar yeter seni ne dediğini bilmez küçük beyinli! Var gücümü kullanıp dirseğimi karnına geçirmemle biraz sendelemesini fırsat bilip elinden kurtuldum ve bu sefer ilkinden daha yüksek bir çığlık attım.

"Seni küçük! Ah lanet olsun!"

Çocuk acıdan buruşmuş suratıyla karnını ovalarken birden kapı açıldı. "Ne bağırıyorsun kızım..." Arın'ın bana söylenerek odaya girdiği sinirli ifade, önümde duran çocuğa kaydı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Ne yapıyorsun lan burada?"

"Abi, cadılar bütün banyoları doldurdu. Amcamların odadakine girmek yerine seninkini kullandım ben de." Demek bu ufak beyinli Melis'in beklenen kardeşiydi.

"Siktir çık odadan Mert, yoksa eşeğin sudan dönmesini bekleyeceksin!"

Çocuk ikiletmeden kapıya doğru ilerledi ve benim de bariz duyabileceğim bir şekilde konuştu. "Cidden bunu nereden buldun? Suratının güzel olması yatakta pek işe yaramıyor."

Ben kanım donmuş bir şekilde bu nereden çıktığı belli olmayan patavatsızı izlerken, Arın ensesinden kavra-

dığı gibi çocuğu dışarı attı. Sonra da bana döndü. "Kusuruna bakma, evlendiğimden henüz haberi yok."

Kusura bakma mı? Kusura bakmayayım öyle mi Özyazar? Hah!

"Bana ne dediğinin farkında değilsin herhalde!"

"Kulaklarını çekeceğim Derin, uzatma da kahvaltıya gel. Herkes uyandı."

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırıp birkaç dakika önce yatağa fırlattığım kıyafetlerimi aldım ve banyoya geçtim. Aynada sinirden morarmış suratıma bakarak, "Güne harika bir başlangıç Derin!" diye söylendim. Bundan harika ne olabilirdi ki?

Kahvaltı masasına indiğimde, herkesin suratı tabağındaydı; ama gülmemek için bastırdıkları dudakları, zaten zirvede olan sinirimi iyice tavana çıkarıyordu. Sert bir şekilde sandalyeyi çekip oturdum. Demin çenesi susmayan çocuk, şimdi kafasını tabağından kaldırmıyordu.

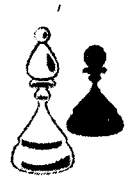
"Ben bilmiyordum, özür dilerim yenge." *Ne dedi bana o? Özrü kabahatinden büyük!*

"Birincisi küçük beyinli, bana söylediklerini burnundan getirmek için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin. İkincisi de bir daha bana yenge dersen, bu elimdeki bıçakla o dilini keser sonra da balıklara atarım!"

Ağzı beş karış açılmış bir şekilde bana bakmaya başladı. Sonra da aklına bir şey gelmiş gibi kahkahalara gömülerek Arın'a döndü. "Abi seni de anca böylesi adam ederdi."

Arın önündeki tabaktan bir yeşil zeytin alıp çocuğun kafasına attı. "Şu an cadının bütün okları senin üzerinde bücür, yerinde olsam korkardım."

"Tamam, kesin artık. Tekrar özür dilerim kızım, bu evin erkeklerinin nasıl düşüncesiz olduklarını şimdiye anlamışsındır zaten." İrem Hanım'm mahcup olmuş bakışlarına daha fazla dayanamayıp, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Evet, Özyazar erkeklerinde ciddi anlamda büyük bir beyin problemi vardı.

Pencerenin önündeki tek kişilik koltuğa gömülmüş ve kendimi kitabımla baş başa bırakmıştım. Aradan kaç saat geçtiğini bilmiyordum; ama kendimi bayâ kaptırmıştım. Zaten bir kitabı elime almaya göreyim, zamanın nasıl ilerlediğini unutuyordum resmen.

İki büklüm olmuş vücudumu esnetip yerimden kalktım. Bacaklarımın sızısına aldırmadan, köşedeki masanın üzerinden kirli kahve bardağımı alıp odadan çıktım. Salona indiğimde Arın ve adının Mert olduğunu öğrendiğim patavatsız canavarın, ilgiyle basket maçı izlediklerini gördüm. Hiç sesimi çıkarmadan mutfağa geçtim. Ayşegül abla burada değildi. Koca evin tek görevlisi olmayı nasıl başarıyordu bu kadın acaba? Ellili yaşlarda olduğunu tahmin ediyordum, bu iş onun için oldukça zor olmalıydı.

Bardağı yıkayıp çevirdikten sonra arkamı dönünce Arın'ın gövdesiyle burun buruna geldim. Ne ara gelmişti bu adam? Ben ilerlemeye çalıştıkça inatla önümü kesiyordu. İkinci denemeden sonra pes edip bıkkınca "Ne var?" diye sordum.

"Hadi ama hâlâ bozuk musun?"

"Çekil önümden Arın."

"Hakaret etmediğine göre cidden bozuksun." Kahkahası mutfağı inletirken, tek elini tezgâhın kenarına yaslayıp diğer eliyle de saçlarını karıştırdı. Vücudunu benimkine yaslamaya başlayınca ellerimle göğsünden ittirdim.

"Unuttun mu dün bir anlaşma yaptık ve ben hata yapmadan pençelerini üzerimden çekmek zorundasın."

"O anlaşma senin beni öpmen içindi, benim seni öpmemi engellemez, cadı."

Tek kaşımı kaldırıp alayla suratına baktım. "Cadı? Bakarkörden terfi mi aldım yoksa?"

"Yeni sevgi sözcüklerim bakarkör olduğun gerçeğini değiştirmez karıcığım." Boşta kalan elini de tezgâhın diğer tarafına koyunca bana kaçacak yer bırakmadı.

"Aklına gelen her yerde beni köşeye kıstırmayı keser misin artık?" dedim bıkkınlıkla. Cidden sıkılmıştım ve bu kadar yakın olmamız, üzerimde garip bir tedirginliğe sebep oluyordu.

Göğsüne kenetlediğim ellerimi umursamadan bana iyice yaklaştı. Bir şekilde kaçmam gerekiyordu; ama gözlerime diktiği gözleri yerimden kıpırdamama engel oluyor gibiydi. Elleri belime inince kollarından tutup çekiştirmeye başladım. Dudakları onu uzaklaştırma çabalarımı hiçe sayıp boynumu buldu. İstemsiz bir şekilde yutkunmama engel olamadım.

Arkadan gelen öksürük sesiyle tezgâha iyice yaslandım. Arın da doğrulup mutfağın girişinde bize imalı gülümsemeler atan Mert'e döndü.

"Burası ortak alan, odanıza çıksanıza siz."

Gözlerimi devirip Arın'a döndüm. "Şu çocuğa neden evlendiğimizi bir an önce anlatman gerek, yoksa sevgili kuzeninin katili olacağım." Belimi saran eliyle kulağıma doğru eğildi. "Dillere destan aşk hikâyemizi dinlemekten çok mutlu olacağına eminim, sevgilim."

Birileri bugün pek günündeydi anlaşılan!

Ben ne olduğunu anlamadan Arın, belimi saran eliyle beni evden dışarı sürüklemişti bile. Binanın yan tarafına dönünce daha önce fark etmediğim çiçeklerle çevrili bir bahçeye girdik. Üç büyük salıncaklı koltuğun *U* şeklinde yerleştirilmiş olduğu, rengârenk çiçeklerle çevrelenmiş, ilk görene kesinlikle cenneti hatırlatan, mis kokulu bir bahçeden söz ediyordum.

Melis tek başına oturmuş ilgiyle elindeki kitabı okuyordu. Biz yanına gidince bağdaş kurduğu bacaklarını açarak kitabı yanına koydu. Ben de hemen gidip yanına oturdum. Sapıklığı üzerinde olan bir Arın Emre Özyazar ile aynı koltuğa kesinlikle oturmaya niyetim yoktu!

Tam bir saattir çocukken yaptıkları saçmalıkları anlatıp gülüşüyordu karşımdaki üçlü. Arın'ı ilk defa bu kadar çok gülerken görmüştüm galiba ve ne yalan söyleyeyim, fazlasıyla çekici oluyordu bu halde. Kabul etmek istemesem de bu adam her haliyle çekiciydi.

Mert ise durmadan bana laf atıyor ve çocukken Arın'ın ona yaptığı pislikleri anlatıyordu. Çocuk bizim cidden aşk evliliği yaptığımızı sanıyordu!

"Melis?"

Arkadan gelen tanıdık sesle hepimiz kafalarımızı o tarafa çevirdik. Bir dakika, Melis mi demişti bu? Gelir gelmez benim adımı söylemeden Melis mi demişti? Birileri kardeşime benim kıskançlık boyutumu tekrar anlatsa çok iyi olabilirdi!

Melis'in yerinden sıçrarcasına kalkıp Deniz'in boynuna atlaması iyice sinirlerimi bozmuştu. *O ahtapot gibi sardığın çocuk benim kardeşim seni utanmaz cadı!*

"Pis bakışlarını ablamın üzerinden çekmen lazım küçük hanım. Evli bir bayanın başka bir erkeği kıskanması hiç hoş değil."

Mert'in ciddi anlamda sinirli çıkışıyla bakışlarımı ona çevirdim. Şu an ateş saçıyor olabilirdim. Tamam, Deniz ile ikiz olmamıza rağmen çok bir benzerliğimiz yoktu; ama kesinlikle akraba olduğumuz anlaşılabilirdi. Mert'e yönelttiğim alev topu bakışlarımla aramıza Deniz'in gövdesi girdi. Beni omuzlarımdan tuttuğu gibi yerimden kaldırdı ve göğsüne hapsetti. Kendine özel o kokusunu ciğerlerime çekerken, demin sinirden kuduran ben, yelkenleri anında indirip kollarımı kardeşimin beline doladım. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra kollarını geri çekti ve ellerimden tutup beni boştaki koltuğa oturttu.

"Kocaman olmuşsun sıpa." Melis'in şen sesi ortalığı inletirken, Deniz'den yayılan kahkaha iyice sinirlerimi bozdu.

"Yeter artık! Biri bana Melis'i nereden tanıdığımızı anlatabilecek mi?" Sonunda beynimi kemiren sorulardan en basit olanı isyan edercesine dudaklarımdan dökülürken, bütün bakışları üzerime toplamayı başarmıştım.

"Cidden hatırlamadın mı?" Deniz'e dönüp *'dalga geçer gibi bir halim mi var?'* bakışı attıktan sonra cevap beklercesine tek kaşım havada suratına bakmaya başladım. Bir gözü tedirgin bir şekilde Melis'e giderken söyleyip söylememek için kararsız gibi bir hali vardı.

Sıkıldığını belli edercesine nefesini dışarı veren Arm'm beynimde şok etkisi yaratan kelimeleri dudaklarından döktü.

"Demir'in eski sevgilisi, ilk aşkı bile olabilir."

Başımdan aşağı dökülen kaynar suyun haddi hesabı yoktu. Demir'in aylarca gözlerimin içine bakarak acı çekişini izlememi sağlayan Melis, şu an karşımda mı oturuyordu yani? Aralarında ne geçtiğini yıllardır bilmiyordum; ama biricik abimin canının çok yandığını kendi içimde hissetmiştim zamanında. Şimdi dün karşılaştıklarında neden konuşmadıklarını anlamıştım galiba.

Adım gibi emin olduğum bir şey varsa, o da Demir'in bu kızdan asla vazgeçmemiş olmasıydı. Dile vurduğunu yıllardır hiç görmemiştim; ama bunu anlamak benim için çok da zor değildi. Açık ağzımı yavaşça kapatıp oturduğum yere iyice çöktüm. Söyleyecek tek kelimem yok gibiydi.

"Yeşil kuş bir haftadır beni peşinde koşturuyor." Deniz'in inlemesiyle darmaduman olan düşüncelerim günümüze döndü. Bakışlarımı ona çevirirken gözlerimi devirmeyi de ihmal etmemiştim.

"Gülce'ye şunu demeyi keser misin?"

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekerek göğsüne yatırdı. Omuz silkip "Şu an burada olmadığına göre?" diye karşılık verdi. Ben dirseğimle karnına yumuşak bir

şekilde vurunca da saçlarıma bir öpücük kondurup konuşmaya devam etti.

"Biri şu kahve kafaya, ikinci sınıfa yeni başladığını hatırlatmalı. Stajını seneye alması gerekirdi."

Gülce staja mı başlamıştı? Ne kadar zamandır onunla adam gibi konuşamadığımı fark edince kendimden utandım. Başımda ne kadar sorun olsa da, onun her zaman benden daha çok desteğe ihtiyacı vardı.

Daha küçücük çocukken annesi tarafından terk edilmişti. Babasının istediği tek şey üniversiteye gittiğini görmekti; ama kalp hastası olan Ahmet amca o güne kadar yaşayamamıştı ne yazık ki. Elinde kalan her şeyi de amcaları olacak o pislikler almış ve onu daha on yedi yaşında yapayalnız bırakmışlardı.

Benim ailem onu kendi kızları gibi kollarken, Demir'in ailesi de okulu için maddi destekte bulunuyordu. Tabii ki bunu sadece burs olarak biliyordu Gülce. Kabul etmeyecek kadar babasının kızıydı çünkü. Hafta sonları garsonluk yapıyordu zaten, bu staj işi de neyin nesiydi?

"İkimiz de hırsının nedenini biliyoruz Deniz," dedim suratım istemsizce düşerken. Kardeşim çenesini başıma yerleştirdi. "Gece yarılarına kadar patronuyla dava dosyaları incelemelerine ne diyorsun?"

"Bir sapık patron eksikti! Aklını mı kaçırdı bu kız?" Ani çıkışımla kendi aralarında konuşmaya başlayan gözlerin hepsi bize döndü.

"Bu yüzden her gece onu oradan ben alıyorum ya. Asla stajdan vazgeçmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Kollarımı Deniz'in beline sarıp iyice ona sokuldum. Gülce belki de Deniz'in yanında görmeye dayanabildiğim tek kızdı. Hadi ama, ben annesini babasından kıskanan bir bünyeye sahiptim! Deniz'in elleri saçlarımda gezinirken, bir kol beni omzumdan tutup ayağa kaldırdı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Mert Arın'a dönüp "Bunu izlemeye daha ne kadar dayanacaksın ağa-

bey? Arkadaş olmaları birbirlerinin içlerine düşmelerini gerektirmez!" diye gürledi.

Ben gözlerimi devirmekle yetinirken, Melis kahkaha atmaya başladı. Arın Bey ise oynadığı oyunun meyvelerini kahkahalarını bastırmaya çalışarak yemeye başlamıştı. Çok eğleniyor olmalıydı!

Deniz yerinden kalktığı gibi tek hareketle Mert'in kollarını döndürüp "Ne saçmalıyor lan bu? Ayrıca kimin nesi?" dedi.

"Kardeşim olur kendisi Deniz, tıpkı Derin ve senin olduğun gibi."

Melis'e gözlerini şaşkınlıkla açarak bakan Mert, yine kıpkırmızı olmuştu. Deniz kollarını bırakınca Arın'a doğru gidip hafifçe göğsünden itekledi. "Bunun hıncını alırım ama!"

Bir süre sonra herkes tekrar kendi sohbetine gömülürken, koşar adım yanımıza bir adam geldi. Arın'a başıyla selam verdikten sonra hazır ola geçer gibi tam karşısında dikilmeye başladı. "Efendim dışarıda Derin Hanım'ın arkadaşı olduğunu iddia eden bir adam var. Yeni başladığım için kim olduğunu bilemedim. İçeri almamam konusunda kesin emir verdiğiniz kişi olabilir. Bir bakmak istersiniz diye geldim."

Beynim an itibariyle tek bir isimle zonkluyordu. Gözlerim kararmış, sadece son karşılaşmamızda başıma gelenleri düşünmeye başlamıştım. Yeniden mi zarar görecektim? Neden gelmişti ki? Hiç pes etmeyecek miydi?

Deniz yerinden sıçradığı gibi Arın'ın yanına gitti. "Ne demek lan eve kadar gelmesi? Daha önce de mi geldi buraya?" Arın'm suratına bir süre bakınca cevap alamayacağını anlamış olmalı ki bir hışımla bana döndü. İyice koyulaşmış mavi gözlerinden bir sürü duygu aynı anda geçiyordu. Cevap vermemi sağlamak için omuzlarımdan tutup beni sarstı. "Sana zarar verdi mi? Cevap ver bana!"

Kafamı hayır anlamında sağa sola salladım. *O değil güvendiğiniz adam verdi,* diyemedim. Sonuç olarak ikisi de aynıydı benim gözümde. İç sesimi onaylarcasına gözlerimden akan bir damla yüzümü yaladı. Deniz beni bırakıp Arın'ın yakasına yapıştı.

"Sana bu yüzden mi güvendi lan babam? Uzak duracak o it bu kızdan! Neresini anlamadın?"

Arın kardeşimin pençelerinden kurtulup gözlerini üzerimde gezdirdi. "Ben yanındayken ona bir şey yapmasına izin verir miyim sence? Aptallaşmayı bırak da, ayakta zor duran kardeşinle ilgilen," diye bağırarak ana kapıya gitmek için yanımızdan ayrıldı.

Bacaklarım daha fazla ayakta duramayacağının sinyallerini verince, onlara boyun eğip yerime geri oturdum. Deniz ise ortada dört dönüyordu. Benim ona hissettiğim korumacı tavırların milyon katını bana hissettiğini biliyordum. Bunu anlamam için, mavilerine bir kere bakmam yeterli oluyordu.

Omzuma konulan elle kafamı, yanıma ne zaman oturduğunu fark etmediğim Melis'e çevirdim. Yüzü bana dönük olmasa da destek olmaya çalışıyordu. Korkmamam gerektiğini söylüyordu kendince. İstemsizce suratıma yayılan hafif tebessüme engel olamadım. Parmaklarımı, omzuma koyduğu elinin üzerine koyup "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Yüzünü bana çevirip hafifçe gülümsedi gözlerime bakarak. Bu da onun dilinde "Her zaman," demekti sanırım.

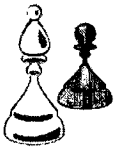
Bir anda donan gözleriyle eli omzumdan kayarcasına düştü ve zorla yutkunmaya çalıştı. Gözlerini diktiği tarafa kafamı çevirince, Arın'ın arkasına takılmış yanımıza gelen Demir'i gördüm. Yanıma gelir gelmez beni kollarının arasına aldı. "Özür dilerim, keşke ilk seni arasaydım."

"Keşke isim vermeyi deneseydin!" Sinirle soluyan Demir, kollarını benden ayırarak Arın'a döndü. "Onu o güvenlik diye kapıya diktiğiniz herife söyle istersen, sana eksik bilgi vermesin!"

"Belki de Kaan ile aynı soyadını taşımandan dolayıdır ha?"

"Kapayın çenenizi artık! Derin'in burada olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Melis'in ikisini de bastıran sesiyle her yeri bir sessizlik kapladı. Hiçbir şey söylemeden beni çekiştirip eve sokmasına izin verdim. Biliyordum ki bu benim değil, onun o ortamdan kaçışıydı.

Arın'ın odadaki yokluğunu fırsat bilerek kendimi duşa attım. Vücudum bu ani ruh hali değişimlerimden oldukça sarsılıyordu. Sıcak suyun bedenimi rahatlatmasını suratımda kocaman bir gülümsemeyle izledim. Suyu kapattıktan sonra, havluyu sıkıca vücuduma sarıp ayaklarımı da küvetten soğuk mermere bıraktım.

Buhar yapmış aynayı bir elimle temizleyip buruşmuş derime isyan ettikten sonra temiz çamaşırları koyduğum dolabı açtım. Gözlerimi büyüterek karşımdaki boş raflara bakarken banyoya girmeden getirmem gereken iç çamaşırlarım ve pijama takımımı ne akla hizmet unutabildiğimi beynimde tartıyordum. Gerçekten inanılmazdım! Farkında olmadan sesli bir şekilde küfrettim.

Arın'ın odaya dönmüş olma ihtimali bile stresten dudaklarımı dişlememi sağlamışken, tıklanan kapıyla bu sefer de şansıma içimden okkalı bir küfür bahşettim. "Banyoda neye küfretmiş olduğunu cidden merak etmeye başladım bakarkör."

Harika!

Kapıya doğru yaklaşıp derin bir nefes aldım ve kaybettiğim o gereksiz sesimi aradım. "Odadan bir beş dakika çıkabilir misin?" diye sordum daha önce hiç olmadığım bir tatlılıkla. Aldığım yanıt ise tam Arın cevabıydı doğrusu.

"Sebep?"

"Lütfen Arm." İkiletmeden yapsan ölürsün zaten!

"Bir şey mi unuttun yoksa odada?" Attığı kahkahayı durumu anladığına mı yormam gerekiyordu? "Bekle ben getiririm."

"Ne? Sakın! İç çamaşırlarıma dokunayım deme, seni sapık beyinli!"

Bu seferki kahkahası banyonun mermerlerini yerinden oynattı sanki. *Hadi ama, bu kadarını yapma Arın. Onlar fazlasıyla kişisel eşya kategorisinde!*

Birkaç dakika sonra kapı yeniden tıklatıldı. "Hadi aç da uzatayım. Pijama da getirdim merak etme." Bir yandan gülüp bir yandan da kapıda parmaklarıyla ritim tutuyordu. Ellerimin titremesine engel olamadan kilidi çevirdim. Kapıyı hafif aralayıp elimi uzattım ve kıyafetleri aldığım gibi ışık hızıyla yarışarak kapatıp kilitledim. Ne zaman tutmaya başladığımı bile hatırlamadığım nefesimi büyük bir rahatlamayla dışarı saldım. Kıpkırmızı olmuş suratım ve dişlenmekten sızlayan dudaklarımla kıyafetleri giyerken odadan tekrar Arın'ın sesi yükseldi.

"Bir ara iç çamaşırlarını ciddi anlamda değiştirmen lazım Derin. Hâlâ pembe çiçekli sutyen taktığına inanamıyorum."

Utanmaz herif! Bana bunu yapmaktan bariz bir şekilde zevk alıyordu, ukala dümbeleği! Sakin olmaya çalışmak için bir müddet bekledim. Sıkıntıyla bir nefes daha alıp kaçarımın olmadığının bilinciyle banyodan çıktım. Sırtını yatak başlığına dayamış, yüzünde her zamanki arsız gülümsemesiyle beni baştan aşağı süzdü. Gözlerimi kaçırıp koşar adım yorganı açtım ve sırtım ona dönük bir şekilde yatağa uzandım. Oturduğu yerden kayarak uzanır pozisyona geçti ve kolunu belime dolayıp beni iyice kendine çekti. Karşı koyamamamın tek sebebi, donup kalmama neden olan kulağıma fısıldadığı son kelimelerdi.

"Cidden bir an önce bu destekli sutyenlerden kurtulman lazım Derin. İnan bana daha çok dikkatimi dağıtıyor ve merak etmeme neden oluyorlar."

Bölüm 10
Boşa Harcanmış Seneler, Elde Var Sıfır

"Kendine gel artık Demir, kalk eve gidiyoruz."

Caddenin en berbat barlarından birine girmiş, Demir'in sarhoş bedenini bu pislik yerden çıkarmaya çalışıyorduk. Gülce ile ben ne kadar bir şeyler yapmaya çabalıyorsak, Arın da bir o kadar umursamazca tepemizde dikilmekle meşguldü. Bir işe yaramayacaksa neden ısrarla benimle gelmişti ki?

Gülce daha fazla dayanamayıp Demir'in elindeki bardağı aldığı gibi yere fırlattı. Bunun üzerine Demir Bey'in baygın bakışları sonunda bizi bulabildi.

"Kalk ayağa beyinsiz! Eve gidiyoruz!"

Ne kadar sarhoş olsa da Gülce'nin sinirli halinin çekilmez olduğunun bilincinde olmalıydı ki sallanarak ayağa kalktı. Tek kolunu omzuma atıp baş dönmesine mırıltıyla küfretti. Ben de Arın'ı dürtüp yardım etmesi için sessiz bir emir verdim. Lanet okusa da, o Demir'i kavrayınca leş gibi kokan bu çirkin yerden kendimizi sokağa atabildik sonunda.

Arın Demir'i arabaya yaslayınca ben de kapıya uzandım. Tam kapıyı açacağım sırada Demir tek eliyle beni itekleyip Arın'a döndü. Daha ne olduğunu anlayamadan savsak yumruğu Arın'ın suratını bulmuştu.

"Hepsi senin suçun!"

Sarhoşluğun vermiş olduğu beyin sarsıntıyla bu çıkışı Arın'a pek de etkili olmadı. Sadece şaşkınlığın getirdiği hafif bir sendeleme yaşamış olsa da, hızlı bir şekilde kendini toparlayarak doğruldu. Ama Demir susmamaya kararlıydı.

"O orospu takıntın, Melis'e onunla yattığımı söylemiş! Aptal kuzenin de buna inanıp beni sorgulamaya kalkıyor! Aramalarımı açmıyor ve şu an ne halde olduğundan haberim yok! Hepsi senin suçun!"

Biz hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışırken, bu sefer de Arın yumruğunu Demir'in suratına geçirdi. Zaten ayakta zor duran Demir bu darbeyle yere yığılırken kahkaha atmaya başladı.

Ne kadar içtin be Demir?

Zorla ayağa kalkan bitap durumdaki abim, alev saçan gözlerini Arın'ın üzerinde gezdirdi ve benim için zamanı durduran o kelimeler, kusarcasına dudaklarından döktü.

"Ne o Özyazar, *sevgilinin* ne olduğunu hatırlatınca mı sinirlendin?"

Beni neden bu kadar etkilemişti ki bu olay? Bana neydi? Bu adamın kiminle düşüp kalktığının benim için bir önemi olmamalıydı! Ama içimde bir yerlere, nedense bu durumu bir türlü açıklayamıyordum.

Keşke kelimeler kadar kolay olsaydı, içimde kopan bu adını veremediğim fırtınanın ruhumdaki etkisi. Gerçek bir sevgili miydi yoksa takıldığı öylesine bir kız mıydı söz konusu olan, onu bile bilmiyordum. Ciddi anlamda sevgilisi olsa benimle evlenmezdi herhalde. O zaman neden Demir küfredince kaldıramamıştı? Demek ki kız önemliydi onun için. Peki, neden benimle uğraşıyordu? Bu da kızın Kaan ya da ailesinden daha önemli olmadığını açıklıyordu sanırım. İçinden çıkamayacağım sorularla boğuşmak, beni artık haddinden fazla yormaya başlamıştı.

Beynimin bir tarafı en azından mantıklı düşünüp benden beklenmeyecek kadar sakindi. Ruhumun içinde boğulduğu bu ikilem beni mahvediyordu. Bunun bir an önce sonuca varması gerekiyordu, yoksa kafayı yemem kaçınılmaz olacaktı benim için!

Eve gelene kadar ikimiz de tek kelime etmemiştik.

Konuşmak isteyip istemediğimden bile emin değildim aslında. Hadi ama, ben kimdim ki ondan hesap sorar gibi cevap vermesini bekleyecektim!

Başka bir açıdan bakarsak, bu *'sevgili'* olayı hata sayılmaz mıydı? Yani anlaşmaya göre üzerine gidebilir miydim? Neye göre hata sayılırdı ki? Daha da önemlisi vereceği cevabı duymaya hazır mıydım? Sinirle başımı iki yana salladım. Bu kadar düşünmemem gerekiyordu artık. Bu adam benim için hiç kimseydi hani, şimdi ne değişmişti de kafamda saçma sapan şeyler kurup duruyordum böyle?

Saat gecenin ikisi olduğu için evin bütün ışıkları sönüktü. Sessiz olmaya özen göstererek merdivenleri çıkıp odaya girdim. Hiç sesini çıkarmadan arkamdan geliyordu. Bir açıklama yapmaya bile gerek duymamıştı; ama ben hâlâ beynimi onun neden olduğu sorularla kemiriyordum.

Paltomu çıkarıp dolaptan pijamalarımı aldım ve banyoya girdim. Son iki gündür Arın'dan köşe bucak kaçmaktan yorgun düşmüştüm. Adam her bulduğu yerde beni sıkıştırmaya çalışıyordu resmen. Uykusuzluğum yeterince üst düzeydeydi zaten, bir de Demir'in sarhoşluğuyla uğraşmıştım.

Banyodan çıkıp çoktan yatağa girmiş olan Arın'ın yanına uzandım. Sırtımı ona dönüp başımı koyduğum yastığın uç kısmına kollarımı doladım ve gözlerimi kapattım. Bu sessizliği sinirlerimi bozsa da, öğrenmek istediklerim yığınla üzerime üşüşse de, uyumam gerekiyordu. Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Son günlerimin pek huzurlu geçtiği söylenemezdi.

"Sormayacak mısın?"

Sesini duyunca gözlerimi açtım; ama ona dönme gereği duymadan konuştum. "Beni ilgilendirmez."

Yatakta iyice bana doğru kayıp kolunu belime doladı. Hiç beklemeden kolundan kurtuldum. Neden olduğunu bilmiyordum; ama bu gece teni ile temas etmek

istemiyordum. Sevgilisi olan bir adam olabilirdi Arın ve ben bunu kendime yediremezdim.

"Rahat uyumak istiyorum Arın."

"Bana dön baş belası."

"Uykum var."

"Tepkini merak ediyorum, bana dön."

Neden anlamak istemiyordu acaba? Sesini duyunca bile gereksiz bir sinir bütün benliğimi kaplıyor, anlamlandıramadığım bir şekilde ruhumu enkaz altında bırakıyordu. Bir de suratını görmeye tahammül edemezdim şu an.

"Beni aldattı."

İşte bunu beklemiyordum. Belki hemen ona dönmem gerekirdi; ama kaskatı kesilmiştim. Hiç yaşamadığım bir acıydı aldatılmak. Bu yüzden ne hissettiğini anlayamazdım; ama çok canı yanmış olmalıydı.

"Gereksiz bir nedenden ötürü adamla yollarımız kesişmişti ve benim o gün o eve gitmem gerekiyordu." Durdu, yatakta biraz kıpırdanıp derin bir nefes aldı. Sinirini ya da çektiği acıyı kontrol altına almaya çalışıyordu galiba.

"Yatağa uzanan adımın üzerine oturmuştu ve pantolonunun düğmelerini açmaya çalışıyordu."

Daha fazla tepkisiz kalamayıp yavaşça ona döndüm. Ben içimdekileri dökerken o bana destek olmuştu sonuçta, değil mi? Benim de böyle yapmam gerekirdi. En azından kendimi buna inandırmak diğer her şeyden daha kolay gelmişti.

Yatakta birbirimize dönük uzandık. Bakışları içimden geçenleri okumak istercesine benim gözlerimden ayrılmıyordu. Devam etmesini istediğimi anlamış olmalı ki suratında acı bir gülümsemeyle konuşmaya başladı.

"Hayatımda hiç bu kadar küçülmemiştim. Öykü beni fark ettiğinde gözlerinde utanma ya da pişman olma gibi duyguları barındırmıyordu. Daha çok işimi böldün,

burada ne arıyorsun gibi şeyler vardı bakışlarının altında. Tabii ben bunu o zaman fark edememiştim."

O kadar basit bir şey anlatıyormuş gibi konuşuyordu ki korkmadan edemedim. Gözlerinde ruhsuz bir perde var gibiydi. Yaşadığı duyguları bastırmayı öğrenmişti belki de zamanla. Benim asla başaramadığım bir şeydi bu.

"Nasıl bir odaydı duymak ister misin?"

Bunun konuyla ne alakası olduğunu anlamasam da sessiz kalmayı seçtim. Belki de bazı şeyleri anlatmaktan korktuğu için biraz konu değişikliği istemişti. Ben böyle saçma şeyleri çok yapardım ama o Arın'dı.

"Duymak ister misin Derin?" dedi tekrar yumuşacık bir ses tonuyla. Kafamı evet anlamında aşağı yukarı sallamakla yetindim.

"Siyah ağırlıklı bir odaydı. Duvarlar Rock müziğin efsanevi isimleriyle doluydu. Bir duvarı boydan boya kitaplıktı. Ahşap giysi dolabının kenarına koyulmuş siyah bir gitar ilk girişte en dikkat çeken öğeydi."

Ben odayı zihnimde canlandırırken o sustu ve tepki vermemi bekledi. Sanki bir şeyleri anlamam gerekiyormuş gibi parıldayan gözlerini üzerime dikti. Bense çoktan nefes almayı bile bırakmıştım. Düşünmek istemiyordum; çünkü gözlerimde canlanan şey canımı yakacaktı, bunu hissedebiliyordum.

"Her yer fotoğraflarla doluydu. O adamı nasıl da çok sevdiğini haykıran küçük bir kızın fotoğrafları." Yerimden doğrulup gözlerimi üzerine diktim. *Neyden bahsettiğinden haberin var mı Özyazar?*

"Seviyorum dediği kadının resimlerini süsleyen odaya benim kadınımı atmıştı."

Parmaklarım saçlarımın arasına gömülürken, bedenimin tamamı titremeye başladı. Beynimin farkına vardığı cümleleri elekten geçirmesini bekledim, kalp atışlarım hızına hız katarken. Kirpik uçlarıma kadar dört bir

yanım karıncalanmaya başlarken gözlerim bulanıklaştı. Damarlarımda gezinen kanın son zerresine kadar donduğunu hissedebiliyordum. Her hücrem tek bir kelimeyi haykırmaya başladı benliğime, durmaksızın.

Kaan?

Kelimeler boğazımdan yukarı çıkmamak için kılıç kuşanmış, beynimle savaş veriyorlardı adeta. Midemde acı bir yanma hissi ve ciğerlerimde, bu hissin ortaya çıkardığı bir kasılma vardı. Sanki güçlü bir el kalbimi avucunun içine almış, var gücüyle sıkıyor; ezilen kalbim nefes almamı engelliyordu.

Hayatımı adadığım adamın bunu yaptığını kabul etmem nasıl mümkün olabilirdi ki? Benden buna inanmamı nasıl bekleyebilirdi? Kaan Solaker'in bütün işkencelerine rağmen, ona destek olmamın tek sebebi; bu adamın beni deli gibi sevdiğine inanmamdı ve Arın'ın ağzından dökülen kelimeler bana katlandığım onca şeyin bir hiç uğruna olduğunu söylüyordu. Buna inanmam imkânsızın da ötesindeydi. Yaşadığım her şeyi bir kenara atmam demekti. Ne kadar aptal olduğumun belgeli kanıtıydı hatta!

Savaşı kazanan birkaç kelime, ellerindeki kılıçları boğazıma geçirerek yukarı tırmanıyor ve ağzımda acı bir tada sebep oluyordu. Kuruyan dudaklarım onlara inat açılmamakta direniyor, hatta ne diyeceklerini bile bilemiyorlardı.

Kalbim ne hissettiğini bilmez, beynim düşüncelerini yüksek bir köprüden rüzgâra savurarak çılgınca akan bir ırmağa salmış gibiyken, dudaklarım hangi kelimeleri seçip dışarı vurabilirdi ki?

Arın söylediklerine vereceğim tepkiyi aç kurtlar gibi bekliyordu. Gözleri dikkatle üzerimde geziniyordu. Sanki çok az şeyi aynı anda düşünmüyormuşum gibi, bir de Arın'ın gözlerinden geçen karmakarışık duyguları da çözümlemeye çalışıyordum. Ne bekliyordu ki? Ona inanıp yıllarımı çöpe atmamı mı?

Ellerimle saçlarıma geriye itip Arın'a döndüm. Artık bir tepki vermem gerekiyordu. İnanmıyordum. Bu söyledikleri mümkün olamazdı. O kadar aptal bir insan değildim ben!

"Bir yanlışın olmalı, başka biridir."

Bunu diyeceğimi bekliyormuş gibi kahveleri anında alev aldı. O kadar değişikti ki bakışları; hem bedenimi ateşe veriyor, her tarafımı küle çeviriyor; hem de buz gibi içime işliyor, kavrulan bütün duygularımı donduruyordu.

"Başka biridir," diye mırıldandım yeniden. Öyle olmalıydı!

İçimde anlam veremediğim duygular birbirine girmiş, tırnaklarını geçtikleri yerlere sürterek yukarıya doğru ilerliyor, sinirlerim alev topu gibi boğazımdan çıkmaya çalışıyor; ama oradaki gözyaşı yumrusuna takılıp gerisin geri içime dağılıyorlardı.

Karşımda konuşmamakta ısrarlı, kendini sadece benim tepkime adamış, gözleriyle her tarafımı yakan bir adam vardı ve bu her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Bir şeyler söylese belki de bu kadar, cehenneme doğru yuvarlanıyormuş gibi hissetmezdim. Artık direnmeye dayanamayan bedenim benden izinsiz harekete geçti ve iki elim yatakta bağdaş kurarak oturan adamın yakasına yapıştı.

"Konuşsana Özyazar! O değildi desene!"

Var gücümle omuzlarına attığım yumruklar onu sadece sarsıyordu. Buna rağmen hâlâ tek kelime etmeyip, delici bakışlarıyla gözlerimdeki duyguları sessiz geceye savurdu.

"Oradaydım Derin."

"Yanlış gördün!"

"Ellerimle yakasından tutup yerlere attığım adamı yanlış gördüm, öyle mi? Bu kadar mı körsün?"

Sonunda benimle oynamayı bırakıp konuşmaya karar vermişti anlaşılan. Yataktan hışımla kalkıp odada

volta atmaya başladı. Bir eli yumruk olmuş, sinirlerini dengede tutmaya çalışırken; diğer eli loş ışıkta parlayan toprak rengi saçlarında geziniyordu.

"Bir kere de değil! Kaç kez yattıklarını sayamamışlar bile!"

Kelimelerinin ne kadar canımı acıttığının farkında mı değildi, yoksa acı çekmem için bilerek mi yapıyordu? Üzerime acımadan kezzap döktüğünü göremiyor muydu?

"Kapa çeneni! Kaan yapmaz. Beni ne kadar mahvetse de; ruhumu, bedenimi paramparça etse de beni aldatabilecek kadar küçülmez. Sok bunu o küçük beynine!"

"Küçük beyinli olan ben miyim yani?" Buz gibi kahkahası tüm odayı doldururken, vücudumun her zerresi diken diken oldu. *'Gözlerimle gördüm,'* cümlesinin neresini algılayamıyordu beynim acaba? Aklımın bir köşesine konumlanmış, benim hükmümü reddeden gerçekçi bir Derin vardı ve o, gösterdiğim bu aptallığı suratına yerleştirdiği alaylı bir gülümsemeyle izliyordu. İçimde bir yer, Kaan'dan bunu da bekliyor olabilirdi; ama ben kabullenecek kadar kendimi güçlü hissedemiyordum. Arın da bunun farkında değilmiş gibi inadına üzerime geliyordu.

"Kendine gel Derin, aç artık o gözlerini! Yetmedi mi etrafında dönen hiçbir şeyden haberinin olmaması?"

Evet, yetmişti artık. Daha ne kadar sırlarla yaşamaya, gözlerimi sımsıkı yumup hayata inatla gülümsemeye devam edebilirdim, ben de merak ediyordum. Ama bu öğreneceklerimin ağırlığından korkmayacağımı göstermiyordu.

Korkuyordum. Kurduğum düzenin; ailemle, arkadaşlarımla etrafıma kurduğum etten duvarın yıkılmasından, hiçbir şeyden kokmadığım kadar çok korkuyordum. Duyacaklarımın kulaklarımı delmekle kalmayıp, ciğerlerimdeki havayı söküp kendime kurduğum dünyada beni kelimelerle boğacağını hissedebiliyordum. Bu

yüzdendi her şeye bu kadar yakınken kaçıp kendime güvenli bir liman bulma isteğim. Canım yanıyordu. Tarif edemeyeceğim kadar ağır bir acıyla boğuşuyordum hem de.

Arın koyulaşmış, dipsiz bir kuyuyu andıran bakışlarını üzerime dikerek, sanki içimde kopan fırtınaları anlamlandırmaya çalışıyordu. Sözcüklere dökemeyeceğimi bildiğim için, bütün benliğimi ona açtım ve gözlerimi gözlerine diktim. Beni anlamasını istiyordum. Anlamasını ve daha fazla üzerime gelmemesini istiyordum.

Sinirliydi. Bakışları o kadar değişikti ki ne hissettiğini anlamak çok zordu. İçinde kopan duyguları gözlerindeki yansımalardan yakalamaya çalışıyordum; ama çok hızlılardı. O kadar hızlı bir duygu seli vardı ki beynim algılamak için bir türlü yetişemiyordu.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan harekete geçti ve bana doğru adım atmaya başladı. Ben ne yaptığına anlam vermeye çalışıyorken, parmaklarını koluma gömdü ve beni sürükleyerek yataktan çıkardı. Ses çıkarmadan beni çekiştirmesine izin verdim; çünkü o an zihnimde yankılanan gerçek ruhumu kavurdu.

O yaşamıştı. Kaan veya değil, o aldatılmayı yaşamıştı. Şu anki çırpınışlarımı anlıyordu ve buna bir son vermek istiyordu. Nasıl yapacağına dair bir fikrim yoktu; ama karşı koymaya da gücüm kalmamıştı açıkçası.

Merdivenlerden sessiz olmaya pek de özen göstermeden indik ve Arın boşta kalan eliyle dış kapının yanındaki büyük tahta dolaptan iki çift ayakkabı çıkardı. İpek'in olduğunu anladığım ayakkabıları ayağıma adam gibi geçirmeme bile izin vermeden geceye savurdu bizi.

Garaja geldiğimizde gece kadar siyah bir BMW'nin önünde durduk. Arabalar hakkında çok da bilgim olmadığı için, modelini tam çıkaramamıştım. Arın kapımı açıp beni arabaya pek de kibar olmayan bir şekilde yerleştirdi ve kapıyı sertçe kapatıp kendi tarafına yöneldi. Hiç vakit kaybetmeden motoru çalıştırarak gaza yük-

lendi. Bu ani çıkışla dengemi sağlayamayıp öne doğru savruldum ve torpidoya hafifçe kafamı çarptım.

"Tak şu kemeri."

Sesi kısıktı; ama nedense bu durum daha çok korkmama sebep olmuştu. Ne yapacağını kavrayamadığım anlarda, başıma geleceklere nasıl önlem alabilirdim ki? Şaşkınlıkla kasılmış hücrelerimin hepsine, zehir gibi bir korku yayılmaya başladı. Bu çok daha büyük bir tehlike gibi geliyordu bana.

Ne geçiyordu acaba aklından? Onun sözlerine değil de Kaan'a güvendiğimi falan mı düşünmüştü de, bana bu kadar sinirlenmişti? Bana sinirlenmeye hakkı yoktu bir kere! Ben sadece piyondum, ikisinin arasındaki bu anlam veremediğim boğuşmada.

Kaan söylediği gibi iğrenç bir şey yapmış olsa da, intikam ister miydim bilmiyordum. Ben sadece artık hayatımda özgürce nefes alabileceğim, temiz bir hava sahası istiyordum ve bu ne yazık ki ne Kaan'da ne de Arın'da vardı. İkisinin arasında kalmaktansa kaçmak ve her şeyi arkamda bırakmak istiyordum. Ama bunu yapabilecek ne güce sahiptim, ne de cesarete.

Arın'ın son bir pis bakışına daha şahit olup kemeri büyük bir beceriksizlikle yerine taktım. Ellerim titriyor, stres bütün bedenimi himayesi altına almaya çalışıyordu. Bu halime rağmen nereye gittiğimizi Arın'a bir türlü soramıyordum. Dudaklarım mühürlenmiş gibiydi.

Arabanın son sürat ilerlediği yol sokak lambalarıyla aydınlanıyor, gitgide tanıdık bir hal almaya başlıyordu. Nereye gittiğimizi kendimi zorlasam bulabilirmişim gibi hissediyordum; ama kendimde bu basit şey için bile ufak bir güç kırıntısı bulamıyordum. Ben ne dersem diyeyim gidecektik sonuçta, en iyisi susmak ve kabullenmekti.

Ani bir frenle araba anında durdu; ama bu sefer bedenimi koruma kalkanına alan emniyet kemeri sayesinde pek etkilenmedim. Yan tarafımdaki kapı anında açıl-

dı ve Arın hemen inip soluğu benimkinin önünde aldı. Daha emniyet kemerini bile çözememiştim oysaki.

Kemerle uğraşan elimi sertçe bir köşeye itti ve salisesini almayan bir hareketle ondan kurtularak beni bileğimden tuttuğu gibi arabadan indirdi. Acıyan canıma aldırmadan, önünde durduğumuz eve baktım. İki katlı, müstakil evin bahçesi çiçeklerden görünmeyecek haldeydi. Rengârenk çiçekler gece bile ay ışığında parıldayan renkleriyle birbirlerine kur yapıyor gibiydiler. O kadar tanıdık, o kadar hoşuma giden bir görüntüydü ki bu...

"Aklımdan bile geçirme!"

Loş ışıkta yarısına gölge düşmüş gibi duran bedenini bana çevirdi. Dağınık saçları, suratına gölgesi düşen upuzun kirpikleri, şekilli surat hatları ile tarif edilemez bir güzelliği vardı. Bir insan bu kadar mükemmel olup, bunca şeyi nasıl yapabilirdi? Kötülük, Arın'ın güzelliğine yakışmıyordu. Beni buraya getirmeye vicdanı nasıl müsaade etmişti?

Aklımdan geçenlere güldüm. Kimin güzelliğinden, kimin vicdanından bahsediyordum ki ben? Arın'ın bütün insanlığı buz tutmuş gibiydi. Karşımdaki adam gökyüzünden düşmüş bir ölüm meleği kadar asil, kitabımın büyülü adamı Patch Cipriano[1] kadar duygusuzdu. Bir vicdanı olsa, bana bugüne kadar yaşattıklarından az biraz pişmanlık duyardı. Bunu ondan beklemem bile saçmalıktı.

Bileğimi elinden kurtarmaya çabaladıkça daha çok sıkıyordu. İçimde ona karşı büyüyen öfke sınırlarımı zorlarken, buz kesmiş beynim bu işten kurtulacak bir şeyler aramaya çalıştı. Ağzını bile açmadan, beni eve doğru sürükleyip çiçekli bahçeye soktu. Burada o kadar çok anım vardı ki, tanıdık çiçek kokuları dört bir yandan acımasızca etrafıma saldırıyorlardı.

1 Hush Hush Kitap Serisi'nin erkek karakteri.

Evin kapısına geldiğimizde Arın boşta kalan eliyle kapıya yumruklar savurmaya başladı. Bu saatte herkes uyuduğu için kapının açılması zaman alacak gibi duruyordu. Kapıyı tekmelemesinden kısa bir süre sonra dönen kilit sesi duyuldu. Nermin Hanım yeni uyandığı belli olan hafif çekik gözlerini benim üzerime dikti ilk önce. Benden nefret ettiğini bu kadar kolay nasıl gösterebiliyordu hâlâ aklım almıyordu. Bakışları Arın'ı bulunca gözleri olabildiği kadar irileşti ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Arın ise kadını elinin tersiyle kapıya ittirerek eve girerken beni de peşinden sürükledi. İçine girdiğim tanıdık ev, anında kalbimde delikler açmaya başladı. Görüş alanımı süslemeye başlayan anılardan, hızlı bir şekilde gözlerimi kırpıştırarak uzaklaşmaya çalıştım; ama bu çabamın pek bir yararı olduğu söylenemezdi. Merdivenlerin başına geldiğimizde Nermin Hanım Arın'ın boşta olan kolunu yakaladı. Elektrik çarpmış gibi silkelenen Arın kolunu hızla çekip iğrenen bakışlarını kadının üzerinde gezdirdi.

"Kaan evde değil."

Arın bir an ne yapacağını bilmez bir şekilde bana baktı; ama hemen kendini toparlayıp tekrar kadına döndü. "Bir daha bu eve gelmemi istiyorsan ara o oğlun olacak iti, beş dakikası var; hemen buraya gelecek!"

Kadına konuşma fırsatı vermeden merdivenlerden çıkmaya başladı. Bir şeyler yapmam lazımdı. Nereye gittiğimizi çok iyi biliyordum; ama bununla yüzleşmeye hazır değildim. O odaya girmeye bile hazır değildim ben! Ayaklarımı sürterek serbest kalan elimi yan taraftaki kolona sabitledim.

"Yapma, lütfen."

"Yürü!"

Bir saniye bile yüzüme bakma gereği duymadan sol taraftaki odanın kapısını açtı ve beni içeri savurdu. Dizlerimin üstüne yere düşerken ellerimden destek alıp bi-

raz yavaşlamayı akıl edebilmiştim. Hızla doğrulup üzerime doğru gelen adama baktım. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamak o kadar zordu ki.

"Beş dakikamız var ne yapsak acaba? Yatak fazlasıyla rahat duruyor, ha güzellik? Eski sevgilini bu manzarayla karşılamaya ne dersin? Kaan efendinin suratında belirecek ifadeyi çok merak ettim doğrusu."

"Uzak dur benden!"

Bana doğru geldikçe, geriye bir adım atıyordum. Yatağa daha fazla yaklaştığımın farkında olmam ise korku sınırlarımı zorluyordu. Tek büyük adımla yanımda bitip, parmaklarını kollarıma gömdü. Bedenimi ters çevirip kendisine doğru çekti ve elleri usulca kayarak beni belimden sıkıca sarmaladı. Başını saçlarımın arasına yerleşirken derince bir nefes aldı. Sonra da yavaş hareketlerle çenesini omzuma koydu. Nefesinin açıkta kalan boynumu yalamasıyla istemsizce irkildim.

"Gözlerini aç Derin," diye fısıldadı kulağıma doğru. Hayır dercesine kafamı iki yana salladım ve gözlerimi iyice yumup açmamak için direnmeye başladım.

"O it bu odaya geldiğinde kendini hazırlamanı istiyorum. Etrafa bak. Fotoğraflarının hâlâ bu odayı nasıl süslediğine bak!"

Fotoğraflarım? Hâlâ yerlerinde olmaları mümkün müydü? Kaan sinirlenip hepsini paramparça eder sanıyordum. Gözlerimi açmam için bana oyun oynuyor olabilir miydi? Hem ne malumdu Kaan'ın geleceği? Neden Arın'm sözünü dinlesindi ki? Nermin Hanım'ın neden bu tehdide boyun eğmiş gibi durduğunu düşündüm. O oğluna bile boyun eğmeyen bir kadındı.

"Geleceğinden o kadar emin olma," dedim üzerine giderek. Bu hiç mantıklı gelmiyordu kulağıma.

"Emin ol gelecek. Aç gözlerini Derin, sana iyilik yapmaya çalıştığımı göremiyor musun? O pislikten tamamen kurtulup kendine yeni bir sayfa açman lazım. İçin-

de günden güne büyüyen affetme duygusunun önüne geçmen gerekiyor artık."

Affetme duygusu mu? Kaan'dan kaçmak için bu adamın kapanına düşmemiş miydim ben? Ne affetmesinden bahsediyordu şimdi?

Gerçek, karanlık bir perde gibi bedenimi sarmaya başlayınca sımsıkı yumduğum gözlerim usulca aralandı. Beynim şimdiye kadar fark edemediği gerçekle yüzleşirken, odadaki oksijen miktarı iyice düşmüş gibiydi. Başımın dönmesine engel olamadım. İçimde büyüyen kendimden nefret etme duygusu pençelerini kalbime gömmüş, acımasızca beni parçalara ayırmaya çalışıyordu.

Arın ile evlenmemin sebebi Kaan'dan korkmam değildi, onu affedecek olmamdan korkmuştum. Ona geri dönüp hayatımdaki herkese veda etmekten korkmuştum ben. Duygu kalkanımdaki en ufak çatırtıda Kaan'a koşmamak için, önüme bir engel koymak istemiştim ve o da Arın olmuştu. Beni bırakmaması için yaptığı her pisliğe katlanmış ve her seferinde yine onunla aynı yatağa girip uyumuştum.

Kaan'ın yapacaklarından değil, kendi yapacaklarımdan korkmuştum aslında!

Açılan gözlerim karanlığa alışınca, odadaki her şeyin aynı olduğunu fark ettim. Siyah yatak örtüsünden çerçeveli fotoğraflarıma, yatağın başucundaki gelincik tarlasında kollarını açmış güneşe kahkaha atan portreme kadar, her şey aynıydı.

Ellerimi Arın'ın belimi saran kolunun üzerine yerleştirdim. Ayakta durabilmem için desteğe ihtiyacım vardı. Beni tekrar kendisine çevirdi ve başımı göğsüne yasladı. Kolları rahatlıkla bedenimi sarmalarken bir eli destek vermek için saçlarımı okşamaya başladı. Parmaklarımı ürkekçe beline saracağım sırada kapı gürültüyle açıldı ve Arın beni kendinden ayırıp hızla arkasına aldı.

Kapıda burnundan soluyan; ama bize yaklaşmayan bir Kaan vardı. Arın'ın onun karşısında böyle bir gücü

olması çok ilginçti. Kaan'ın evindeydik oysaki. Burada onu öldürse, benden başka kimse ses çıkarmazdı sanırım. Nermin Hanım'ın Arm'a bakışlarını hatırlayınca bir tuhaflık hissettim. Arın kendi oğlundan daha önemli olamazdı, değil mi?

"Neden burada olduğumuzu anlamış olman lazım." Arm'm sesi odayı doldurunca nefesimi tutup bütün dikkatimi Kaan'a verdim. Bahsi geçen adam olmadığını kanıtlaması lazımdı. Beni hiçbir zaman aptal yerine koymadığını söylemesi gerekiyordu!

"Daha erken bekliyordum açıkçası, geç kaldın Arın."

İçimde kurduğum Kaan'a karşı güven duvarını üzerime yıkan işte bu cümle oldu. Tuğlalar tek tek kalbimin üzerine düşüyor, sinir sistemimi yaralayıp ellerim ve bacaklarımın tutmasını engelliyorlardı. Ayakta daha fazla duramayacağımı fark edince bir elim önümde dikilen Arın'ın tişörtüne gitti ve parmaklarım, bütün gücünü ondan alırcasına bulduğu desteğe sımsıkı sarıldı.

Arın yavaşça elimi indirerek bir kolunu belime sardı ve beni öne çıkardı. Şimdi Kaan'ı daha net görebiliyordum. Kaç gündür uyumuyordu acaba? Gözlerinin etrafında mor halkalar vardı ve bir saat önce kendime geldim diye bağıran sarhoş bakışlara sahipti. Saçları her zaman olduğu gibi karmakarışık, kendine has bir güzellikteydi. Ellerimi onlardan hiç ayırmak istemezdim bir zamanlar; ama şu an, şu dakika her şey tepetaklak olmuştu içimde. Sanki kalbim ters dönmüş de damarlarımda yanlış kan pompalanıyormuş gibi hissediyordum.

Konuşmam gerekiyordu değil mi? Hesap sormam lazımdı. Evet, neden diye sormam gerekiyordu en azından. Ama öncelikle kaybettiğim sesimi ve beynimde dört dönen kelimelerin anlamlarını bulmaya ihtiyacım vardı.

"Senden önceydi Derin, sadece takılıyorduk."

Kaan beni beklemeden gözlerimin içine bakarak umursamazca konuşmaya başlamıştı bile; ama söyle-

diklerini beynim idrak edemiyordu bir türlü. İçerisi o kadar doluydu ki kendi adımı duysam, o ne diyecekmişim gibi geliyordu.

"O zamanlar ben vardım ama!"

"O senin problemin Özyazar!"

"Sizi bastığımda Derin sevgilin diye geziyordu ortada!"

Biraz daha konuşmamaya devam edersem birbirlerine gireceklerdi ve bu istediğim en son şey bile değildi şu anda. Hesap sorması gereken kişi bendim, bu benim davamdı. Onlar çoktan kozlarını paylaşmışlardı. Bunca zaman aptal yerine konup uyutulan ve beni aldatan adama içimde hep açık bir kapı bırakan bendim.

Gerçekten aptallıkta bir dünya markası olmalıydım!

"Kesin artık!" diye bağırmamla ikisi de birden susup aynı anda bakışlarını bana çevirdiler. Belimi saran Arın'ın kolundan sıyrılıp iki adım öne çıktım. Dakikalar önce ayakta duracak halim yokken, şimdi kanın damarlarıma güç pompaladığını hissediyordum. Sanki boğazına yapışsam Kaan'ı öldürebilir, her neredeyse o kızı bulup saçlarından sürüyerek diri diri toprağa gömebilirdim.

"Ne zaman yaptın?"

"Sen benle aranı açtığın dönemlerde."

"Hangisinde Kaan? Çocuğun tekinin göğüslerime baktığını iddia edip, üzerimdeki bikiniyi ateşe verdikten sonra mı; ya da arkadaşımın gözü önünde bana tecavüz etmeye yeltendikten sonra mı? Ah, belimdeki gamzeleri çok sevdiğin ve başkalarının görmesini istemediğin için..."

"Yeter, sus! Canımı yakmaya mı çalışıyorsun Derin? Hiçbirinde kendimde olmadığımı biliyorsun! Kahretsin! Seni ne kadar çok sevdiğimi göremiyor musun gerçekten?"

Elleriyle saçlarını karıştırarak çekiştirmeye başladı. Kan çanağı olmuş gözlerinde yaşlar birikmeye başla-

mıştı bile. Bu halini bir saat önceki ben görseydi, kollarını açar ve onu göğsüne hapsederdi. Şimdi ise tek hissettiğim onu hadım etmekti. Evet, o derece kendimde değildim!

"Canını mı yakıyorum? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Yeter artık Derin! Bu ite uyup yeterince öcünü almadın mı olanların? Çocukluğu bırak ve olmak istediğin adamın yanında dur! Büyü biraz!"

"Çocukluk mu? Asıl çocukluk senin uçkuruna sahip çıkamaman!"

Daha fazla düşünmeden yumruk yaptığım ellerimi omuzlarına geçirmeye başladım. Gözlerimden akan yaşlara hâkim olmaya çalışmıyordum bile. Kaan'ın yanında olmak demek zaten çoğu zaman acı demekti benim için. Gözlerimin ne derece köreldiğinin şimdi farkına varıyordum. Ben bu adam için hayatımı alt üst etmiştim. Bir hiç, kocaman bir hiç uğruna hem de!

Yumruk yaptığım ellerimi havada yakalayıp bileklerimden tuttu ve beni kendine çekip sarsmaya başladı. Yine kendinden geçmişti ve bu acı vereceğinin uyarısı gibiydi benim için. Bu halleri o kadar tanıdıktı ki.

"Demir yüzünden sana elimi bile süremedim! İstemediğin için sana dokunmadım!"

"Dokunmadın mı?" diye gürledim gözyaşları eşliğinde. Kollarımı himayesinden hırsla kurtarıp bir iki adım geriledim. "Bu dokunmamış halin mi? Beni mahvettin sen! Hayatımı acımasızca ellerimden aldın be! Bu mu senin dokunmaman?"

"Erkeğim ben Derin, altıma kimi alırsam alayım tek gece içindi. Sen kendini o orospularla bir mi tutuyorsun?"

İçimde kavrulan onlarca duygu, milyonlarca düşünce vardı. Hepsini, her şeyi bir bir suratına çarpmak için kuduruyordum; ama gerçek, sert bir rüzgâr misali ani

bir şekilde bedenimi kavurdu. Kafamdaki sorular tek tek erirken geriye sadece bir tanesi kaldı.

"Ben sana nasıl âşık olabildim?"

Gözlerim yaşlarıyla vedalaştı. Hırıltılı çıkan sesim boğazıma baskı yapmaya başlamıştı bile. Daha fazla ne kadar konuşabilirdim bilemiyordum.

"Bir tek sen varsın Derin, bu her zaman böyleydi."

İstediği her şeyi söyleyebilirdi şu an, nasıl olsa beynim algılama yetisini kaybetmişti. Belki daha sonra kavrayabilirdim, birleştirebilirdim o kelimeleri; ama şimdi anlamak için çaba bile harcayamıyordum. Gerçekler her zaman can yakmak zorunda mıydı? Benim âşık olduğum adam bu değildi. Olamazdı!

Şimdi daha iyi anlıyordum bazı şeyleri. Her seferinde affettiğim adam, bu değildi. Kendi dünyamda kendime bir Kaan yaratmıştım ben ve onu hayata döndürmeye çalışıp durmuştum bunca zaman. Oysa o, bu adam değildi. Benim Kaan'ım bana zarar verse de geri dönmem için sevgisini gösterirdi. Benim Kaan'ım bana dokunamadığı için başka kadınlara gitmezdi.

Beynimde yarattığım bir adama âşık olmuş ve ne yaparsa yapsın, karşımdakinin gerçekte o olmadığını görememiştim. Aptallıktan kör olmuştum resmen.

Ayaklarım geri geri gidip yeni sığınağını bulmaya çalıştı. Sırtım Arın'ın kaskatı kesilmiş gövdesine değince, istemsiz bir rahatlama hissettim. Güvendeydim. Her ne olursa olsun Kaan'a karşı bu adamın yanında güvendeydim.

Yüzümü ona dönüp buz kesmiş gözlerinde buğulanmış mavilerimi gezdirdim. Bu cehennemden bir an önce defolup gitmek istiyordum.

"Gidelim buradan, lütfen."

Kolu anında belime dolanıp beni kendine çekti ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıp "Sadece bir dakika daha," diye fısıldadı. Ben ne olduğunu anlayana kadar o iki koca adımla Kaan'ın karşısına dikildi ve var gücüyle

suratına bir yumruk geçirdi. Kemikten çıkan ses odaya yayılırken ellerimle ağzımı kapattım. Gözlerim irileşti ve nefesimi tuttum. Bu da neydi şimdi?

"Bir daha..." dedi Arın tok bir sesle. "Bir daha bu odaya geldiğimde karıma dair tek bir eşya bulursam, bu evi senin de ailenin de başına yıkarım. Bilirsin yaparım Kaan, hele annen olacak o kadın avucumun içindeyken çok rahat yaparım."

Kaan'ın karşı koymasını beklemeden yanıma geldi ve ellerimden birini kendininkine kenetleyip, beni odadan dışarı çıkardı. Merdivenleri de bir hışımla inip kapıya yöneldik. Nermin Hanım'la Arın arasındaki bağlantıyı çözebilmiş değildim; ama kadının öyle bakışları vardı ki, onun için Arın herkesten üstün gibiydi. Kadının yılan bakışlarını üzerimde hissedince irkildim. Arın bu rahatsızlığımı fark etmiş olmalı ki anında benim önüme geçti.

"Uzak dur dişi Solaker yoksa mahkemelerde bile beni göremezsin. Çek o leş kokan patilerini karımın üzerinden!"

Kadın anında kendini geri çekince; Arın, ağzımın beş karış açılmasına bile izin vermeden beni çekiştirerek o boğucu evden çıkardı. Güneş tepelerin ardından kendini göstermeye başlamış, gökyüzünü turuncumsu bir renge boyamıştı. İkimiz de saatlerdir uyumamış ve berbat bir gece geçirmiştik. Önce Demir sonra da bu...

Yorgunluk bütün bedenimi sarmalamaya başlarken gözlerim uyku için bayrak çekiyordu. Ama beynim o kadar doluydu ki, bu yorgunluğuma rağmen gözümü bile kırpamayacağımın farkındaydım. Kavrulan hücrelerime rağmen sanki daha fazla acı çekmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Sanki içimde yanan bu alevler yetersizmiş gibiydi. Belki de henüz neye uğradığını fark edememiş bir taraf vardı içimde. Delirmeme sadece saatler kalmıştı.

Yolda ikimiz de hiç konuşmadık. Ses çıkarmamasına anlam veremiyordum bir türlü. *Nasıl bu kadar aptalsın bakarkör*, diye dalga geçmeyecek miydi benimle? Garaja park ettikten sonra arabadan inip yan yana eve doğru yürümeye başladık. Bu saatte herkes uyuyor olmalıydı. Arın cebinden anahtarları çıkarıp kapıyı açtı ve sessizce içeri girdik. Odaya çıkınca Arın dolaptan kendine yeni bir pijama takımı alıp benim odada olmamı görmezden gelerek soyunmaya başladı. Ben de dolapta elime geçen ilk takımı alarak banyoya koşturdum.

Üzerime diz kapağımı örten siyah bir tayt ve kısa kollu, önünde Bugs Bunny baskısı olan, beyaz, bol bir tişört geçirip korkak bakışlarımı aynaya diktim. Saçlarım birbirine girmiş haldeydi. Gözaltlarım uykusuzluktan mor halkalarla süslenirken, ağlamaktan şişme eylemini de yerine getirmeyi ihmal etmemişlerdi. Tenim iyice beyaza çalarken mavi gözlerim kırmızı lekelerle boğuşuyordu. Kısacası fazlasıyla dağılmıştım; ama hâlâ içimde bu kadar hırpalanmış hissetmiyordum.

Ayaklarımı sürüyerek banyodan çıktım ve gözlerini üzerime dikmiş Arın ile burun buruna geldim. Kollarını göğsünde birleştirerek bir müddet beni izledikten sonra yanıma gelip elimden tuttu ve "Uykum var," diye homurdandı huysuzca.

Yatağa girdiği gibi beni de yanına çekip kollarını bedenime doladı ve başımı göğsüne yasladı. Etrafımı büyülü erkeksi kokusu doldururken, Arın'ın hareketlerini sorguluyordum. Gerçekten böyle mi davranacaktı? Neden laf çarpmıyordu?

"Ne kadar aptal olduğumu yüzüme vurmayacak mısın?" deyiverdim birden, kendime engel olamayarak. Çenesini başıma dayayıp derin bir nefes aldı. "Aptal falan değilsin."

"Ne hissettiğimin bile farkında değilim." Bir kolumu usulca Arın'ın gövdesine doladım. Bedenimi sımsıkı saran kolları beni biraz daha kendine çekti.

"Önceden beri farkında olduğun bir şeydi Derin, sadece kabullenemiyordun."

"Ama yine de canım yanıyor."

Saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu. Bu kadar iyi davranması normal miydi, yoksa korkmam için bana bir neden mi veriyordu, anlayamadım. Bu çocuk neden böyle yanardöner olmak zorundaydı?

Beynime tükenmez kalemle işlenmiş her cümleyi, bir kenara itekleyerek; kendimi Arm'ın huzurlu kollarına düşünmeden bıraktım. Neden bu şekilde iyi davrandığı ortaya çıkacaktı elbette, şimdi bunu düşünmenin bir anlamı yoktu.

"Yine de sormak için kendimi tutamadığım bir şey var," diye mırıldandı, nefesi saçlarıma sürtünürken. Başımı hafifçe kaldırıp gözlerimi Arın'a diktim.

"Gerçekten yaptı mı?" diye fısıldadı. "O odada söylediklerini gerçekten yaptı mı sana?"

Hiçbir şey söylememeyi seçerek başımı eğdim tekrar ve Arın'a biraz daha sokuldum. Anılar aklıma geldikçe sığınacak bir limana ihtiyaç duyuyordum ve şu anki tek limanım Arm'ın güven veren, masal tadındaki kokusuydu.

"Sağ yan tarafımda yanan bikinimin ateşinin sıçradığı bir yer var. İz kalmasına engel olamadım."

"Bir tek bunlar değil, değil mi?"

O kadar çok şey vardı ki, sebeplerini kimsenin aklı almazdı. Bedenimin çoğu yeri hayatım boyunca unutamayacağım izlerle doluydu. Belki basit, küçük şeyler gibi görünebilirdi dışarıdan; ama hepsinin yarasını ben içimde taşıyordum. Onları gördüğüm her zaman, hatıralar yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Ne yazık ki bu ömrümün sonuna kadar böyle gidecekti.

"En azından benim gibi küçülmedin o odada."

Ellerimi göğsüne koyup biraz doğruldum ve sorar bakışlarımı gözlerine diktim. Anlatmasını istiyordum, benim gibi mi hissetmişti yoksa daha fazla mıydı acısı,

bilmek istiyordum. Bir elini belimden çekip saçlarıma getirdi ve uçlarıyla oynamaya başladı. Gözlerinden anlık bir hüzün dalgası geçer gibi oldu; ama saniyelik bir ifade bile olmadığından ne gördüğüme pek emin olamadım.

"O odadan Öykü'yü alıp çıkardığımda, her şeyi unutmaya hazır olan taraf bendim Derin. Ona yetemediğim için milyonlarca defa özür diledim ben. Tek yaptığı basitliğimle dalga geçmek oldu."

Saçlarımda gezinen eliyle başımı tekrar göğsüne yasladı. "Bu yüzden kimseden özür dilemem ben. Basit olduğumu hissettiriyor." Fısıltısıyla tüylerim diken diken oldu. Bu, *senden bu yüzden özür dileyemem* demek miydi yoksa ben mi yanlış anlıyordum. Hayır, şu an iyi davranıyor olması onun kim olduğunu unutturmamalıydı bana. Yaptıklarından pişman olacak bir bünyeye sahip değildi bu adam.

Şu an huzuru hissettiğim tek yerin onun kolları olması, nasıl da saçma bir ironiydi böyle? İçimde böyle zıt duyguları aynı anda hissettirebilmesi normal olamazdı, değil mi? Bedenimi saran kollar biraz daha sıkılınca dikkatimi ona ve ondan yayılan mucizevî kokuya verdim.

"Şu an içinde kopan fırtınaları ben birkaç yıl önce yaşadım Derin. Kolay değil; ama yalnız değilsin en azından. Benim destek alacak bir dalım bile yoktu."

Güneş odaya dolarken gözlerimi sımsıkı kapatıp Arın'a biraz daha sıkı sarıldım. Yalnız değildim. Yalnız kalmak istemiyordum. Bu güven veren kollarda deliksiz, rahat bir uykuya ihtiyacım vardı. Arın da beni anlamış gibi kollarını biraz daha sıkarak, bedenimi iyice göğsüne hapsetti ve dudaklarından kopan usul fısıltısı kulaklarımı yaladı.

"Gerçekten deli gibi uykum var baş belası."

Neden olduğunu bilmiyordum; ama uykuya dalmadan önce yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamamıştım.

Bölüm 11
Arın'ın Kâbusları

Elleri sporcu atletimin ucuna gitti ve yavaşça yukarı kaldırmaya başladı. Kalbim korkudan yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bütün iç organlarım telaşa girip yerlerinde kıpırdanıyor, bir şeyler yapmam gerektiğini haykırıyorlardı. Ama beynim neye uğradığını şaşırmış bir şekilde tepkiden aciz bekleyişe geçmişti.

İstiyor muydum bunu gerçekten? Daha on sekiz yaşındaydım, hazır mıydım buna? Ellerimi ne kadar kızacağını bilsem de sevgilimin atletimde gezinen parmaklarının üzerine koydum.

"Dur, lütfen."

Sesim içimde yaşadığım karmaşaya eş değer olarak sönük, sessiz ve korku doluydu. Korkuyordum, evet. Çünkü iyi biliyordum ki bu hareketim onu sinirlendirecekti. Zaten istediğini yapmadığım her zaman sinirlenmiyor muydu?

Atletimin uçlarını bırakan elleri vazgeçmeyip içeri sızdı ve tenimde gezinmeye başladı. Bu kadar kolay vazgeçmezdi zaten. Ben istemiyorum diye kafasına koyduğunu yapmayacak biri değildi o.

Tenime değen elleriyle beni kendine çekti ve vücutlarımızı birleştirdi. Belimi kavrayan soğukluğu içimi donduruyor, korkumu milyonlara katlıyordu. Dudaklarını boynuma sürterek kulağıma yaklaştı.

"Neredeyse bir yıl oldu Derin, tenini görmek için haddinden fazla dayandım."

Bir yıl olmuştu gerçekten. Beraber geçirdiğimiz koskoca bir yıl. Böyle bir şey isteyeceğini biliyordum; ama şimdi olursa her zaman daha fazlası için gelecekti ve ben buna hazır değildim. Sadece görmek istiyorum demesine inanmayacak kadar iyi tanıyordum artık onu.

"Yapma."

Ellerini tenimden hırsla çekip beni yatağıma itti. Hızını alamayan bedenim sırt üstü arkasındaki yatağa serilirken, kaçmama fırsat tanımadan üzerime çıktı. O kendi kararını çoktan vermişti ve almadan gitmeyecekti. Evin içinde hiçbir şeyden haberi olmadan uykusunu süren ailem vardı ve beni bu halde görmelerini istemediğim için sesimi çıkaramıyordum. Kaan'ın burada olduğunu bilmeleri bile ortalığı karıştıracakken, bizi bu halde görmeleri nelere sebep olurdu acaba?

İki kolumu bileklerimden yakalayarak tek eliyle rahatça başımın üzerinde birleştirirken diğer eli yüzümü okşamaya başladı. "Direnmen sadece sinirlenmeme sebep oluyor Derin ve bunu ikimiz de istemeyiz, değil mi?"

Sesimi çıkaramayacağımı anlayınca kafamı 'evet' dercesine sallamakla yetindim.

"Şimdi bu atletten kurtuluyoruz küçük sevgilim."

Yatakta doğrularak beni de kaldırdı. Hiç beklemeden atletimin uçlarına yapışıp başımdan sıyırdı. Ağlamamaya çalışıyordum; çünkü bu, en katlanamadığı şeylerden biriydi. Gözyaşlarımın akmaması için çetin bir savaş veriyordum resmen.

Başımdan sıyrılan atlet ahşap parkede kendine yer bulurken, Kaan'ın elleri vücudumda gezmeye başladı. Ne kadar uğraşsam da titrememe engel olamıyordum. Belimi kavrayan sert ve soğuk parmakları sırtıma doğru ilerlerken, beni biraz kendine çekti. Dudakları omzuma varla yok arası öpücükler konduruyordu; ama bunlar hoşuma gitmekten ziyade içinde bulunduğum durum yüzünden bende daha fazla ağlama isteği uyandırıyordu.

İstemiyordum. Korkuyordum. Hazır değildim.

Sırtımdaki elleri yavaş hareketlerle aşağı doğru kendilerine bir yol çizdiler. Pijama altımın olduğu kısma gelince elimde olmadan kıpırdanmaya başladım. Kolları beni iyice sıkıp bedenine yapıştırdı.

"Rahat dur."

Sesindeki keskin ton çoktan sinirlendiğinin göstergesiydi ve ben bu saatten sonra neye sinirlendiğinden çok, başıma ne

geleceğini düşünmeye başlamıştım. Hep böyle olmuyor muydu zaten?

Tek koluyla beni kendine bastırıp, serbest bıraktığı eliyle arka cebinden bir şey çıkarttı. Yatağa uzanmamı emredip bedenimi serbest bıraktı. Ben korkudan yerimden kıpırdayamazken, o daha fazla sinirlendiğini belli edercesine tek kolumu var gücüyle yakalayıp bedenimi yatağa savurdu.

Ay ışığının aydınlattığı odada bana yaklaşan Kaan'ın elinde parlayan çakı gözüme çarptı. Karıncalanan beynim kaçmam gerektiğini bile idrak edemeyecek bir haldeydi. Üzerime çıkmadan beni yatakta yüz üstü çevirdi ve bel gamzelerime dudaklarını bastırdı.

"Bunları benden başka kimsenin görmesine izin veremem sevgilim, şimdi uslu bir kız ol ve sesini yükseltme."

Sonrasında keskin bir yanma hissi bütün bedenimi ateşe verdi.

Uyandığımda terden sırılsıklamdım ve Arın bütün bedenimi altına almış gibiydi. Ağırlığıyla ezilirken suratımı buruşturdum ve onu biraz kenara ittim. Dün gece nasıl yorulduysa etkilenmedi bile, yatağın öbür tarafına düşerken. Sırtımdaki ağrıyla yataktan çıkıp banyoya ilerledim. Sıcak suyla vücudumu gevşetmeye deli gibi ihtiyacım vardı. Canımı yakan anıların gecelerimi işgal etmesine alışıktım. Hele de dün geceden sonra, bunları daha sık yaşayacağımın farkmdaydım.

Banyoya girmeden önce dolaptan temiz iç çamaşırları ve giyeceğim kıyafetleri almayı da ihmal etmedim. *O hatayı sadece bir kez yapardım.*

Sıcak su vücudumda değdiği her noktayı aleve verirken dün gecenin yankıları, beynimde kilise çanı gibi rahatsız bir gürültü etkisi yaratıyordu. İçimde bir yer, her şeyin berbat bir kâbustan ibaret olduğuna kendini inandırmaya çalışsa da; gerçek olduğunu, ruhumun bütün parçalarındaki acıdan anlayabiliyordum. Manevi acı ruhumda çatlaklara sebep oluyor ortaya çıkan yarıklardan kan yerine hayallerim damlıyordu. Sıcak suyla birleşip

buharlaşan duygularım yerini, içimi boğan bir havaya bıraktı.

Ne kadar süre banyoda olduğumun farkında bile değildim; ama derimin fazlasıyla buruştuğunu görünce düşüncelerimden uzaklaşıp şampuanı elime aldım. Artık ciddi anlamda duş alıp buradan çıkmazsam, havasızlık sonum olacaktı. Güzelce kurulandıktan sonra üzerimi giyinip saçlarımı kuruttum ve kilidi çevirerek odaya girdim. Karşımda burnundan soluyan bir Arın beklemiyordum açıkçası. *Yine ne olmuştu?*

Beni fark edince odada volta atmayı kesip yanıma geldi. Daha ne olduğunu anlamadan kollarımdan yakaladı ve bedenimi sarsmaya başladı. Ne kadar canım yansa da neye uğradığımı şaşırdığımdan sesim çıkmıyordu.

"Ne halt yemeye benden önce o yataktan çıkarsın!"

Ne?

"Bana bak kızım, şunu kafana iyice sok; benden önce uyanmış olsan bile, ben uyanmadan o yataktan çıkmayacak ve ellerini belimden çekmeyeceksin. Anladın mı?"

Söylediklerini beynimde tartmama bile izin vermeden beni kenara iterek banyoya girdi. Derdi neydi bunun? Üç yaşındaki çocuklar gibi yalnız başıma uyuyamıyorum diye ağlamadığı kalmıştı bir tek!

Şu son beş dakikalık zaman diliminde olanları, Arın'ın her zamanki duygu değişimlerine vererek telefonumu alıp odadan çıktım. Bugüne kadar hiç acıktığını hisseden bir insan olmamıştım. Genelde zevk için yemek yerdim. Acıktığının farkına varabilen insanlara da hep özenmişimdir mesela. Ama şu an ciddi anlamda midemde büyük bir boşluk hissediyordum ve bir an önce doldurulması gerekiyormuş gibi geliyordu. Bu durum şu anda gözümde bütün dünya meselelerinden daha önemliydi kesinlikle.

Salona indiğimde İrem Hanım ve Ayşegül abla kahve içiyorlardı. Onları ilk defa bu kadar yakın görüyordum. Yaşları neredeyse aynı gibiydi zaten, büyük ihtimalle de

yılların getirdiği bir arkadaşlıkları vardı. Beni ilk fark eden Ayşegül abla oldu. Suratına kocaman bir gülümseme yayıldı ve yerinden kalkarak yanıma geldi.

"Sabah denedim; ama ikiniz de uyanmadınız güzel kızım, sen otur ben bir şeyler hazırlayayım."

"Sen Arın'ı mutfağa yolla Ayşegül, ben hazırlarım bir şeyler. Hem dinlen birazcık, saat yediyi çoktan geçti."

İrem Hanım'm konuşmasıyla elim hemen telefonuma gitti. Saat yediyi yirmi üç geçiyordu. Kaç saattir uyuyorduk biz böyle?

Üzerimdeki şaşkınlığı bir kenara atıp İrem Hanım'ın peşinden mutfağa yöneldim. Aşağı yönelen ahşap merdivenlerden usulca indik ve hiç konuşmadan içeri girdik. Evin çoğu yerinden haberim yoktu; ama buraya gelmişliğim vardı. Özyazarlar'ın evi haddinden fazla büyüktü. Bu kadar ihtişamı gezmeye bile üşenirdi insan. Hele benim gibi hayatını uyuşuklukla geçiren biri, kesinlikle bu düşüncenin yanından yöresinden geçmezdi.

Bej ve kahverenginin süslediği mutfağa girince, İrem Hanım hiç vakit kaybetmeden çaydanlığa su koyup ocağı yaktı. Ekmeklikten sabahtan kaldığı belli olan bir köy ekmeğini eline alarak, alt raflardan birinden çıkardığı tahtanın üzerinde kesmeye başladı. Bense ne yapacağımı bilmez bir şekilde onu izliyordum. O kadar seri hareketleri vardı ki gözlerim şaşkınlıktan yuvalarından çıkacaktı. Evinde hizmetlisi olan hangi kadın bu kadar becerikli olabilirdi ki?

"Senden bir şey isteyeceğim kızım."

İrem Hanım'ın sesini duymamla, düşüncelerimi bir yere tıkayıp dikkatimi ona verdim. Sizi dinliyorum tarzında bir şeyler geveledikten sonra konuya girmesini bekledim.

"Arın'la aranızda nasıl bir durum var çözebilmiş değilim; ama oğlumun canının yanmasına izin verebileceğimi sanmıyorum Derin. Biz çok kötü bir dönem atlattık, Arın çok çabuk kapılabilen bir çocuk." Sıkıntıyla bir

nefes aldı ve elindeki bıçağı tahtaya koyup bana döndü. "İçinde birazcık olsun ısınma yoksa oğluma karşı, yanlış yorumlayacağı hareketlerde bulunma lütfen. Göründüğünden çok daha narin bir çocuktur Arm ve şu an tam ilgiye muhtaç olduğu bir dönemden geçiyor. Umarım anlatabilmişimdir."

Hiçbir tepki vermeden benden bir cevap beklediği belli olan kadını izledim. Bana Arın'ın nasıl biri olduğunu ve ona umut vermememi mi söylemişti demin? *Gerçekten mi? Bu kadın oğlunun benden nefret ettiğinin farkında değil miydi acaba?* O kızı nasıl atlatmıştı Arın bilmiyordum; ama evdeki herkesin canını yakmış gibi duruyordu. Belki de annesi bu yüzden oğlunu çıt kırıldım bir çocuk olarak görüyordu. Anneydi sonuçta değil mi, böyle düşünmesi normaldi.

"Öykü meselesini biliyorum efendim."

Bir anda bariz bir şekilde surat ifadesi değişen kadın, her zaman olduğundan daha güçlü bir duruş aldı karşımda. "O kızın adını bu evde ağzımıza almıyoruz Derin. Dikkatli ol."

"Gözdağın bittiyse sultanım, açlıktan ölüyorum."

Hemen başımı çevirip sesin geldiği tarafa döndüm. Arın mutfak kapısına omzunu yaslamış, suratında muzip bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyordum; ama dakikalar önceki asabiyetinden pek bir eser kalmamış gibiydi. Üzerinde koyu renk bir kot ve yakalı, koyu yeşil bir tişört vardı. Banyodan yeni çıktığını belli eden ıslak saçlarından, narin bir şekilde su damlaları süzülüyordu.

Belki de ilk defa onu böyle inceliyordum. Böyle... Almak istercesine... Tamam, karşımdaki adamın güzelliğinin fazlasıyla farkındaydım. Ona kaçamak bir bakış atan herkes, bunun rahatlıkla farkına varabilirdi zaten. Ama aklımda yoğrulan düşünceler sadece Arın'ın güzelliğini kapsamıyordu ne yazık ki...

Düşüncelerimin yöneldiği tarafı pek hoş karşılamadı-

ğım için, başımı hızla sallayıp önüme döndüm. Sadece bir gece yanımda oldu, beni anladı diye bütün yaptıklarını sineye çekecek değildim herhalde. Üstelik beyimiz uyanır uyanmaz değişmediğini açık bir şekilde dile getirmişti.

Omzunu yasladığı kapıdan ayrılıp içeri girdi ve annesinin yanağına bir öpücük kondurup, "İçeri geç annem, ben hallederim," dedi gülümseyerek. İrem Hanım da yaşından dolayı kırışmış ellerini oğlunun yanaklarına yerleştirip, dünyanın en güzel gülümsemelerinden birini bahşederek mutfaktan çıktı.

Onları izlerken içimin burkulmasına, zaten paramparça olmuş kalbimin iyice kırılmasına engel olamadım. Biz annemle uzun bir süredir birbirimize sarılmayı bile unutmuştuk. Ben sözleriyle akıttığı zehri unutamıyordum, o ise yaptıklarının pişmanlığıyla yanıma yaklaşmaya korkuyordu. Ama bu onu nasıl özlediğim gerçeğini değiştiremiyordu. Her çırpınışımda batmamak için tutunmaya çalıştığım daldı o benim. Ne kadar kötü günler geçirmiş olsak da annemdi...

"Biraz daha oyalanır da buzdolabına yönelmezsen açlıktan seni yemeye başlayacağım bakarkör."

Arın'ın işaret parmağıyla burnuma vurmasıyla kendime geldim. Suratına takındığı muzip gülümsemeyle buzdolabını işaret ediyordu. Kaşlarımı çatıp hiç ses çıkarmadan buzdolabına yöneldim ve kahvaltılıkları mutfağın ortasındaki masaya yerleştirmeye başladım. Arın da eline aldığı sosislerle uğraşmaya başladı. Ama yaptığından pek de bir şey anlıyormuş gibi değildi.

Gözlerimi devirdim ve bir tarafını kesmeden elindeki bıçağı aldım. Sosislere bıçakla iz bıraktıktan sonra dolapları karıştırarak bir tava buldum. Yağı kızdırdıktan sonra sosisleri kızarmaya bıraktım. Biraz daha araştırmadan sonra patateslerin yerini de buldum ve dolaptan da birkaç biber aldım. Sessizce oturduğu yerden beni izliyordu.

"Bari çatalları, bardakları çıkart."

"Yerlerini bilmiyorum."

Bakışlarımı imayla mutfak dolaplarında gezdirdim. "Bulmakta çok zorlanmayacaksın gibi duruyor, ne dersin?"

Tencereden çıkardığım biberleri de kızarmış patateslerin olduğu tabağa özenle alıp masaya koydum. Arın usulca masadan kalktı ve tek tek dolapları karıştırmaya başladı. Bardak ve çatalları masaya koyarken, suratında zafer kazanmış bir ifade vardı. Gülmemek için dudaklarımı dişleyip kaşlarımı çatmak zorunda kaldım.

Omuzlarıma dolanan eller beni diğer tarafa çevirdi ve Arın ile burun buruna geldim. Toprak rengi gözleri benimkilerle birleşince, istemsiz olarak kendimi geri çekemedim. Omuzlarımı saran ellerinden birini kaldırıp işaret parmağıyla çatık kaşlarımın arasına dokundu.

"Biraz daha çatarsan hiç düzeltemeyeceksin bence."

Gözlerimi devirip ellerinden kurtulmaya çalışsam da izin vermedi. Masanın kenarına dizilmiş sandalyelerden birini çekip beni oturttu ve yanımdaki sandalyeye de kendisi oturdu.

"Bak, çoğu şeyi atlatmış olabilirim Derin." İç çekip gözlerini kapattı ve bir süre sessizce bekledi. Uzun siyah kirpikleri buğday teninde dalgalanıyordu. Gerilen surat hatları yavaş yavaş yumuşamaya başlayınca bunun için uğraştığını anlamış oldum.

Arın Emre Özyazar bana açıklama yapmak için çırpınıyor muydu şu an?

Açılan göz kapakları alev alev yanıyor ve bütün acısını bana sunuyor gibiydi. Bir müddet beni inceledikten sonra konuşmaya başladı.

"Kâbuslardan kurtulamıyorum ve bunun için yanımda birine ihtiyaç duyuyorum. Elimi tutmak, belime sarılmak bu kadar zor geliyorsa kolumdan da tutabilirsin fark etmez. Yeter ki yanımda olduğunu hissettir bana. Senden önce bunu annem ve İpek yapıyordu."

Bir çırpıda yaptığı itiraf ağır gelmiş gibi sıkıntıyla nefes verdi ve anında suratına çarpık bir gülümseme yerleştirdi. "Belki inanmayacaksın ama Aras'la bile uyuduğumu hatırlıyorum." Burnumu işaret ve başparmağının arasına sıkıştırdı. "Ayrıca açlıktan ölüyorum mavi göz! O güzel poponu kaldır ve hemen çayları koy!"

İstemsizce, ani duygu değişimine gözlerimi devirip yerimden kalktım ve çaydanlığı elime alıp masaya doğru ilerledim. Çayları da doldurduktan sonra yerime oturdum. Neredeyse bir saattir mutfakta oyalanıyorduk ve ben ciddi anlamda açlık hissediyordum. Çatalı elime aldığım gibi kızartmalara uzandım.

Ben iştahla tabağımdakileri süpürürken, Arın'ın demin konuştuklarımızdan olsa gerek morali biraz düşmüştü. Özür dilemeyi basitlik gibi gören bir erkekten bahsediyorduk, bu itiraf onu zorlamış olmalıydı. Kahverengi gözlerinde bir donukluk vardı. Aklından tam olarak neler geçtiğini bilmesem de konuyu anlamamak için aptal olmam gerekirdi.

Dışarıdan bakıldığında ikimiz de aldatılan taraf olarak görünüyorduk; ama yaşadıklarımız tam olarak aynı değildi. Ben sadece yıllar sonra duymuştum; ama o gözleriyle görmüştü her şeyi. Nasıl aynı olabilirdi ki acımız? Ben dün gece olanları bile unutamayacak olduğumun bilincindeyken, Arın o anları nasıl silebilirdi ki aklından?

Kendimi onun yerinde düşünmeye bile korkuyordum. Bu kadar iyi atlatması bile bir mucizeydi bana göre. Tabii bu sadece buz dağının görünen kısmıydı. Atlatabilmiş miydi gerçekten? Birkaç yıl yeterli olabilir miydi unutmasına?

Karşımdaki sandalyenin çekilmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve çatal almaya bile gerek görmeden patates kızartmasını parmaklayan Aras'a gözlerimi diktim. Gözlerinin altı şişmişti, kumral saçları darmadağınık bir

haldeydi. Sanki günlerdir uyku nedir bilmiyormuş gibi bir hali vardı.

"Siz baş başayken bile mi konuşmuyorsunuz cidden?" Bir eline avuçladığı patatesleri alıp diğer eliyle ağzına tıkıştırmaya çalışıyordu.

"Erkencisin abi, gece iki üç gibi anca bekliyordum seni," dedi Arın anlam veremediğim bir gülümsemeyle.

"Kimin yüzünden acaba? Başıma sardığın belayı ödeteceğim ufaklık."

"Ne o memnun değil misin, yeni stajyerinden yoksa?"

"Kapa çeneni Arın! Küçücük çocuğu başıma musallat ettin." Yağlı ellerine aldırmadan üzerindeki ceketten kurtuldu ve gözleriyle uyum içinde olan lacivert gömleğinin kol düğmelerini açıp dirseğine kadar kıvırdı.

"Ben mi dedim sana gece yarılarına kadar kızın yanında oyalan diye."

"Teknik olarak fazlasıyla eksik ve bu aralar o kadar yoğunuz ki kafamı dosyalardan kaldıramıyorum." Bir an durdu ve kaşlarını çatarak gözlerini kardeşine dikti. "Ayrıca ne bok yemeye sana açıklama yapıyorsam!"

Arın daha fazla içinde tutamadığı kahkahasını dışarı salınca, mutfağın dört bir köşesinde yankılar oluştu. Aras ise eline aldığı küp kesilmiş kaşarlardan iki tanesini, kardeşinin suratına fırlattı. An itibari ile üç yaşındaki hallerine dönmüş gibiydiler. En azından buradan bakılınca öyle görünüyordu.

"Git şu kadınla adam gibi konuş Arın. Başım bu kadar doluyken bir de senin şu aptal davanla ilgileniyorum, cidden bıktım artık."

"Başka birine ver davayı abi. Hep aynı terane; ben adliyeye gitmekten sıkıldım, kadın dava açmaktan sıkılmadı resmen."

"Unut onu, seni o dişi aç kurtla aynı çatı altına, yalnız başına sokamam. Ayrıca bu aile meselesi Arın, başkalarını karıştırmak hoş değil."

Ben sanki orada değilmişim gibi konuşmalarına devam ederlerken, sıkıntıyla nefesimi verdim ve duymamaya çalıştım. Kaan veya ailesiyle ilgili hiçbir şey duymak istemiyordum. Hatta uzun bir süre ismini bile anmamam gerekiyordu onun; ama ne yazık ki bu evde biraz zordu.

Yerimden kalkıp dolaptan bir bardak çıkardım ve Aras'a çay doldurdum. Çekmeceden de bir çatal alıp önüne koydum. Konuşmaya o kadar dalmışlardı ki fark etmedi bile. Ne olabilirdi ki bu kadar önemli olan şu gizemli dava?

İlk başlarda Arın'ın Solakerler'den birine zarar verdiğini düşünüyordum; ama dün gece Nermin Hanım'ın tavırlarını görünce bu ihtimal beynimde ateşe atılmış naylon poşet gibi eriyip gitmişti. Sıkıntıyla iç çekip yerime oturdum. Boş kalınca elimde olmadan konuşmalarına odaklanıyordum.

"Hallet artık şu işi, Kaan'ın şirketin başına geçmesine az kaldı," diyordu Arın. Aras ne kadar dikkatle dinlese de sıkıntılı gibi bir hali vardı.

"O kadar kolay değil Arın. Babam işin başına geçmek istediğime inanır mı sence? Hukuk okuyabilmek için evi birbirine kattığımı unutuyorsun herhalde?"

"İkna et o zaman! Beni o şirketin başına geçirmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Senin tamamen işleri üzerine alıp sonra da bana devretmen gerek, başka yolu yok."

"Biraz daha sabretmelisin diyorum sadece."

Ellerimi kucağımda birleştirmiş dudaklarımı kemiriyordum. Bunlar duymak istediğim şeyler değildi. Birbirlerine ne yapacakları beni ilgilendirmezdi. Uzun, çok uzun bir süre Kaan'ı düşünmemem gerekiyordu; ama farkında bile olmadan olayların tam merkezine düşmüştüm. Aralarındaki problem sadece aldatılma mevzusu değildi bana kalırsa, çok daha derin ayrıntıları vardı. Sanki görünmez bir halatla birbirlerinin içine geçirilmiş hayatlar yaşıyordu ikisi de. Ben sadece halatın içine hapsolmuş ufak oyunlardan biriydim.

Bakışlarımı ellerimden çekince Aras ile göz göze geldik. Sanki konuşmanın başından beri orada olduğumu yeni idrak ediyor gibi bir hali vardı. Mavi gözlerini kapayıp sıkıntıyla bir nefes verdi ve kardeşine döndü.

"Bunu konuşmanın sırası değil Arın."

Arın'ın gözleri ilk önce abisinin, sonra da benim üzerimde gezindi. Bakışlarını üzerimde hissediyor; ama ne diyeceğimi bilememenin verdiği rahatsızlıkla tabağımda kalan son iki zeytini izliyordum. Bedenimden çekmediği bakışlarıyla konuşmaya başladı.

"Sorun değil Aras, dün gece kendi gerçekleriyle yüzleşti zaten."

Evet, dün gece bazı şeyleri öğrenmiş olabilirdim; ama bu kabullenmekte zorluk çekmediğim anlamına gelmezdi. İçimi dağlayan yara günbegün daha da belirginleşecekti ve ben henüz ilk gününü yaşıyordum. Çoğu şeyleri kabullenmek zaman alıyordu hayatta ve bu da o listenin başlarında yer alan bir maddeydi benim için. Acı Arın'a güç veriyor olabilirdi; ama benim için etkisi aynı sayılmazdı. Arın'ın anlayamadığı da tam olarak buydu işte. İntikam benim ruhumu rahatlatmaktan ziyade daha fazla kavururdu.

"Ne demek öğrendi? Önce alıştıracaktın Arın! Bunun basit bir şey olmadığını en iyi senin biliyor olman lazımdı!"

"Sırası gelmişti Aras, uzatma."

Telefonumun klasik melodisi konuşmalarının arasına girince, ikisinin de yüzü bana döndü. Eşofmanımın cebindeki telefonumu çıkarıp beni bu konuşmadan sıyıran mucizevî yaratığa teşekkür etmem gerekiyordu. Ekranda yanıp sönen Demir'in ismini görünce beynimde yeni bir soru işareti belirdi.

Açıp açmamakta tereddüt eden zihnimin bir tarafı, harekete geçip elimdeki telefonu masanın üstüne koymamı sağladı. *Bilseydi bana söylerdi değil mi? Bilseydi*

bunu Kaan'ın burnundan getirirdi. O benim abimdi sonuçta, bununla yaşamama izin vermezdi asla.

"Bence kuzeninin yediği her boktan haberi var."

Arın'ın sözlerine ben değil, içimdeki doğruları haykıran ses cevap verdi. *'Onun bile bilmediği çok şey var.'*

Kaan'ın bana yaptığı hiçbir şeyden haberi yoktu mesela. Nasıl söyleyebilirdim ki ona? Anında koparırdı beni kuzeninin elinden. Kaan'ın yanına yaklaşmama bile izin vermezdi. Etrafıma etten kocaman bir duvar örer ve beni korumak için bütün pençelerini Kaan'a geçirirdi.

Benim gözümde sevgilim zaten yalnızdı ve onu hayatındaki tek gerçek dosttan koparamazdım. Kendimi de bana âşık olduğunu sandığım adamdan ayıramazdım. Bu yüzden ne annem babam bilirdi yaşadıklarımı, ne de Demir veya Deniz. Tek dayanağım Gülce idi, o da içimde daha fazla tutamadığımdan kaynaklanıyordu.

Çağrı ışığının sönmesiyle arasında kaldığım ikilemden de kurtulmuş oldum. Ne kadar zaman Demir'den kaçabilirdim bilmiyordum; ama şu an onun karşısına çıkmak benim için fazlasıyla zordu. Tam telefonu cebime geri koymak için elime aldığımda, bu sefer de mesaj sesi odayı doldurdu. Bu Gülce'dendi. Konuşamayacağımı en iyi o bilirdi zaten.

-Bir şeyler olmuş galiba, ne olduğundan haberim yok. Kaan etrafta dört dönüyor. Nasıl olduğunu sormak için beni çalıştığım kafede sıkıştırdı resmen. Konuşmak veya görüşmek istemediğini anlayabiliyorum; ama lütfen ses ver bana.

Ne olursa olsun vazgeçmeyecekti değil mi? Deniz'in peşinde hastanede geçirdiğimiz dönem bile beni bırakmayacağını söyleyen adam, bunun için beni bir köşeye atmazdı zaten. Yorulmuş olmam, istemiyor olmam önemli değildi. O, kafasına koyduğunu yapardı ve her zamanki gibi beni geri almak için elinden geleni ardına koymayacaktı. Bu sefer unuttuğu ise, bunlar son çırpı-

nışları bile olamazdı gözümde. Dün gece çoğu şeyi bitirme kararı almıştım ve son hız bu düşünceme uymaya çabalıyordum. Düzeltmeye çalıştığım yanlışlar onun değil benim hatalarımdı ve geç kalmış bile olsam kendime yeni bir yol belirleyecektim.

Gülce'ye cevap yazmadan telefonu cebime attım. İyi olup olmadığımı ben bile bilmiyorken ona ne diyebilirdim ki?

"Bu saatte kahvaltı mı? Ciddi olamazsınız!"

İpek suratındaki kocaman gülümsemeyle aramıza katılınca, mutfaktaki uğultulu sessizlik havası darmaduman oldu. En azından benimle uğraşılmayacaktı bir müddet. Bu iyi bir şeydi.

"Bu saatte dışarıdan mı geliyorsun sen?"

"Of abi! Yarın açılacak olan okuluma hazırlık alışverişi yaptım. Büyütme, lütfen."

Arın'ın bu kadar çok kardeşinin üzerine düşmesi gülümsememe sebep oldu. Bana Deniz'i hatırlatıyordu bu halleri. Yapışık ikizmişiz gibi beni yanından beş dakika ayırmayan biricik kardeşim... Neyse ki okullarımız ayrıydı da bu yüzden biraz nefes alabiliyordum.

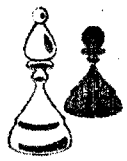
"O okula gitmek zorunda değilsin İpek. Dans eğitimi veren daha kaliteli okullar var." Aras'ın sakin uyarısına pek kulak asmayan İpek'in, bu lafları daha önce çok duyduğu gözlerini devirmesinden belliydi.

"İkiniz de kesin artık şunu. Kimsenin peşinden sürüklendiğim yok. Ayrıca, tepemde Arın abimle bunu yapmam da yeterince zor olurdu zaten."

"En ufak bir şeyde olacakları biliyorsun İpek."

"Bunu şu an konuşmak istemiyorum Arın abi." Yerinden kalkıp yanımdaki sandalyede oturan Arın'ın arkasına geçti ve kollarını abisinin boynuna doladı. "Endişelenme yakışıklım, her şey çok güzel olacak," deyip yanağına sulu bir öpücük kondurdu ve aynı işlemi Aras'a da uyguladı. Mutfaktan çıkmadan önce son kez bize dönüp "Ben yatar gençler, ilk günden şiş gözlerle

okulda boy göstermek istemiyorum," dedi ve arkasında gülümsemeyle oturan, üç ayrı insan bıraktı.

"Ne çok soru sordun be kızım?"

Sen hem tut kolumdan çekiştire çekiştire beni bir yerlere sürükle, hem de sorularıma cevap verme! Bu adam cidden insanı katil edecek bir potansiyele sahipti.

O kadar çok uyumanın ardından, yemekten sonra, haliyle ikimizin de uykusu yoktu. Bu yüzden ne yapacağımızı şaşırmıştık. Ben de Arın'ın birden ortaya attığı *'güzel bir fikrim var'* başlıklı kolumdan çekiştirme çabalarına boyun eğmiştim. Günlerdir dikkatimi bile çekmeyen, alt kata inilen merdivenlerden beni aşağıya sürüklemesine izin vermiştim. Ama şu dâhiyane fikri, ben de bilsem iyi olurdu açıkçası.

"Film izleyeceğiz baş belası, oldu mu? Bu katta kocaman bir film ve kitap koleksiyonumuz var."

Şunu baştan söylesen, egonda kocaman bir kara delik oluşurdu zaten ukala şey!

Siyah deri kaplı, normal boyutlara oranla bayâ büyük duran bir kapının önüne gelince; elini kolumdan çekti. Yumuşak görünümlü derinin üzerindeki değişik desenleri inceliyor gibi dursam da, zihnimde bambaşka bir fırtına, çanlarını çalmaya başlamıştı.

Gözümün önüne, buraya geldiğim ilk geceki görüntüler gelmeye başlayınca, kelimeler de yerini buldu ve bir iki adım gerilememe sebep oldu. O gece hayatımdaki en berbat zamanlardan birini geçirmiştim ve ne kadar zihnimin en ücra köşelerine atmaya çalışsam da karşımda bitip duruyordu.

Arın'ın o gece ağzından çıkan her kelime beynimi işgal etmeye başlamıştı. Ama yalnızca bir cümlesi ka-

ranlık altında boğuşan kelime yığını arasından parlama cesareti gösteriyordu.

'İçeride çektiğim seks videolarıyla dolu bir oda var.'

Buz kesen bacaklarım, dayanacak destek için çırpınmaya başlasa da; neye uğradığını şaşıran beynim otoritesini kaybediyordu. Yavaş yavaş adımlarım gerilerken gözlerimin buğulanmasına engel olamadım.

"Ne yapıyorsun Derin? Gelsene şuraya."

Deri kapıyı açmış içeri girmemi bekleyen Arın'ın sözlerinin aksine, bedenimi kaplayan korku; geri adımlar atmama neden oluyordu. Elimde değildi, engel olamıyordum. Ne yapacaktık o odada? Tam bazı şeyler normale döner gibi olmuşken yine ne yapacaktı bana?

Ne ara geldiğini anlayamadan, kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. Yüzümü iki elinin arısına alıp aklımdan neler geçtiğini kavramaya çalışır gibi kahvelerini gözlerime dikti. Endişeli bir hali vardı; ama bu durumun gerçekliğini ona yakıştıramıyordum.

"Yüzün bembeyaz oldu, iyi misin?"

Suratımı ellerinin arasından kurtarıp yanağımdan süzülen iki damla yaşı elimin tersiyle yok ettim. "Ne yapacaksın bana yine?"

"Ne?"

"O aptal odana adımımı bile atmayacağım, pislik herif!"

Arkamı dönüp merdivenlere yönelmeden, bir eli koluma yapıştı ve olduğum yerde durmamı sağladı.

"O küçük beynin yine neler üretti bilmiyorum; ama sinirlerimi zorlamaya başladın Derin."

Hah! Kimin sinirleri zorlanıyordu acaba? Sanki normal bir şeymiş gibi beni oraya sürüklemesine izin vereceğimi mi düşünüyordu cidden? Kolumu, kelepçe misali saran elinden kurtarmaya çalıştım; ama bırakmamakta fazlasıyla ısrarcıydı.

İzin verseydim, başıma neler geleceğini mi izletecekti şimdi de bana? İçimde bir yerin her şeyin normale

döndüğüne inandığını, şimdiye kadar fark etmemiştim. Dün gece beni saran kolları, şimdi bütün pisliklerini görmem için beni o odaya mı sürükleyecekti yani? Oysaki kalbimin benden bağımsız atan bir tarafı, ona inanmaya bile başlamıştı haberim olmadan. Şimdi yaşadığımsa, paramparça olan bu tarafımın, içimde bir yerlere kesik atan cam kırıklarını üzerime serpmesiydi.

Nasıl bu kadar çabuk unutabilmiştim yaptıklarını? Zaten benim en büyük sorunum, aslında olmayan şeylere kendimi kaptırmam değil miydi? Yine aynı şeyi yapmıştım işte; ama o hâlâ ilk günkü Arın'dı.

"Ne yapacaksın o odada? Bana ilk gün deneyip de yapamadığın şeyleri, başkalarına nasıl yaptığını mı izleteceksin?"

Avazım çıktığı kadar bağırdığımın farkındaydım elbette; ama bu zerre kadar umurumda değildi. Yukarıda insanların uyuyor olmasını düşünecek halde değildim maalesef. Kolumu tutan elini açıp bir adım geriledi ve dudaklarından ufak bir kahkaha döküldü. Zaten dağınık olan saçlarını biraz daha dağıttıktan sonra, alaylı bakışlarını üzerime dikti.

"Ne yani, kopardığın bütün yaygara bu yüzden mi? Beyninde dönen o muazzam mekanizmaya hastayım Derin."

Hiçbir şey söylemeyip, birkaç adım gerimde kalan merdivenlere yöneldim. Basit bir şeymiş gibi bir de dalga geçmiyor muydu? *Pisliksin Özyazar!*

"Saçmalama da buraya gel ufaklık. Hadi ama, az çok tanıdın beni. O gece sadece gözünü korkutmaya çalışıyordum. Böyle bir şey yapsam evde saklayabilir miydim Derin? Mantıklı ol biraz, evde hüküm süren İrem Özyazar adlı bir saatli bomba var. Kulaklarımdan tavana asardı beni, sen de biliyorsun."

Sadece üç basamak çıkmıştım ki bu kendisinden beklenilmeyecek uzun açıklaması mantıklı gelmeye başladı. Ya da ben şu an ne şekilde inkâr ederse etsin, ona

inanmak istiyordum zaten. Bir adım daha atmadan ona döndüm.

"Pisliksin."

Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Kabul ediyorum."

Mantığımın sözünü geçiremediği beynimin ücra köşelerinden biri harekete geçmemi sağladı ve sinirle çıktığım o üç basamağı geri inip Arm'ın karşısına geçtim.

"Bu da bir şeydir."

"Düş önüme başımın belası."

Bu sefer ikiletmeden, zaten aralık duran ağır kapıyı biraz daha itekleyip, karanlık odaya adım attım. Arkamdan içeri giren Arın, bir düğmeye dokununca odayı silik, loş bir sarı ışık himayesi altına aldı. İki tarafı da raflarla süslenmiş, büyük bir koridor belirdi önümde. Sol taraf komple kitaplık, sağ taraf ise yan yana dizilmiş bir sürü film ve dergiyle doluydu. Ağır kitap kokusu odayı istila etmiş gibiydi; ama bunun dışında ferah lavanta esintisi de hafif bir şekilde hissediliyordu.

İstemsiz bir şekilde elim, sol taraftaki duvarı boydan boya kaplayan kitapların üzerinde gezinmeye başladı. Her türden kitap, karışık bir şekilde raflarda yerlerini almıştı. İlk karşıma çıkanlar genelde dünya klasikleriydi. Victor Hugo, Dostoyevski, Charles Dickens, Franz Kafka, William Shakespeare... Liste o kadar uzundu ki büyülenmemek elde değildi.

"Hepsi Aras'a ait; ama okumak istediklerin varsa, sorun edeceğini sanmıyorum."

Kitaplara kendimi o kadar kaptırmıştım ki Arın'ın boynumu titreten nefesini fark etmemiştim bile. Bir koluyla belimi sarıp ilerlememi sağladı. Yavaş yavaş klasikler yerini daha karışık bir seriye bırakıyordu. Daha çok felsefe, psikoloji ve siyaset ağırlıklı kitaplar göz önüne çıkmıştı bu sefer. Friedrich Nietzsche, Platon, Jostein Gaarder, Grigoriy Petrov, Karl Marx...

"Harry Potter?" Elimi bu kitaplarla aynı rafta neden olduğunu anlayamadığım yedi eserde gezdirdim. "Yanlış yere koymuş olmanız lazım," dedim gülümseyerek.

Arın kollarıyla belimi sararken çenesini omzuma yerleştirdi. "Tam anlamıyla olması gereken yerde, en üste bak Derin."

Kafamı kaldırıp kitaplığın tavanla birleşmeden biten üst kısmına baktım. Altın sarısı işleme loş ışığa rağmen parıldıyordu. *'Arın Emre Özyazar.'* Biraz önce gördüğüm klasiklerin üst tarafında ise yine aynı şekilde *'Aras Erdem Özyazar'* yazıyordu.

"Birbirimizin kitaplarını karıştırmayı pek sevmeyiz."

Yani diğer tarafta kalan raflar da İpek'in kitaplarıyla dolu demek oluyordu bu. Bu kadar kitabın arasında ışıldayan Potter serine kaydı tekrar gözlerim. Felsefe Taşı'nı yerinden çıkartıp parmaklarımla hafifçe üzerine dokundum. Eskimiş kabı ne kadar çok elden geçtiğinin göstergesi gibiydi. Özenle kapağı kaldırdım ve gülümseyerek sayfaları karıştırdım.

"Harry Potter okuduğuna inanamıyorum."

"Delisi olan bir tek sen değilsin hanımefendi, ben de onlarla büyüdüm."

Elimden kitabı bırakmadan ona doğru döndüm. Kollarını hâlâ belimden ayırmamıştı ve loş ışığın gölge düşürdüğü yüzü benimkine biraz fazla yakındı. Suratındaki hafif gülümseme ve gözlerindeki parıltı, dakikalar önceki sinirimi bir hortum edasıyla silip süpürmeye yetiyordu.

"Film izlemek yerine kitap okuyamaz mıyız?"

Sesimdeki çocuksu tona engel olamamıştım; çünkü içine düştüğüm kitap cenneti, benim her zaman hayallerimi süsleyen ve yapmak istediğim şeylerden biriydi. Lütfen dercesine gözlerimi iyice açarak Arın'a bakmaya devam ettim.

"Köşeyi dönünce koltuklar var. Sen otur, ben de bir kitap seçip geleyim."

Belimdeki kollarını çekince koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladım. İpek'in okuduğu kitapları da merak ediyordum; ama nasıl olsa buranın altını üstüne getireceğim bir dönem olacaktı. Bu planımı o zamana saklamaya karar verdim.

Kitaplıkların bitiminden sağ tarafa uzanan açıklığa girince; karşıma küçük, şirin bir oda çıktı. Odanın tam ortasına bordo rengi iki tane ikili koltuk karşılıklı yerleştirilmiş, aralarına da füme rengi bir sehpa konmuştu. Bunun dışında kalan her boşluk yine füme tonlarında minderlerle süslenmişti. Tam karşıdaki duvarda fazlasıyla büyük boy bir televizyon asılıydı.

Kitap ve filmlerden oluşmuş bir cennet.

"Beğendin mi?"

Büyülenen gözlerimi odadan çevirip, ne ara yanıma geldiğini fark etmediğim Arın'a döndüm ve "Muhteşem," diye fısıldadım usulca. Gülümseyip elimi tuttu ve beni bordo koltuklardan birine oturttu. Ben diğer tarafa geçeceğini düşünürken, bizi sıkıştırmayı tercih ederek o da yanıma geldi. Bu durumdan pek şikâyetçi olduğumu sanmıyordum nedense.

Daha otuz ikinci sayfanın ortalarındayken, boynumda bir el hissettim. Başımı çevirip kitabını hâlâ açmamış olan Arın'a baktım. Yüzünde anlam veremediğim o meşhur ifadelerinden biriyle beni izliyordu ve başparmağı boynumun üzerinde görünmez halkalar çiziyordu. Diğer eli de yavaşça hareket edip sol bileğimi kavradı ve okşamaya başladı. Ben sadece ne olduğuna anlam veremeyen bakışlarla pür dikkat onu izliyordum.

"Gerçekten o gece, elinden düşen cam parçasıyla bu bileği kesmek istedin mi Derin?"

Ben kitap okurken dakikalardır düşündüğü şey bu muydu yani? Ne diyebilirdim ki, o an en cazip kaçış yolu oydu benim için. Her şeyi arkamda bırakıp kurtulmak ve daha fazla ne olacak diye kaygılanmak istememiştim. Üstelik ne olursa olsun, o kelimeyi ne kadar kul-

lanmamak istemesem de, o gece bana tecavüz etmeye çalışmıştı. Bunu hiçbir bünye o kadar kolay atlatamazdı, kaldı ki ben bu korkuyu ikinci defa yaşamak zorunda kalmıştım.

"İlk defa başıma gelen bir olay değildi o gece olan, tamamen kurtulmak istemiştim."

Fısıltıdan farksız sesim loş ışığın titremesine sebep olmuştu sanki. Neden şimdi bunları düşünüyordu ki? Pişman olduğuna inanmak gelmiyordu içimden.

"Ben de denemiştim bir ara bunu. Öykü olmadan yaşayamayacağımı düşündüğüm dönemlerde. Ne yazık ki senin kadar iradeli değildim, geride bırakacaklarımı düşünmeyecek kadar bencildim."

Kelimelerim boğazımda kördüğüm oluşturdu ve her şey aniden birbirine girdi. Kalın bir zincir konuşamamam için boğazımı sarmalamış gibi hissediyordum. Ne yani, o kız için bir de kendini mi kesmişti? Tam anlamıyla nefes almayı bırakmak istemiş, ailesinden mi vazgeçmişti?

"Derin..." dedi tekrar fısıltıyla. Boynumu okşayan eli saçlarıma gitti ve önüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Biliyorsun, ben özür dileyemem. Zaten bu saatten sonra da hiçbir işe yaramaz." Yanağıma düşen tek damla gözyaşını sonsuzluğa varamadan yakalayıp parmaklarını usulca yüzümde gezdirdi. "Ama teşekkür edebilirim sana, gözümü karartan bu pisliği yapmama izin vermediğin için..."

Bölüm 12
Kabul Görmeyen İlk Kıskançlık

Nefes almak... Yaşadığını derinlemesine hissettiren, hâlâ bir umudunun olduğunu hatırlatan, belki de dünyanın en basit iki kelimesinin bir araya getirdiği o mucizevî birleşim. Hayatı hissetmek bu kadar kolayken, yıllardır neden kendimi camdan bir fanusa kapatıp boğmaya çalıştığıma şimdilerde kesinlikle bir anlam veremiyordum.

Ciğerlerime doldurduğum temiz havanın, kendi kendime kirlettiğim kalbimi temizlemesine izin verdim. Elimde kalan tek umuduma, nefes alabilmeme sıkıca tutunup, yeniden başlama kararı almıştım. Anne karnından ikinci kere dünyaya gelmişim gibi; sanki döktüğüm her gözyaşı, doktorun beni ilk kucağına aldığında popoma attığı şaplak içinmiş gibi hissediyordum.

Tam anlamıyla olmasa da kendimi yeniden başlamak için buna inandırmam gerekiyormuş gibi geliyordu. Ayaklarımın yere sağlam bastığı her adımın, inançlarım sayesinde olacağının bilincindeydim. Kendime ne kadar çok inanır, güvenirsem o kadar fazla dik durabilirdim.

Gökyüzünü kaplayan gri bulutlar bile, canımı sıkmaya yetmiyordu bugün. Uzun zamandır ilk defa bu kadar rahatlamış hissediyordum. Arm'm gözümdeki yerinin gitgide değiştiğinin farkmdaydım; ama bu beni enteresan bir şekilde korkutmuyordu.

Birbirine acıyan iki insan ne kadar ileri gidebilirdi ki?

Arın neden olduğunu bilmediğim bu aptal inadına bir son verdiğinde yollarımız tamamen ayrılacak ve ben kaldığım yerden, hiçbir şey olmamış gibi devam edecektim. Sadece anılarda kalmış, iki yabancı olacaktık yeniden.

Gittikçe kendini belli eden rüzgâra boyun eğerek, üzerimdeki deri cekete biraz daha sarındım. Bu adam nasıl olur da benden daha geç hazırlanabilirdi? Normalde benim onu bekletmem gerekmiyor muydu?

Saat sabahın sekiziydi ve bugün yeni bir okula başlayacaktım. Sürekli dil uzattığım özel üniversitelerden birinde, üstüne üstlük burssuz okuyacaktım. Arın'ı kesinlikle ikna edemememin yanı sıra; ortalamamın ancak sınıfı geçebileceğim bir değer olması da, burs işinin tamamen rafa kaldırılmasına neden olmuştu.

Hepsi kendini bir nane sanan aptal kardeşim yüzündendi! Vizelerden birkaç gün önce Kaan'ın beni market çıkışı sıkıştırmasından sonra, Deniz okula gitmeme izin vermemiş; tam iki hafta beni evden dışarı çıkarmamıştı. Böylelikle vize sınavlarım yanmış ve elimde sadece final umudu kalmıştı. Bütünleme sınavları olmayan okuluma savurduğum küfürler de cabasıydı. Neyse ki finallerden gereğinden fazla yüksek nota ve beni seven birkaç merhametli hocaya sahiptim. Bunlar sayesinde bir yılım heba olmamıştı.

Çelik kapının açıldığına işaret eden, gürültülü gıcırtı kulaklarımı doldurunca, yüzümü o tarafa çevirdim ve saçları birbirine girmiş, gözünden hâlâ uyku akan Arın'a baktım. Sonunda gelebilmişti. Bakışlarıyla beni tepeden tırnağa taradıktan sonra, derince bir nefes aldı ve bıkkın bir ifadeyle konuştu.

"Sen hâlâ gitmedin mi?"

Ne diyordu bu adam? İkimiz de beni tek başıma okula salmayacağının bilincindeydik sonuçta. Kelimelerini anlamlandırmaya çabaladığımı fark etmiş olmalı ki bu sefer de başka bir soruyla devam etti.

"İpek konuşmadı mı seninle?"

"Ne konuşması gerekiyordu?" diye karşılık verdim bu tavırlarına. Soğuk giderek daha fazla tenime vururken, ellerimle kollarımı sıvazlamaya başladım. "Ayrıca

dondum Arın arabaya bindikten sonra konuşmaya devam etsek?"

Sıkıldığını belli edercesine dışarı koca bir nefes verdi. "İpek ile gideceksin okula, bundan sonra beni bekleme."

Sözlerini bitirip arabaya doğru ilerlemeye başlayınca koşar adım yanına gittim ve kolundan tutarak onu kendime doğru çevirdim.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Evli olduğumu kimsenin bilmesine gerek duymuyorum demek oluyor, Derin."

"Ne yani okul sınırları içinde birbirimizi tanımayacağımızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

Bıkkınlık dolu bir nefesi daha havaya karıştırdıktan sonra, uyku sersemi gözlerini mavilerime dikti. "Okulda hatırı sayılır bir yerim var bakarkör ve insanlara evlendiğimi duyurmak maalesef ki işime gelmiyor. Görünce selam vermezsin olur biter. Devlet meselesi haline getirmeyeceksin umarım bu olayı."

Hah! Ben dakikalar öncesine kadar bu adamın bendeki yerinin değiştiğini mi söylemiştim? Gerçekten mi?

"Peki ya Kaan?"

"Kaan kimseye bir şey anlatmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun acaba?"

"Hadi ama Derin, Kaan'ın seni nasıl tamamen kaybettiğini etrafa yayacağına inanıyor olamazsın."

Pekâlâ, kesinlikle kimseye söylemeyecekti. Buna adım gibi emindim neredeyse. Hatta yayılmaması için özel çaba bile harcardı. Artık beni sevdiğine gözü kapalı inanamasam da beni istediğini biliyordum ve bunun için de peşimde rahatça dolanabileceği bir ortam yaratacaktı. Yani kâğıt üzerinde de olsa evli olduğumdan kimseye bahsetmeyecekti.

Arın, beni yavaşça kenara çekip arabaya doğru ilerledi ve kapıyı açtı. Binmeden önce bir kolunu açık kapının camına dayayarak havaya kalkan tek kaşıyla son uyarısını yapmayı da ihmal etmedi.

"Birbirimize selam vermeyecek olmamız, akşam evde birlikte uyuyacağımız gerçeğini değiştirmiyor ufaklık. Yani, hareketlerine dikkat edersen iyi olur, senin için." Ben daha ağzımı açamadan arabaya binip motoru çalıştırmıştı bile.

Araba, ana çıkış kapısına giden yoldaki yeni çıkmış çimleri ezerek önümden geçerken; ben içimi saran, neden olduğuna anlam veremediğim kalp kırıklığımı sindirmeye çalışıyordum. Beynim saatler gibi geçen birkaç saniyede oluşan, içimdeki huzurlu havayı rüzgâra savururken; parmak uçlarıma kadar alev aldığımı hissettim.

Evet, sinirlenmiştim; ama nedeni, Arın'ın beni dış kapıya mandal yapmasından daha çok aldığı bu kararı bana söylemeye bile gerek görmemesiydi. Kendi beyin çarklarında oturtmuş ve bana bildirmesi için kız kardeşini görevlendirmişti.

Kaan ile ne kadar birbirlerinden nefret etseler de, karakter olarak o kadar çok benzerlikleri vardı ki. En basiti de bu *'ben ne dersem o olacak'* havalarında ortalarda dolanmalarıydı ve bu benim iyice çileden çıkmama neden oluyordu.

Kulağıma dolan, sonbaharın hırçın rüzgârlarının uğultusunu bastırmak için kendime kaçacak bir delik ararken; araba kilidinin düğmeyle açılma sesini işittim. İpek koşar adım yanıma gelip beni çekiştirmeye başladı.

"Buz kesmişsin bin hadi şu arabaya."

Sesimi çıkarmadan onu takip edip, ön koltuktaki yerimi aldım ve İpek'in koltuğuna yerleşip kontağı çevirmesini izledim. Benim hatırlatma yapmama gerek kalmadan klimayı da açınca buz kesen ellerim, önümdeki ısı mekanizmasına aç kurtlar gibi saldırdı. Sıcak hava kaskatı olmuş parmaklarımı yavaş hareketlerle okşayarak sarmalarken; aklım, kendi hayatım için aldığım yeni kararları gözlerimin önüne seriyor ve ne pahasına olursa olsun bu yolda devam etmem için beni yargılıyordu.

"Bu kadar öküz olması senin suçun değil Derin. Bazen ben bile katlanamıyorum."

Bahsettiğimiz insan Arın Emre Özyazar olunca, öküzlükten fazlasıyla nasip almış olması kimsenin gözünden kaçmıyordu tabii ki. Yani, onu ben yanlış tanımamıştım, adam herkese karşı aynıydı.

"Benim için bir nevi ödül sayılır, en azından okul sınırları içinde özgür olabileceğim," dedim, omuz silkerek. Bir bakıma gerçekten de ufak bir özgürlük kırıntısıydı bu benim için. Rahat rahat nefes alacaktım okul sınırları içinde; ama içimdeki bu yersiz huzursuzluğu anlamlandıramıyordum işte. Tek sorun da buydu.

"Ben senin yerinde olsam, burnundan getirirdim bunu. Abim olması önemli değil, bütün erkekler aynı pislik."

"Ne yapmamı istersin İpek, bütün okulun önünde gerçeği mi haykırmam lazım? Emin ol, kimsenin bilmemesi hoşuma gider," dedim gülerek. Kısa bir an bana bakıp gözlerini devirdikten sonra tekrar yola odaklandı.

"Daha fazla saçmalamana izin veremeyeceğim galiba. Aldığı kararın neye mal olacağının farkında bile değil bana kalırsa. Seni okuldaki erkeklerden koruyamayacak sonuçta, değil mi? Biraz kıskanmasından zarar gelmez diyorum sadece."

Kıskanmak ve Arın! Üstelik beni! Ah, bu durum o kadar imkânsızdı ki, aynı cümleye bile sığdıramamıştım düşüncelerimi! Hiçbir şey söylemeyip gözlerimi devirmekle yetindim. Neyden bahsettiğinden haberi bile yoktu küçük Özyazar'ın. Arın'ın aklı kan bağı olmayan insanları kıskanmaktan uzak bir mekanizmaydı bana göre. Sadece birkaç gün önce benim değil de Melis'in üzerini değiştirmesi için ortalığı birbirine katmamış mıydı sonuçta? Beni kıskanmak onun, o meşe ağacından yapılmış erkeklik kitabında yoktu en başta. Ben kimdim ki onun gözünde?

Mantığım, inkâr dişlisini döndürmesine rağmen, bünyeme yapışmış bir soru neon ışıklarla ekranda belirip duruyordu. *Ya kıskanırsa?* Kabul etmem gerekirdi ki bu hoşuma giderdi. Hadi ama, her kadının hoşuna giderdi kıskanılmak!

Değer verdiği insanlar tarafından...

Şu anki ruh halim kesinlikle iç sesime savaş açamayacak halde bunalmış olduğundan; yaralarımın üzerinde oturup, bana alaycı bakışlar atan Derin'i bir yerlere gömmeye çalıştım. İç sesimin o çokbilmiş çenesini çekecek kıvamda değildim hiç.

Düşüncelerimden sıyrılıp daha rahat nefes alabilmek için yolu izlemeye başladım. Şehirden çoktan çıkmış gibi görünüyorduk. Dolambaçlı, iki tarafı da çam ağaçlarıyla süslenmiş bir yol kıvrılıyordu önümüzde. Nerede olduğumuzu çıkarmaya çabalasam da başarılı olamayacağımı bildiğimden, kendimi yormaya gerek görmedim. Nasıl olsa gidince görecektim, değil mi? Kasmaya gerek yoktu kesinlikle.

Büyük güvenlik kapısından içeri girmeye hazırlanırken gözüm tam tepemizde yükselen, parlak altın harflerle yazılmış okulun adına kaydı.

Dolunay Tekal Üniversitesi.

Dalga mı geçiyorsunuz?

"Koca İstanbul'da tonla özel okul varken, neden burası olmak zorunda?" İnlemem dikkatini çekmiş olmalı ki görevliden otopark için bilet bekleyen İpek'in gözleri bana döndü.

"Cidden merak edip okulun adını sormadın mı? Şaka mısın sen?"

Evet, sormamıştım; çünkü başka bir sürü sorunum vardı. Elimde olan bir sebepten ötürü okulu ikinci plana sallamış değildim yani. Hem ben nereden bilebilirdim burası olacağını? İstanbul'da başka okul mu kalmamıştı okuyacak?

"Deniz ile aynı yerde okumak istemiyorum!"

Küçük bir çocuk gibi dudaklarımı büzüp, İpek'in arabayı otopark olduğunu tahmin ettiğim yere doğru sürüşünü izledim. Tamam, kardeşim ile aramızda çok farklı bir bağ olabilirdi; ama aynı okulda okumak gerçekten başka bir şeydi. Deniz'in dışarıdayken içinden çıkan canavarların haddi hesabı yoktu çünkü.

İlkokulu ve liseyi birlikte okumuştuk ve ben lise hayatım boyunca Gülce'den başka arkadaş edinememiştim. Paşamız kimseyi onaylamıyor ve benim yanıma yaklaştırmıyordu. Nasıl bir işkenceye maruz kaldığımı hâlâ çok net hatırlıyordum. Kısacık teneffüslerde bile, üşenmeden beni kontrole gelen bir kardeşim vardı!

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip arkaya attım ve derin bir nefes aldım. Ne kadar çok ihtiyacım vardı rahatça nefes almaya oysaki. Çok değil sadece bir saat önceki halimden eser kalmamıştı. Kalın bir battaniye gibi sımsıkı sarındığım yeni umutlarım, sudan çıkarılmış balıklar gibi nefes almak için çırpınıyorlardı.

Arın'm önüme sunduğu, nereden geldiğini hâlâ anlamadığım bir tutam özgürlük kırıntısı da, Deniz sayesinde imha edilmişti. Bu kadar talihsizlik fazlaydı ama. Benim gibi şans yüzüne çok nadir gülen bir kıza bile fazlaydı.

"Ne kadar kötü olabilir Derin? Bir Arın değil kesinlikle."

"Deniz'i tanımıyorsun. Yeni doğmuş vampir gibi, her köşede kanımı emmek için hazır olda bekleyecek!"

İpek kahkaha atarak boş bulduğu bir yere özenle park etti. Ne kadar istemesem de kendimi arabadan dışarı attım. Kimsenin umut kokan balıklarımı sudan çıkarmaya gücü yetmemeliydi. Bu kardeşim bile olsa güçlü olmam lazımdı. Kabul ediyordum, boğucu bir okul hayatı beni bekliyordu; ama buna katlanabilirdim. Katlanmak için elimden geleni yapacaktım en azından.

Etrafı çimlerle örülü, taş yoldan okul binasına doğru yürümeye başladık. *U* şeklindeki Rönesans Dönemi'nden kalma gibi duran yapı, ihtişamıyla göz kamaştırıyordu. Binanın giriş tarafında kalan açıklık çardaklarla süslenmişti ve tam ortaya küçük bir süs havuzu yerleştirilmişti. Görüntü fazlasıyla güzeldi; ama bu bile içimdeki çocuksu bıkkınlığı kırmaya yetmiyordu.

Deniz karşıma çıkana kadar dudaklarımı büzmek, hatta daha da ileri gidip onunla aynı okulda olmamak için ağlamak istiyordum. Kardeşimin burslu olarak girdiği bu okula, sıradan bir öğrenci olarak girmek koyuyordu belki de. Sonuçta alıp veremediğimiz en büyük problem başarılarımızdı.

Ben ne kadar uğraşıyorsam Deniz de o kadar vurdumduymaz oluyordu. Burada olmasının tek sebebi ülke çapında derecelendirilmiş resim kabiliyetiydi. Benim matematik deham onunla yarışamıyordu maalesef ki. Bunu, tek sorun eden de sadece bendim tabii ki. Deniz yarışamayacağım kadar mükemmel bir hazineydi gözümde ve bu da çocuksu kıskançlıklara sebep oluyordu bünyemde. Engel olamıyordum. Elimde değildi!

Taşlık yoldan çıkmamıza yakın, adımın seslenildiğini duyunca arkaya dönüp bana doğru yaklaşan Gülce'yi gördüm. Anında suratıma yayılan kocaman gülümsemeye engel olamadım. Bünyemi dolduran kara bulutlar, rüzgârda kıvranan çöl toprağı gibi oradan oraya savrularak darmaduman oldu. Deniz beynime bulaşan koca bir leke gibi iliklerimi kemirmeye başlayınca, günün en muhteşem olayını bile gözlerim görmez olmuştu.

Büyük adımlar atarak; kendimi, beni yaptığım her yanlışla yargılamadan kabul eden tek insanın kollarına bıraktım. Güçlü ve biricik kız kardeşimin kollarına... Gülce beni sımsıkı saran kollarını gevşetip omuzlarımdan tutarak, kendinden biraz uzaklaştırdı ve gür ormanların her tonunu itinayla taşıyan yeşil gözlerini üzerime dikti.

"İyi misin?"

Hiçbir şey söylemeyip ona kocaman bir gülümseme bahşettim. Gözleri bu samimi ifademle biraz ışıldasa da, endişesi hâlâ olduğu yerde duruyordu. Bir eli yavaşça iki yana düşen saçlarımı geriye attı ve boynumu incelemeye başladı. Neredeyse yok olmaya yüz tutmuş morluklarımı incelediğinin farkındaydım.

"Sorun yok yeşil kuş."

Omzumdaki diğer eliyle sert olmaya bile çabalamayan bir yumruğu koluma geçirdi ve "Şunu demeyi kesmezsen, seni de o aptal kardeşinle aynı yere gömme planları yapmaya başlayacağım," dedi. Sadece gülümsemekle yetindim; çünkü her ne kadar sinir olduğunu söylese de, Deniz'in onunla uğraşması hoşuna gidiyordu.

Yalnız değildim ve yeniden başlamak için en büyük dayanağım, her zaman benimleydi. Gözlerim minnettar olduğunu belirten bir şekilde parlıyor olmalıydı şu an. Gülce bana verilen en büyük nimetlerden biriydi bu hayatta. Bunun en büyük kanıtı da şu an burada, her zamanki gibi benim yanımda olmasıydı.

Nasıl yaptığını bilmiyordum; ama beni yalnız bırakmamak için birinciliği elinde tuttuğu, eski okulumuza veda edip kendini bu bilmediği yeni okula atmıştı. Etrafımda benim için çırpınan insanlar vardı ve bu bile benim bir an önce ayağa kalkmam gerektiğinin, en büyük destekleyici işaretiydi.

Ellerini üzerimden çekip kahvenin koyu tonlarının ışıldattığı saçlarını tek eliyle geriye attı ve keskin bakışlarını üzerime dikti. Evet, daha fazla dayanamamıştı susmaya.

"Bir iyiyim diyecektin Derin, bu kadar mı zordu? Ne kadar endişelendim ve seni aramamak için nasıl çırpındım haberin var mı? Şu moralin bozulunca yalnız kalma eylemine hâlâ anlam veremiyorum ve bu sinirlerimi bozuyor. Demir küplere bindi haberin olsun."

"Kaan sana bir şey yaptı mı?"

Alay kokan kahkahası havaya karıştı. "Sıkıyorsa denesin! Burnundan getireceğimi adı gibi biliyor." Hırsla ağzını kapaması gülümsememe sebep oldu; çünkü bu ne zaman küfür etme eylemi içine girse olurdu. Demin ağzından kaçıracağı her neyse Gülce'nin 'küfür etmeme' kuralına aykırıydı ve her zamanki gibi kendini tutmuştu.

"Ah! Pislik herif!"

Daha fazla dayanamayıp ne kadar kızacağını bilsem de kıkırtılarımı durduramadım. Anında, savaşa hazırlanmış bir çift yeşil göz üzerime dikildi. Onu daha fazla sinirlendirmeden konuyu değiştirmeye karar verdim ve kafamı çevirip İpek'i işaret ettim.

"Arın'ın kız kardeşi, İpek."

Pek hoşnut kaldığını söyleyemezdim; ama bunu, bu kadar belli etmesi gerçekten kaba bir davranıştı. Gülce'nin lügatinde duygularını dışa vuramama eylemi yoktu maalesef. İçi dışı her daim birdi.

İpek gülümseyerek karşılık vermiş olsa da, bu arkadaşımın suratında hiçbir değişikliğe sebep olmadı. Yanımda iki büklüm olan kızı gözleriyle süzmeyi kesip bana döndü.

"Hayret, nasıl oldu da seni tek sokağa saldı, yüzyılın hödüğü?"

"Özgürlüğümü elime vermek istedi," diye üstü kapalı; ama yalnız kalacağımızda açılacağını ima eden bir yanıt verdim ve koluna girip çekiştirmeye başladım. "On beş dakikamız kaldı ve derse geç kalmak istemiyorum yeşil kuş."

Son iki kelimeme memnuniyetsiz bir şekilde homurdandı; ama yürümeyi de ihmal etmedi. Sonuçta ders kavramı onun için hayat demekti ve ben tam damarına basmıştım. Gülce'nin üzerinde her zaman işe yarayan bir taktikti bu.

Taşlık yoldan çıkıp, öğrenci kaynayan ana girişe geldiğimizde; önümüzü bir çocuk kesti. Gözleri bir müddet Gülce ve benim üzerimde gezinse de, İpek'i bulmasıyla suratına kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Ufaklık?"

İpek, Gülce'nin üzerine saldığı gerginlikten anında kurtulup, gözlerine yayılan parıltılı gülümsemeyle kollarını karşısındaki çocuğun beline doladı. "Koray abi!"

"Abi ne kızım, keseceğim o küçük dilini bak sonunda!"

Adının Koray olduğunu öğrendiğim çocuk, kendini saran küçük kollardan kurtulup; İpek'in yanağından makas aldı. "Arın nasıl oldu da seni yalnız bırakabildi?"

"Arkadaşımla geldim," diye cevap verdi İpek, bir yandan da bana bozmamı istemeyen kısa bir bakış atarak.

Çocuğun gözleri anında beni buldu ve ne olduğunu anlayamadığım derin bir ifadeyle mavilerime kendi gri gözlerini dikti. Suratından düşürmediği gülümsemesi biraz daha, kıvrımlı dudaklarına yayıldı ve elini nazikçe bana doğru uzatarak ismini söyledi. Rahatsız eden bakışlarından kendimi çekerek, uzatılan ele dikkat kesildim ve aynı şekilde karşılık verdim.

Eli nazikçe benimkini bırakırken gözleri Gülce'ye döndü. Aynı şekilde ona da tanışmak için fırsat verdi; fakat karşılığı üzerine dikilen ölümcül bakışlar oldu. Gülce sanki ona uzatılmış bir el yokmuş gibi başına bana çevirdi.

"Derse geç kalıyoruz, Derin." Bu tam anlamıyla sadece benim algılayabileceğim bir uyarıydı. *Ben bu yılışığın suratına tokat atmadan düş önüme Derin!*

Evet, karşımdaki çocuğun ilgisini göremeyecek kadar kör değildim; ama bu kadar kaba davranmaya da gerek yoktu bence. Ya da ben yine iyimserliğe kendimi fazla kaptırıp, gözümden bir şey kaçırmıştım; ama Gülce gözlem ağlarına takılan bu şeyi, ustalıkla beynindeki hafıza kartına yerleştirmişti.

"Birinci sınıfsın galiba, seni görmediğime eminim Derin. Bölümünü söylersen sınıfı bulmana yardım edebilirim; hem derse de geç kalmamış olursun."

Bir tek bana yapılan bu yardım çağrısı oldukça dikkat çekiciydi ve şaşırmama sebep olmuştu; ama bunun yanında, Koray'ın Gülce'nin fazla çabuk sinirlenen bünyesinin sınırlarını zorladığını fark edebiliyordum. O, oldu olası yılışık erkeklerden hoşlanmazdı. Hatta şimdiye kadar hiçbir erkekten hoşlandığını görmemiştim. Aramızdaki erkek muhabbeti genelde oyuncu, şarkıcı veya kitap kahramanlarından oluşurdu. Ha, bir de Kaan vardı.

"Bilemedin Bay Çokbilmiş! İkinci sınıfız ve emin ol yolumuzu senden çok daha iyi bulabilecek bir kabiliyete sahibiz." Son noktayı koyan Gülce, koluma girip beni hafiften *yürü* dercesine dürttü. Ya da *düş önüme* mi demeliydim?

Elimde olmadan utangaç bakışlarımı Koray'a yönelterek, biraz daha kibar bir cevap vermeye çabaladım. Bu kadar tersleyici konuşmak benim bünyeme tersti. Ne yapabilirdim, kendimi suçlu hissediyordum.

"Hukuk ikinci sınıfız Koray ve teklifin için çok teşekkürler; ama kendimiz halledebiliriz."

"Şansın bu kadarı! Hukuk son sınıfım ve her başınız sıkıştığında yardımınıza koşabilirim küçük hanım." Elimde olmadan kıkırdadım. Gülce'yi sanki hiç duymamış gibi davranması yetmiyor, bir de inatla şaklabanlık yapıyordu. Kolumu çekiştiren arkadaşımı biraz olsun tanısaydı, bu söylediklerini anında yutar ve karşılaşmamak için kendini her ortamda bizden geri çekerdi herhalde.

Omzuma sarılan kolla başımı sol tarafımdaki bedene çevirdim. Deniz alev saçan gözlerini karşımdaki çocuğa dikmiş, her an patlamaya hazır bir saatli bomba gibi bütün bedenini kasmıştı. "Çek ağlarını örümcek adam, buradan sana iş çıkmaz."

Hadi bakalım dakika bir gol bir, yine başlıyoruz!

"Bu ne hız Üstündağ, daha ilk dakikalardan içinde yanan olay çıkarma isteğini kavrayabilmiş değilim."

Koray'ın kendine duyduğu güvenin yansıması, ağzından çıkan her kelimeye bulaşmış bir yağlı boya gibiydi. Deniz'in buradaki okul hayatı hakkında hiçbir bilgim yoktu; ama pek iyi olmadığını zaten tahmin edebiliyordum. Kardeşim tam anlamıyla, içinde sulayarak beslediği sinir tohumlarına sahipti ve bunu hangi ortamda olursa olsun kullanmaya asla çekinmeyecek bir tipti.

"Deniz, lütfen," dedim kendine hâkim olmasını ve bir sorun olmadığını onun beynine kazımaya çabalayarak. Tabii ki ne yaparsam yapayım sonuçsuz bir çabaydı benimkisi. Alev saçan maviler bu sefer beni buldu ve burnundan soluyan boğayı gözlerimle görme lüksüne sahip oldum.

"Senin de sıran gelecek sabret biraz Derin, ya da şimdiden burada ne bok aradığını nasıl açıklayacağını düşünmeye başlayabilirsin!"

Bu cümleden çıkarabileceğim sonuç sadece dört kelimeydi. *Okul değiştirdiğimden haberi yok.* Harika. Bir de bunu paşamıza anlatmaya çabalayacaktım. Neyse ki ders saatini bahane edip bir müddet elinden kaçabilecektim. Ne vardı da aynı okulda olmak zorundaydık ki?

Deniz serbest olan eliyle Gülce'nin belinden tutup onu biraz öne itti ve ilerlemesini sağladı. Kolunu doladığı omzumdaki eli, beni daha da sahiplenircesine sıktı ve ilerlemeye başladık. Yanlarından geçerken İpek'e özür dilercesine bir bakış attım ve "Görüşürüz," diye fısıldadım.

Görkemli binanın içine girince, omzumdaki koldan kurtulup karşısına dikildim. "Bu yaptığına inanamıyorum Deniz! Kabalıkta sınır tanımıyorsun gerçekten!"

Beni hiç dikkate almayan kardeşim, başını Gülce'ye çevirdi ve "Ne arıyorsunuz kızım burada, okulunuz yok

mu sizin?" diye gürledi. Etrafta birkaç kafa meraklı gözlerle bize döndü.

Keşke biraz daha kendine hâkim olabilsen başımın belası sevgili kardeşim!

"Derse geldik zaten, Deniz."

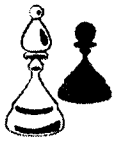
Gülce'nin cümlesini duyunca kafası karışan Deniz, gözlerini üzerime dikti. Bazı şeyleri kendi içinde rayına oturtmaya başlamış olmalıydı. Sonuçta Arın ile aynı okuldaydık.

"Kaydımız alındı," dedim, o daha ne olduğunu sormadan. Ses tonuna hâkim olamayacağının hepimiz farkındaydık ne de olsa.

"Benim niye haberim yok? O iti elime geçireyim, bak ne yapıyorum!"

"Saçmalama Deniz! Geceleri eve uğrayıp gündüzleri paso uyumasan, babam sana ortak alınan bu kararı bildirirdi. Kimseye esip gürlemeye hakkın yok!"

Tartışmamıza daha fazla dayanamamış olmalı ki, Gülce aramıza girip son uyarısını yaptı. "Son üç dakika, zekâlarını toplasanız bir insan beynine ulaşamayan ikiz arkadaşlarım ve ben derse geç kalmak istemiyorum!"

Deniz'in yönlendirmesiyle, birkaç dakika geç de olsa derse girebilmiştik sonunda. Çok kalabalık olmayan amfide, orta bölümlerde bulduğumuz boş yerlere yerleşip birbirleriyle koskoca bir yılını devirmiş insanların kendi aralarında şakalaşıp gülüşmelerini izlemeye başladık.

Arka tarafımızda toplanmış birkaç erkek, dün akşamki hangi takıma ait olduğunu anlayamadığım bir maç hakkında amansız bir muhabbet çeviriyorlar; tam önümüzdeki sıralarda oturan kız ordusu da, yaz aşklarını ballandıra ballandıra birbirlerine anlatıyorlardı. Ön

sıralara doluşmuş geneli kızlardan oluşan bir topluluk, ilk günden kitap karıştırmaya başlamış olduklarından sınıfın çalışkan topluluğunu oluştururken; cam kenarında oturan üç beş kız ise zaten boya küpü olan suratlarını biraz daha boyamaya çabalıyorlardı. Yani ilk gözlem kesin olarak şuydu: Öğrenci her yerde aynıydı. Bu gerçek, ne ara bu kadar kastığımı bilmediğim bedenimde bir gevşemeye yol açmıştı.

"Tuhaf biri." Gülce'nin sesiyle başımı koyduğum sıradan kaldırmadan gözlerimi ona çevirdim. "Efendim?"

"Arın diyorum, fazlasıyla tuhaf bir çocuk."

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

Israrla anlamayan beyin hücrelerimden sıkılmış gibi, üzerinden bıkkınlık nidaları yükselen koca bir nefes verdi ve gözlerini üzerime dikti.

"Bu okula ikinci yılımın başında olmama rağmen, burslu olarak nasıl geçtim sanıyorsun sen? Bakanlığın önünde sabahlayıp, salya sümük ağladığımı falan mı düşünüyorsun?"

Tek kaşım istemsizce havaya kalkerken, bunu ciddi anlamda hiç irdelemediğimi fark ettim. Gerçekten düşünmüştüm; ama hiç nasıl yaptığına haddinden fazla kafa yorup, merak etmemiştim. Benden cevap gelmeyince gözlerini devirip konuşmasına devam etti.

"Senin düzenli olarak benden kaçmaya çalıştığını düşünmeye başladıktan sonra, bir şekilde Arın'a ulaştım. Amacım kesinlikle gözdağı vermekti; ama adam haddinden fazla kibar çıktı."

Çünkü bütün problemi benimle! Aileme bile fazlasıyla nazik olan adam, benim yanımda bambaşka bir bedene bürünüyordu resmen. Nerede adalet?

"Beni bilirsin, konu değer verdiğim insanlar olunca, karşımdakinin davranışlarını önemsemem, neysem oyumdur." Onay bekleyen bakışları gözlerimi delmeye başlayınca, bir tepki vermem gerektiğinin farkına var-

dım ve kafamı salladım. Nasıl olsa konuşacaktı, hiçbir güç Gülce'yi bundan alıkoyamazdı.

"Konu okul muhabbetine gelince, ben daha fazla sinirlendim tabii; ama bir yandan da ona hak verdim. Kaan'ı o okulda kimse senden uzak tutamazdı. En mantıklı olan şey, Arın nerede sen orada düşüncesiydi; ama ben buna da pek hoş yaklaşamamıştım malum," deyip eliyle boynumu işaret etti. Tek yapabildiğim gözlerimi ondan kaçırmak oldu.

"Buradan sonrası da işte, bu okula gelip gelemeyeceğimi sordu, ben de 'İmkânım olsa koşa koşa,' dedim. İki gün sonra yüzde yüz burslu kayıt bilgilerim eve postalanmıştı bile. Sonuç olarak..." Dilini kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirdi ve derin bir nefes aldı. Zorlanıyor olamazdı değil mi?

"Sonuç olarak bu çocuk, Kaan gibi değil bence. Bilmiyorum, ne kadar mantıksız gelse de, sanki senin için çabalıyormuş gibi hissettim."

Bir çırpıda, sanki dilinde acı bir tat bırakmış gibi söylediği kelimeler ağzından dökülürken suratını buruşturdu. Bana demin Arın'ı mı savunmuştu? Gerçekten mi? Hadi ama Gülce Saruvan'dan bahsediyorduk burada!

"Kahkahanı bastırma çabalarını görebiliyorum aptal."

Bu tehdit kokan kelimelerden sonra, gülersem nerede olduğumuzu önemsemeden üzerime atlayabilirdi ve ben bunu göze alamazdım. Bu yüzden ne kadar zor da olsa, hatırı sayılır saniyeler içinde kahkahamı içimde bir yerlere gömüp üzerine toprak attım. Oturduğum sırada arkaya yaslanıp sakinleşmek adına büyük bir nefes aldım ve yavaşça dudaklarımdan dışarı salınmasını izledim.

"Sen anlat bakalım yeşil kuş, staja başlamışsın."

"O aptal kardeşinin ölümü ellerimden olacak, şunu demeyi kesmezsen senin de öyle! Ayrıca evet, başladım ve ilk haftamı doldurdum bile."

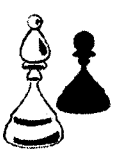
İmasını görmezden gelerek, suratıma onaylamayan bakışlarımı yerleştirip asıl konuya girmeye karar verdim. "Gece yarılarına kadar patronunla çalışmak da neyin nesi oluyor Gülce?"

"Absürt olduğunun farkmdayım; ama o kadar çok dava var ki aklm şaşar. Üstelik sadece not tutuyorum Derin. Bana şöyle bakmayı keser misin? Daha sadece ilk yılını bitirmiş biri olarak bir yerde kabul görmem bile mucize."

Asıl sorun da bu ya, demek istesem de kelimelerimi yutmaya karar verdim. Ona farklı imalarda bulunuyormuş gibi görünmek istemiyordum; ama bu durum ciddden hiç hoşuma gitmemişti.

"Benim için endişelendiğini biliyorum canım; ama için rahat olsun, düşündüğün gibi bir olay yok. Hem Deniz beni hiç yalnız bırakmıyor," dedi, parmakları dizlerimde birleştirdiğim ellerimin üzerine kapanırken.

Benim bir karşılık vermeme kalmadan kürsüden sert bir adamın sesi yükseldi. Sonunda hoca gelmiş ve beynim otomatik olarak, ikinci yılımızın ilk dersi olan Hak ve Devlet Teorisi için çarklarını çevirmeye başlamıştı.

Ders tam anlamıyla bir zulümdü. Altmışlı yaşların başlarında gibi gösteren, ak saçlı profesörümüz, iki saat boyunca hepimize gözdağı vermişti ve sınıfta oluşan uğultulara kulak kabarttığımda, bu adamdan ciddi anlamda korkmam gerektiğini hissetmiştim.

Benim aksime Gülce, bir o kadar rahat ve umursamazdı. Hoca ne kadar konuşursa konuşsun, onun halledemeyeceği bir şey değilmiş gibi görüyordu ve bu konuda ona hak verebiliyordum. Çünkü o benim aksime, eline verilen her görevi, mükemmelin de ötesinde yapmaya programlanmış bir makine gibiydi.

İlk gün nedeniyle boş olduğunu düşündüğüm kafeteryaya girdiğimizde, sütlü kahvelerimizi alıp yan tarafa açılan kapıdan bahçeye ilerledik. Deniz'i, tanımadığım birkaç çocukla bir masada otururken görmüştüm; ama yanına gitmek pek içimden gelmediği için Gülce'yi boş bulduğum başka bir masaya yönlendirdim.

Sıcak kahvemden ağız yakıcı bir yudum aldıktan sonra, gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım. Bordo masalar ve siyah sandalyeleriyle pek de üniversite kantinlerine benzemiyordu doğrusu. Elimizde tuttuğumuz bardaklar bile karton değildi bir kere, ne bekliyordum ki? Bu okul her şeyiyle baştan aşağı para kokuyordu resmen.

Gülce'nin masanın altından ayağımı dürtmesiyle, gözleriyle işaret ettiği sol tarafımda kalan masaya baktım. Arın suratında anlam veremediğim bir ifadeyle beni süzüyordu. Hem selam vermemi istemiyor, hem de herkesin içinde gözlerini üzerimden çekmiyordu, dengesiz herif. Bazen tam anlamıyla on sekiz yaşındaki ergenler gibi davranıyordu ve bu benim sinirlerimi haddinden fazla bozuyordu. Bilim adamlarının acil bir şekilde bu çocuğun üzerinde birkaç deney yapıp, elime bir kullanma kılavuzu vermeleri gerekiyordu.

Rahatsız olmuş bakışlarımı ondan çekip, karşımda tek kaşını kaldırmış bana bakan arkadaşıma çevirdim. "Gerçekten birbirimizi tanımayalım mı dedi?"

Gülce ile bu konuşmayı, derste fısır fısır tam üç defa tekrar etmiştik ve neden hâlâ inatla inanmak istemediğini beynim almıyordu. Bu sefer cevap vermeyip ellerimi kahve bardağıma sardım ve dilimi yakmak istemediğim için küçük bir yudumla yetinmeye çalıştım.

Ne kadar kendimi tutmaya çabalasam da merak içimi kavuruyor ve bakışlarım bana ihanet edercesine sol tarafıma doğru kayıyordu. Bu sefer gözlerini benden çekmiş, ne olduğunu duyamadığım bir muhabbeti ilgiyle dinliyordu. Bakışlarımı masada oturan diğer üç erkeğe

çevirdim ve aralarında Koray'ın da olduğunu fark ettim. Eminim çocuk, Deniz'in gereksiz atarıyla bir daha yüzümü bile görmek istemezdi. Bunun pek umurumda olduğu söylenemezdi; ama Deniz'in o koca burnunu çevremde dönen her şeye sokacağını bilmek damarlarımda pompalanan bütün kanın beynime sıçramasına neden oluyordu.

Ben iç savaşımda Deniz'e boyun eğmeyeceğimi kendime tekrarlarken, Arın'ın yanına bir sandalye çekildi ve düğün maşası yaptığı simsiyah saçlarına, güneş gözlüğünü itinayla yerleştirmiş; üzerinde sadece kalçasını kapatacak uzunlukta, bütün vücut hatlarını meydana seren bir elbise olan bir kız oraya oturdu. Elinde tuttuğu küçük çantayı masanın üzerine koyar koymaz kollarını Arın'ın boynuna doladı ve yanağına buradan bile iğrenç görünen, sulu bir öpücük bıraktı. Arın, kızın suratına iki saniye bile bakma zahmetinde bulunmasa da, boynundan gövdesine kayan elleri de çekme gereği duymadı.

İç organlarım, sanki bulundukları yerden memnun değilmiş gibi kıpırdanmaya başladı ve istemsiz bir şekilde bedenimi hafif bir titreme sardı. Biri kalbimin etrafına kalın bir halatla balıkçı düğümü atmış da, sağlamlığını ölçmek için sürekli halatı çekerek kalbimi sıkıştırıyormuş gibi hissediyordum. Anlam veremediğim bu ani duygu yoğunluğum, elimle sımsıkı tuttuğum sıcak bardağın tenimi yakmasına neden oluyordu; ama ben bunu ruhen alev almışım gibi algılıyordum.

Ne yani okulda sürtüklerle rahat gönül eğlendirebilmek için mi beni tanımazlıktan gelmek istemişti? Hah! Ne sanmıştım ki? Bana gerçekten biraz nefes almam için fırsat verdiğini mi? Ne ara bu kadar saflaşmıştım acaba ben?

Bu pisliği yanına bırakmak istemiyordum. Dün gece söylediği tatlı cümlelerin uğultusu beynimi kavururken; şimdi bu kadar, kelimenin tam anlamıyla, bir *piç kurusu* gibi davranması sinirlerimi bozuyordu. Her geçen dakika daha fazla kullanılmış gibi hissediyordum.

Ben sadece saatler önce bu adam için üzülmüş ve başımı ilk defa, istekle göğsüne yaslayıp uyuma aptallığında bulunmuştum. En çok da, bu kadar beyinsiz olmama sinirleniyordum. Ne yani, iki çift lafına kanıp, bu küçük beyinli buzdolabına güvenmeye mi başlamıştım? Gerçekten iflah olmaz bir geri zekâlıydım!

İçimi kavuran duygulara kulak verip, gözlerimi o kızın geceleri beraber uyuduğum adamın gövdesinde gezinen parmaklarından çekmeden yerimden kalktım ve bir elime kendi kahvemi alırken diğerine de Gülce'nin kahvesini tutuşturdum. Oturdukları masaya doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladım. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu; ama artık geri dönüşüm de yoktu. Belki de elimdeki fincanları o iki hadsizin kafasından aşağı boca edebilir ve sıcaktan yanmalarını keyifle seyredebilirdim. Güzel bir görüntü olurdu; ama içimdeki anlamsız ateşi söndürmeme yeter miydi bilemiyordum.

Bu fikrin yerine vücudumda dolanan anlık bir cesaretle Koray'a doğru ilerledim ve bugüne kadar hiç yapmadığım, nasıl yapıldığından bile bihaber olduğum başka bir duyguya kapıldım. O, bu şekilde içimde anlamsız bir duyguyu açığa çıkarırsa, ben de kendisini onun taktiğiyle vurmaya çalışırdım.

Masaya ulaştığımda, elimdeki iki bardağı da Koray'ın önüne yerleştirdim ve gülümsemeye çalışarak, "Umarım sütlü seviyorsundur," diye mırıldandım. Başta biraz şaşırsa da birkaç saniye sonra suratına çapkın gülümsemesini yerleştirdi ve yerinden kalkıp arka taraftaki boş masadan benim için bir sandalye çekip kendi sandalyesinin yanına sıkıştırdı.

"Şimdilik idare eder küçük hanım; ama bunu borç olarak yazarım haberin olsun. En kısa zamanda bana sade kahve ısmarlaman gerek."

Elimde olmadan bu sevecenliğine gülümsedim ve benim için getirilen sandalyeye oturdum. "Aslında sana danışmak istediğim bir konu vardı."

"Ben özür dilemek için geldiğini düşünmüştüm oysaki, işin düşmüş gördüğüme göre."

"Özür dilemesi gereken kişi ben değilim, Deniz ve emin ol, bunu hayatta yapmayacak kadar büyük bir egoya sahip."

"Üstündağ'ı benden iyi tanıyor olamazsın güzellik," dedi gülerek. Bense gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Deniz ve benim ikiz olduğumu anlamamıştı tabii ki ve ben de nedensiz bir şekilde söylemek istemiyordum.

Zaten aklım şu an, ağzımdan çıkan kelimeleri tartacak durumda değildi. Sadece ve sadece beyin çarklarımın arasına sıkışmış bir kelime vardı ve ben Arın'la aynı masada olmamıza rağmen, gözlerimi bir kez bile ona çevirememiştim. Tabii bu üzerimdeki bakışlarını hissetmediğim anlamına gelmiyordu.

"Boş ver şimdi Deniz'i, konumuz Rasim Hoca," dedim sıkıntıyla nefes vererek. Daha adam gibi dersi bile dinlememiş ben, acaba hoca ile ilgili ne saçmalayabilirim diye düşünürken; Koray beni bu sıkıntıdan kurtarıp lafa atladı.

"Yine şu hafta başı raporlarıyla gözünüzü korkuttu, değil mi?"

Bahsettiği her neyse, en ufak bir fikrim olmamasına rağmen, kafa sallayarak onu onayladım. Bu muhabbetin sonu nereye varacaktı, çok merak ediyordum. Hatta ne yapmaya çalıştığımın bile bilincinde değildim; ama içimde daha önceden hiç hissetmediğim kadar yoğun bir duygu karmaşası vardı ve ben tam anlamıyla bundan güç alarak bu masaya kendimi atmıştım.

Başımı hafifçe kaldırıp Arın'a baktığımda, ıslanmış toprak gibi kopkoyu olmuş kahvelerinin girdabında boğulduğumu hissettim. Suratında ne düşündüğünü çözemediğim, derin bir ifade vardı. Büyük ihtimalle ne yapmaya çalıştığımı anlamlandırabilmek için uğraşıyor-

du. Ben bile bunun bilincinde değilken ona başarılar dilemem gerekiyordu galiba.

"Koray, arkadaşını bizimle tanıştırmayacak mısın? Yoksa sadece kendine mi kalsın istiyorsun?"

Bir eli hâlâ Arın'ın gövdesinde gezinirken, diğer eli de ensesindeki saçları yoğurmaya başlayan kız bu soruyu Koray'a yönlendirirken; kelimelerdeki çirkin imayı da kıkırdayarak ortaya dökmüştü. Bu sürtük herkesi kendisi gibi mi görüyordu? Suratına okkalı bir tokadı hak etmeye başlamıştı da haberi yoktu kesinlikle.

Koray yavaşça önüne koyduğum sütlü kahveden bir yudum alırken, benden tarafa dönük olan bedenini çevirdi ve gözlerini arkadaşlarının üzerinde gezdirdi.

"Elimde olsa kendime saklayabilirdim; ama Derin'in *senin gibi* buna izin vereceğini sanmıyorum Buse." *Senin gibi*ye yaptığı vurgu kimsenin gözünden kaçmamıştı anlaşılan ki masadaki erkekler tarafından bir bıyık altından gülüş örneği sergilenmişti. Arın hariç...

Koray bir elini hafifçe sırtıma koydu. "Derin ile tanışın gençler. Kim olduğunu ben de pek bilmiyorum; ama Üstündağ'ın ona olan değişik ilgisi bende merak uyandırmaya yetti. Malum o çocuk her kızı böyle sahiplenmez."

Deniz'in, düzeltiyorum Deniz ve benim soyadımın konuşmada geçmesi herkesin biraz daha merak kokan bakışlarını üzerime dikmesine neden oldu. Arın hariç... Onun inatla gözlerini gözlerimle temas ettirmeye çalışır gibi bir hali vardı.

Kızın parmakları yavaşça gövdesinden aşağıya doğru kaymaya başladı ve neresi olduğunu tahmin etmek bile istemediğim, masanın alt tarafında bir yerde durdu. Gözleri Arın'dan, onunla ilgilenmesini istercesine bir parıltıyla parlıyordu ve bu benim iyice sinirlenmeme neden oluyordu.

Arın yavaş hareketlerle yanındaki kıza doğru döndü ve suratındaki tek mimiği bile oynatmadan "Rahat dur!" diye emretti.

Bu manzaraya daha fazla katlanamayacağını idrak eden beynim, benden habersiz bacaklarıma komutlarını sıraladı ve ani bir hareketle oturduğum sandalyeden ayağa kalkmamı sağladı. *Cidden ne yapıyordum ben burada?*

"Diğer dersim başlamak üzere, kalksam iyi olacak," diye geveleyip suratıma zorla bir gülümseme yerleştirerek "Görüşürüz," dedim ve yanlarından ayrıldım. Gülce bıraktığım yerde yoktu. Beynimde yanan korku sinyalleriyle hemen Deniz'in olduğu masaya gözlerimi çevirdim ve onun da yerinde olmadığını görünce istemsiz bir şekilde rahatlayarak sandalyemin kenarında hâlâ asılı duran çantamı alıp koluma taktım.

Telefonumdan dersin hangi derslikte olacağına bakıp, önümde duran bir çocuğa yerini sordum ve koşar adımlarla okul binasından içeri girdim. Şimdi tek sorunum en üst katta olan AZ-113 numaralı sınıfı bulmaktı. En üst kata ulaştığımda önümde uzanan koridorlara bıkkınlıkla baktım. Kaç kat tırmandığını anlamayan bacaklarım isyan bayraklarını en tepeye çekti.

Bileğimi kavrayan parmaklara ani bir hareketle başımı çevirince, Arın'ın patlamaya hazır bir yanardağ gibi duran gözleriyle karşılaştım. Patlamak üzere olan ve bütün lavlarını bana püskürtmeyi amaç edinmiş bir yanardağ...

Tek kelime etmeyip beni çekiştirerek çatıya çıktığını tahmin ettiğim merdivenlere sürüklemeye başladı. Ağır olduğuna kalıbımı basabileceğim demir kapıyı tek eliyle zorlanmadan itti ve beni içeriye savurdu. Bu ani hareketle başta tökezlesem de, yere kapaklanmadan dengemi sağlamayı başardım ve bedenimi ona çevirdim.

Kollarımdan yakaladığı gibi vücudumu demin hırsla kapattığı kapıya dayadı ve beni kendi bedeniyle kapı

arasına sıkıştırdı. İki yanıma dayadığı kollarından çok, lav kokan bakışları korkudan yerimden kıpırdayamamamı sağlıyordu.

"Derdin ne senin?" diye gürledi birden.

"Okuldayız, uzak dur Arm." Ne kadar güçlü çıkarmaya çalışsam da, sesim fısıltıdan farksızdı.

"Demin yaptığın gösterideki amacını soruyorum Derin? Ne bokuma Koray ile samimiyet kurmaya çalışıyorsun acaba?"

"Yardım istedim," diye mırıldanabildim sadece. O kadar sinirliydi ki elimden başka bir şey gelmiyordu. *Gerçekten ne halt yemeye yapmıştım bunu?* Ah, ama lütfen; beyimizin büyük parmağı vardı saçmalamamda!

Ellerini omuzlarıma koyarak var gücüyle sıktı ve bedenimi önce biraz kendine çekip, sonra da büyük bir hırsla arkamdaki demir kapıya çarptı. Canım yandığı için ağzımdan kaçan acı dolu inlemeye engel olamadım. Bundan zevk almışçasına dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve tek eliyle beni kapıdan sıyırıp yere doğru savurdu. Bu sefer dengemi sağlayamadığımdan dizlerimin üstüne düştüm ve destek almak için önüme siper ettiğim ellerimin soyulmasına engel olamadım.

"Seni daha bu sabah hareketlerine dikkat etmen için uyarmıştım Derin. Şimdi aç o kulaklarını beni iyi dinle. Bu okuldaki erkeklerin yüzde doksanının sana yaklaşma çabası, seninle arkadaşlık kurmak istemelerinden değildir ve emin ol Koray da o yüzdelik dilimin içinde yer alıyor. Bugünü es geçiyorum; ama bir daha herhangi bir piçin elini kolunu sana sürmesine müsaade edersen seni mahvederim. Buna beline dolanan parmaklar da dâhil, bilmem hatırlatmama gerek var mı?"

Bende daha beter bir duygu karmaşasına sebep olan sözlerini bitirdikten sonra, kapıyı gürültüyle açıp beni çatı katında kanayan ellerim ve engel olamadığım gözyaşlarımla bir başıma bıraktı.

Bölüm 13

Hesaba Katılmayan Duygular

"Yarım kalmış nefeslerin birbirlerini özlemeleriyle doluydu yalnızlık.

İkinci bir şansa inanlarındı hayat.

Ve en çok da güzel sevenler hak ediyorlardı mutluluğu.

Kim bilir, belki de aşk bu kitabın içinde saklıydı bizim için...

Bilmem kaçıncı sayfanın, sondan kaçıncı paragrafında bekliyordu bizi."

Kim bilir belki de gerçekten öyleydi. Elimde tuttuğum bu kitabı bitirebilirsem belki de içimde anlam veremediğim bütün karmaşadan bir çırpıda kurtulabilirdim. Geceleri pembe rüyalarım kapkara kâbuslara bir daha dönmezdi ve bütün heybetiyle ruhumu oradan oraya savuran o korkutucu kara bulutları dağıtabilirdim benliğimden.

Yavaş yavaş kırdığım, yara bağlamaktan kupkuru kalmış kalbimin kabuklarına rağmen içimde bir yer hâlâ aşk istiyor; deli gibi sevilebilmeyi düşlüyordu. Anlaşılan beynimin küçük ama etkili bir parçası, birine bağlanıp ayaklarımın yerden kesilmesi için çabalıyordu. Üzerine her türlü kilidi atmaya çalışsam da, benliğimin ihanetine uğruyor gibiydim.

Ben her ne olursa olsun hayata küsemez, sevmekten vazgeçemezdim ki zaten. Yine de kilitli kapılarımdan içeriye sızmaya çalışan en özel insanı ayıklamak istiyordum kendimce. Ne olursa olsun yeniden âşık olacaktım elbette; ama yaşadıklarımı unutmamak için bir kenara notlar alıp, ona göre içeriyi kendi ellerimle doldurmam

gerekiyordu. Her ne olursa olsun bu benim elimde olan bir şey olmalıydı.

Arın ile en azından arkadaş olabileceğimizi düşünmüş olmam bile canımı yakıyordu. Arkadaş seçimi yaparken bile gerekli özeni göstermeyen ben, âşık olduğum adamı kendim seçecektim ha? İşte buna sadece gülünürdü.

Bu sefer yaşattığı tamamen farklıydı. Hissettiğim o tarifi kelimelerle bir türlü bağdaşmayan şey acı değildi. Nasıl bir ironidir ki bunu kabullenmiş olmak daha fazla canımı yakıyordu.

Ucu bucağı görünmeyen bir okyanusun tam ortasında gibiydim. Ne birkaç kulaç atıp kara görme umuduyla dolabiliyor, ne de kendimi tamamen bırakıp o engin maviliğin derinliğine ruhumu salabiliyordum. Çırpınmak bile zor geliyordu bedenime.

Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da kabullenmiştim artık, içimde kopan bu esrarengiz fırtınanın adını. Yaşadığım şey ilk günlerdeki gibi nefrete bulanmış acı değil de, hayal kırıklığının soğuk kolları arasında kalmış, paramparça olmuş güven duygusuydu.

Bu kadar saftı ruhum işte. Kaan ne kadar kirletmiş olsa da, yara bere içinde kalmış ruhumda çırpınan bir parça beyaz ışık huzmesi; kendisine yakın hissettiği ilk adama açmıştı, güven saçan zihnini. Üstelik bana bir kere bile sorma zahmetinde bulunmadan.

Evet, güvenmiştim Arın'a. Belki arkadaş olmayı başarabilir, birbirimizin kanayan yaralarını sarabiliriz diye düşünmüştüm. Sadece düşünmekle de kalmayıp içime yeşermeye bıraktığım bir umut ağacı fidelemiştim; ama köklerinden sökülüp etrafa fırlatılması geç olmamıştı. Tıpkı benim bedenimin, o çatıda, güvendiğim adam tarafından yerlere fırlatılmasının da geç olmaması gibi.

Kucağımdaki kitabı daha yeni elime almama rağmen, oturduğum yataktan kalktım ve onu özenle kapatıp raftaki yerine koydum. Şu an kitaplar bile ilgimi çekemi-

yordu. Bunu benim gibi hayattaki en büyük zevki kitap denizlerinde kulaç atmak olan bir insan söylüyorsa, tehlike çanlarının sesini kilometrelerce uzaktan duyabilirsiniz demekti.

Engel olamadığım zihnim, beni iki gün önce içinde savrulduğum engin dalgalara tekrar sürüklüyordu. Yatağa sırtüstü uzanıp gözlerimi sımsıkı kapattım ve ciğerlerimi uzun ve sık nefeslerle doldurmaya başladım. Normalde işe yarardı; ama son yaşanılan bu hatıra sanki yemin etmişçesine zihnimden bir türü çıkmıyordu.

İki gündür her an yaptığım gibi direnmenin gerçekten bir işe yaramayacağını fark edip, beyaz bayrağı tepeye çektim ve kendimi o günün hatıra girdabına bıraktım.

İçimde yavaşça büyüyen öfke tohumları güçlenebilmek için ihtiyaçları olan tek şeyi almaya çabalıyorlardı. Ne kadar uğraşsam da öfkeme yenik düşeceğimi biliyordum; ama inatla gözyaşlarımın damlamaması için dişlerimi sıkıyordum.

Sadece üç dakika sürmüştü bu nedensiz savaşım. Ne kasılan çenem, ne de dişlediğim dizlerim ağlamamın önüne geçebilmişti. Pes edeceğimi anladığım zaman, kafamı göğsümle birleştirdiğim dizlerime gömdüm ve ilk damlayı, düşmenin etkisiyle betona sürtünen kot pantolonumda oluşan ince kesiklerin arasından tenime ulaştırdım.

Sadece saniyeler sonra hıçkırıklarımı tamamen sert esen rüzgâra karıştırmış, titremelerimi de doğru orantılı olarak soğuk havayla bütünleştirmiştim. Çatıda olmam yüzünden kimsenin beni bulamayacağını düşünüyordum galiba. Hatta emindim. Arın yakalanma ihtimaline karşı beni buraya getirmezdi zaten, demek ki uğrak bir yer değildi öğrenciler için.

Belki gerçekten bunun verdiği rahatlıktı, belki de içimde kopan fırtınanın farklı olduğunu bilmemin vermiş olduğu bir ağırlıktı, kendimi bu derece hırpalamama sebep olan şey. Ruhuma batan kendi pis tırnakla-

rımdı. Ben güvenmiştim ona! Benim suçumdu bu halde olmak.

Avuç içlerimde kendisine ince bir yol bellemiş, kurumuş kana aldırmadan çantamdan telefonumu çıkardım ve saate baktım. Bir buçuk saattir burada oyalanıyordum demek ki. Yarım saate, Gülce dersten çıkmadan, gitmem lazımdı buradan. Ortalığı karıştıracağını bilmek daha da huzursuz ediyordu beni. Adam gibi düşünebilmem, beynime yararlı birkaç oksijen tanesi gönderebilmem için, ilk önce yalnız kalmam gerekiyordu.

Derince bir nefes alıp, baş dönmemi umursamadan ayağa kalktım. Demin sırtımı yasladığım duvara ellerimi koyup, dönen beynimin az da olsa kendisine gelmesini bekledim. Zorla bacaklarımın üzerinde durarak ağır demir kapıyı ancak üçüncü denememde açtım. Koşar adım merdivenlerden kendimi aşağı attım ve ana kapıya doğru ilerlemeye başladım. Binadan çıkınca her şey daha kolay olacaktı kesinlikle. Etrafta bir sürü göz, tuhaf bir şekilde beni incelese de aldırış etmedim. Gülce'nin veya Deniz'in görmemesiydi şimdilik önemli olan, diğerleri tam anlamıyla kapı önündeki çöp torbalarıydı gözümde.

Bedenimi tekrar sert rüzgâra teslim edince; tek bildiğim çıkış yolu olan otopark tarafını dolandım ve kendimi sokak başında bekleyen taksilerden birine attım. Peki, şimdi ne yapacaktım? Bir tarafım onu tamamen hayatımdan çıkarmak istiyorken, buna inat diğer tarafım aldığı her nefesi burnundan getirebilmek için kene misali ona yapışmak için çırpınıyordu.

Bütün bu zararları yanına kâr mı kalacaktı? Nasıl yapacağımı bilmesem de deli gibi canını yakmak istiyordum. Farkında bile olmadan içimde ona karşı büyüyen güven duygusunu ne akla hizmet yerle bir edebilirdi?

Önce kendi evime, aileme gitmeyi düşünsem de; Arın'ın kapıya dayanıp ailemin önünde bana zarar vermesi ihtimalini düşünerek, sabah çıktığım o eve geri

dönmek zorunda olduğumu idrak ettim. Ne ellerini omuzlarımdan hiç çekmeyen babamın, ne de her ne yaşamış olursak olalım kalbimdeki yeri hiç değişmeyecek olan annemin güçsüzlüğüme tanık olmalarına katlanamazdım.

Taksi verdiğim adrese ulaşmak için yola koyulduğunda, aldığım kararla gözlerim tekrar yaş biriktirmeye başladı. Hayır, bu sefer boyun eğmeyecektim ve kendime engel olabildiğim kadar zayıflığımın önünde barikat kurmaya çabalayacaktım. Bundan sonra daha rahat nefes alıp vermek istiyorsam buna mecburdum. Arın'a güvenmek aptallıktı ve ben bunu ciddi anlamda kanıtlamıştım.

Ellerimin kanı üzerlerinde kurumuştu; ama sadece birkaç saat önce olanları unutmamak için çantamdaki ıslak mendille silme gereği duymamıştım. Çünkü ben sevmeyi bilen bir insandım, dolayısıyla affetmek en büyük zayıflığımdı. Zarar gören bedenim canlı bir kanıt olarak gözlerimin önünde durmalıymış gibi geliyordu.

Özyazarlar'ın görünürde iki katlı; ama kendi içinde zemin katında bir kitap dünyası barındıran ve hiç çıkmasam da çatı katının da bulunduğuna emin olduğum, evlerinin önüne gelince taksiden inip buraya geldiğim ilk günlerde de yaptığım gibi, bahçenin yolla ayrılmasını sağlayan büyük demir kapının önünde şansıma bir kez daha seslice küfrettim.

Arın'ın ne zaman geleceğini kestiremediğimden daha fazla oyalanmadan hızlı adımlarla eve yürüdüm ve anahtarım olmadığı için zile basmak zorunda kaldım. Ben stresten ayak topuğumla yeri delmeden Ayşegül abla kapıya açabilmişti çok şükür.

Artık nasıl bir haldeysem, kadının gözleri beni adam gibi iki saniye incelemeden çığlığı bastı ve İrem Hanım'a seslendi. Her ne kadar bu gereksiz ilgiye gözlerimi devirmek istesem de kendimi tutabilmiştim. İrem Hanım elimdeki yaralara dikkat ederek kolumdan tutup beni

salona sürükledi. Pansuman gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu; ama beyin hücrelerim sanki işsiz kalmışlar gibi kepenklerini kapatmış, karşı taraftan gelen hiçbir sesle uğraşmıyorlardı.

Ellerime pansuman yapmak isteyen İrem Hanım'ı görmezden gelmeye devam ederek, merdivenleri tırmanmaya başladım. Odaya çıktığımda önceliğim kafamı toplamak ve şu andan itibaren ne yapacağıma karar vermek olmuştu.

En başta bu odada onunla uyumak istemiyordum. Bunun onun için fazla kötü olduğunu biliyordum; ama illa biriyle uyuması gerekiyorsa, ben yokken yaptığı gibi annesiyle ya da kardeşleriyle de uyuyabilirdi. Gözüm duvardaki ahşap saate iliştiğinde, okuldan çıkalı iki saat geçmiş olduğunu gördüm. Bu da demek oluyordu ki her an gelebilirdi ve her ne halt edeceksem bir an önce yapmalıydım.

Koşar adım giysi dolabının önüne geçtim ve iki çift temiz iç çamaşırı ve pijama takımı aldım. Koltuğun kenarına fırlattığım şarj aletini de son dakika fark etmemle avucumun içine aldım ve koşar adım merdivenlerden aşağı indim.

Başımda ne olduğunu anlamak için sürekli konuşan iki kadının da ağzımdan tek parça söz alamamasını sağlayıp, kendimi salonun çıkışına uzanan dar koridordaki yan yana dizilmiş misafir odalarından birine attım. Kilidi de çevirdim mi geriye sadece Arın'ı beklemek kalıyordu.

Şimdilik kolay gibi görünse de akşama evde kopacak kıyameti hayal edebiliyordum. Arın geldiği zaman beni buradan çıkarmak için elinden geleni yapacaktı; ama bu sefer savaş baltalarını bileyen beynim asla alt edilmeme izin vermeyecekti. Çünkü artık bedenimle işbirliği içindeydiler ve benim ne düşündüğümle ilgilenmeyip yapılması gerekeni yapmakta fazlasıyla ısrarcıydılar.

Çevirdiğim anahtarı kilidin üzerinde tutmanın; kapının, kilide uyacak başka bir anahtarla açılmaması için daha mantıklı olacağını düşünüp yerinden çıkarmadım ve kapıya sırtımı dönüp içinde bulunduğum odayı incelemeye başladım.

Leylak rengi odanın tam ortasına, beyaz çift kişilik bir yatak yerleştirilmişti ve cam kenarına da yine beyaz bir komodin konulmuştu. Zemini süsleyen açık renk parkelerin üstüne leylak rengi ince ve küçük bir halı atılmıştı. Boydan boya bir duvarı kaplayan pencereler ise tülle kapatmaya gerek görülmemiş beyaz, kalın ve hafifçe simli perdelerle ışıldatılmıştı. Yatağın tam karşısındaki duvarda fazla geniş olmayan bir kitaplık ve çalışma masası vardı. Diğer mobilyalar gibi onlar da beyazdı.

Misafir odası diye girdiğim yer, gözüme tam anlamıyla bir genç kız odası olarak görünmeye başlamıştı; ama evdeki bu odaya sahip olabilecek tek kız olan İpek'in de üst katta kaldığını biliyordum. Çalışma masasına ve kitaplığa yerleştirilmiş birkaç fotoğraf gördüm ve bacaklarımı oraya yönlendirdim. Çerçevelerden birini elime aldım ve Mert ile Melis'in gülümseyen yüzleriyle karşılaştım.

Diğer fotoğraflar da Arın, Aras, Melis, İpek ve Mert'ten oluşuyordu. Büyük ihtimalle bu oda Melis'e aitti. Neyse ki hafta sonuna kadar rahat bir şekilde buranın sefasını sürebilecektim. Kitaplığın yan tarafından bana göz kırpan beyaz banyo kapısına aldırış etmeyip, üstünde kurumuş kan pıhtıları bulunan ellerimle yatağa tırmandım ve uyuyamayacağımı bilmeme rağmen gereksiz bir ümitle gözlerimi kapattım.

Aradan beş dakika geçmeden salondaki hareketlilik kulaklarıma ilişti. Ardından nerede olduğumu soran Arın'ın sesi de gecikmeyince, içimde hızla büyüyen *'şimdi ne olacak?'* endişesine yenik düşerek yattığım yerden doğruldum ve kapıya ilerledim. Sağ yüzük parmağımın

tırnağını istemsizce kemirmeye başlayıp, bir yanda da konuşulanlara kulak kesiliyordum.

"Ne demek eli kolu kan içindeydi? Anne deli etme beni, nerede bu kız?"

Arın'ın gürleyen sesinden birkaç saniye sonra, ayak sesleri hızlı bir şekilde yaklaşmaya başlaymca; kendimi kapıdan hemen uzaklaştırdım. Nefes almaya bile korkar durumdaydım. Bacaklarım hafiften titremeye başlarken, kapı kolu aşağı yukarı oynadı; ama kilit sayesinde açılmadı. Arın'ın sessizce küfrettiğini işittim. *Cidden buraya gelip kilitlenmemiş bir kapıyla karşılaşmayı mı umuyordu?*

"Aç şu kapıyı!" diye emretti kendince. Yüzünü göremesem de, kasılan çenesini ve sinirle çattığı kaşlarını hayal edebiliyordum. Konuşmak için bedenimde henüz birikmiş bir güç bulamadığımdan susmakla yetindim. Kapıya geçirdiği yumrukla bacaklarım istemsiz biraz daha geriledi.

"Aç şu siktiğimin kapısını Derin!" *Konuşmayı kesip defolup gidemez miydi sadece?*

Ağır bir nefes alıp, sıkışan göğüs kafesime aldırmadan birbirine girmiş düşünce girdabımın arasından sesime ulaştım ve güçlü çıkması için kendimi kastım.

"Defol git Arın."

Sesimi duyunca daha da artan yumruk darbelerine, kapının daha ne kadar dayanabileceğini düşünmeye başladım. Ya ömrümün sonuna kadar burada kalacak ya da kapıyı açıp Arın'ın beni bu sefer cidden öldürmesine tanık olacaktım. Sanki ortadaki büyük suçu ben işlemişim gibi davranması yetmiyordu, düşüncelerime sızıp öyle hissetmemi de sağlıyordu lanet olası adam. Asıl sorunumuz onun bana uyguladığı şiddetti; ama şu an en büyük problem benim ondan kaçıp, kendimi bu odaya kilitlememmiş gibi davranıyordu. Arın'ın beyninin nasıl çalıştığını çözmek, sıradan zekâsı olan benim ne haddimeydi ki?

"Sıçacağım inadına şimdi Derin! Üstünde kuruyan kanların hesabını verdikten sonra tekrar girersin şu sıktığım odaya!"

Ne? Üstümde kuruyan kanın hesabı mı? Bu adam benimle kafa mı buluyordu!

Kilidi açmadan yaralı elimle kapıya bir yumruk attım. Sinir, damarlarımda kaynayarak ilerliyordu. Arın'ın, ne olduğunu bilmiyorum ayaklarına yatması da kaynayan kazanın altına odun atmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Ne mi oldu pislik herif? O sürtükle fazla takılmak beyin hücrelerini emdi sanırım, ne olduğunu hatırlamadığına göre!"

"Seni yere itmem mi yani? Bu kadar basit bir şey annemin anlattığı o kanı açıklamıyor maalesef! Yine kendine zarar vermeye kalktıysan seni mahvederim geri zekâlı!"

Kendime zarar vermek mi? Gerçekten bunu mu yaptığımı sanmıştı? *Ah, kendini biraz fazla önemsiyorsun Özyazar piçi!*

Daha bana nasıl zarar verdiğinin bile bilincinde olmayan bir adamla uğraşıyordum ve kendisi beni saatler önce yerle bir edip şimdi kibarca kendime zarar vermemem, normalde ise bileklerimi kesme eylemine girmemem için beni uyarıyordu.

Bu nasıl bir dengesizlikti böyle? Bir insanın ne yapmak istediğini bilmesi bu kadar mı zordu? Ya sahip çıkacaktı ya da sırtını dönecekti. Bu kadar kolaydı işte; ama Arın Emre Özyazar tam anlamıyla bir bilinmezlikti ve ben ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu çözemeyecektim. Bunun bilincinde olmak kafamdaki soru işaretlerini daha da arttırıyordu ne yazık ki.

"Konuşsana Derin! Sinirlerimi zorlama benim, ne yaptın kendine?"

"Siktir git Arın."

Kapıya yumruk indirdiği eli, kısa bir an durdu. Tepkisi normaldi çünkü fazla durağan çıkan sesim, beni bile şaşırtmıştı.

Arın'dan bir tepki gelmeden başka bir ses işittim. "Yürü!" Aras kardeşini kapının önünden çekmeye çalışıyordu sanırım. Ya tam zamanında gelmişti, ya da zaten oradaydı; ama kendime zarar verip vermediğimi duymak istemişti. Beynim o kadar Arın'a odaklıydı ki, kapının ardında başka birinin olduğunu fark edememiştim. Duvarın diğer tarafındaki sessizliği uzaklaşan ayak sesleri bozdu. Kabul etmeliyim ki afallamıştım; çünkü Arın'ın bu kadar çabuk pes etmesini kesinlikle beklemiyordum.

Nefes alışverişlerim normale dönünce, daha fazla pisliğimle inatlaşamayarak banyoya ilerledim. Suyun canımı yakacak olması umurumda değildi, aksine nedensizce o acıyı hissetmek ve Arın hakkında beynimde oluşmaya başlayan *'beni düşünüyor'* adlı baloncuğa sivri tırnaklarımı geçirmek istiyordum.

Ellerimin ve diz kapaklarımın acısına inat duştan çıktım ve temiz çamaşırlarımı üzerime geçirip, bana göz kırpan bembeyaz yatağa kendimi bıraktım. Düşüncelerim beynimin içinde oradan oraya sürüklenirken, uykunun beni sarmak için hazırda bekleyen sakin kollarına sımsıkı sarıldım.

Kapıya vurulan tok seslerle yerimden sıçradım. Benim gibi uykusu ağır bir insan bile uyandıysa, ev ahalisi çoktan kalkmış olmalıydı. Terden sırılsıklam olmuş bedenim, yorganı üzerimden atınca titrememe neden oldu. Kapıdakinin kim olduğunu sormama gerek yoktu. Daha güneş doğmadan, beni kapı yumruklayarak uyandıran Arın'dan başka kim olabilirdi ki?

"Saatten haberin var mı?" diye söylendim kapıya doğru ilerlerken. Aldığım cevap gür bir kahkaha oldu; ama çoğu şeyin cevabını havada sallanarak dağılan o mucizevî tını verdi. Karşımda sarhoş bir Özyazar vardı.

Kapının ardından sesler gelince, sırtını duvara yaslayıp yere kaydığını fark ettim. Gözümün önünde bacaklarını uzatmış, sırtını soğuk zemine yaslamış, elleri iki yanına düşmüş sarhoş bir beden canlandı hemen. Belki tek bacağını kırmış ve bir kolunu kırılmış dizine yaslamış da olabilirdi. Şimdiye kadar hiç sarhoş bir Özyazar görmemiştim işin doğrusu.

"Dördü on sekiz geçiyor. Doğru görememiş de olabilirim tabii."

"Git uyu Arın."

İç çekerek cevap verdi. "Sorun da tam olarak bu işte ve bunu sen de biliyorsun. Yine de beni oraya almayacaksın, değil mi?"

Engin denizlere açılmış yelkenlerim fora etmek için bağrışmaya başladı. Biraz daha bu ses tonuyla konuşmaya devam ederse, o kilidi çevirecek ve kollarımı beline dayayıp başımı göğsüne yaslayacaktım.

"Annene git."

"Nasıl bağışıklık yaptığının farkında bile değilsin herhalde."

Bu ne demekti şimdi? Çocuk gibi senden başkasıyla uyuyamam mı demeye çalışıyordu? Daha da garibi, bu cevabı nasıl olur da benim hoşuma giderdi? Bu adama karşı daha ne kadar yumuşayabilirdim acaba, merak ediyordum. Yaptığı her şeyi sineye çekmeye çalışan bir tarafım vardı ve beynim onu yok etmek için dörtnala peşinden koşturmaya başladı.

Bu kadar çabuk pes etmek yok Derin Hanım!

"Derin, aç artık şu kapıyı. Sadece uyardım seni, bu tepki çok fazla."

Sanki bana değil de kendi kendine mırıldanır gibi bir hali vardı. Ne olursa olsun, yaptığı hiçbir şeyden pişman olmayan bir adamla muhatap oluyordum. Sorsan kendini haklı çıkarmak için, ağzımı açık bırakacak bir sürü sebep sıralar ve benim saçlarımı çekiştirip sinirden kendimden geçmemi sağlardı.

Yavaşça yerinden kalktı ve kapı kolunu iki üç kere çevirdi, sanki açılacakmış gibi. "Sabah tanımadığın bir adama sarkıntı olduğunun farkına nasıl varamıyorsun?"

Kanın beynime sıçramasına engel olamadım. Hücrelerim çalkantıya geçmiş, bana yaptığı benzetmeyi idrak etmeye çabalıyordu. Kafamın içinde dolanan, elinde üç dişli çatalımsı kırmızı bir madde tutan şeytan figürüne uyup, şu an kapıyı açmak ve suratına en okkalısından bir tane patlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Sakin olmak fazlasıyla zordu.

"Ne dedin? Hah! Sarkıntı dediğin, elini kolunu senin olmadık yerlerinde gezdiren o aptal sürtüğündür!"

"Beni Buse kaşarından kıskandığına inanamıyorum."

"Buna kıskanmak diyorsan cidden beyinsizin tekisin Özyazar! Ayrıca senin o arkadaşın sabah bana sarkmasaydı, tanımadığım bir adamın yanına gitmezdim!"

Anında kapıya indirdiği yumruk yerimden sıçramama sebep oldu. Bir anda celallenip böyle bir tepki alınca, saniyeler içinde kabuğuma çekilmem de ayrı bir ironiydi. *Bravo bana!*

"O piç sana sarktığı halde, ne bok yemeye yaptın bunu kızım o zaman! Delirtmeye mi çabalıyorsun sen beni!"

"Uyuyorum ben, ne halin varsa gör beyinsiz!"

Ne ara sindiğimi hatırlamadığım kapı ağzından kalktım ve yatağa doğru ilerledim. Bu dakikadan sonra uyku bana pek uğrayacak gibi görünmese de, yorganı boğazıma kadar çektim ve Arın'dan gelecek karşı saldırıyı beklemeye başladım. Şimdiye kadar milyon defa o kapıyı kırması gerekirdi; ama yapmamıştı. Bu da onun dengesiz çalışan beyninin ayarsız hareketlerinden biriydi işte.

"Koray'ı tanısaydın, nefes aldığı ortamda bile olmak istemezdin ufaklık. Bu aptal inadının niye olduğunu kavrayamıyorum."

Cevap vermedim. Uyuduğumu sanırsa belki pes edip giderdi, değil mi? Saçma düşünceme sessizce gülüp gözlerimi devirdim. Hadi ama, Arın'dan bahsediyorduk burada! İstediğini almadan hiçbir yere gitmeyecekti; ama bilmediği şey bu sefer pes eden taraf ben olmayacaktım. Gözlerim o soğuk kahverengilerle buluşmadığı takdirde ona kafa tutmak çok daha kolaydı.

"Gerçekten uyudun mu baş belası?"

Sinirlenmediği zamanlarda, adımı kullanmamak gibi bir yemin etmişti herhalde, yoksa bu saçma sapan lakaplarının başka bir açıklaması olamazdı. Ben sinirlenirken adını anmak bile istemezken, o tam tersi ateş püsküren ejderhaya dönüştüğünde, adımı ağzından düşürmüyordu.

"Kaldıramıyorum artık bakarkör, böyle olmaması gerekiyordu. Ben bunu hiç hesaba katmamıştım." Ben sessizliğimi korurken, o sıkıntılı bir nefesi dışarı saldı ve büyük ihtimalle uyuduğumu düşündüğünden, ondan ilk defa duyduğum bu güçsüz ses tonuyla, konuşmaya devam etti.

"Buz tutturduğum ateşimi körüklemeye çabalıyorsun ve lanet olsun ki kalbimin soğukluğunu yavaşça erittiğini hissedebiliyorum. Böyle olmayacaktı. Ben Kaan itine işkence etmek için seni kullanacaktım; ama sen bu aptal saflığınla kanıma karışmaya başladın. Ateşime barutla yaklaşıyorsun Derin; ama farkında bile değilsin. İkimizi de mahvedeceksin!"

Duyduklarıma anlam yüklemeye çabalayan beynime ayak uydurmuş kalbim, yerinde durmazken ben nefesimi tutmuş sarhoş Özyazar'ın dudaklarından dökülen kelimelere odaklanmıştım.

Ateşime barutla yaklaşıyorsun.

Büyük bir kazanda pişmeye bırakılmış çorba gibi kaynayan beynim, bir sürü teoriyi şimdiden üretmiş ve pis bir sırıtışla gözlerini üzerime dikmişti. Hayır, aklı tam anlamıyla yerinde olmayan birinin laflarıyla, aptalca düşüncelere kapılmayacaktım.

Ne kadar elimin tersiyle içimde fokurdayan baloncukları kenara itmeye çabalasam da, Arın'ın ağzından dökülen her kelime paha biçemediğim bir değerle beynimin içini sömürüyordu.

İkimizi de mahvedeceksin.

Neydi bu şimdi? Neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki? Neden söylediği her şeyi, aklım sahiplenircesine kucaklamak zorundaydı? Bu adamın benim gözümdeki yerini sorgulamam mı gerekiyordu? *Tabii ki hayır! Kim olduğunu unutmak mümkün değildi maalesef.*

"Günlerdir öpüşmüyoruz mavi göz, bu kapıyı açtığın an bunun hıncını çok pis alacağım haberin olsun!"

Düşüncelerimden bir müddet de olsa uzaklaşmamı sağlayan bu cümleye, sadece gözlerimi devirmekle yetindim. Gerçekten sadece saniyeler önce, benden etkilenmeye başladığını düşündüğüm bir tarafım olamazdı, değil mi? Adamın tek derdi üç kuruşluk uçkuruydu!

Aradan geçen birkaç dakika boyunca ses gelmeyince sızmış olduğunu düşündüm ve zor da olsa aklımdaki tilkilere tekmeyi basıp, uykunun kucağına oturmak için yastığıma iyice sarıldım.

Kapının sakin bir şekilde tıklatılması ve adımın yumuşak bir tınıyla kulağıma dolması sayesinde gözlerimi yüzümde hafif bir gülümsemeyle araladım. Ne yazık ki bu ses düşündüğüm gibi anneme ait değildi. Bu biraz hüzünlenmemi sağlasa da yerimden kalkmadan yatağın içinde kapıya doğru döndüm.

"Efendim Ayşegül abla?"

"Kızım hadi aç kapıyı. Kahvaltı hazırladım mutfağa gel de çay içelim beraber." Benden ses çıkmayınca ekledi. "Arın da yok. Okula gitti, gelmez daha. Doyur karnını da sonra yine geri dönersin güzel kızım."

Ne kadar istemesem de midem ve beynim arasında başlayan hücre savaşını, düşünmekten bezmiş aklım yerine açlık hissim kazandı ve tam anlamıyla sürüklenerek kilide uzandım. Saatlerdir ağzımdan tek lokma geçme-

mişti ve kusacağımı bilmeme rağmen peynire bile hayır diyemeyecek durumdaydım.

"Arın yok değil mi, bana oyun oynamıyorsun Ayşegül abla?"

"Açsana kızım şu kapıyı. Kendini buraya kilitlediğine göre, yine hak etmiş belli eşek herif."

Eşek herif. İşte bunu sevdim.

Kapıyı açıp karşımdaki kadına yorgun bir gülümseme gönderdim ve elimi yüzümü yıkayıp mutfağa geçtim. Bir tek kuş sütünün eksik olduğu sofraya bakarken, dilimi iştahla dudaklarımda gezdirmekten kendimi alıkoyamamıştım.

Masanın etrafındaki sandalyelerden birinde İrem Hanım oturuyordu. "Günaydın," diyerek karşısındaki sandalyeye yerleştim ve bu anı bekleyen Ayşegül abla hemen çayı önüme koydu. O yanımdaki sandalyeye kurulurken, ben de köşedeki saate baktım. 13:15. Vay canına, ne kadar çok uyumuştum böyle.

Nefes bile almadan yaptığım kahvaltı sonrası, midemde oluşan tokluk hissi suratımdaki aptal gülümsemeyi ikiye katladı. İşte ben böyle küçük şeylerle bile mutlu olabilen bir yaratıktım; ama gelin görün ki kafamı ütüleyen bir sürü sorun vardı.

Sadece çaylarını yudumlarken beni izleyen iki kadın da, ne olduğuna dair tek soru yöneltmemişti bana. Adım gibi biliyordum ki kimsenin hiçbir şeyden haberi yoktu. Arın bunun dedikodusunu yapacak türde bir adam değildi zaten.

İrem Hanım uzanıp masanın üstündeki elimi avucunun içine aldı ve yer yer kabuk bağlamaya başlamış ufak çizikleri inceledi.

"İltihap kapabilirler Derin, en azından krem sürmeme izin ver."

Elimi yavaşça parmaklarından kurtarıp gülümsedim. "Gerek yok gerçekten, sadece oynatınca hafif sızlıyorlar, o kadar."

Israr etse de bir şey fark etmeyeceğini bildiğinden daha fazla üstelemedi sanırım ve eli yarım kalan çay bardağına gitti. Ben de izin isteyip mutfaktan ayrıldım.

Melis'in olduğuna kanaat getirdiğim odaya tekrar girdim ve unutmadan kilidi çevirdim. Ne yapacağımı bilmez halde gözlerimi etrafta gezdirdim; ama canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Arın'ın bu sinirle nasıl okula gittiğini düşünmeden edemiyordum. Nasıl bu kadar çabuk pes ettiğini demek istemiştim sanırım. *Çokbilmiş iç sesim her şeye o koca burnunu sokmak zorunda mıydı?*

Komodinin üzerinde duran şarjı bitmiş telefonuma gözüm kayınca, büyük bir ikilem beynimi kemirmeye başladı. Ya şarja takıp başta Deniz olmak üzere arayan herkese laf yetiştirecektim, ya da boş verip şarj etmeye bile yeltenmeyecektim. Tabii ikinci şık kendi içinde hoş olmayan bir sonuca varıyordu. *Deniz bu evi basardı.*

Verdiğim karara oflayarak şarj aletini fırlattığım yerden aldım ve bir ucunu prize, bir ucunu da telefonun girişine taktım. İflas etmiş batarya enerji yüklemesinden şaha kalkıp telefon ekranını anında aydınlattı. Dudağımı dişlememe engel olamayarak pin kodunu girdim ve ekranda beliren Deniz'in gülen yüzüne dil çıkardım. Benden başka hangi geri zekâlı ikiz kardeşine bu kadar düşkün olurdu ki?

Telefon gelen mesajlarla kasılmaya başlayınca, vücudum da eşdeğer bir şekilde ona ayak uydurdu. *On sekiz cevapsız arama. On bir kısa mesaj. Harika!*

Aramaların yarısından çoğu Gülce'ye aitti. Tabii kıza haber vermeden ortadan kaybolmuştum resmen, normaldi bu. İki tanesi Deniz'den, bir tanesi de Demir'dendi. Kalan dördü ise Arın'dandı.

Çağrıları es geçip mesajlara girdim. Deniz ona trip attığımı düşünüp, bunu burnumdan getireceğine dair tehdit dolu birkaç mesaj atmıştı ve bunu aynı şekilde Gülce'nin mesajları takip etmişti. Doğruyu söylemek

gerekirse Deniz'in elinden her şekilde kurtulurdum; ama Gülce beni lime lime edecekti.

Merak eden tekrar döner düşüncesiyle telefonu komodinin üzerine geri bıraktım ve yatağa uzandım. Bu ara yaptığım en büyük aktiviteyi yapacaktım yine. Uyumak.

Tam dalacağım sırada biri kapının kolunu aşağı yukarı oynattı. Bunu yapmaktan hiç vazgeçmeyecek miydi acaba? Kilitli olduğunu neden bir türlü idrak edemiyordu bu adam?

"İnadına sıçayım!"

Elimde olmadan, kendi kendine söylendiği bu küfre kıkırdadım. Daha erken değil miydi, ne işi vardı bu adamın evde?

"Ne istiyorsun?"

"Şu lanet kapıyı açmanı tabii ki! Bir de soruyor musun cidden?"

"Defol Arın."

"Beni sinir etmek sana büyük bir zevk veriyor olmalı baş belası, yoksa bunun başka bir açıklaması olamaz."

Elimi saçlarımın arasından geçirip oflayarak yataktan çıktım. Kapıya doğru ilerlerken bıkkınlıkla, "Ne istiyorsun?" diye sorumu yineledim.

"Kaan okula gelmiş bugün. Ben biraz daha dişini sıkar sanıyordum; ama etraftan evliliği sakladığımı fark etmiş olmalı ki, bu kadar çabuk damladı zeki piç."

Geç bile kalmıştı bana kalırsa. Ben Kaan'ı okula adım attığım ilk dakikalarda bekliyordum. Nasıl olsa mezun olduğu okulda eğitimime devam ediyordum, bunu duymuş olmak zor değildi onun için. Yavaş hareketlerle beynimi dolduran sorular ruhumu boğmaya başlamışlardı bile.

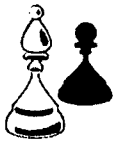
"Merak etme bir şey olmamış. Deniz bunu görür görmez dışarı postalamış, binanın içine bile girmesine izin vermemiş. Kabul etmem lazım, küçük beyinli kardeşin arada işe yarıyor."

Ne kadar 'sensin küçük beyinli' diye cırlayıp onunla çocukça bir kavgaya girişmek istesem de, kendimi dizginledim ve beynimin iplerini tehlikeli de olsa ellerime aldım.

"Yine gelecek biliyorsun bakarkör ve sen dudaklarını kemirmeden ona yalan söylemeyi öğrenmek zorundasın. Ha, bir de eninde sonunda bu kapıyı açacaksın. İçeride kilitli kaldığın her saniyenin hesabını kesmek için sabırsızlıkla seni bekliyorum güzelim."

Pardon. Güzelim?

Ritmi bozulan kalp atışlarım, Arın'ın uzaklaşan ayak seslerine karıştı ve bedenim nedensizce her tarafından ateş saçmaya başladı. Neden bu kadar dengemi bozmuştu ki, beynime sinyaller gönderen bu üç heceli kelime? Oysa ilk defa söylediği bir şey değildi. Niye şimdi etkiliyordu?

Kapının tıklatılmasıyla geçen günlerin hatıraları, toz bulutlarına dönüşüp oradan oraya uçuştu ve yatağa uzanıp gözlerini tavana diken bedenimi zorlayarak yerimde doğruldum. Kim olduğunu sormadım; çünkü Ayşegül abla dün de aynı saatte gelip Arın'ın çıktığını haber vermişti. Üstelik bu tıklatma sesiydi, kapıyı yumruklama değil. Arın Emre Özyazar'ın tarzına aykırı bir durumdu kısacası.

Açılan kapıyla yanılmamış olduğumu fark ettim ve bana kocaman bir gülümseme bahşeden kadına elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım. Salona geçtiğimizde kahvaltı masasının bu sefer mutfağa değil de, büyük yemek masasına hazırlanmış olduğunu gördüm.

"Kahvaltımızı beraber yapalım dedik kızım." Suratında kocaman bir gülümsemeyle bana bakan İrem Hanım'a aynı şekilde karşılık verip masadaki yerime

geçtim. Beni bekleyen iki kadın da sandalyelerindeki yerlerini alınca karnımdan gelen zil seslerini daha fazla hiçe sayamayarak, büyük bir açgözlülükle önümdeki tabağı ağzına kadar doldurdum.

"Daha ne kadar sürecek bu inadın kızım, kendine zarar veriyorsun böyle."

Oğlunuzun aklı başına gelene kadar İrem Hanım, demeyi ne kadar çok istesem de dudaklarımdan dökülenler bambaşka kelimeler oldu.

"Bu seferki çok yıprattı... Ben oğlunuzdan bunun bir daha tekrarlanmayacağına dair söz almıştım."

Elindeki çay bardağını yavaşça masadaki yerine bıraktı ve üzgün olduğunu bütün samimiyetiyle bana sunan gözlerini üzerime dikti. "Hak etmediğini söylemiyorum Derin, ben sadece-"

"Sadece oğlunuzun iyi olmasını istiyorsunuz, bunu anlayabiliyorum İrem Hanım. Merak etmeyin, bu konuda size kızamam ki yapmıyorum da; ama lütfen siz de biraz beni anlamaya çabalayın."

İrem Hanım bana cevap vermek için ağzını açmıştı ki Okan Bey'in gür sesinden ismi döküldü. Ben bu adamın bu saatte evdeki işini sorgularken, kadın yerinden kalkıp kocasının yanına gitti ve iki gecedir uyuduğum odanın sol çaprazında kalan çalışma odasına girdiler.

Ayşegül ablanın huzursuzca yerinde kıpırdamasına aldırış etmeden, bütün dikkatimi önümde duran tabağa verdim ve ağzıma bir yeşil zeytin attım. Ben ağzımdaki zeytinin çekirdeğini kemirmeye başlamışken evin içini bağrışmalar sardı. İrem Hanım'ın sesi iki katlı bu koca evde yankı yapıyordu.

"Ne o orospun, ne de egoların umurumda bile değil lanet herif! O piç bu eve adım atamaz!"

Zeytin çekirdeği boğazıma kaçmadan engel oldum ve her ihtimale karşı ağzımdaki çocukça oyuna son verip çekirdeği çıkardım. Ne konuşulduğu hakkında bil-

gim olmamasına rağmen, kafamda ufak çaplı bir senaryo oluşmaya başlamıştı. *İğrenç bir senaryo...*

Gürültüyle kapanan bir kapı işittiğimde, kafamı hemen önümdeki tabağa gömdüm ve bütün dikkatimi sanki ona vermişim gibi bir izlenim yaratmaya çabaladım. Okan Bey yanımdan geçerken hızını yavaşlattı ve üzerime dikilen korkutucu bakışlarını hissettim.

"Kendisiyle uğraştığım yetmiyor, bir de oyuncaklarını doyuruyoruz şımarık küçük beyin."

Yediğim her lokma geri çıkmak için tepinirken, ellerim buz kesti ve sımsıkı tuttuğum çatal gevşeyen elimden kayıp gürültüyle yere düştü. Verdiğim tepki yüzünden kendi kendime kızıp gözlerimi sımsıkı kapattım ve karşılaştığım bu aşağılayıcı durum için hazıra geçen gözyaşlarıma, sakin olmalarının sinyallerini gönderdim. Şimdi hiç sırası değildi.

"Benimle uğraştığın falan yok baba, ikimiz de sorunlarımı tek başıma hallettiğimi biliyoruz. Ayrıca bana olan sinirini bir daha ondan çıkarmaya çalışma, açmadığım ağzım biriktirdikleriyle cehennemin olur."

Arın'ın sesini duymam kasılmış bütün bedenimin gevşemesini sağladı. Şu an tek istediğim küçük bir kız çocuğu gibi ona sığınmak, arkasına geçip elimi tutmasını istemekti. Sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Buz kesmiş vücuduma beynim de eşlik ediyordu. Hareket edip de kafamı gözlerimi diktiğim tabaktan ayırmak, o kadar zor bir işlevmiş gibi geliyordu ki bünyeme.

Sadece saniyeler sonra Aras'ın arkadan "Baba!" diyen ikazını işittim. Ben ne yapacağımı bilmez halde masada oturmaya devam ederken, İrem Hanım'ın şeker esanslı parfümü odaya yayıldı ve burada olduğunun sinyallerini verdi.

"İyi ki geldiniz çocuklar, babanızın da sizinle görüşmek istediği bir konu vardı."

Okan Bey ne kadar karısını uyarmaya çalışsa da, İrem Hanım'ın oğullarını salondaki koltuklara yerleştirip aile

toplantısı yapacaklarını bildirmesine engel olamadı. Fazlalık olduğum beynimin ücra köşelerinden görüş açıma girdiğinde, sessizce yerimden kalktım ve kendime zindan ettiğim odaya doğru ilerlemeye başladım.

"Derin." İrem Hanım'ın çağrısıyla istemeyerek de olsa kafamı o tarafa çevirmek zorunda kaldım. "Aile toplantısı dedim değil mi, nereye gittiğini sanıyorsun? Otur şuraya."

Kocaman açtığım gözlerim İrem Hanım'dan beklediği tepkiyi alamayınca Arın'a çevrildi. Bakışları annesinin üzerinden bana kayınca, kafasıyla karşısındaki boş tekli koltuğu işaret etti ve bu komutla, benden habersiz ayaklarım ileri atıldı. Ne kadar evin annesi çağırmış olsa da kendimi hâlâ yabancı gibi hissediyordum. Öyleydim de... Aile problemleri beni ilgilendirmezdi ki. Okan Bey'in de dediği gibi, ben sadece küçük oğullarının bu aralar en sevdiği oyuncağıydım.

Okan Bey boğazını temizleyerek bütün dikkatleri tekrar üzerine topladı ve konuşmaya başladı. "Aras'ın sadece hukuk departmanına bakmak istemesi beni biraz sıkıntıya soktu bildiğiniz gibi. Malum, şirketi oğluma bırakmak istiyorum. Bu yüzden de başka yollara başvurmam gerekti. Bana şöyle bakmayı kes Aras, o aptal cüppeni giymeye devam edeceksin merak etme."

Aras'ın yerinde huzursuzca kıpırdandığını fark edebiliyordum. Çatık kaşları bu konu için babasıyla gereğinden fazla tartıştıklarını gösteriyordu. Okan Bey oğlunun huzursuzluğunu önemsemeden kaldığı yerden devam etti. "Ediz buraya gelecek."

Sadece bu cümle, saniyeler içinde Aras'ın oturduğu yerden sıçrayıp babasının üzerine yürümesini ve Arın'ın yumruklarını sıkıp, vahşi bir hayvanın avını seyrettiği gaddarlıkla babasına bakmasına neden oldu. Okan Bey'in üzerindeki ceketi parmakları arasına sıkıştıran Aras, bir yandan küfredip bir yandan da adamı var gücüyle sarsıyordu.

Kimdi bu kargaşaya sebep olan Ediz?

Okan Bey tek hamleyle yakasını oğlunun pençesinden kurtarıp geri çekildi ve "Bana başka çözüm yolu bırakmadın Aras!" diye gürledi. Bu adamın Arın'la alıp veremediği neydi? Tek oğlu Aras değildi ya sonuçta.

Çok kısa bir an, Aras'ın ve Arın'm bakışlarını birleştirdiklerine şahit oldum. Aras bakışlarını kardeşinden çeker çekmez babasına döndü.

"Diploma umurumda değil. Ne o beslediğin sürtüğünü, ne de piç oğlunu sevindirecek hiçbir şey yapmam ben! Hallet evrakları şirketi üzerime geçir."

Arın yan tarafında duran uzun cam vazoya tekme atıp kırılan parçaların etrafa yayılmasına sebep olurken, sinirli adımlarla merdivenleri tırmanarak ortamı terk etti; ama Aras'ın buna hiç niyeti yok gibiydi. Onu ilk defa bu kadar gözü dönmüş bir halde görüyordum ve ne yalan söyleyeyim, bu öfke bana olmamasına rağmen, ben bile korkudan neredeyse nefes almayı unutacaktım.

İrem Hanım'm elini omzumda hissedince, iyice gömülüp kaybolmayı dilediğim koltukta oturuş şeklimi hiç bozmadan bakışlarımı ona çevirdim. Endişeli gözleriyle Arın'ın geçtiği merdivenleri işaret ediyordu. İkiletmeden yerimden kalktım ve koşar adımlarla yukarı tırmandım.

Odaya girdiğimde, Arın'm giysi dolabının dev aynasına elindeki viski bardağını fırlattığını gördüm. Çıkan ses kulaklarımı dağlarken, elimde olmadan suratımı buruşturdum. Pencerenin açık olmasına rağmen odada mide bulandırıcı derecede yoğun bir içki kokusu mevcuttu.

Sesimi çıkartmayıp iki gündür yüzünü görmediğim adama doğru ilerlemeye başladım. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Belki de sadece susup sinirinin dinmesini beklemem gerekiyordu; ama şu an, içinde her ne yaşıyorsa yanında olmak istiyordum. Sebepsizce elini tutmak istiyordum.

Ona doğru yaklaştığımı gören gözleri bir an durakladı, sanki orada olduğumun daha yeni farkına varıyormuş gibi bir hali vardı.

"Ne yapıyorsun baş belası, olduğun yerde kal! Ayaklarına cam parçaları geçireceksin şimdi," demesiyle bana doğru ilerlemeye başlaması bir oldu. Olduğum yerde durup yanıma gelmesini bekledim. Gözleriyle aynı ışıltıdaki kahverengi saçları karman çorman olmuştu. Gözlerinin altındaki mor halkalar sanki *'senin yüzünden uyuyamadık'* dercesine bana kafa tutuyorlardı. Bana daha da yaklaştıkça dudağının bir kenarının hafifçe şişmiş, sağ kaşının da patlamış olduğunu fark ettim. Acaba bu sefer kiminle kavga etmişti? Peki, hâlâ canı yanıyor muydu?

Bu içimdeki aptal duygu, özlem olamazdı değil mi? Kendi isteğimle ondan uzak durmuştum bir kere, böyle bir şey imkânsızdı. Bu dünyada özlem duyabileceğim en son şey bile olamazdı Özyazar. Sadece o gece söylediği aptal kelimeler beynimde, elimde olmadan bir yer edinmiş ve beni rahatsız etmek için sanki ant içmişçesine çırpınıp duruyorlardı.

"Bana şöyle acıyarak bakmayı kes!"

Arın'ın gürleyen sesi, kulaklarımdan dalgalar halinde bütün organlarıma yayıldı ve oralara sürtünerek tekrar birleşip beynime tırmandı. Acımak mı? Ne saçmalıyordu yine bu adam böyle?

"Defol Derin, şu an seni görmek istemiyorum!"

Duyduklarım sadece o aptal erkeklik gururuna küfretmemi sağlıyordu. Ona cidden acıdığımı düşünüyor olamazdı, değil mi? Üstelik ailemle yaşadığım onca sorunu bilmesine rağmen!

"Burada kalıyorum," diye tısladım dişlerimi sıkarak.

"Aptal mısın kızım, neden anlamıyorsun? Sana zarar vermek istemiyorum!"

"Asıl aptal sensin Özyazar! Ailesiyle sorun yaşayan tek çocuk olduğunu mu sanıyorsun? Beni oğlunu öldür-

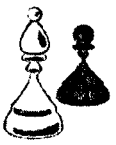
mekle suçlayan bir annem var be! Sen neyden bahsettiğini bilmiyorsun daha!"

Saçlarını çekerek bir küfür savurdu ve karyolanın kenarına sertçe tekme attı. "Beni düşünmenden nefret ediyorum! Bu kadar anlayışlı olmandan da! Ama en çok kendimden nefret ediyorum. Sana bu kadar çok sarılmak istemem normal değil baş belası!"

Gözleri gözlerime değince, söylediği her kelime havaya savrulup toza dönüştü ve sadece bütün heybetiyle karşımda ağlamamak için kendini zor tutan küçük bir çocuk kaldı. Düşünmeye zaman bile harcamadan yanına gittim ve kollarımı belinde sardım. Hiç vakit kaybetmeden beni sarmalayıp göğsüne bastırdı ve kafasını saçlarıma gömdü. O derin bir nefesle kokumu tadarken, ben sadece yutkunmakla yetindim. Kulağıma değen nefesi titreyen sesiyle birleşip, içime kocaman bir ateş düşürdü. Bu öyle değişik bir histi ki neye uğradığımı şaşırdım.

"O adamdan nefret ediyorum."

Evi bu denli birbirine katan konunun ne olduğunu sormayacaktım, gerek yoktu. Şu an tam anlamıyla olmak istediğim yerdeydim ve beni sarmalamasından Arın'm da kendi içinde bir şeyleri rayına oturtmaya başladığını kavrayabiliyordum.

Alarmın o baş ağrıtıcı sesiyle uyandım ve elime, üzerinde küfür edercesine yanıp sönen 07.30 yazısının bulunduğu telefonu aldım. Sabahın köründe uyanmak zorunda mıydım? Hangi akla hizmet hazırlanmıştı bu ders programı? Sekiz buçuğa ders koyan o şahsı elime geçirirsem, o başında sandığı aklını münasip bir yerine monte edecektim kesinlikle.

Yataktan çıkacakken yanımda mışıl mışıl uyuyan adama kaydı gözlerim. Dün gece onu sakinleştirebilmek için yapmadığım şey kalmamıştı. Derdi neydi bilmiyordum; ama canının çok yandığı belliydi.

Şu anki güzelliğine kıyamasam da, onu da uyandırmak zorundaydım. Tek başına kalmak gibi bir fobisi vardı ve bunu bile bile ona haber vermeden buradan kalkamazdım. Hafifçe kolundan sarsmamla sırtımı yatağa yaslayıp üzerime çıkması bir oldu. Aldığı kesik kesik nefeslerden kâbus gördüğünü mü düşünmem gerekiyordu?

"Ne var bakarkör?"

Üzerime yapışmış bedeninden rahatsız olmuşçasına yerimde kıpırdanınca, kendini tekrar yanımdaki yerine attı.

"Benim kalkmam gerek de haber veriyim dedim."

Tek kelime etmeden başıyla onayladı ve yattığı yerde oturur pozisyona gelerek, sırtını yatak başlığına dayadı. Gözleri hâlâ kapalıydı; ama bu halde uyumayacağını bildiğim için rahatça doğrulup, camı kırık giysi dolabına ilerledim ve giyeceklerimi alıp banyoya geçtim. Uyuşuk bir şekilde, yarım saatte hazırlanmıştım. Haddinden fazla salaştım. Üstelik suratımdaki tek makyaj da göz kapağıma hafifçe çekilmiş siyah kalemdi. İpek beni görünce kesinlikle çığlığı basacaktı.

Bu düşünce gülümsememi sağlarken banyodan çıktım ve gözleri hafif aralık bir şekilde bıraktığım pozisyonunu hiç bozmadan beni izleyen bir Arın ile karşılaştım.

"Yerlere dikkat et tam temizlenmemiş olabilir." Hâlâ uykusu olduğunu bağıran boğuk sesi okulu sallayıp onu yatağa itmem ve bugünü adam gibi uyuyarak geçirmemiz için beni gaza getirmeye yetiyordu.

Cevap vermeyip tekli koltuğa fırlattığım çantamı bir elime, telefonumu da diğer elime alıp odadan çıkmak için arkamı döndüm. Aklımdan geçenler tam anlamıyla

bunlarken, ayaklarım yatağın Arın'ın olduğu ucuna ilerledi ve ben daha ne yaptığımı idrak edemeden dudaklarım yanağına ufak bir öpücük kondurdu.

"Biraz dinlen; ama okula geç kalma."

Bu yumuşak tınılı ses bana mı aitti gerçekten? Sırtını yataktaki bedene dönen beynim ne yaptığını idrak etmiş olmalı ki, yanaklarımda şiddetli bir kan pompalanması oluştu. Koşar adım odadan çıkmaya çabalarken, Arın'ın eğlenen sesini işittim.

"Yanak mı? Ciddi olamazsın bakarkör!"

Dış kapıdan da kendimi attığımda, tepeden tırnağa hazır bir şekilde arabasına yaslanmış beni bekleyen İpek'i gördüm. Soğuk hava, kızaran suratımı sanki kendi oyunuymuşçasına kamufle ediyordu da rahattım. Rüzgâra bu kadar şükredeceğim daha önce hiç aklıma gelmezdi.

Ne ara uyanıp da bu kadar süslenebildiğini anlayamadığım İpek, pasaklı görünümümle ilgili bir şeyler zırvalarken arabaya binip okula doğru ilerlemeye başlamıştık bile. Şu an bana nasıl saydırdığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Dinlemeyi bırakalı yaklaşık yirmi dakika falan olmuştu.

Arabayı park ettiğinde derse geç kalacağımı söyleyip hızla yanından ayrıldım ve koşar adım binanın giriş kapısına ilerledim. Yolda önümü kesen bir adet Koray ile karşılaşmak hiç istediğim bir şey değildi maalesef. Ellerini omuzlarıma koyup beni durmaya zorladı ve bakışlarımı o gümüş rengi saydam gözlerine dikmemi sağladı.

"İyi misin? Günlerdir yoksun Derin." Adımı Arın'dan çok, bu çocuktan duymak fazlasıyla sinir bozucuydu.

"Sorun yok Koray ve derse geç kalıyorum," dedim gülümsemeye çabalayarak. Çabalamıştım; çünkü sabahın bu saatinde normal insanlar, karşımdaki bu çocuk gibi etrafa gülücük saçmaz, aksine asabi olurlardı. *Tuhaf olan kesinlikle ben değildim!*

"Birileri ters tarafından kalkmış anlaşılan, bulaşmasam iyi olur," dedi gülerek ve bana yol verdi. Bu kadar çabuk pes etmesine şaşırmama bile izin vermeden yanından geçerken, kolumu tutup beni tekrar kendine çevirdi.

"Ortadan kaybolarak verdiğin o sade kahve sözünü unutturamazsın prenses."

Bu takıntılı ukalaya cevap verecekken, bir çift yoğun çikolata kahvesi göze yakalandım. Esmer teni, biçimli dudakları ve kısa ön tarafı yana doğru hafifçe kaldırılmış saçlarıyla Kaan pür dikkat beni izliyordu.

Ağzımdan çıkmak üzere olan kelimeler, dilimde acı bir tat bırakarak boğazımdan tekrar geldikleri yere gittiler. Bunun burada ne işi vardı? Pardon, asıl soru etrafta Deniz veya Arın yokken ben ne yapacaktım?

Bize doğru ilerleyen esmer bedenin attığı her adımda, vücudum da bir parça daha kasılarak etkisiz hale geliyordu. Kafamın içi korkuyla doluyor ve nefes almam gereğinden fazla zorlaşıyordu. Yanımızda durunca delici kahverengi gözleri, içinden geçenleri okuyabileceğim kadar üzerimde gezindi ve Koray'a döndü. Kaan sessiz bir şekilde göz temasıyla bana yanımda bir adamı görmeyi ödeteceğini dile getirmişti ve bu ciğerlerime daha da zor nefes gitmesinden başka bir işe yaramıyordu.

"Nerede o gereksiz arkadaşın?" Koray'a yönelttiği soruyla, bakışlarım yanımdaki adama kaydı. Pek korktuğu söylenemezdi; ama tedirginliğini hissedebiliyordum.

"Dayak yemeyi mi özledin Solaker?"

"Geçen sefer kırdığım burun sana aitti diye hatırlıyorum. Arın'ı korumak neyinize yarıyor anlamıyorum ki, ne yaparsanız yapın o piç kadar popüler olamazsınız bu okulda."

"Biz buna arkadaşlık diyoruz; ama senin o taraklarda pek bezin yok. Anlamaman normal."

Kaan buna sadece gülümsemekle yetindi ve önüme serdikleri bu ilginç diyalog beynime işlerken, hafifçe

omzuma sürtünerek yanımdan geçti. Bunun hesabını soracaktı biliyordum. Şu an okulun içinde olması bile herhangi bir yerde beni sıkıştıracağının göstergesiydi; ama bunu neden şimdi yapmadığına bir anlam verememiştim.

Yanımda Koray, telefona sarılmış tahminen Arın'a haber uçururken; ben başıma gelecekleri düşünmeye başlamıştım. Bu sefer nasıl bir pislik yapacaktı acaba? Deniz'e gitmek hâlâ gözümü korkutsa da, zarar görmek istemiyordum artık. Şu an tek istediğim Arın'm bir an önce okula ayak basması ve beni dün geceki gibi kollarıyla kanatları altına almasıydı. Bu konuda güvenebileceğim tek liman oymuş gibi geliyordu.

Bölüm 14
Umuda Verilen Bir Söz

Kurak çöl topraklarında, bir başına yaşam mücadelesi veren insan için, hayatı en çok ne zorlaştırır? Tepesinde kızgın güneşin canını almak için tehdit misali savurduğu ateşi mi, yoksa bu sıcaklığa inat edercesine eserek bedenini oradan oraya savuran, iki adım önünü bile görmesini zorlaştıran rüzgâr mı? Tam anlamıyla içinde kavrulduğum durum buydu galiba. Bedenim kızgın topraklarda, güneş altında, çıplak ayaklarla hayata direnmeye çalışırken; ruhum rüzgârın havalandırdığı ince kumlarla örtülmüş, sarı toz bulutları görüş alanımı yerle bir etmişti.

Kaan'ın bakışları zihnime kazınmıştı. Açık olan gözlerimde bile önümü değil de koyu kahve, ateş saçan kıvılcımları görüyordum.

Bacaklarım bir an önce derse gireceğim sınıfı bulmaya çalışırken, bedenlerine çarptığım insanlardan bile özür dileyecek gücüm yoktu. Bir an önce sınıfa girip Kaan'ın beni kalabalık içinde rahat bırakmasını umuyordum.

Evet, sadece umuyordum.

Sınıfın olduğu koridora sonunda ulaşabildiğimde, karıncalanan ellerimi bedenime sardım ve derin nefesler almaya çabaladım. O kadar hızlı merdivenleri tırmanmıştım ki göğsümde sanki filler tepiniyormuş gibi hissediyordum.

Duyularım sonunda yerine gelmiş olmalı ki etrafta koşturan, birbirlerine saçma sapan el şakaları yapan, hatta ulu orta kimseyi önemsemeden öpüşüp koklaşan insanları yeni fark etmeye başlamıştım. Aynı anda kulaklarıma dolan telefonumun zil sesiyle titreyen ellerimi çantama yönlendirdim ve telefonu çıkarttım. Yeşil bu-

tonu kaydırmamla Arın'ın dışarı taşan siniri benliğimi sardı.

Tam üç kere sırayla tonunu arttırarak kükrediği "Neredesin?" sorusundan sonra, artık konuşmam gerektiğini fark ederek; ses tonuma ulaşmak için oltayı var gücümle benliğime fırlattım.

"Okuldayım."

Fısıltıyla harmanlanmış sesim, her an yere yığılıp ağlayabileceğimi haykırırken; her seferinde Kaan yüzünden alt üst olan dengeme küfrettim. Bu korku ne zaman sona erecekti?

"Deli etme beni, okulda olduğunu biliyorum herhalde! Doğru Deniz'e gidiyorsun. Duydun mu beni? Aptallık edip o beyninde saçma şeyler kurma ve Deniz'i bul!"

Beni yanımda bile değilken, böyle çözümleyebilmesinden nefret ediyordum. Bu kadar mı belliydi Deniz'e gitmeye korktuğum? Tamam, eninde sonunda öğrenecekti; ama sıkışan kalbim geçmişin kalın ve sert parmaklarıyla yoğruluyor, yavaş yavaş parçalara ayrılıyordu sanki. Bir daha kardeşimi hastane köşelerinde yaşam savaşı verirken izlemeye gücüm var mıydı bilemiyordum. Bir kez daha Deniz'i Kaan'ın pençelerine bırakmaya dayanabilir miydim?

Kocaman bir hayır.

"Cevap ver bana!"

"Derse giriyorum Arın, sonra konuşuruz."

"Derin kudurtma beni, ne diyorsam onu yap! Yoldayım geliyorum."

Devamında ne söylediğini duyamamıştım; çünkü aklım, çölün güneşle kavrulan, kızgın rüzgârlarının girdabına düşmüştü. Bir hortum misali etrafımı saran o sarı kumlardan görüş açıma bir tek beni izleyen kahverengi alevler giriyordu.

Kaan gireceğim sınıfın içinde, çalışmayan beynimle dalga geçercesine suratına yerleştirdiği, bende anında

nefret ve korku uyandıran bir gülümsemeyle gözlerini mavilerime dikmiş beni izliyordu.

Ne yapacağımı bilmez bir şekilde geçirdiğim birkaç saniyeden sonra, sanki hiçbir kaçışım yokmuş gibi, bütün egosunu omuzlarına almış, sakin adımlarla bana doğru ilerleyen bedeni fark ettim ve var gücümle ayaklarıma yüklenip geldiğim yönden geri dönmeye başladım.

Koridor gereğinden fazla kalabalıktı ve bu hızlanmamı fazlasıyla etkiliyordu. Beynim bozuk pusula gibi tek bir çıkışa yönlendiriyordu bedenimi. Deniz. *Neredeydi bu lanet olasıca resim atölyesi?*

Bedenime sinsi bir yılan gibi yayılan korku tohumlarını dindirmek için, içimden sürekli *'kalabalıkta aşırıya kaçamaz, sakin ol'* diye kendimi rahatlatmaya çabalıyordum; ama pek bir işe yaradığı söylenemezdi.

Sulanmış gözlerimle etrafımı tarıyor ve sığınabileceğim tanıdık bir yüz arıyordum. Gülce neredeydi acaba? Sınıfta olsa Kaan'ı görürdü elbette. Belki de Deniz'in yanına gideceği tutmuştu.

Ne yapacağımı bilmez bir halde okulun geniş koridorunda insanları itekleyerek bir yerlere gitmek için çırpınırken, demir kadar sert parmakların tenime geçtiğini hissettim. İdrak ettiğim olayı daha kendi içimde dile getirmeye vakit bulamadan, yan taraftaki duvara hızla çarpan bedenimden yayılan ses bütün koridorda yankılandı ve etraftaki gözler tek tek beni buldu.

Kaan bedenini tamamen bana yaslayıp bir eliyle kollarımı himayesi altına aldı ve kaçmayı geçtim, çırpınmamı bile engelledi. Duvara çarpan bedenimin ağrısına üzerimdeki ağırlık da eklenince, zaten korkudan ancak kesik kesik alabildiğim o nefesleri de ciğerlerimle buluşturamadım.

"Arın fazlasıyla yetiyor zaten sinirimi bozmaya Derin, başka piçlere bulaşma bari."

Gözlerimi artık görmek istemediğimi fark ettiğim, o koyu kahvelerden ayırıp başımı yan çevirdim. Çevremizde karınca sürüsü gibi anbean çoğalan bir kalabalık vardı ve Kaan'ın bünyeme yaydığı elektrik, tam anlamıyla gözünün döndüğünü ve kimsenin umurunda olmadığını haykırıyordu. Yutkunmama engel olamadım.

Boştaki eli çenemi buldu ve başımı ona çevirmemi sağladı. İtiraz edebilecek cesaretim bile kalmamıştı. Biliyordum ki ben ne kadar çırpınırsam, o da o kadar kendinden geçecek ve hayal gücümü zorlayan pisliklere başvuracaktı.

Gözleri gözlerimi bulduğunda, istemsizce gözümden kaçan bir damla sağ yanağımı ıslattı. Kaan'ın çenemdeki eli gözyaşıma gitti ve başparmağıyla akan damlayı sonsuzluğa gidemeden yakaladı. Ne düşüneceğimi bile bilemiyordum. Beynim bütün pencerelerini bana kapatıp, anahtar deliğinden olanları seyretmekle yetiniyordu.

"Tarafını seçme vakti geldi artık, sevgilim," diye fısıldadı kulağıma; eskiden mucizevî bulduğum, şimdi ise sadece midemi bulandıran ses tonuyla. Burnunu çene hizamda yavaşça gezdirip, nefesini dudaklarıma üfleyerek konuşmasına devam etti. "Asıl oyun şimdi başlıyor Derin. Aptal intikamını bırakıp ait olduğun yere, bana dönme zamanı küçüğüm."

Yanağımdaki ıslaklıkta hissettiğim dudaklarla, beynimi süsleyen bütün ampuller hızla yanmaya başladı ve içinde bulunduğum durumu bilinçaltım gömdüğü mahzenden çıkardı. Uzun zaman olmuştu; ama o günden sonra, Kaan bana ne zaman dokunsa gözlerimin önüne serilen sahne hep aynıydı.

Beni Gülce'nin önünde saçlarımdan çekiştirerek yatak odama çıkartmaya çalışan, sinir hastası bir adam. Kaan Solaker.

Var gücümle çırpınmaya, sesimin çıktığı kadar çığlık atmaya başladım. Ben tepinirken Kaan neye uğradığını anlamaya çalışır gibi bir ifadeyle beni izliyordu. Şaşkın-

lığının vermiş olduğu afallamayla, az da olsa gevşeyen ellerinden tek kolumu kurtarıp; elimden geldiğince bedenini üzerimden çekmeye çalıştım. Ne yapmaya çalıştığımı fark edince kendini biraz daha üzerime bastırdı ve bir eli çığlık atan ağzımı örttü.

"Sınama beni Derin, mahvederim seni!"

Gözlerimden süzülen yaşlara engel olmakla uğraşmadan bakışlarımı ona çevirdim. Karşımdaki adama karşı hissettiğim tek şeyin de artık bilincindeydim. Gözyaşlarıma inat suratıma yayılan küçümseyici bir gülümseme dudaklarımda yaşam buldu ve içimdeki iğrenme dürtülerinin hepsini bakışlarım göğsünü gere gere sahibine yönlendirdi.

Kaan tam ağzını açmış bir şey söyleyecekken, bedenime uyguladığı ağırlık hızla çekildi ve bacaklarım daha fazla dayanamayıp, vücudum yere yığıldı. Sindiğim duvar dibinden Kaan'ın üzerine oturmuş var gücüyle yumruklarını savuran kardeşimi görebiliyordum.

Bu manzara karşısında panik bedenime saldırıya geçti ve ben buna asla engel olamayacağımı bildiğim için anında teslim oldum. Ellerim sımsıkı sardığı diz kapaklarımı dövmeye başladı. Yapabileceğim tek şeyin bu olduğu gerçeği çaresizliğimi bir kez daha gün yüzüne çıkardı ve ağzımdan yalvarırcasına çıkan kardeşimin ismi bütün bedenimin titremesini sağladı.

Hayır, bir kez daha tanık olamazdım buna.

Bedenimi saran güçlü kollar ve başımı kavgadan başka yöne çeviren iri elleri fark etmemle, gözlerim bana bir şeyler söylemeye çalışan Arın'ı buldu. Durmadan konuşuyordu; ama beynim bırak anlamayı, harfleri bir araya getirip anlamlı bir kelimeye bile ulaşamıyordu.

"Nefes al!"

Zihnime ansızın dolan komutla, ne zaman tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bırakmam ve öksürük krizine girmem bir oldu. Kapılarını açan duyularım bütün hisleri aynı anda içeriye aldı.

Arın kollarını üzerimden çekmeden yüzünü kalabalığa çevirdi ve "Tuna ayır hemen şunları, Akın sen de bana Gülce'yi bul," diye emir verdi. Zaten ön taraflarda duran iki çocuk hiçbir şey demeden başlarıyla onaylayıp harekete geçtiler.

Birkaç dakika sonra beni saran güçlü kollar gevşedi ve yerini uzun, ince ve narin parmaklara bıraktı. Yüzümü, beni saran Gülce'nin kollarından kurtarıp diğer tarafa çevirdim. Hırçınlığını kaybetmemiş kardeşim, inatla Kaan'a doğru hamle yapıyor; ama onu tutan çocuk ilerlemesini bir şekilde engelliyordu.

Arın'm yanlarına gidip kardeşimi yakasından tuttuğu gibi diğer duvara fırlatışını izledim. Vakit kaybetmeden yanma gitti ve Deniz'i yakasından kavrayıp, kulağına bir şeyler söyledi. Kardeşimin cam mavisi gözleri anında beni buldu ve dudaklarını oynatışından küfrettiğini anladım.

Yakasını Arın'ın ellerinden kurtarıp büyük adımlarla yanıma geldi ve önümde diz çöktü. Ne yapacağını bilemez hali, onu iyice çileden çıkarıyor olmalıydı ki dolan gözlerini ilk defa benden saklama gereği duymadı. Daha fazla bu haline dayanamayıp kollarımı boynuna doladım. Dikkatle beni oturduğum yerden kaldırdı ve "Hadi elini yüzünü yıkayalım," diye fısıldadı. Kollarım anında Deniz'in bedenine sarıldı ve başım göğsüne düştü.

Kızlar tuvaletinin önüne geldiğimizi tutmayan bacaklarımın zorla attığı adımların durmasıyla fark ettim. Deniz saçlarıma ufak bir öpücük kondurup kokumu içime çekercesine bir nefes aldı ve beni biraz kendinden uzaklaştırıp okyanusun en derin maviliğini anımsatan gözlerini benimkilere dikti. "İstersen gelebilirim."

Kendimi elimden geldiğince zorlayıp gülümsemeye çalıştım ve karşılık olarak iyi olduğumu düşünmesini sağlamak için işi şakaya vurmaya karar verdim.

"İstersen kabine de birlikte girelim, ha?"

Bu sefer alnımda dudaklarını gezdirdi ve "Beş dakikan var mavi göz," diye mırıldandı.

Zorla kollarımı doladığım bedeninden çektim ve içeri girdim. Kabinlerden gelen seslere bakılırsa içerisi doluydu ve birazdan lavaboların olduğu kısım da dolacaktı. Daha fazla oyalanmadan boş olan kabinlerden birine kendimi attım ve klozet kapağının üzerine oturdum.

Bomboş bir beyin vardı içimde. Hatta bütün organlarım işlevlerini bırakmışlar gibi geliyordu. Her saniye daha fazla büyüyen ve beni yutmaya hevesli, aç bir boşluk...

Düşünecek hiçbir şeyim yokmuş gibi, uçurum kenarında sert esen rüzgârlarla sallanmasına inat ayakta durmaya çabalayan bir bedenim vardı. Bir yandan her şeyin bitmesini istiyor, bir yandan da kendime tutunacak başka bir dal aramaya çabalıyordum. Dengesiz ruhum ikilemleriyle beni boğmak için uğraşıyordu. Başardığını kabul etmek bulunduğum durum için pek de zor değildi hani.

Dış tarafta yankılanan ismimi duyunca ister istemez konuşmalara . kendimi odakladım. İnsanların benim hakkımda dedikodu yaptıklarının elbette farkındaydım; ama hiç bu kadar yakından duymak zorunda kalmamıştım. Bu sadece mide bulandırıcıydı.

"Şimdi de Kaan. Şaka gibi ya bu kız da nereden çıktı böyle?"

"Arın'ı görmedin mi, eli ayağı birbirine dolandı resmen. Hâlâ inanamıyorum."

"Resmen Buse'ye rakip çıktı. Sokakta görsem suratına bile dikkat etmem; ama kız okulu salladı bildiğin."

"Önce Deniz ve Koray, şimdi de Kaan ve Arın. Deniz'in ilk defa bir kız için bu kadar delirdiğini görüyorum."

"Okulda büyük bir sürtükler savaşı başlayacak gibi. En azından izlemesi keyif verebilir."

Yediğim sürtük damgası, bu yarım akıllı çokbilmişlerden geldiği için pek önemsemedim. İnsanların arkamdan konuşmalarını kafaya takmamayı öğreneli çok olmuştu. Kaan gibi bir çocuk kimseye göre, normal bir kızla birlikte olamazdı ve bu beni yıllardır hafif kız modelinde tutuyordu zaten. Kimsenin ağzını büzemediğim için, bu aptal hakaretlere beynimin kapılarını kapatalı çok olmuştu.

Aldırış etmeden sifonun düğmesine dokundum ve kabinin kilidini çevirip lavaboların olduğu bölmeye çıktım. Beni gören iki kız da morarması gerekirken kendi hafifliklerini kanıtlayarak gülüşmelerini arttırdılar. Önemsemedim; çünkü buna değmeyecek kadar basit yaratıklar olduklarının bilincindeydim.

Ellerimi ve yüzümü soğuk suyla iyice yıkadım ve dağılan göz makyajımı temizlemeye başladım. Yanımda ıslak mendil olmadığı için suyla çıkarmak zorundaydım ve bu tam anlamıyla işkenceydi. Gözümün altındaki siyahlığı sert bir şekilde ovarken tuvaletin kapısı açıldı ve aynadan Deniz'in sinirli bakışlarıyla karşılaştım.

"Hadisene be kızım!"

"Şunları temizleyeyim bekle biraz."

Kapıyı kapatmak yerine of çekerek içeri girdi. Yanımda dikilen kızlar hafiften kırıtmaya başlayınca, ben de biraz daha acele etmeye çalıştım. Benim arkamdan konuşmalarını takmıyor olabilirdim; ama kardeşime sarkıntı olurlarsa o saçlarından tutup, ikisini de tuvaletin mermerlerine gömme ihtimalim çok yüksekti. Üstelik gram acımadan!

Deniz ıslattığı parmaklarıyla diğer gözümü temizlemeye başlayınca kendimi geri çekip alayla suratına baktım. "Ölmüyorum Deniz, bu kadar ilgi sana göre değil, kendini zorlama."

"Çok komik. Bir an önce seni şu okuldan çıkarmak istiyorum başımın belası."

"Ben hallederim çek şu ellerini."

Parmaklarım suratımdan çekince biraz daha zorlamayla, gözaltlarımı kızartarak makyajdan suratımı arındırdım ve rahatlamanın verdiği hisle kocaman bir nefesi dışarı bıraktım. Deniz suratında bıkkın bir ifadeyle beni izliyordu.

"Düş önüme," deyip kolunu dürtüm ve gülümsemeye çalıştım.

"Annemizin karnından iki dakika erken çıkmış olman, seni ablam yapmaz mavi göz, bana emir vermeyi kes artık."

Cümlesini bitirip ayna karşısında bariz bir şekilde oyalanan kızlara bir bakış attı ve beni kolumdan tutup dışarı çıkarttı. Kolunu omzuma dolayıp bedenimi kendininkine yasladı. Aklı sıra arkamdan konuşmaları kesmek için kardeş olduğumuzu okula yaymaya çalışmıştı. O iki süs bebeğinin bunu herkese söyleyeceklerine adım gibi emindim.

"Bunu yapmana gerek yoktu Deniz. Söyledikleri hiçbir şeyi umursamıyorum."

"Oradan bakınca insanların senin arkandan saçma sapan konuşmaları hoşuma gidiyormuş gibi mi duruyor? Dua etsinler de hepsini dillerini kesmekle tehdit etmedim!"

Deniz'in bu çocukça tehditlerine her ne kadar alışmış olsam da, her zaman olduğu gibi bu sefer de gözlerimi devirip, kolunu baş ve işaret parmaklarımın arasına kıstırdım. O da yine klasik alışkanlığı olarak dudaklarından sahte bir acı nidasını dışarı saldı ve yanağıma sulu bir öpücük bıraktı.

Dışarıdan bakılınca insanların korktuğu bir serseri olabilirdi kardeşim; ama konu ben olunca yılışıklıkta sınır tanımayan, üç yaşında bir çocuktu. Kabul etmeliyim ki bu deli gibi hoşuma gidiyordu.

"Dudağın patlamış," diye cırladım aniden, büyük ihtimalle herkes olay yerinde toplandığı için boş olan bulunduğumuz koridorda. Kardeşimin suratına daha

dikkatli bakınca dudağının kenarındaki ufak kızarıklığı fark etmiştim.

Deniz'in eli dudağına gitti ve hafif kurumuş kanı başparmağıyla sildi. "Bir ara yumruk atmış herhalde piç. Hiç fark etmemişim."

Kardeşimin suratını avuçlarımın içine aldım ve gözlerimi ne diyeceğimi dikkatle bekleyen o gözlere diktim. "Bir daha kavga etmeni istemiyorum onunla. Hatta hiç kimseyle!" dedim, elimde olmadan dudaklarımı küçük bir kız çocuğu gibi büzerek.

Deniz gözlerini devirdi ve suratını ellerimden kurtardı. "Kaşınmazsa problem yok. Herkes için geçerli."

"Seni böyle görmek istemiyorum, lütfen."

"Pekâlâ, sen nasıl istersen," dedi ve iri elleriyle benim minik ellerimi kavrayıp çıkışa doğru beni sürüklemeye başladı. Geçen yıl katıldığı resim yarışmalarından aldığı birinciliklerden birinin hediyesi olan, son model, gece karası Mercedes'inin önüne geldiğimizde ellerimi ellerinden kurtardım ve tekrar dudaklarımı büküp kollarımı göğsümde bağladım. Bu konu burada kapanmamıştı.

"Yalancı."

Ön taraftaki yolcu kapısını açıp geçmemi beklerken, konuşmamla suratını bana çevirdi ve sıkıntıyla karışık bir nefes verdi.

"Yalan söyleyeceğimi bildiğin halde neden beni sıkıştırıyorsun o zaman?"

"Bulaşma şu pisliğe artık."

Ne olursa olsun kendime engel olamıyordum işte. Neden içinde bulunduğum psikolojiyi, en uçlarda yaşadığım korkularımı anlamamakta bu kadar ısrarcıydı. Deniz'in, Kaan ile gerekirse aynı havayı bile solumasına karşıydım.

Ayaklarımı sürüyerek kardeşimin belki de hayatında ilk defa binmem için açtığı kapıya yöneldim. Yerlerimizi alınca sessizce yola koyulduk. Nereye gittiğimizden bile bihaberdim doğrusu; ama bir an önce sıcacık yatağıma

girmek ve uyuyup günün yorgunluğunu, taşa bağlayarak denize atmak istiyordum.

"Surat yapma be güzelim, sana bulaşmasın umurumda olmaz o it, biliyorsun."

Parmaklarımı usulca vites kolundaki kardeşimin eline doladım ve beni ağlamakla tehdit eden titreyen sesimle fısıldadım. "Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Elimi hızlı bir hareketle avucunun içine hapsetti ve dudaklarına götürüp minik bir öpücük bıraktı. "Peki ya, sana bir şey olursa ben ne yaparım? Bir de bu açıdan bak Derin."

Haklıydı. Ne diyebilirdim ki? Ona zarar gelince benim canım nasıl yanıyorsa, aynı yönden esen duygular Deniz için de geçerliydi. Bizim aramızdaki bağ kardeşlik sıfatının çok ama çok üzerindeydi ve ikimiz de bunun bilincindeydik. Birimizin canı yansa diğerimiz de hissederdik o acıyı. Görünmez bir halat nefes aldığımız ilk an bizi birbirimize bağlamıştı.

Deniz yarı yola bile gelmeden arabayı yol kenarında uygun bir yere park etti ve aşağı indi. Ben de ne olduğunu anlamak için onu takip ettim. Tam ağzımı açacaktım ki siyah bir BMW ağır hareketlerle Deniz'in arabasının arkasında durdu.

Arın, anında açtığı kapıdan dışarı çıkarken, dağılmış saçlarını bir eliyle daha da karıştırarak Deniz'in karşısına dikildi ve birkaç saniye birbirlerini izlediler. Sanki sözsüz bir anlaşmanın sayfalarına onay imzalarını atıyorlardı.

Toprak rengi gözler bana kilitlendiğinde, Arın'ın yüzünde oluşan ifadeye hiçbir anlam veremedim. Anlık değişime uğrayan surat hatlarına gri bir perde inmişti saniyesinde sanki. Bazen dengesizlikte birbirimizle yarış içerisinde olduğumuzu falan düşünmeden edemiyordum doğrusu.

"Arabaya geç."

Söz dalaşına girecek enerjiyi, vücudumun hiçbir zerresinde bulamadığım için, hafifçe kafamı sallayıp Deniz'e döndüm. Bir ahtapot misali kollarımı kardeşime doladım ve yanaklarına sulu iki öpücük kondurdum. Suratı limon yemişten beter bir hal alan Deniz, beni kendinden uzaklaştırmadan önce saçlarımdan öpmeyi ihmal etmedi.

"Çok önemli bir işim olmasa seni buna teslim etmezdim biliyorsun."

Deniz'in, bariz bir şekilde Arın'ın da duyması için ses tonunu yükseltmesiyle gözlerimi devirdim. Arkadan Arın'ın homurdanması kulağıma geliyordu. En sonunda daha fazla dayanamamış olacak ki, "Teşekkür etmen gerekirken yine beyinsizlik peşinde koşuyorsun Üstündağ," diye söylendi.

Ağzını açmış Deniz'i, kolundan yakalayıp *'haklı'* diye dudaklarımı bir tek onun göreceği bir şekilde oynattım. Karşılığında sessiz bir küfür benliğime bahşedildi. Bu çocuk hiç değişmeyecekti. Maalesef!

"Ne işin var?" diye konuyu değiştirme gereksinimi duydum. Çünkü yanımda iki adet tasmasından kurtulmuş vahşi köpek vardı ve ben yönlendirmezsem birbirlerini seve seve parçalayabilirlerdi.

"Hesabını kesmem gereken bir piç daha var."

"Ne! Daha demin kavga yok demedik mi beyinsiz aptal?"

"Hak edene var dediğimi hatırlıyorum," deyip ben daha karşılık bile vermeden, bir eliyle ağzımı kapattı ve alnıma demin benim ona yaptığım gibi sulu bir öpücük kondurdu.

"Birileri küçük kızları kurtarmalı, değil mi ama?"

Kavga meselesinin aklımdan uçup gitmesini ve yerine beynimi patlatabilecek bir merak duygusunun işleni-şini sinirle izledim. Deniz elini çeker çekmez, arabasına yönelince bana sadece arkasından bağırmak kalmıştı.

"Oha! Sevgili mi yaptın sen?"

Açtığı şoför kapısının önünde arabaya binmeden durdu ve bana döndü. "Saçmalama Derin, yardım sadece. O küçük beynini fazla zorlama mavi göz, kimseyle birlikte olduğum yok. En azından ciddi olarak."

Ah! Her bu muhabbet açıldığında yattığı kızları ortaya atması, beni kardeş katili olma yolunda sınıyordu adeta. Belki milyonuncu defa tekrarlamam gerekiyordu bunu. Ben kıskanç ötesi bir canlıydım. Anlaması bu kadar mı zordu?

Deniz arabaya binmeden, Arın beni kolumdan yakalayıp ön koltuğa yerleştirdi. Kendi de yerini alınca anında kontağı çevirdi. Kardeşimin arabası önümüzden hızla akıp giderken, sırf beni okuldan çıkarmak için bile olsa, Arın ile anlaşmaları suratıma hafif bir gülümseme yerleştirdi. İçten içe iyi geçinmelerini istiyordum nedensizce. Belki de sadece huzurdu istediğim.

"Bu kadar yakın olmanız sinir bozucu, farkındasın değil mi? Bazen kardeş teriminin anlamını bilmediğinizi düşünüyorum."

Saçlarımı geriye savurup; bedenimi, ne dediğinin bilincinde olmayan yanımdaki ukala adama doğru çevirdim. "O senin kardeşlerinle sorunun canım, beni ilgilendirmez." Üzerine bir de kendime engel olamayarak içimdeki şımarık çocuğa ayak uydurup ona dil çıkardım.

Hayır, sadece beni deli etmek için bir araya getirdiği, bu birkaç kelimeyi kıskançlığa yormayacaktım. Artık kafamdan bu adamın beni kıskanma olasılığını çıkarmam gerekiyordu. İçimde bir yerlerde hâlâ bir umutla kıskanılmayı bekleyen bir kadın vardı. *Düzeltiyorum: Arın Emre Özyazar tarafından kıskanılmayı bekleyen bir kadın!*

Zihnimin içinde iki ayrı girdap dönüyordu ve bu zaten dengesiz olan bünyemi iyice uçuruma sürüklüyordu. Bir tarafım bu adamın görüş açımı kirlettiğini, beynimi bulandırdığını düşünürken; diğer tarafım hiçbir şekilde gözümün önünden ayrılmamasını, bütün kalkanlarımı

indirip onun koruması altına girmemi istiyordu. Ben de sadece düşünce girdabımda boğulmadan yüzeye nasıl kavuşabileceğimi kendimce kurup duruyordum.

Ortamda oluşan boğucu sessizlik, sanki sormak istediğim sorunun zeminini hazırlar gibiydi. Bütün cesaretimi toplayıp dikkatimi Arın'a verdim ve cevabını düşünmeden soruyu yönelttim.

"Neden gelmiş?"

Tamamen yola odakladığı bakışları yavaşça bana doğru kaydı ve direksiyonu saran ellerinden biri çenesine gitti. Yeni çıkmış sakallarını sıvazlarken ne diyeceğini kafasında tartıyor olmalıydı.

"Hayallerini yıkmak istemem bakarkör; ama sen piyangodan çıkmışsın. Tamamen benim için okula gelmiş."

"Nasıl yani? Neden ki?"

"İşte bu kısım seni pek ilgilendirmiyor."

Konuşmayı kendi açısından sonlandırmasını, odağını yine yola nakletmesiyle anladım. Evet, belki beni ilgilendirmezdi; ama şu an ikisi de hayatımda bir şekilde yer eden insanlardı ve etrafımda dönen bir olay olduğunu bilip de, ne olduğu hakkında hiçbir fikrimin olmaması sinirlerimi bozuyordu.

Ben korkudan titrerken Kaan'ın ağzından çıkan sözcükler beynimde yankılanmaya başladı. *Asıl oyun şimdi başlıyor.* Bir işe yarar mı bilmiyordum; ama Arın'a söylemekte fayda olabilir belki diye düşünüp, onunla paylaşmak amacıyla yerimde doğruldum. Dikkatini üzerime çekmek için kuru bir şekilde öksürmem gerekti. Benden tarafa kaçamak bir bakış atıp tekrar yola döndü.

"Kaan bana asıl oyunun şimdi başladığını, bir an önce tarafımı seçmem gerektiğini söyledi. Bilmek istersin belki diye paylaşayım dedim."

Aradan birkaç dakika geçmesine rağmen Arın ağzını açıp tek kelime etmeyince, ben de omuzlarımı silkip camdan tarafa döndüm ve kendimi uykuya teslim ettim.

En son hatırladığım iki büklüm olduğum koltuğun aşağı doğru kayması ve bedenimin rahata ermesiydi.

Sıçrayarak yerimden doğruldum ve ellerim istem dışı vücudumda gezmeye başladı. Üzerimdeki deri ceketi hissedince derin bir nefes verdim ve bakışlarımı bana korkuyla bakan gözlere çevirdim.

"Sadece kâbustu," diye fısıldadı, kulağıma aşina olduğum ses. Kafa sallayarak etrafımı inceledim. Hâlâ arabadaydık ama ilerlemiyorduk. Başımı Arın'ın düzelttiği koltuğa yasladım ve nefeslerimin düzene girmesini bekledim.

Kâbus olduğunu elbette biliyordum; ama o anı, yıllardır aynı gerçeklikle rüyalarımda görüyordum. Elim bedenimde olan küçük yanık izine gitti. Üzerimde kıyafetlerimin olması onu hissedemediğim anlamına gelmiyordu ne yazık ki.

Tenimde yanan bikininin iplerinden çıkan koku aynı o an olduğu gibi burnuma dolunca gözlerimi sımsıkı kapattım. Kaan beni düşünemeyeceğim kadar çok yıpratmıştı, ayrıca toparlanmam için de zaman tanımıyordu. Hâlâ bana *'sevgilim'* diye hitap ettiği gerçeği, daha çok canımı acıtıyordu. Ne hakla hâlâ ona ait olduğumu düşünebilirdi ki?

"İyi misin?"

Kulaklarıma dolan yumuşak ses, rüyanın üzerimde bıraktığı etkiyi hafifletti ve titreyen elimi yaranın üzerinden çekmemi sağladı.

"Geldik mi? Bir an önce uyumak istiyorum," diye mırıldandım.

"Hadi in." Komutunu alınca hiç beklemeden kendimi arabanın dar alanından dışarı attım. Yüzümü yalayan sert rüzgâr, daha önce hiç olmadığı kadar iyi gelmişti. Vakit kaybetmeden Arın'ın peşine takılıp eve girdim. Üzerimde sanki tonlarca yük taşımışım gibi bir ağırlık vardı ve bacaklarım birazdan tırmanacakları merdivenler için dudak büküyorlardı. Tabiri caizse sürüne sürüne

odaya vardıktan sonra, kendimi direk siyah yatağa attım. Füme rengi pikeyi üzerime çekecek gücü bile bulamıyordum yorgun düşen bedenimde.

Bir müddet sonra kapı açıldı ve hemen ardından bir kilit sesi kulaklarımı doldurdu. Gözlerimi hafifçe aralayıp, perdelere doğru ilerleyen Arın'ı izledim. Güneşlikleri çekerek odayı dolduran ışıktan kurtulduktan sonra dolabın önüne geçti ve bütün güzelliğini gözler önüne sererek üzerindekilerden kurtulup sadece siyah bir eşofman altı giydi. Yanına aldığı tişört ile bana doğru gelmeye başladı.

Deri ceketimi ve ince bluzumu köşedeki koltuğa rastgele fırlatıp, yatağın kenarına koyduğu penyeyi üzerimden geçirdi. Pantolon düğmemi bulan parmakları, benim elim tarafından engellenince yüzüme doğru fısıltıyla eğildi.

"Sadece üzerinden çıkaracağım, rahat uyuman için."

Sesindeki uyarı tonuyla uğraşamayacak kadar bitkin hissettiğimden dolayı, daha fazla itiraz etmedim ve soğuk ellerinin büyük bir tezatla değdiği yerleri ateşe vermesini iliklerime kadar hissettim.

Beni özenle yatağın içine yerleştirip yanıma uzandı. Ellerimi, belimi saran güçlü kolların üzerine düşünmeden koydum. İki saniye öncesine kadar hiçbir komutu yerine getiremeyen vücudum, bedenimi titreten erkeksi kokuyla uykuya direnmeye başladı. Bu halde kollarında olursam, aklımın oyunlarına gelip Arın'ın varlığını ruhuma kilitleyebilir ve o olmadan uykularıma veda edebilirmişim gibi hissediyordum. Havada asılı kalan tehlikeyi dağıtabilmek için kendimi konuşmaya zorladım.

"Yarın bir şeyler yapsak mı? Kafam dağılsa çok iyi olur."

Ben ortamı dağıtmaya çabalarken o buna inat edercesine çenesini omzuma yerleştirdi. "Akşam dokuza kadar bir şeyler yapabiliriz."

"İşini erteleyemez misin? Kafa dağıtmaya gece çıkılır."

"Okulun yeni sezona merhaba partisi var ve ben İpek'e gideceğiz diye söz verdim."

Ellerimi birbirine çarparak heyecanla doğruldum ve ona döndüm. "Tamam, işte kafa dağıtmaya bire bir!"

Bana *'saçmaladığının farkında mısın?'* bakışları yolladıktan sonra, "Bugün olanlardan sonra, seni o partiye gönderebileceğime gerçekten inanıyor olamazsın," diye homurdandı.

"Hadi ama Arm, sen de orada olacaksın!" Gözlerimi devirmem pek işe yaramamış olmalı ki cevabı hiç gecikmedi.

"Yanına gelemeyeceğim. Bu yüzden kafandan bu şıkkı sil, o partiye gidilmeyecek."

"Deniz de orada olur. Gülce'yi bile zorla kolundan tutar sürüklerim. Lütfen, lütfen, lütfen..."

Aslında gitmesem de olurdu; ama iyi olduğumu sevdiğim insanlara en kısa yoldan bu şekilde kanıtlayabilirdim. En azından Deniz'in üzerimde kuracağı baskı, etrafa dağıtmayı hedeflediğim gülen suratlarla azalabilirdi. Yoksa kardeşimden fena halde çekeceğim vardı. Kuyruk misali beni peşinde dolandıracağına adım gibi emindim neredeyse.

Arın doğrulup yatak başlığına sırtını dayayarak oturur pozisyona geçti ve belimden kavrayıp beni de kendine yasladı. "Bir şartım var," diye fısıldadı kulağıma, içimde anlam veremediğim bir şeyleri harekete geçiren bir sesle. Yutkunmama engel olamadan ne istediğini sordum. Dudaklarından dökülen iki kelime kalbimin amansızca hızlanmasına, nefesimin ciğerlerimde hapsolmasına sebep oldu. Ne diyeceğimi bırak ne yapacağımı bile şaşırır bir hale büründüm.

"Öp beni!"

Yutkunmaya çabalayarak kendime bu konuda ciddi olmadığını hatırlatıp şakaya vurmaya karar verdim.

"Hiç bıkmayacaksın değil mi?" diye söylendikten sonra karnına hafifçe dirseğimi geçirdim.

"Keyfin bilir, yoksa hiçbir yere gidemezsin."

Yataktan hışımla kalkıp yastığı kafasına geçirmem gerekirken, benliğime fazlasıyla aykırı bir şey yaparak bedenimi ondan tarafa çevirdim ve ellerimi omuzlarına yerleştirip destek alarak yerimde iyice doğruldum.

Ne yapacağımı anlamış olmanın suratına yaydığı saniyelik şaşkınlığı keyifle izledikten sonra, kollarını belime dolayıp bana yardımcı olmasına izin verdim. Eli penyemden içeri girince altımda sadece iç çamaşırımın olduğu, beynimin ücra köşelerinden birinde yanıp sönmeye başladı. Şimdi vazgeçersem, bu adama bütün yaptıklarımı yedirecek olmam, hırsımı istemsizce biraz daha körüklüyordu. Kendimi zorlayarak aklımdan çıplak bacaklarımı çıkarmaya çabaladım.

Yavaşça üzerine eğilip yanağına küçük bir öpücük kondurdum ve çene hizasında aynı şekilde devam ettim. Dudaklarım temas ettiği tenden fazlasıyla memnunken; içimde anlam veremediğim duygular şaha kalkmış, dörtnala kendilerini dışarı atmak için kapılarımı zorluyorlardı.

Başta sadece yanağa vereceğim diye kafamda tasarladığım masum öpücük, tenimde gezinen ellerle sınırlarımı zorlamaya başladı. Karşımda bütün ihtişamı ile aralık ve hazır bir şekilde duran dudaklar iyice bakışlarımla bütünleşti. İçimde kavrulan istek bedenimi kaplamaya başlarken, direncimin yavaşça kontrolümden çıktığını hissediyordum.

Belimi kavrayan büyük eller bir anda hareketlerini kesince kollarımın altındaki bedenin kasıldığını fark ettim ve büyü derin nefes alışverişlerimle birlikte bozuldu. Gözlerimi aralayınca beni delici bakışlarla inceleyen Arın'la göz göze geldik. Soru işaretleriyle dolu bakışlara anlam yüklemem, bedenimde gezdirdiği ellerinin durduğu yeri fark etmemle oldu. Birkaç saniye daha ikimiz

de birbirimizi inceledik ve beynim yapmam gerekeni haykırışlara dökerek sinyal göndermeye başladı.

Benim çırpınmaya başlamamla Arın'ın bedenimi daha sıkı sarması bir oldu. Var gücümle omuzlarına attığım yumruklar, hiçbir işe yaramazken; bir anda kendimi Arın'ın bedeninin altında bulmam da, işimi fazlasıyla zorlaştırdı.

"Sadece bakacağım Derin."

"İstemiyorum! Bırak!"

Vücudumu rahatlıkla yüzüstü yatağa çevirdi ve üzerimdeki penyeyi omuzlarıma kadar çıkardı. Çırpınmalarım kabullenişe dönerken, perde bu sefer gözyaşlarım için aralandı ve sahneye zorla bastırdığım hıçkırıklarım çıktı.

Arın'ın bel gamzelerimin üzerindeki parmakları, yumuşak hareketlerle bıçak yaralarının üzerinde gezindi ilk önce. Daha sonra o sert ve soğuk doku yerini sımsıcak bir şeye bıraktı. Biraz önce öpmek istediğim dudaklar şimdi usulca yaralarımı okşuyorlardı.

Arm boğazından hırıltılı bir nefesi dışarı vererek, yan tarafa kayıp kollarını belime doladı ve sırtımı göğsüne doğru çekerek beni bedenine hapsetti. Omzuma küçük bir öpücük bırakıp, kulağıma doğru zaten durduramadığım gözyaşlarımın iyice akmasını sağlayan o cümleyi fısıldadı. Kendinden emin ve intikam soğukluğundaki ses tonuyla birlikte.

"Söz veriyorum, sana yaptığı bütün pisliklerin hesabını tek tek ödeteceğim."

Bölüm 15
Ne Hissedeceğini Bilememek

Kara kışa inat edercesine, bütün zarafetini koruyup hayata tutunan küçücük bir kardelendi umut belki de. İçimde bir gecede ekilip, itinayla sulanan ve heyecanla büyümeye bırakılan bu duygunun, başka bir açıklaması olamazdı. Hayat çizgime sinen kışın soğuk rüzgârlarına rağmen, hâlâ umut edebiliyor olmam gözümde mucizeden başka bir şey değildi.

Şimdiye kadar yaralarımı Gülce'den başka kimseye açmamıştım ve bu konu, en hassas noktalarımdan biriydi. Benim yerimde normal bir insan evladı olsa daha kalbine saplanan ilk hançerden ders alır, kendi hayatına geri dönerdi. Ama ben sebebini bilmeden kurduğum bir dünyanın kara çarşaflarına sarılıp, elime geçen sevgiyi siyahtan kurtarmaya çabalamıştım. Ta ki o boğucu karanlık benliğimi sarmalayıp, perdelerini gözlerime çekene kadar.

Adını koymaya korktuğum, değişik bir duygunun içinde savrulan benliğim ve bana bu hissi tek bir sözüyle yaşatmayı başaran adamla neredeyse bütün günü yatakta bazen konuşarak bazen de uyuyarak geçirmiştik. Tarif etmeye gücümün yetmediği hisler, sanki somut birer varlığa dönüşmüş gibi tırnak uçlarımdan bütün bedenime yayılıyor, saç diplerime kadar beni ateşe veriyorlardı.

Belki de en büyük aptallığımdı Arın'a yeniden güvenmeye başlamak; ama yapmak istediğim kesinlikle buydu. Bu sefer farklı olduğunu kanıtlamak istermiş gibi, bütün gece benimle ilgilenip; güven veren dokunuşlarım saçlarımdan, omuzlarımdan hiç çekmemişti.

Benim ilk zamanlarda tanıdığım çocuk değildi, dün gece göğsüne başımı yasladığım adam. Değişen neydi onun açısından bilmiyordum; ama artık bir şeylerin farklı olacağını hissedebiliyordum.

Üstelik beni ona çeken başka bir şey daha vardı. Güven duygusunun duruluğundan daha koyu, sevginin renginden daha alevli bir şey. Bütün vücudumun ihanetine uğruyormuşum gibi hissettiren, değişik bir duygu zamanla katlanarak büyüyordu içimde. Ellerim, benim iznimin dışında surat hatlarını ezberlemek istercesine gezinmenin derdine giriyordu, Arın'ın teninde bazen. Dudaklarım ise en çok o güzel toprak rengi bilyeleri örten göz kapaklarına sürtünmek istiyordu.

Kaan'ı tanıdığım ilk zamanlardaki o saf kıza döndüğümü hissediyordum bazen. İşte en çok bu korkutuyordu beni. Bütün temiz duygularımın yeniden adi bir şekilde kirletilmesini istemiyordum. Birine bir daha bu denli bağlanmak, içten içe boğulmama sebep oluyordu. Uçsuz bucaksız bir denizin en dibine, orada boğularak öleceğimi bile bile yeniden kendimi atmaktan korkuyordum galiba.

Belki de sevmeyi bildiğimi sanarak yaşıyordum sadece.

Düşüncelerimin daha fazla kararmasına izin vermeden, beynimin içini çürüten fısıltıları susturmak adına başımı iki yana sallayıp, kış bahçesine doğru ilerlemeye devam ettim. Sabah kalktığımda Arın yanımda değildi. İrem Hanım'ın söylediğine göre Aras ile erkenden acil olarak çıkmaları gerekmişti. Okan Bey'i son olaylardan sonra evde hiç görmemiştim. Bana karşı takındığı tavrı göz önüne aldığımda, o adamı bir daha görmek dahi istemediğimi fark edebiliyordum. Yani bugün kahvaltıda sadece evin bayanları olacaktı.

Evin bayanları. Galiba ilk defa kendimi bir Özyazar gibi hissetmiştim.

Tam köşeyi dönecekken içeriden sesler geldiğini fark edip ayaklarımı frenledim. İpek'i kahvaltıya çağırmak için kış bahçesine gelmiştim; ama yalnız olacağını sanıyordum. Oysa içeride kısık sesle biriyle tartışıyor gibiydi. Başta özel bir durum olduğunu düşünüp geri dönmeyi planlasam da, duyduğum erkek sesi beni olduğum yere çivilemeye yetti. Merak duygum ayak tırnaklarımdan başlayıp saniyeler içinde bütün bedenimi sarmaladı ve bununla yetinmeyip kavurmaya da başladı. Ben de birkaç dakikadan zarar gelmez düşüncesiyle tam önümdeki kolona görünmeyecek şekilde yaslandım.

Birkaç saniye sonra, hiçbir şey anlamadığımı fark edip, yavaşça başımı eğerek içeri doğru uzattım. Deniz tek elini İpek'in omzuna bastırıp kızı duvara yaslamış, kısık sesle hararetli bir şeyler söyleyip duruyordu. Sanki kavga ediyor gibiydiler. Birbirlerini bu kadar samimi olacak şekilde nereden tanıyor olabilirlerdi ki? Peki, benim yerime ya Arın ya da Aras bu manzarayı görmüş olsaydı ne olurdu? *İstemsizce titredim. Düşünmek bile istemiyordum!*

Kardeşimi bir an önce buradan göndermem gerektiğini bilmeme rağmen, bu ikisinin arasında geçen davayı deli gibi merak ediyor oluşum, nefesimi tutup konuşmaları duymak için bütün ilgimi içeriye yöneltmeme yetti ve kelimelerin yavaş yavaş kulaklarımla bütünleşmesini beklemeye başladım. İlk duyduğum ses, sinirden kendine zor hâkim olduğu belli olan kardeşime aitti.

"İsim ver bana İpek! O piçi bulamayacağımı mı sanıyorsun ha? Ne bokuma koruyorsun lan o iti?"

"Git artık Deniz, abilerim içeride!"

"Umurumdaymış gibi mi duruyor? Dün akşamdan beri kafayı yemek üzereyim lan ben! Seni o hale sokan pisliği elbet bulacağım!"

Kulaklarım duyduklarını sindirmeye çabalarken, beynim bir bir ihtimalleri sıralamaya başlamıştı. Bu ikisi birlikteler miydi? Ne zamandan beri Deniz benden iliş-

kilerini saklamaya başlamıştı? Üstelik sevgilim yok diye yalan da söylemişti, değil mi?

Deniz bana yalan söylemezdi ki. Peki, sevgili değilse neydiler? Dün İpek'e biri bir şey mi yapmıştı? Deniz'i çileden çıkaran bir şey... Beynim en can alıcı senaryolarla dolmaya başladı. Hafıza girdabımdan kurtulup gözlerimin önüne serilen görüntüler, olayı aydınlatmaktan ziyade daha da uçuruma sürüklüyorlardı sanki. Dün beni Arın'a teslim eden kardeşim bir kızın yanına gidiyordu. Yardım isteyen bir kızın... *İpek'in...*

Elinde delil olmayan cinayet masası dedektifleri gibi, olayı sürekli başa sarıyordu beynim. Kilit soru, bu ikisi nereden tanışıyor olabilirlerdi? Gördüklerimden yola çıkarak, bunun basit bir arkadaşlık olmadığını anlayabiliyordum; ama bu iyi miydi yoksa kötü müydü bir türlü karar veremiyordum.

İpek var gücüyle kardeşimi itip sırtını yaslandığı duvardan ayırdı ve buradan bile dolu dolu baktığı belli olan gözlerini Deniz'e dikti.

"Neden bu kadar abartıyorsun ki? Senin yaptıklarını yapmadı bile! Sadece kıyafetlerimi parçaladı!"

"Tacize uğradın geri zekâlı, biraz daha geç gelseydim parçalanmış tek şey üzerindekiler olmayacaktı!"

"Merak etme, senden başkası dokunmadı kölene!"

"Ben sana istemediğin hiçbir şeyi yapmadım İpek! Durmamı istemeyen sendin hatırlarsan!"

İki elim de aynı anda kontrolünü kaybettiğim bedenimin ikazıyla ağzıma gitti ve dudaklarımın üstünü örttü. İşittiğim her kelime, her hece, hatta her harf beynimde yankılar uyandırarak sinyallerini, nasıl olacağını önemsemeden bir şekilde algılayabilmem için bedenimin her yanına yolluyorlardı sanki.

Önümü dönmeye bile akıl edemeden bozuk saatten beter bir hal alan beynime ayak uydurup geri adımlar atarak bir an önce kendimi dışarı atmak istedim. Gerçeklerden kaçış yöntemim kesinlikle bu olmalıydı. Hiç

duymamışım, hiç orada olmamışım gibi davranmalıydım. Çünkü bu kesinlikle benim anlamak istediğim türde bir ilişki değildi. Kardeşimin elbette birileriyle yattığının bilincindeydim; ama İpek... Arın'ın kız kardeşi olan İpek...

İçimde nefes almamı engelleyecek bütün düşüncelerim birleşip tek beden olmuş, elleri boğazımı var gücüyle sıkarken; kulağıma doğru gözümün önüne getirmeye korktuğum düşünceleri fısıldıyordu. Deniz'in İpek ile *zaman geçirmesinde,* Arın'ın benimle ilgili düşüncelerinin yeri olabilir miydi? Benim kardeşim, benim Deniz'im bu kadar alçalmış olamazdı, değil mi?

Geri geri giden adımlarımın bir anda durmasının ve beynimde hızını kesmeden dönüp duran kelimelerin önüne kalın bir duvar çıkmış gibi tek tek etrafa saçılmasının sebebi, zeminde patlayan bir cismin çıkardığı sesin kulaklarıma saldırması olmuştu. Bakışlarım önce sol tarafımdaki açıklığa kaydı ve görüş açım parkelerin üzerine saçılmış porselen parçaları ile doldu. Şu an idrak etmekte zorlansam da, bir tarafım bunun sebebinin benim sakarlığım olduğunu kabul etmişti bile.

Zorla içime çekebildiğim son nefes kırıntılarını da tutup ellerim hâlâ dudaklarımı kapatacak bir şekilde önüme döndüm. İpek'in de benden pek bir farkı yok gibiydi. En azından dış görünüşte yansıttığımız hareketler kıyaslandığında... O da tek eliyle dudaklarını örterken, diğer eli üzerindeki pijamanın etek uçlarını sıkıyordu. Gözleri benimkilerle yarışacak şekilde açılmıştı ve her an damlalarını özgürlüklerine kavuşturacakmış gibi duruyordu.

Deniz'in nasıl bir halde olduğunu bilmiyordum, galiba ona bakmaya cesaretim yoktu henüz. Gözlerinde ne gibi duygular barındırdığını merak bile edemiyordum. Sanki bakışlarım ona dokununca, her şeyin sorumlusunun ben olduğum gerçeği, kardeşimin bütün bedenin-

den haykırışlar eşliğinde bana ulaşacakmış gibi geliyordu.

Gözlerimi İpek'in üzerinden yere doğru çekerken, adımı duydum küçücük bir fısıltı eşliğinde. 'Derin...' diyordu kardeşim, belki de ömrümde ilk defa ondan duyduğum bir ses tonuyla. Değişik bir tat vardı kulaklarıma ilişen tınıda.

Gözlerim kendilerini, kardeşimin belki de görünüşümüzün tek ortak noktası olan benimkilerle aynı mavilikte yüzen gözlerinde kenetlemek üzereyken, yanımdan birinin geçtiğini hissettim. Başımı yerden kaldırdığımda Melis'in Deniz'i kolundan yakalayıp bir şeyler söylediğini gördüm. Elleri arka bahçeye açılan çıkış kapısını gösterirken, kardeşime gitmesini işaret ediyor olmalıydı. Dudaklarından dökülen kelimelerden sadece işine yarayanlara odaklanan beynim, Arın ve Aras'ın eve geldiğini algılayabilmişti.

Durmak üzere olan dünyanın etrafında ağır çekimde ilerliyordu sanki her şey, bana inat edercesine. Hiç beklemediğim bir anda, gözlerim tanıdık mavilere takıldı. Tanımlayamadığım bir zaman diliminin ardından, Deniz'in Melis'i bir kenara itip bana doğru bir adım attığını gördüm. Buna hazırlıklı olmayan bedenim benden hüküm almadan kendi iradesiyle kabuğuna çekilmeyi yeğledi ve anında geriye doğru kaçtı.

Bu Deniz için yeterliydi. Şu an hiçbir şekilde benimle konuşamayacaktı. Ne derse desin, ben onu inatla duymayacaktım. Biliyordu ve bunun için başını yere eğip büyük ihtimalle içeri girdiği bahçe kapısından geri çıktı. Oksijenime yeniden kavuşmuşum gibi büyük bir nefesi ciğerlerime bahşettim. Belki daha sonra düşününce tepkimi aşırı bulacak, ikisinin de yetişkin bireyler olduğuna kanaat getirecektim; ama o an kesinlikle şu an değildi.

Melis bir eliyle beni, bir eliyle de İpek'i sürükleyerek salona, yemek masasının önüne getirdi. Herkesin gözü doğal olarak ikimizin arasında gidip geliyordu. Kah-

valtı etmeye iştahımın kalmadığını fark edince, kolumu zarifçe Melis'in elinden kurtardım ve içimde kalan son ses kırıntılarını kullanarak herkese afiyet olsun deyip odaya çıkan merdivenlere yöneldim. İçimden de Arın'ın en azından birkaç dakika beni kendimle baş başa bırakmasını dileyip duruyordum. Kesinlikle gelecekti. Tek istediğim biraz geç gelmeyi akıl edebilmesiydi.

Odada yalnız geçirdiğim bilmem kaç dakikadan sonra, kapının yavaşça çalınmasıyla uzandığım yatakta doğruldum ve bedenimi hafif kaydırarak bacaklarım yataktan sarkacak şekilde oturur pozisyona geçtim. Yavaşça açılan kapıdan görüş alanıma ilk İpek'in başının tepesinde topladığı saçları girdi. Sonra da bedeni yavaşça içeri kayıp kapıyı arkasından kapattı.

Ellerini önünde birleştirmiş, annesinden azar yemeye hazırlanan küçük kızlar gibi başı eğik bir şekilde, tam önümde dikilmeye başladı. Dudakları bir şeyler demek için kıpırdansa da kelimeleri içine geri gönderiyordu. Bu konu hakkında konuşmak onun için benden çok daha zor olmalıydı haliyle. Gerçekten ne demeye gelmiş olabilirdi ki? Bu olayın onun isteğiyle olup olmadığını sorması gereken kişi bendim sonuçta.

"Arın tartıştığımızı düşünüyor," dedi zor duyduğum bir ses tonuyla. Elleriyle kendi halinde bir oyun uydurup düzenli hareketlerle başparmaklarım birbirine çarpıp duruyordu.

"Seni o mu gönderdi? Ben de neden hâlâ peşime takılmadı diyordum."

"Hayır, ben kendim geldim. Sana söylemem gereken bir şey var." Dudaklarını ıslatıp büyükçe bir nefesi içine çekmesini izledim ve ne diyeceğini beklemeye başladım. "Bana söz vermeni istiyorum, Deniz'i dinleyeceğine dair. Derin... Sen onun için o kadar ayrı bir yerdesin ki, tahmin bile edemeyeceğine eminim. Sana olan bağı yaşam sebebi olmuş gibi... Ona sırtını çevirme lütfen."

Kardeşimin basit bir kızmış gibi davrandığı İpek, şu an karşımda Deniz ile aramı düzeltmem, onu dinlemem için bana mı yalvarıyordu? Dudaklarımdan dökülecek kelimelere kendini hazırlamak istermiş gibi, parmaklarıyla oynadığı oyuna gözlerini dikip kendini oyalamaya başladı. Ne dememi istiyordu ki? Tabii ki Deniz'i görecektim, konuşacaktık ve an itibari ile fark ettiğim gibi kardeşime sırılsıklam âşık olan bu kızı kullanmanın hesabını paşa hazretlerine soracaktım. *Hem de fazlasıyla!*

"Sana istemediğin bir şey yapmadığına emin misin İpek?" diye fısıldadım. Deniz'e ne kadar güvensem de bunu İpek'ten duymaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Başını kaldırıp gözlerini benimkilerle birleştirince sağ yanağından aşağı bir damla süzülmesine engel olamadı. Kim bilir kaç dakikadır ağlamamak için kendini sıkıp duruyordu. Titreyen dudaklarını dindirmek istercesine yutkundu ve gözlerini sımsıkı kapatıp dışarı ufak bir nefes kırıntısı saldı.

"Ben Deniz'e âşık olduğumda, senin adını bile bilmiyordum. Onu ilk gördüğüm anı bile anımsayamayacağım kadar eski benim kardeşine hissettiğim duygular. Beni hiçbir zaman sevmediğini, hatta sevmeyeceğini de biliyorum; ama elimde değil."

Artık engel olmaya bile çabalamadığı, bütün yüzünü yalayıp yutan, kederini suratıma savuran gözyaşlarını elinin tersi ile sert bir şekilde kenara itti ve birkaç iç çekişin ardından konuşmasına ara vermeden devam etti. Ben de içinde biriktirdiği her şeyi kusmasını, az biraz da olsa rahatlamasını bekledim.

"Ben karşılık beklemeyi bırakalı yıllar oldu Derin. Artık Deniz'den sevgi kırıntısı dilenmek, içimde benden büyük olan aşkıma ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor. Sen olsan ne yapardın? Hayır diyebilir miydin? Ben artık gurur falan dinleyemeyecek haldeyim. Birazcık

umurumda olsaydı gururum, ta en başından Deniz'in bana acıyarak bakan gözlerini fark ettiğimde vazgeçerdim ondan."

Elimde olmadan gözlerimi kapattım ve İpek'in yaşadığı, daha doğrusu içinde büyüttüğü bu aşkın ne kadar acı verici olabileceğini düşündüm. Ben de bir erkek için yığınla şey feda etmiştim; ama bu kadar büyük sevmiş miydim gerçekten? Kardeşim elindeki hazinenin farkında değil miydi? Yeryüzünde hangi insan bu kadar şanslı olabilirdi ki sevilmek konusunda.

"Aranızda yaşanan şey beni ilgilendirmez İpek; ama kardeşim benim yüzümden, abinden hınç almak için sana yaklaştıysa elimden çekeceği var."

"Konuşacaksın yani."

"Elbette konuşacağım," dedim gülümseyerek.

Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken, odanın kapısının açılmasıyla ikimizin de başları otomatik olarak içeri dalan kişiye odaklandı. Arın'ın gözleri ilk önce benim sonra da İpek'in üzerinde gezindi. İpek hemen toparlanıp gözyaşlarını kuruladı ve kapıya yöneldi. Yanımdan geçerken sadece benim duyabileceğim şekilde bir fısıltıyla teşekkür etmeyi de ihmal etmedi.

Deniz ile ikisinin arasındaki bu adını koyamadığım ilişkiye karışmamam gerekiyordu belki de; ama birinin kardeşimin kulağını ciddi anlamda çekmesi gerekiyordu. Üstelik düşündüğüm gibi Arın ve benim aramda olanlardan dolayı İpek'e yaklaştıysa benden daha çok çekeceği vardı.

"Alıp veremediğiniz ne İpek ile?"

Arın'ın sorusu üzerine oturduğum yerden kalktım ve dolaba doğru yürümeye başladım. "Hallettik," dedim, bu konu üzerinde konuşmak istemediğimi hissettirmek istercesine kısa keserek.

Yapmam gereken işler vardı ve kahvaltı bile etmemiştim. Gülce'ye gitmeyi öğleden sonraya bırakmıştım;

ama çalıştığı kafeye biraz daha erken gidip kahvaltı edebilirdim galiba. Sabah sabah baş ağrısı yapmıştı yine Deniz Bey.

"Dışarı mı çıkacaksın?"

"Gülce'yi parti için ikna etmem lazım," dedim omuz silkerek. Bir yandan da yeşil kuşa burun kıvırttıracak mazeret bırakmamak için elbise bakınıyordum. Bütün bahanelerini çürütmem lazımdı Gülce Hanım'ın, bu gece bütün problemleri unutacak kadar içmek istiyordum çünkü.

"İnatla geleceksin yani şu saçma sapan partiye? Evde otur işte be kızım, hatta Gülce'de tek başınıza takılın. Olmadı ben İpek'i iki saate oradan çıkarır sizin yanınıza getiririm. Ne dersin? Bence gayet hoş bir fikir."

Kafamı içine gömdüğüm elbiselerden kaldırıp arkama döndüm ve suratına bilmiş bir ifade takınıp bana gülümseyen adama baktım. Tek kaşım istemsizce havaya kalkarken, suratıma ne kadar silmeye çalışsam da bir türlü beceremediğim bir gülümseme yayıldı. Ciddi olabilmek karşımdaki surat için fazla güç bir eylem olmaya başlamıştı.

"Derdin ne senin? Dün anlaştığımızı hatırlıyorum."

Pekâlâ, ikinci cümle ağzımdan kaçmıştı. Kesinlikle Arın'a dün parti olayı yüzünden kendilerini ikna etmek için onu öpmeyi kabul ettiğimi hatırlatmamam gerekiyordu! *Üstelik alt pijamam yokken ve elleri tenimde fazlasıyla oyalanmışken... Hiç ama hiç hatırlatmamam gerekiyordu!*

Süratle bedenime yayılan kan akışı yanaklarımda biraz fazla oyalanmaya başlayınca, hemen dolaba geri döndüm ve gözüme ilk çarpan elbiseyi askıdan çıkarıp bir koluma astım. Kendi kıyafetimi önceden ayarladığım için yeni bir kararsızlık evresine geçmeden, onları da diğer koluma asıp poşetlemek için yatağın üzerine serdim.

Seri hareketlerim ve inatla Arın'ın suratına bakmayışım, onu pek eğlendiriyor olmalıydı ki kıkırtılarını sak-

lamaya bile gerek görmüyordu beyefendi. Geçsindi tabii dalgasını! Bir daha bırak sarılmayı, öyle istediği her saniye öpemesin de beni bakalım kim gülecekti o zaman!

Ne diyordum ben böyle? Adamla iki yakınlaştım diye sevgilisi mi olmuştum şimdi de! Kendime gelmem ve dünü düşünmeyi bir an önce kesmem gerekiyordu. Hiç hayırlı düşünceler türetmiyordu bu zalim, şeytan çırağı beyin hücrelerim!

"Ben bırakırım seni."

Düşüncelerimin arasına karışan kelimeler, yerimden sıçramama neden olunca, kendime bir kere daha küfür etmeyi ihmal etmedim. Bir an önce bu içine düştüğüm, lisenin yeni yetme ergen kızı hal ve hareketlerinden kurtulmam gerekiyordu.

"Taksiyle giderim ben. Düşünme sen beni. Hallederim yani. Rıhtımdaki kafelerden biri sonuçta, sanki nereye gideceğim." *Daha fazla konuşma Derin!*

Ne ara aramızdaki mesafeyi kapattığını bile anlamadığım Arın, bir elinin arka tarafını yanağımın üzerine bastırdı ve boynunu eğerek yüzlerimizi aynı seviyeye getirdi.

"Utandığın zaman seni daha çok öpesim geliyor bakarkör, bu halinin ne kadar sevimli olduğunu tahmin dahi edemezsin."

Yanağımın üzerinde duran eli geri çekilmeden önce, tenimi yavaşça okşadı. İçimde bir şeyler harekete geçti ve ben her zaman olduğu gibi, yine bütün organlarımın hâkimiyetini yitirdim. Vücudumu saran deri karıncalanmaya başladı. Üstüne yetmezmiş gibi ruhum isyan edercesine bedenimden sıyrılmaya çabalıyordu sanki. İçimde sürekli bir şeyler parça parça kopup etrafa saçılıyormuş gibi hissediyordum.

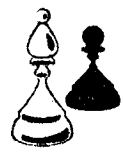
Hafif bir meltem esintisi yayan nefesi, yavaşça benden uzaklaşınca o meltem tarif edilemez bir hızla kasırgaya dönüştü ve beni hortumuna katıp boşluğa savurdu. Bu da neyin nesiydi şimdi? Sadece ufacık bir dokunuş değil

miydi sonuçta? Böyle hissetmem normal olmanın çok ötesindeydi.

Ne ara dolaptan çıkardığını fark etmediğim zümrüt yeşili bir elbiseyi elinde tutmuş tam karşımda dikiliyor, suratımda oluştuğuna adım gibi emin olduğum salak saçma ifadenin anlamını çözmeye çabalıyormuş gibi beni inceliyordu. Verdiğim tepkiye ben bile şaşırmıştım, kim bilir dışarıdan nasıl görünüyordu?

"Gülce için bunu alman daha mantıklı bence. Bu işlerden pek anlamam ama bu gece, onu spor bir elbiseyle ikna edebileceğini pek sanmıyorum, *bakarkör*."

Evet, bakarkör sıfatı bu sefer kesinlikle yerini bulmuştu. Ama bu gece beni aptala çevirmenin hıncını nasıl olsa alırdım ben, bu kendini pek beğenmiş Özyazar danasından!

Yeryüzünde yaşayan her canlının en az bir tane zayıf noktası vardır. Bu annesi olabilir; babası, kardeşi veya sevgilisi de olabilir. Hatta en basiti bazen bir vazoya daha yeni yerleştirmiş olduğu birkaç tane papatya bile olabilir. Sevmek doğamız gereği oluşan bir eylemdir. Hiçbir şeyi sevmeden nasıl nefes alabilir ki bir insan?

Bu sabah farkına vardığım belki de en önemli şeydi bu. Bir tek ben sevmemiş, ben üzülmemiş, ben gözyaşı dökmemiştim bu dünyada. Neden şimdiye kadar sadece benim etrafımda, benim yaşadıklarımla şekillenen bir dünya varmış gibi hissedip durmuştum ki sanki? Bu fazla, çocukçaydı... Belki de İpek'in gözlerinin ayna gibi yansıttığı kalbinde gördüğüm acılar bakış açımı değiştirmişti. Ya da sadece hikâyesini az da olsa kendiminkine benzettiğim için böyle düşünüyordum.

Oturduğum sandalyede geriye yaslanıp, tutulan omuzlarımı kütürdettim. Tam bir saattir ağzına kadar

dolu olan kafenin biraz boşalmasını ve oradan oraya koşturan Gülce'nin benim yanıma uğramasını bekliyordum. Bu kız her hafta sonu bu kadar çok çalışıyor muydu sahiden?

Önümde duran portakal suyundan küçük bir yudum aldım ve boğazımdan aşağı doğru kaymasının verdiği hazza odaklanmaya çalıştım. Havalar yavaşça soğumaya başlamıştı, artık sıcak içeceklere geçiş yapsam çok iyi olacaktı.

Üç katlı kafenin ikinci katındaki terasta oturuyordum ve buradan baktığım zaman, yalnız başına bir masada oturan tek insan evladı bendim. Etrafta kim varsa kumru pozisyonunu almış, sevdikleriyle vakit geçiriyordu. Hepsinin hikâyesi farklı olabilirdi; ama ana tema hep aynıydı. Herkes seviyordu. Kimi fazla, kimi biraz daha az; ama hepsi seviyordu birilerini, bir şekilde.

Gülce'nin kelimenin tam anlamıyla kendini karşımdaki sandalyeye fırlatmasıyla, etrafta boş boş dolanan gözlerimi ona çevirdim ve arkadaşımın bitik bir halde yüzüme bakan suratına gülümsedim. Hafta içi okul ve staj, hafta sonu da kafedeki koşturmaca derken pek dinlenemediği her halinden belli oluyordu.

"Tam beş kere yanlış masaya yanlış sipariş götürdüm. Kafayı yemek üzereyim!"

Kollarını masanın üzerinde birleştirdi ve başını da onların üzerine yerleştirdi. Kendi halinde oturduğu yerde biraz debelenip, başını uzattığı kollarından kaldırmadan yan çevirdi ve yeşil gözlerini üzerime dikti.

"Hayırdır canım, sen buralara pek uğramaz olmuştun?"

"Özledim," dedim en şirin gülümsememi takınarak.

"Dökül şeker kız, sorunun ne? Sayende kendimi Güzin abla gibi hissediyorum Derin!"

"Sorun yok ki."

"Lütfen şu suratındaki aptal gülümsemeyi siler misin? Sinirlerimi bozuyor."

"Nedense bugün sorun sende gibi hissetmeye başladım yeşil kuş."

Kafasını ağır hareketlerle yerinden kaldırdı ve suratına pislik bir şey yapacağı zaman ortaya çıkardığı, o korkunç gülümsemesini yerleştirdi. Önümde yarısına kadar dolu bir şekilde duran portakal suyu bardağını eline alarak, yeşillerini üzerime dikti.

"İçindekini başından aşağı boşaltıp, bardağı kafanda kırarım Derin. Yaparım." Kesinlikle yapardı. Benim için en hayırlısı konuya bodoslama dalmaktı galiba.

"Bugün okulun partisi varmış, gider miyiz?"

"Şimdi anlaşıldı," dedi ve elindeki portakal suyundan bir yudum alıp bardağı masaya geri koydu. "Dün olanları unutmak için suyunu çıkarana kadar içeceksin, değil mi? Her seferinde aynı şey."

"Sen gelmezsen Arın beni götürmeyecek."

Oturduğu sandalyede doğrulup iyice bana doğru eğildi ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. Orta ve başparmağını birleştirip alnımın ortasına bir fiske vurdu.

"Sana şu suratındaki aptal ifadeden kurtulmanı söylediğimi hatırlıyorum, beyni kıt arkadaşım."

Pekâlâ, canım yandı seni kurnaz tilkileri cebinden çıkaran güzel arkadaşım! Elimle alnımda acıyan bölgeyi ovalarken, bir yandan da Gülce'den gelecek bahaneleri beklemeye başladım.

"İyi, gidelim; ama içip içip sarhoş olacak ve gece Deniz'in sırtında taşınarak eve dönecek kişi bu sefer ben olacağım."

İşte bu kesinlikle bir sorun olduğunun kanıtıydı. Gülce içkiden hoşlanmazdı, dışarı çıktığımız zamanlar ya hiç içmez, ya da bir birayla geceyi sonlandırırdı. Sarhoş olmak istemesi hiç hayra alamet değildi. Kaşlarım istemsiz bir şekilde çatıldı ve bakışlarım arkadaşımın yeşillerine kaydı. Bu artık anlatması gerektiğinin işaretiydi ve Gülce aramızdaki bu sessiz anlaşmanın kurallarını koyan kişiydi.

"Stajdan çıkarılma ihtimalim var."

"Sebep?"

"Derin, bir anda oldu gerçekten. Ben nasıl yaptığımı bile anlamadım! Neden böyle bir şey yaptım hâlâ aklım almıyor."

Masanın üzerinde birleştirdiği ellerini, kendi ellerimin arasına aldım ve her ne yaptıysa yanında olduğumu, her şeyi beraber düzelteceğimizi bilmesi için ona güç vermeye çalıştım. Ne yapmış olduğu önemli değildi. İyi veya kötü, ne olursa olsun hiçbir şey Gülce'nin kendi kendini yemesinden önemli olamazdı benim için.

"Sorun ne yeşil göz?" diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak.

"Patronumu öpmüş olabilirim!"

Bir solukta ağzından dökülen kelimeler beynimde yankılanmaya başladı. Benim kafamda sapık olarak tasarladığım adamı, Gülce kendi rızasıyla mı öpmüştü? Ben haftalardır beynimde bunun tam tersi bir senaryoyu işlemiyor muydum? Asıl sapık şu an tam karşımda mı oturuyordu yani?

"Ne yaptın?"

Ellerini ellerimin arasından çekip sandalyesinde geri yaslandı ve kollarını göğsünde bağlayıp savaş pozisyonuna geçti. *Bakalım kendinizi nasıl koruyacaksınız Gülce Hanım?*

"Yapmak istedim, yaptım!"

"İyi halt ettin!"

"Arın'm seni hiç öpmediğini söyleyemezsin, değil mi?"

"Aynı şey değil!"

"Niye? Siz evlisiniz her istediğinizi yapabilirsiniz diye mi?"

"Ben Arın'ı öpmüyorum bir kere!"

"Ah! Doğru, o seni öpmesin diye de evi başına yıkıyordun zaten."

"Konuyu saptırmasana sen be!"

"Gülce abla yetiştiremiyorum da biraz yardım edebilecek misin bana?"

İkimiz de anında araya giren diğer garsona çevirdik kafalarımızı. Daha on sekiz bile göstermeyen çocukcağızın suratındaki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, bizden bayâ bir korkmuştu. Gülce bana hiçbir şey söylemeden hışımla yerinden kalktı ve masaların etrafında dolanmaya başladı.

Dediğim gibi yeryüzündeki her insan severdi; ama Gülce şimdiye kadar âşık olmaya zaman ayıramamış bir kızdı. Hayatı o kadar doluydu ki, darmadağın olan ailesinin sorunları onun başka bir şey düşünmesine fırsat tanımıyordu ne yazık ki. Şimdi de hayatında ilk kez bir adamı öpmek istediğini ve üstüne üstlük bunu yaptığını söylüyordu.

Belki de gözümü korkutan, adamı tanımıyor olmamdı. Kim bilir kaç yaşındaydı? Şirket kıvamına gelmiş bir avukatlık bürosunun patronuydu sonuçta. Evli bile olabilirdi değil mi?

Gözlerimle Gülce'nin koşturmasını takip ederken karşımdaki sandalye tekrar çekilince başımı o tarafa çevirdim. Koyu kahve kısa saçlar, eylülün buruk güneşinin çarptığı kadarıyla parıldıyordu. Karşımdaki adam suratına yerleştirdiği bilmiş gülümsemeyle gözlerini üzerime dikmiş dikkatle beni inceliyordu.

"Üç katlı bir kafedeyiz beyefendi, boş masa olduğuna adım gibi eminim."

"O zaman ben göremedim."

"Masamdan kalkar mısınız, lütfen."

Adam suratındaki bilmiş ifadeyi bir saliseliğine bile yerinden oynatmadan, sırtını sandalyeye yasladı ve ellerini masanın üzerinde birleştirip beni incelemeye devam etti.

"Hiç beklediğim gibi değilsin doğrusu. Sarı saçların ve kahverengi küçük gözlerinin olması gerekiyordu. Renkli gözü bizim çocuk pek sevmezdi oysaki."

Bu adam her kimse düşündüğüm şey için masamda değildi kesinlikle. İçimden bir ses Arın'ı tanıdığını söylüyordu; ama yine de emin olamadığım için ağzımı açmamaya karar verdim. Sonuçta evliliği sadece gerek görülen isimler biliyordu.

"Masamdan kalkar mısınız, lütfen," diye tekrarladım sözlerimi.

"Hadi ama Derin, tanışmamız gerektiğini düşünüyorum artık. Kim olduğumu tahmin dahi edemiyor musun?"

Ben hiçbir şey söylemeyip boş gözlerle adama bakmaya devam edince, suratındaki gülümseme iyice büyüdü.

"Evin içinde bu aralar benden fazlasıyla bahsettiklerine eminim nedense. Yine de kendimi resmi bir şekilde tanıtmama izin ver." Tek elini masanın üzerinden bana doğru uzattı ve saniyeler önce aklıma gelen ismi telaffuz etti. "Ediz Özyazar."

Maalesef saniyeler kendinizi hazırlamanıza yeterli olmuyordu böyle durumlar için. Bu adamın benimle neden tanışmak istediğini geçip, nasıl bir cevap vereceğimi düşünmeye başladım. Her ne yaparsam yapayım, kesin olan bir şey vardı ki Arın üvey kardeşiyle tanıştığımı duyduğunda deliye dönecekti.

Benim cevap vermeme kalmadan Gülce masanın başında bitti ve olaya bilmeden el koymuş oldu. "Beyefendi, alt katta bir sürü boş yerimiz mevcut; sizi oraya alalım biz en iyisi." Adamın cevap vermesini önemsemeden uyarır bir tonda devam etti. "Beni takip edin, lütfen."

Ediz havada kalan elini indirip gözlerini benden aldı ve Gülce'ye çevirdi. Anlam veremediğim bakışlar arkadaşımın yüzünde gezinirken tedirginliğime engel olamadım. Gülce'nin suratı saniyelik bir değişime uğrayıp eski haline dönerken, bunun hayal gücümün eseri olup

olmadığını düşünmeye başladım. Ediz'i tanıyor olamazdı değil mi?

"Şu an tarihin en dramatik sahnelerinden birini yaşıyoruz; ama bir tek ben farkındayım galiba. Çok yazık."

Ediz beynimin anlamamakta ısrar ettiği bu cümleyi Gülce'nin gözlerinin içine bakarak söyledikten sonra ayağa kalktı ve bana başıyla ufak bir selam vererek yanımızdan ayrıldı. Aşağı inen merdivenlere ulaşıp gözden kaybolmaya başladığı an, Gülce onun kalktığı sandalyeye çöktü. Suratındaki bütün kan çekilmiş gözleri yaşla dolmuşu. Ben daha ne olduğunu sormadan o cümlesini tamamlamıştı bile.

"Bu adamı hatırlıyorum... Çok iyi hatırlıyorum. Babamın cenazesinde tanışmıştınız..."

Cenazenin olduğu gün aklıma dolduğunda hatırladığım tek şey, yıkılmış arkadaşımın görüntüsüydü. Bunun dışında önem verdiğim başka bir şey de olmamıştı. Ama Gülce'nin söylediklerine göre yanlış düşünüyor olmalıydım.

"Ben o gün senden başka kimseyi hatırlayamıyorum."

"O kadının oğlunu hatırlamıyorsun..." Dişleriyle dudaklarını kemirirken titrek sesinden sadece benim duyabileceğim tonda birkaç kelime döküldü. Ne düşüneceğimi bilemedim. Bu nasıl şeydi böyle?

"Üvey abimi hatırlamıyorsun yani?"

Bölüm 16
Yüzleşme ile Gelen Acı ve Anlaşmanın Bedeli

Birkaç saat. Sadece birkaç saatte kulaklarımı doldurup, içimin sıkıntıyla bin bir parçaya bölünmesini sağlayan öğrendiğim gerçekler, ruhumu dev hortumlarla savurup, beynimin çalışmaya ara vermesine neden olmuştu. Bu da yetmezmiş gibi düşüncelerimi dünyanın en güçlü mikseri edasıyla karıştırmış, beni ne yapacağını bilemez bir hale sokmuştu.

Bir yandan Deniz ile ne yapacağımı kafamda kurmaya çabalarken, bir yandan da karşımda oturmuş stresten dudaklarını kemiren arkadaşıma nasıl destek olacağımı düşünüyordum.

Ediz Özyazar, Gülce'nin üvey abisiydi.

Arkadaşımın anlattıklarından hatırladığım kadarıyla, babası ve annesi evlenmeden önce kadının bir oğlu olduğunu biliyordum; ama bunun Ediz çıkması kafamın içindeki karmaşayı iyice fırtınalara çeviriyordu. Bu da, nasıl hareket etmem gerektiğini bir türlü kavrayamamama sebep oluyordu.

Üstelik çocuk Gülce'yi tanımıştı!

"Bu gece evde kalamam, Derin."

Karşımdaki koltukta iki büklüm oturan arkadaşımın, sessiz evin duvarlarına sinen fısıltısıyla düşüncelerimi var gücümle savuşturdum ve avuçlarımın arasına sıkıştırdığım suratımı Gülce'ye çevirdim. Bembeyaz olmuş yüzü, orman yeşili gözlerinde dalgalanan yaşlarla, ne hissettiğini anlamak zor değildi benim için.

Korktuğu şey kesinlikle Ediz ile karşılaşmış olmak değildi, biliyordum. Onu asıl yıpratan oğlu buraday-

sa o kadın da buradadır düşüncesiydi. Kapıya dayanıp *'kızımı görmeye geldim'* diyecek olmasıydı arkadaşımın dudaklarını kemirmesine, bedenine sardığı kollarına tırnaklarını geçirmesine neden olan.

Yapmadığı şey değildi nasıl olsa Gülnur Hanım'ın. Bundan iki yıl önce, gece yarısı Gülce'nin yalın ayak, üzerinde pijamaları, gözlerinde yaşlarla bizim kapının önüne geldiğini ne yazık ki çok net hatırlıyordum. Dudaklarından art arda dökülen sadece üç kelime gözlerimizin önüne seriyordu yaşadıklarını. *'O kadın geldi,'* diyordu sürekli. Hiç bıkmadan, gözyaşlarını hiç durdurmadan...

"Bizde kalırsın bu gece bebeğim, babam yalnız kalmana izin vermez zaten bu evde bir süre."

Ediz gittikten bir müddet sonra, izin alıp Gülce'nin evine gelmiştik. Güya parti için hazırlanmamız gerekiyordu; ama eve girdiğimizden beri salondaki koltuklara karşılıklı oturup kendimizi içimize hapsetmiştik. Saat neredeyse dörde geliyordu ve sekizde mekânda olacağız diye İpek ile saatler öncesinden anlaşmıştık. Oysa şimdi o saatler günleri, hatta yılları kapsıyormuş gibi geliyordu gözüme.

Aslında kafa dağıtmak, bu ortamdan biraz sıyrılmak ikimiz için de iyi olacaktı; ama bu ufacık yarım güne bile sığmayan yaşanmışlıklar, elimizi kolumuzu bağlamış; bizi adeta oturduğumuz koltuklara zamkla yapıştırmıştı.

Çalan kapı sesinin kulaklarıma ilişmesiyle, Gülce'nin elinde tuttuğu su bardağının parkelere çarpması bir oldu. Bedenini sımsıkı saran kollarını çözüp, ışık hızıyla ellerini dudaklarında birleştirdi. Kırılmayan bardağın tok seslerle ahşap parke üzerinde yuvarlanıp biraz ilerideki masanın ayaklarından birine çarparak durmasıyla, ben de yerimden doğrulup kapıya ilerledim. İçimden, gelenin o kadın olmaması için bildiğim bütün duaları sıralıyor ve stresli dakikaların bir an önce son bulmasını diliyordum.

Titrek ellerim çelik kapı kolunu çevirdi ve anında, beni görmeyi hiç beklemediğini haykıran mavi bakışlar, gözlerimi buldu. Benimkilerle tıpatıp aynı derinliğe, aynı ışıltıya sahip bir çift mavi göz...

Deniz, ne diyeceğini bilemez halde kapı önünde çırpınırken; ben bedenimi kenara kaydırıp geçmesi için ona yol verdim. Hiçbir şey söylemeden içeri girdi ve ayakkabılarını kenarda çıkarıp salona doğru ilerledi. Yanlarına geldiğimde Deniz ne olduğunu sorarcasına bakışlarını üzerime dikti; ama ben sadece kendimi boş bulduğum tekli koltuklardan birine attım. Amacım kesinlikle seninle konuşmak istemiyorum demek değildi. Sadece ne diyeceğimi bilemez bir haldeydim ve konu fazlasıyla hassastı.

Tamı tamına çıldırtıcı bir sessizlikle geçen on dakikanın ardından, Gülce ayaklandı ve yorgun bakışlarını kardeşimin ve benim üzerimde sırayla gezdirdi.

"Biraz uyusam iyi olur aslında. Siz de hiçbir yere gitmeyip aranızda her ne halt dönüyorsa onu halledin, bugün başka sorun istemiyorum."

Gülce'nin güçsüz adımlarından çıkan cılız sesler merdivenlerde tükenip, sessizliğe gömülürken; Deniz yerinde kıpırdanmaya başladı. Beni benden, herkesten daha iyi tanıyan kardeşimin, konuşmak için zamana ihtiyaç duyduğumu, her seferinde olduğu gibi şimdi de susacağımı düşündüğünü biliyordum. Ama bu defa aklımın daha fazla düşünmemek, değişik senaryolar üretmemek için bir an önce Deniz'in konuşmasına ihtiyacı varmış gibi duruyordu.

"Nasıl tanıştınız?" diye fısıldadım, ben sormazsam asla konuşmayacağını bildiğim için. Bir an önce bu yaptığının benimle bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek istiyordum; ama kendimi hazırlamam için ana hikâyeye ihtiyacım vardı.

Deniz sıkıntıyla iç çekti ve iri elleri ile yüzünü sıvazladı. "Şule ile sınıf arkadaşıydı."

"Yani Şule'nin arkadaşıydı."

"Arkadaş olduklarını söyleyemem, birbirlerinden pek haz etmiyorlardı açıkçası."

Ne kadar bitkin bir halde olduğunu anlamam için, gözlerine ufacık bir bakış atmam yetmişti her zamanki gibi. Benden bir hareket, belki de en ufak bir tepki beklercesine bir müddet gözlerimin içine dikti, umutsuzluk rüzgârlarında sallanıp duran mavilerini. Beklediği veya istediği tepki her neyse benden bulamayınca, kelimelerini dudaklarından sürüklemeye devam etmek zorunda kaldı.

"Şule'yi okuldan almaya gittiğim bir gün, iki yeni yetme serserinin İpek'i sokağın bir ucunda sıkıştırdıklarını gördüm. Çocukların elinden alıp taksiye bindirdim, evine gönderdim. Böylelikle tanışmış olduk işte."

Sözcüklerin gözlerimin önünde kıymetlimi, canımın diğer yarısını hançerlerle parçalayıp, kanını üzerime serpmesine şahit oluyordum adeta. Onu böyle kıvrandırmak nasıl da acıtıyordu yaşam bulmuş her hücremi. Sert parmaklarının sıkıntıyla saçlarını çekiştirmesini ve nefes almaya ne zaman ihtiyacı olsa yaptığı gibi, suratını canını acıtırcasına sıvazlamasını izledim sessizce.

"O günden sonra ne zaman okula gitsem ufacık bir gülümsememle, selam vermek için en basit şekilde başımı eğmemle bile panikleyen bedenine şahit oldum. İpek'in bana karşı olan ilgisini fark etmemek aptallık olurdu. Bu böyle günlerce, aylarca devam etti."

Sustu. Suratımın her hareketini, üzerimde beden bulmuş her duyguyu yalayıp yutmaya gayret eden gözleri, feryat edercesine kaçtı benden. Asıl anlatması gerekenlerin şimdi başlayacağını kavramış oldum ben de böylelikle. Söze nasıl, nereden gireceğini bilemiyormuşçasına boğazını sesli bir şekilde temizledi ve konuşmasma devam etti. Gözleriyle bana kaçamak bir bakış bile atmadan.

"Geçen yıl final dönemiydi sanırım, tam net hatırlamıyorum. Şule ile belki de en berbat şekilde birbirimi-

ze girmiştik. Her zamanki kavgalarımızdan çok daha ağırdı. Bunun sıkıntısıyla sınıftan birkaç arkadaşla birlikle içmeye gittik. Ertesi gün önemli bir sınavımız var diye çok abartmadığımızı hatırlıyorum, sadece birkaç saat oyalandık öyle. Resim yaparak içimde kaynayan öfkeyi dizginlemek için evin yolunu tuttum erkenden. Çok ilerlemeden sınav notlarının yanımda olmadığını, büyük ihtimalle okulda kaldıklarını fark edip arabanın yönünü değiştirdim. Elimde notlarla otoparka indiğimde, bana arkası dönük bir şekilde dikilen İpek'i gördüm. Bir şekilde tanıdım işte. Yanına gittim; sonra, nasılsın falan konuşmaya başladık. Konuşurken gözlerimin içine bakamıyor, dudaklarından dökülen kelimeler birbirine girip duruyordu sürekli. O kadar duru, o kadar saftı ki etkilenmemek elde değildi."

Anlattıklarının hedefi ben olmaktan çıkmıştı çoktan. Sanki kendi kendine konuşuyor, neyi neden yaptığının iç savaşını veriyor gibi bir hali vardı. Bu yüzdendi belki de sesimi hiç çıkarmadan onu pür dikkat dinliyor olmam.

Oturduğu koltukta hafifçe eğilip, dirseklerini dizlerine yasladı ve elleriyle bütün yüzünü örttü. Parmaklarından sızan hafif titreşimler gözlerimden kaçamamıştı ne yazık ki. Onu da zorluyor olmalıydı bunları bana anlatıyor olmak. Her hareketiyle daha fazla yaklaşıyordum duymak istemediklerime. Her an ağzından dökülecek gibiydi *'senin için yaptım'* cümlesi.

"Şule gibi değildi," diye başladı bu sefer sözlerine. Kendini haklı çıkarmak için, bana İpek'i önemsediğini hissettirmek için kıyaslıyordu belki de hayatına girmiş bu iki kızı.

"Şule'nin bakışları yoktu mesela, ne kadar uğraşırsa uğraşsın onun gibi göz süzemez, onun gibi istekli konuşmalar yapamazdı benimle. O kadar utangaçtı ki bunu anlamak konuşmasını duymayan biri için bile kolaydı. Al al olmuş yanakları bütün varlığıyla haykırıyor-

du heyecanını. Sanki ben tapması gereken mucizevî bir varlıkmışım gibi..."

Dudaklarından titrek bir gülümseme geçti. Belki de bu kızı, ben şimdiki haline dönüştürdüm diye düşünmeye başlamıştı.

"Akşamın hafif esintisi üzerimizde gezindikçe bütün kokusu ciğerlerimi süslüyordu. Rüzgâra direnemeyen bir tutam saçı suratını kaplayınca elim istemsizce oraya kaydı. Teni tenimin altındaydı. Sadece birkaç saniye içinde yapmamam gereken şey için direncim kırıldı ve bedenini arkasındaki arabaya yasladım. Gerisi malum, dudaklarım vakit kaybetmeden istediklerini aldı."

Kafasını hafifçe kaldırıp gözlerini dakikalar sonra görüş alanıma serdi. Nasıl bir halde olduğum, ne düşündüğüm veya dışarıya duygularımı nasıl yansıttığımı bilmiyordum; ama emin olduğum bir şey vardı ki, kardeşim şu an İpek'e karşı her ne hissediyorsa bunun sadece sıradan, basit bir arzu olmadığının farkındaydı. Bunun aşk olmadığını da gözlerinden anlayabiliyordum ne yazık ki. Belki de içinde büyüttüğü bu vicdan azabının sert kabuklarını günün birinde kırabilirse aşka da yeniden sahip olabilirdi.

"Bir müddet sonra İpek'in bacaklarının titrediğini fark ettiğimde, gülümsememe engel olamayarak kollarını hafifçe kaldırıp boynuma sarmasını sağladım. Kabul etmeliyim tecrübesizliği daha fazlasını istememe sebep olmuştu."

Buruk bir şekilde gülümsedi ve başını hafifçe iki yana sallayarak konuşmasını sürdürdü. "Arın'm beni boynumdan yakalayıp yere sermesine kadar, İpek'in burada ne işi olduğunu hiç düşünmemiştim. Okulun belasının kız kardeşi olabileceği hiç aklıma gelmezdi doğrusu. Sonrası malum işte, temiz bir dayak yedim, üzerine tatlı niyetine güzel birkaç tehdit cümlesi. Ertesi günün sabahı herkese benimle muhatap olmayacaklarına dair gözdağı verdi. Ben de daha fazla susmayı kendime ye-

diremeyip olay çıkarttım. Kafeteryayı birbirine kattık o gün. Daha sonra okulumuzun sevgili aptal öğrencileri, bunun saçma sapan bir zengin piçi ve burslu öğrenci çekişmesi olduğunu düşünüp taraflara ayrılmaya başladı. Kimisi benim, kimisi Arın'ın arkasına geçti; ama hiçbiri bu olayların asıl sebebini öğrenemedi."

Derin bir nefes molası verince, burada hiçbir şeyin son bulmadığını ve konuşmaya devam edeceğimizi anladım. Olayın içine Arın girmişti ve şimdi sıra kesinlikle bendeydi.

"O günden sonra İpek'i hiç görmedim. Sonuçta bir kız arkadaşım vardı ve bu yaptığımın mantıklı hiçbir tarafı olmadığının farkındaydım. Ama içten içe İpek'i bir daha görürsem yine aynı şeyleri tekrarlayacağımın da bilincindeydim galiba. Her şey olağan güzergâhına girdiğinde, evlilik olayı hayatımıza bomba gibi düştü. Eve geldikleri ilk gün sana destek olmak için ben de oradaydım. Sokağın başında Arın ile karşılaşınca bazı şeyleri rayına oturttum kendi çapımda. En azından öyle sandım... Bunun benim hatam olduğunu düşündüm hemen. Ben onun kız kardeşini yaralamıştım, o da oyunun sınırlarını zorlayıp benim kardeşimi alet etmek istemişti."

Sırtını oturduğu koltuğa yaslayıp başını geriye doğru attı. Dudaklarından inlercesine dökülen kelimeler, en yıkıcı silahlarını kuşanmış yenilmez askerler edasıyla üzerime doğru saldırdı. Ama benim kendimi korumak için ne bir zırhım ne de kalkanım vardı.

"Kendimi kaybettim Derin! O eve girip babamın karşısına dikilemezdim. Sana benim yüzümden zarar gelmesini yine engelleyememiştim. Tek yapabileceğim Arın'ın oyununu onun dilinden oynamakmış gibi geldi bir an ve ben de o gece İpek'e gittim."

Tonlarca duygu, milyonlarca düşünce bir anda üzerime çullandı ve zaten darağacına çıkmış gibi hisseden ruhumun altındaki tabureye sert bir tekme savurup, bo-

ğazıma düğümlü halatın nefesimi kesmesine izin verdi. Benim yüzümdendi işte, benim suçumdu!

Nefesimi bile gözümü kırpmadan feda edebileceğim diğer yarım, benim yüzümden şu anda kendini bir pislikmiş gibi hissediyordu ve ben buna ne yapsam engel olamayacağımın bilincindeydim.

Seviyorum deyip peşine takıldığım adam, hayatımda nasıl da göremediğim kör kuyular açmıştı böyle? Arın benimle Deniz'in kardeşi olduğum için değil, Kaan'ın canını yakmak için evlenmişti; ama bundan haberi olmayan kardeşim, kendisini bütün saflığıyla seven bir kızın canını yakmıştı. Hâlâ da yakmaya devam ediyordu üstelik.

"Peki, neden hâlâ devam ediyor bu?"

Beynimde dışarıya çıkmak için yarış haline giren her kelimeyi katlederek, dudaklarımdan dökülen bu soruyu dışarı verdiğimin farkına saniyeler sonra varmıştım. Sorulacak milyon tane soru, özgürlüğe kanat çırpması gereken tonlarca kelime varken; dudaklarım bilinçsizce bunları dökmüştü yuvalarından.

Deniz de anlık bir şaşırmanın geçtiği gözlerini, sorunun bilincine varınca, sımsıkı kapayıp cevabını kendi içinde aramaya başladı. O da bilmiyordu neden hâlâ İpek ile olmak istediğini galiba.

"Onu rahat bırakmak istiyorum; ama önüne geçemiyorum. Hâlâ tenine dokunduğumda yanaklarının kızarması, beni çıplak görmemek için gözlerinin sürekli etrafı taraması... Bilmiyorum Derin ve o dakikaları gözlerinde canlandırmanı da pek istemiyorum açıkçası."

Evet, bunu ben de kesinlikle istemiyordum.

"Bu kadar açık konuşman gerekmezdi küçük beyinli, karşında kız kardeşin var!" Suratımı buruşturmam hoşuna gitmiş olmalı ki dudakları hafifçe yana doğru kaydı.

Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum; ama ne demem gerektiğinin bilincinde değildim. Zaten Deniz'in

beni şu an çok iyi anladığına da emindim. Bu konuya neden bu kadar taktığımın da farkındaydı.

"İkinizin arasındaki ilişki beni ilgilendirmez Deniz; ama o kızın sana ne kadar çok değer verdiğini gözlerimle gördüm bu sabah." Fazla düşünmekten çatlayacak derecede ağrıyan başımı hafifçe ovdum ve bakışlarımı en can alıcı şekilde kardeşiminkilere odakladım.

"Seni seviyor."

Gözleri benimkilerde kilitlenip cümlenin yoğunluğunda kavruldu. Ne cevap vereceğini bilememiş olmalı ki mavilerini sımsıkı yumarak, kelimelerimi onaylarcasına başını aşağı yukarı salladı. Ben de acımasızca devam etmek zorunda kaldım.

"Ama sen onu sevmiyorsun."

"Onu istiyorum. Bak, İpek'in buna layık olmadığının bilincindeyim, tamam mı? Ama elimden bir şey gelmiyor. O sadece bana ait!"

Buğulanan gözlerinde bir kıvılcım filizlendi ve cam mavisinin laciverte dönüşmesinin her evresini sakince izledim. Konuşma bu saatten sonra normal gitmeyecekti, bunun farkındaydım. Çünkü Deniz'in sinirlenmesi beni sindirmekten çok, daha fazla sinirlendirecekti.

"O kızdan malınmış gibi bahsedemezsin, bunu hak etmiyor!"

"Onun neleri hak ettiğinin bilincindeyim Derin! Ama bu içinde bulunduğumuz gerçeği değiştirmiyor! İpek bana ait ve başkasıyla olmasına izin veremem! Bu konuda ne Arın, ne Aras, ne de senin düşüncelerin umurumda bile değil! Neye üzüldüğünü anlayabiliyorum merak etme. Evet, başta her şey seni koruyamadığım içindi; ama artık öyle değil! Ona benden başka kimsenin dokunmasına izin vermem!"

Sinir içimde kaynamaya başladı ve fokurtularından anladığım kadarıyla da taşmak üzereydi. Daha fazla biriktirdiklerimi saklayamıyordum ve bunlar ne kadar kardeşimin canını yaksa da dışarı çıkacaktı, biliyordum.

Hışımla ayağa kalkıp, omuzlarımı dikleştirerek gücünü bana yansıtmaya çalışan kardeşimin karşısına dikildim. İkimiz de bu dakikadan sonra ağzımızdan çıkacak her kelimeye ölümüne pişman olacaktık, bunu şimdiden hissedebiliyordum.

"İpek ile birlikte olmaya başladığında, hayatında Şule'nin olduğunun bilincinde miydin merak ediyorum doğrusu? Peki, Şule aldatıldığını biliyor muydu? Böyle bir şeyi kendine yakıştırdığına bile inanamıyorum Deniz!"

Sadece birkaç saniye için dudaklarımı kapattım. Bu son söyleyeceğim sözlerin sonunun nereye varacağını düşünmek için ayırdığım bir süre değildi maalesef, sinirden çürümeye başladığını hissettiğim duyu organlarımın isyana geçtiklerini belirten basit bir duraksamaydı sadece. Bundan sonra ağzımdan çıkan her kelime zehrini dudaklarımda bıraktı ve beni sonu gelmeyen uçurumlardan aşağı sürükledi.

"Söylesene Deniz, Kaan'dan ne farkın kaldı şimdi?"

Dudaklarımdan firar eden harflerin, koyu kırmızı bir kurdeleyle birbirlerine sımsıkı kenetlenip, kardeşimin kulaklarından içeriye süzülmesini ve algı dünyasının içine sinsi bir yaratıkmışçasına sızmasını nefes almadan izledim. İnanmazlık içinde yediği darbeyi özümsemeye çalışan mavinin en dipteki koyu tonu gözler, iyice irileşti ve anlam kazanan harfler topluluğu kardeşimin duygularına bir tokat gibi çarptı.

İşte o an, pişman oldum.

Kısacık süren birkaç saniye, sadece ona yakıştırdığım benzetmeyi ikimizin de sindirebilmesi için birbirimizle bakıştık. İçime sabahtan beri dökmüş olduğum benzini Deniz'in gözlerinde gördüğüm ufacık bir duygu kırıntısı ateşe verdi. Soluğum kesilirken içimde her saniye daha da şiddetlenen alevler arasında saklanıp kurtarılmayı bekleyen Derin, kaşlarını çatmış bana inanamıyormuşçasına bakışlar atıyordu.

Ona bunu nasıl söyleyebilmiştim? Onu Kaan ile nasıl kıyaslayabilmiştim? Oysaki en büyük farklarını en iyi ben ve vücuduma kazınmış izler biliyordu!

Deniz gözlerini benden bir saniye bile ayırmadan yavaşça yerinden kalktı ve aramızda bir başlık mesafe kalana kadar sakin adımlarla bana doğru ilerledi. Ama ben bu sakinliğin sadece fırtına öncesi alameti olduğunun farkına varabiliyordum.

"Ne dedin sen?" diye fısıldadı önce. Kollarını ağır hareketlerle kaldırıp, parmaklarını omuzlarıma sardı. Tutuşu sert değildi; ama üzerlerinden yayılan güç canımı acıtmaya yetmişti.

"Beni Kaan ile aynı kefeye mi koydun demin?" Yavaş yavaş parmaklarının derime gömülmelerine şahit oluyordum, tam da bu dakikalarda. Ama canımı yakan omuzlarımı çökerten parmaklar değil, dudaklarımda hâlâ zehirli bir tat bırakan kendi kelimelerimdi.

"Kaan'dan ne farkım var öyle mi? Anlatmamı ister misin sevgili kardeşim? Ya da sen bana göster en iyisi!"

Bana kurduğu cümlenin anlamını kavramaya zaman tanımadan, üzerimdeki penyeyi tek eliyle, canımı yakarak sıyırdı ve yere fırlattı. Bakışları vücudumda gezinirken ne aradığını gayet iyi anlamıştım; ama bunun nasıl mümkün olduğuna anlam veremiyordum. Nereden öğrenmiş olabilirdi ki?

"Hadisene Derin! Göstersene benim o piç kurusundan ne farkım olduğunu!"

Gözlerime hücum eden yaşlar, önümü tamamen kapatmaya başladı. Bu tarif edilemez bir duyguydu. Her zaman Deniz bilse ne olur diye düşünmüştüm; ama bu şekilde hissedeceğim, kardeşimin karşısında bu kadar aciz, bu kadar utanç dolu kıvranacağım hiç aklıma gelmemişti.

Evet, utanıyordum. Ama bu utanç; üzerimde sadece sutyenimle, kardeşimin karşısında dikilmemden kaynaklı değildi. Bunca işkenceye gözümü kapayıp aptal

bir kız çocuğu gibi davranmış ve ailemden hiç kimseye bunun bahsini bile açmamıştım. O kadar çok utanıyordum ki boyutunu anlatabileceğim bir birim henüz icat edilmemişti ne yazık ki.

"Benim bunları öğrenirken nasıl paramparça olduğumdan haberin bile yok! Senden bu izler vücuduna yerleşmeden duymam gerekenleri, birkaç saat önce Arın'dan öğrenince neler hissettiğimden haberin bile yok!"

Arın? Hayır. Bu kadarını yapmış olamazdı.

"O piçi hayatının merkezine koyduğunun farkında mısın? Neler düşündüğünü, neler hissettiğini anlayamıyor muyum sanıyorsun Derin! Ben bir kere seni itin birine teslim ettim, bir daha buna asla izin vermem! Dön bir bak kendine artık! Dünya bir tek senin etrafında dönmüyor! Demir ile ne zamandır konuşmuyorsun? Hiçbir boktan haberin yok değil mi?"

Ben daha söylediği kelimeleri anlamlı bir cümleye çeviremeden, o bütün heybetiyle içinde biriktirdiği oklarını tek tek göğsüme saplamaya devam ediyordu. Ne halde olduğumu veya neler düşündüğümü zerre kadar umursamıyor, dudaklarından kopan kelimelerinin bende açtığı yaraları şu an hiç ama hiç önemsemiyor gibiydi.

"Dün gece öğrendi. Kaan'ın seni nasıl aldattığını, sana neler yaptığını, her şeyi öğrendi. Sence ne yaptı dersin Derin? Solakerler'in evini bastı, Kaan'ı anne babasının gözleri önünde öldürmek istercesine dövdü. Yengesi şikâyetçi olunca da geceyi nezarette geçirmek zorunda kaldı. Ama sen bütün bunlar olurken, o adamın koynundaydın ve her zamanki gibi dünyadan haberin yoktu!"

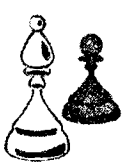
Yanan gözlerimin acısına dayanamayıp, bütün yaşlarımın yanaklarımda ırmak oluşturmasına izin verdim. Ellerimin titremesi, sadece duyduklarımdan değil her kelimenin ne kadar doğru olduğunun bilincinde olmamdandı. Günlerdir Demir ile konuşmaya korkup sürekli kaçmıştım ve dün gece her şey patlak vermişti. Kimsenin öğrenmemesi için etrafına surlar ördüğüm sırlarım,

artık gün yüzündeydi ve ben bunca zaman susmanın cezasını kardeşimin kelimelerinin doğruluk ateşinde yanarak ödüyordum.

Karşımda benim yüzümden paramparça olmuş bir Deniz vardı. İşte en çok buydu canımı yakan.

Sabit tutamadığı bedenini oradan oraya savuran kardeşim, karşısındaki sehpaya benim canımı yakarcasına bir tekme savurup çıkış kapısına doğru ilerledi. Kapı kolunu çevirip açtıktan sonra, dışarı çıkmak yerine bedenini arkasında bıraktığı benim enkazıma çevirdi ve son sözlerini söyledi.

"Arın'ı dünyanın merkezi yapmana izin vermeyeceğim Derin. Bir kez daha bu şekilde kaybolmana izin vermeyeceğim!"

Ağır demir kapıların iki tarafa da açılmasıyla kulaklarıma saldıran gürültü, beyin hücrelerimin bir kısmını rahatlıkla ilk dakikadan öldürmüş gibi hissediyordum. Ne kadar lüks bir gece kulübü de olsa, içeride oradan oraya dolanan insan kalabalığının etkisiyle ortama sinen ter kokusu, kapıların arkasında bıraktığınız havanın ne kadar temiz olduğunu hatırlatıyordu size. Birbirine girmiş çeşit çeşit alkol kokusunu duyumsamak ise, içmişsiniz de çoktan çakırkeyif geziyormuşsunuz hissi veriyordu bütün damarlarınıza. Ben bir nebze alışık da olsam, Gülce daha içeri girmeden koluma yapışıp sızlanmalarına tam gaz başlamıştı.

'Ay, vazgeçtim girmeyelim Derin.'

'Bu ne kalabalık canım işleri mi yok bu milletin?'

'Buna eğlence mi diyor bu beyin engelliler şimdi?'

'Ben iki biraya kafa bulan insanım zaten, ne işim var bu züppe beyinlilerle!'

Vesaire vesaire...

İçerinin kalabalığından mı, yoksa beynimin günün yükünü taşımaya isyan eden ağırlığından mı bilinmez, insanların sürekli üstüme üstüme gelmeye başladığını hissediyordum. Zaten oldum olası kalabalık olan hiçbir yeri sevmeyen ben, zihnim ne kadar kaçmak istese de, her zamanki beyinsizliğimle ona ayak uydurmayıp böyle bir ortama girdiğime hâlâ inanamıyordum.

Deniz son sözlerinin üzerine cümle bile kurmama izin vermeyip kapıyı çarparak çıkınca, Gülce tünediği üst kat merdivenlerinden kafasını çıkarıp yanıma gelmişti. En başından beri bizi dinleyeceğinin farkındaydım; ama bu kadar gözönüne sokmak ancak Gülce'ye yakışırdı zaten. *'Hadi konuşun canım, ben yokmuşum gibi rahat olun yani,'* demişliği bile vardı bir seferinde Demir ile bana.

Ah, Demir.

Biricik abim benim. Ben günlerce onunla yüzleşmeye korkup, meseleyi beynimin en ücra köşelerine yollamıştım; ama o Arın olacak dengesiz züppe yine yapacağını yapmış, ortalığı birbirine katmıştı! Nasıl böyle bir şeyi bana sormadan başkalarına, üstelik de en yakınlarıma söyleyebilirdi ki? Her zaman her şeye bir açıklama bulan Özyazarlar'ın küçük prensinin buna da çok güzel bir kulp bulacağına, üstüne üstlük beni de buna bir güzel inandıracağına emindim nedense.

Gülce'nin tabii ki haberi vardı bu nezarette kalma muhabbetinden. Deniz'in arkasından merdivenlerden bana kedi bakışları yollamasından belliydi zaten bir şeyler döndüğü.

Demir'i kaç kez arasam da bir türlü ulaşamamıştım telefonuna. Belki bana kırgındır diye Gülce'den de aramıştım; ama yine aynı sevimsiz ses kaydıyla karşılaşınca yakasını bırakmıştım, sadece birkaç saatlik. Hem Demir bana kırılmazdı ki. Adım gibi biliyordum ki şu an bana ne diyeceğini kara kara düşünüyor, o pislik kuzeninin

yediği naneleri yeni öğrendiği için kendini suçlayıp duruyordu.

Kelimenin tam anlamıyla çöktüğümüz karşılıklı koltuklarda, bir müddet Gülce de ben de boş bakışlarımızla evi izlemiştik. Daha sonra günün ağırlığı altında nefes alamayan bedenlerimizin birazcık olsun unutmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek, büyük bir çabayla hazırlanıp kendimizi partinin yapılacağı gece kulübüne atmayı başarmıştık.

Gülce'nin kolumu çekiştirmesiyle bir masaya doğru ilerlemeye başladık. Deniz ve arkadaşlarının olduğu kısma geldiğimizi fark etmemle bütün düşüncelerim havası kaçan balon gibi oradan oraya gürültüyle dağıldı. O an aklımda ne Demir kaldı ne Deniz ile ettiğimiz tüylerimi ürperten o kavga. Bütün insanların gözleri üzerimde geziyor, kendi aralarında sürekli bir şeyler fısıldayıp duruyorlardı. Bunları hiçbir zaman kafaya takmaya bile tenezzül etmeyen ben şimdi neden bu derece rahatsız olduğumu gayet iyi biliyordum. O zamanlar kim ne derse desin sırtımı yasladığım bir Deniz'im vardı ama şu an ona doğru adımlar atıyor olsam bile buz kesen bacaklarım kalbime korku tohumları serpiyordu.

Ya beni korumazsa artık?

Bu ufacık cümlenin kalbimi nasıl avucuna aldığına inanamadım. Bir yanım bariz bir şekilde saçmaladığımı, bahsettiğim kişinin Deniz olduğunu haykırsa da diğer yanım alttan alttan fitilimi ateşleyip duruyordu. Pimi çekilmiş el bombası misali patlamayı beklemeye başladı gözyaşlarım. Ne kadar saçmaladığımın bilincinde olsam da kaybetme korkusunun dört bir yanımı sarmalamasına, karabasan misali üzerime çökmesine engel olamıyordum.

Masaya geldiğimizde Gülce herkese selam verip beni tanıştırmaya başladı. Okula gitmediğim zamanlar arkadaşımın kimlerle takıldığını anlamış bulunuyordum ben de böylelikle. Deniz'imin inatla suratıma bakmıyor

oluşu yüreğimin ateşini harmanlayıp duruyordu bir yandan da. Bir tek bu bile yeterdi bu gece bardaki bütün içkileri kafama dikmeme aslında.

Zaman ilerledikçe içki bardaklarının sayıları artıyor ama masanın elle tutulan gerginliği bir türlü yumuşamıyordu. Bu da zaten bizimle birlikte altı kişi olan masa sakinlerinin tek tek kendilerini ortamdan kaçırmalarını sağlıyordu. En son Deniz de tek kelime etmeden sandalyesini kırarcasına çekip gidince artık önünde hiçbir kısıdı kalmayan biz iki kafadar da şişenin dibini bir güzel görmüş olduk.

Hadi benim bünyem bir nebze daha dayanıklıydı da sadece zirvede çakırkeyiflik yaşıyordum ama Gülce tamamen kopmuştu. En son önümüze gelen kurukafalı şat bardaklarına sanki dünyanın gelmiş geçmiş en ilginç nesnesiymiş gibi bakıp kahkahalarıyla çalan müziği bile dindirdiğini hatırlıyordum. Sonra bende de hafif kaymalar başlamıştı. Kelimelerimin bir araya gelince oluşturdukları saçma sapan cümleleri duyan içimdeki hâlâ ayık olan bilmiş kısım kaşlarını çatmış, sana hiç yakıştıramadım dercesine beni izliyordu. Oysa çok değil, iki yıl önce neredeyse her gecem Kaan ile böyle geçiyordu. Sonraları Denizle biraz durulmuştum ama iki yıldır böylesine içmediğime adım gibi emindim. Ensemde Deniz'in soluklarını hissetmemenin özgürlüğünü tadıyor, bir yandan da sen misin benim yanımdan kalkıp giden diye aklımca ona meydan okuyordum.

Elimi yüzümü yıkayıp nefes almak için kaçtığım lavabodan çıktım ve tek elimi koridor boyu duvara sürterek yürümeye başladım. Önümü görmek sorun değildi de attığım adımların sürekli yamulduğunun bilincinde olmak sinirlerimi bozuyordu.

Soluduğum hava ter ve alkol karışımı da olsa deminki mide bulantım hafiflediği için pek etkilememişti. Gülce oraya buraya kusmaya başlamadan masaya gitmenin mantıklı olabileceğini düşünüp ayaklarımı yapa-

bildiğim kadar hızlandırdım ve çoktan kör kütük sarhoş olmuş insan kalabalığını yararak masaya geri döndüm. Ama Gülce bıraktığım yerde değildi.

Harika!

Beynimin içini curcunaya çevirmiş insan kalabalığının arasında, üstelik ışıklandırmanın bu kadar berbat olduğu bir mekânda zümrüt yeşili bir elbise giymiş kızı nasıl bulabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Gözlerim hızlı bir şekilde kenarlara dağılmış masaların üzerinde gezse de çoğu karanlıkta kaldığı için kimseyi doğru düzgün seçemiyordum. Uyum bile sağlayamadığı bu ortamda sarhoş bir kız nereye gidebilirdi ki? Aklıma gerekli gereksiz bir sürü senaryo kazınmaya başlayınca yerimde duramayıp etrafta gezinmeye başladım.

Ortamın en aydınlık olan tarafında, tıklım tıklım dolu olan dans pistinde bakışlarım dolanırken görüş açıma ilk koyu kahve gür saçlar ve kendini oradan oraya savuran bedene ayak uyduran, yanıp sönen ışıkların etkisiyle rengi daha da koyulaşmış zümrüt yeşili bir elbise girdi.

Etrafımı saran korku bulutu yavaşça dağılmaya başladı ve ayaklarımı zorlayarak piste doğru ilerlemeye başladım. Gözümü bir daha kaybetmemek adına Gülce'nin üzerinden bir saniye bile ayırmamaya özen gösteriyordum. O sırada arkadaşımın beline sarılmış bir çift kol gözüme çarptı. Sarhoş bir kızdan faydalanmaya çalışan zengin züppesi veletler!

Adımlarımı olabildiğince hızlandırmama rağmen hem almış olduğum alkolün etkisiyle hem de içinden geçmeye çabaladığım insan kalabalığı yüzünden yeterince hızlı davranamıyordum. Çok iyi bildiğim bir ses tonundan kulaklarıma yayılan çığlık kanımın donmasına sebep oldu. Bakışlarım tam karşımda çırpınan arkadaşıma odaklandı ve önümde set kurmuş dans eden insanların tek tek kenara kayarak gelene yol açtıklarını

fark ettim. Kafamı kaldırmamla gözlerime ilişen manzara ise şaşkınlığımın zirve noktalarını tırmanmaya başladı.

Aras, Gülce'nin beline sardığı kollarıyla arkadaşımı itekleyerek bana doğru getiriyordu. Kafası güzel olan Gülce'nin çırpınmaları ise kesinlikle hiçbir işe yaramıyordu. Yanıma geldiklerinde Aras hiç hızını kesmeden demin kalktığım masaya doğru ilerlemeye devam etti. Geçerken de beni "Yürü!" diye ikaz etmekten geri kalmadı. Bu seferki siniri babasına olandan bile daha şiddetli görünüyordu.

Sözlerini ikiletmemem gerektiğinin bilincine varınca insanların açmış olduğu yoldan ikisinin arkasına takılıp ilerlemeye başladım. Biz masaya gelince kalabalık arasında müziği bile bastıran uğultular sis bulutlarının ardından gün yüzüne çıkmaya başladı. Aras, Gülce'yi uzun bacaklı taburelerden birine yaslayıp sert bakışlarını herkesin üzerinde üstünkörü gezdirdi. Anında biten dedikodu ve artan müzik Özyazar erkeklerinin güç gösterilerinde ne kadar etkili olduklarının canlı kanıtı gibiydi.

"Ne halt yediğinizi sanıyorsunuz siz burada? Bu kızın bu kadar içmesine nasıl göz yumdun Derin, ayakta duramıyor!"

Evet, o canlı kanlı güç kokan sinirli bakışların hedefi tam anlamıyla bendim artık. Bu elimde olmadan yutkunmama sebep oldu.

"Bıraksana beni ya! Sapık mısın nesin?"

Gülce'nin dudaklarından kayan, yamuk harflerle birleştirilmiş cümleleri Aras'ın sinirden kasılmış masmavi gözlerinin sanki mümkünmüşçesine daha beter bir hâl almasını sağladı. Benim üzerimde gezen bakışlar anında arkadaşımın alkolün tesiri altında baygın bakan yeşil gözlerini buldu. Dişlerinin arasından tıslaması kanımı dondurmaya yetti de arttı.

"Sen hiç konuşma Gülce! Bunun hesabını yarın vereceksin."

Ayağa kalkmayı deneyip de dengesini koruyamadan oturduğu yere geri çöken arkadaşım kendisine sinirli havası vermeye çabalayıp yeşil gözlerini kıstı ve o minik burnunu kaldırıp Aras'ın gözlerinin içine odaklandı. Oysaki bu haliyle kızgın bir genç kızdan çok beş yaşındaki küçük bir kız çocuğuna daha fazla benzemişti. Üstelik gereğinden fazla sevimli görünüyordu benim gözümde. Pekâlâ, Aras'ın hafif yana kıvrılan dudaklarına bakacak olursak bir tek benim gözümde böyle değildi Gülce'nin şu anki tavırları.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun çok pardon? Hesap vermekle yükümlü olduğum kimsem yok benim!"

Aras arkadaşımın ağzından bu kelimeler hiç dökülmemiş gibi bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Söyle hanımefendiye yarın yedide büroda olsun, yoksa ben evini zevkle basarım."

Pardon? Büro derken? Hani şu bildiğimiz avukatlık bürolarından yani? Hani şu Gülce'nin staja başladığı avukatlık bürosu gibi yani?

Kanımda dolanan alkol miktarına rağmen beynim hızla yaptığı bir tarama sonucu bütün taşları yerine oturtmaya başlamıştı bile. O an Gülce'ye bir kere olsun patronun adını sormadığımın farkına vardım. Çalıştığı şirketin bile adını sormamıştım ki ben!

Parçalarını birleştirdiğim her ip beynimin üzerine ilmek atmaya devam ederken bir yandan da nasıl bu kadar aptal olabildiğimi düşünmeye başladım. Benim hayatımı en ince detaylarına kadar ezbere bilen Arın günlerimin çoğunluğunda sığındığım ender insanlardan biri olan Gülce'yi de araştırmıştı tabii ki. Bu da daha ikinci sınıfa yeni geçmiş bir hukuk öğrencisinin nasıl hemen staja kabul edilebildiğini gözlerimin önüne seriyordu işte.

Aras, Gülce'nin şu meşhur patronu olmalıydı. Benim sapık diye günlerce kafamda değişik senaryolar kurduğum ve Gülce'nin hayatında ilk defa belki de âşık olmaya yatkın olduğu adam...

Önce ikiz kardeşimin, hayatımda önemli bir yer edinmek için süratle ruhumun merdivenlerini tırmanan adamın kız kardeşiyle olan değişik ilişkisini öğrenmiştim. Sonra bu da yetmezmiş gibi yine aynı adamın abisine âşık olan bir en yakın arkadaşa sahip olduğumu keşfetmiştim. Böyle düşünmek istemiyordum ama neden etrafımda dönen her şeyin bir ucu sürekli Arın'a bağlanıp duruyordu?

"Ve sen ufaklık!"

Düşüncelerimin yoğunluğundan kurtulup işaret parmağını önümde tehdit edercesine sallayan Aras'ın söyleyeceklerine odaklandım. "O telefonuna biraz daha bakmazsan Arın'ı hiç acımadan üzerine salacağım."

Çok kısa bir an Aras'ın yanımızdan uzaklaşan bedenine bakışlarımı diktikten sonra şimşek çakmış gibi titreyip masanın üzerine bıraktığım çantamın içinden telefonuma ulaştım.

Altı yeni mesajınız var.

En güzelinden bir *'harika'* nidası daha dudaklarımdan fısıltı eşliğinde havaya karışırken daha fazla oyalanmadan, biraz da parmaklarımın titremesini önemsemeden telefonu elime aldım ve mesajlara girdim.

-Sakın o ceketi üzerinden çıkarayım deme!

Gözüm istemsiz bir şekilde karşı sandalyede asılı duran deri ceketime kaydı. Alt dudağımı korkudan dişlerimin arasına kıstırırken, gözümle üzerimdeki kıyafetleri taradım. Bacaklarımı tamamen saran siyah deri taytım ve üzerine geçirdiğim siyah kumaş üstüne zımbalarla süslenmiş büstiyer ile bütün belim, omuzlarım ve hafif de olsa var olduğunu bildiğim göğüs dekoltemle ne kadar hoş olduğumun farkındaydım elbette. Ama bu durumu Arın'ın pek göz önünde bulundurduğunu san-

mıyordum. Olan olmuş diye düşünerek diğer mesajları okumaya başladım.

-Ne bokuma o kadar kahkaha attığını sorabilir miyim acaba? Adam gibi dur şurada Derin!

-Bir bardak daha içersen seni elimden kimseler kurtaramayacak! Çok ciddiyim.

-O piç garsona bir daha gülümsersen, gece ev yerine bir otel odasına gideceğimize emin olabilirsin baş belası!

-Lanet olsun Derin bırak şu bardağı elinden!

-Bu sefer seni kimse elimden alamayacak bakarkör!

Ölüm fermanımı kendi ellerimle yazmıştım. Bu gece gerçekten beni kimse gözü dönmüş Arın Emre Özyazar'ın elinden alamayacaktı. Gerçekten garsonlardan birine yazmış olma ihtimalim olabilir miydi? Hiçbir şey hatırlamıyordum ki!

Koluma dolanan parmaklarla irkilip hemen yan tarafa döndüm ve suratında yarım bir gülümsemeyle gözlerini üzerime dikmiş Koray ile karşı karşıya geldim. Yavaş bir biçimde tuttuğu kolumu bıraktı ve içerideki gürültüyü bastırmak için kulağıma doğru eğildi.

"Deniz'i göremeyince yanına geleyim dedim. Kaan Solaker ortada geziyor. Birkaç dakika önce mekâna girdi."

Ne kadar nazik de olsa beni neden bu şekilde korumak istediğine bir anlam veremeyip sadece gülümsedim. Gülümsememin titremesindeki tek etken ise Koray'ın kurduğu cümlenin ana temasının Kaan olmasıydı kesinlikle. Beni hiçbir zaman rahat bırakmayacaktı. Attığım her adımın onunla kesişmesinden bıkmıştım artık.

Bakışlarım hemen etrafı taramaya başlayınca kulağımın dibinden ayrılmamış olan Koray'ın sesini işittim tekrardan. "Saat üç yönünde ve kesinlikle amacı elindeki bardaktan içki içmek değil. Gözü üstünde Üstündağ."

Dediği tarafa bakınca aralıklarla üzerine düşen kulübün tepesindeki ışığın vermiş olduğu yansımayla Ka-

an'ı görmüştüm. Ama bu dün veya daha önceki günler yapmış olduğum gibi kaçma isteğinden çok gidip ona gününü gösterme, beni artık hafife almaması gerektiği hakkında ona gözdağı verme isteği doğurmuştu içimde. Büyük ihtimalle artık ona kin besleyen bütün hücrelerim alkolün etkisiyle direnebileceklerini düşünmeye başlamışlardı.

"Anlat bakalım Derin Hanım, Arın ile aranda nasıl bir ilişki var?"

Koray'ın hiç çekinmeden ortaya attığı bu cümle, gerilmeme yetmiş, bakışlarımı Kaan'ın üzerinden çekip ona çevirmemi sağlamıştı. Ağzımı açtığım zaman saçmalamaktan korktuğum için sadece yutkunmakla yetindim. Neyse ki Koray benim konuşmama izin vermeyip tekrar sözü eline aldı.

"Hiçbir şey yok deme sakın Derin. Ben dün kaç yıllık arkadaşımın hâl ve hareketlerini kendi gözlerimle gördüm. Arın'ın şimdiye kadar böyle bir hâkimiyet kurduğu, bu şekilde koruduğu sadece iki kadın oldu hayatında. Biri kız kardeşi İpek, diğeri de Öykü. Nedense içimden bir ses Öykü'nün kim olduğunu bildiğini söylüyor."

Öykü'nün adının geçtiği cümlelere bile artık tahammül edemiyordum galiba. Gözlerimden fışkıran alev kırıntıları bunun en büyük kanıtı olmalıydı. Neden bu aptal sürtük sürekli hayatımın bir yerlerinden çıkıp duruyordu ki? Yüzünü bile görmemiştim daha üstelik!

"Madem arkadaşının, bana bahsettiğin kadar değer verdiğini düşünüyorsun, neden gidip kim olduğumu kendisine sormuyorsun Koray? Eminim o sana gerekli bilgileri verir."

"Aklımda bir seçenek var; ama bunu sana pek yakıştıramıyorum Derin. Arın artık normal bir ilişki yaşayabilecek bir tip değil."

"Kelimelerine dikkat et Koray! Beni etrafında dört dönen sürtüklerle karıştırma!"

"Öyle biri olmadığına eminim, merak etme. Tanıştığımız ilk gün bunu bana çok güzel hissettirdin. Ama hâlâ Arın ile arandaki bağı çözemiyorum. Bugün öğleden sonra senden uzak durmam gerektiğine dair çok güzel bir ültimatom aldım Arın'dan. Bu koruma boşuna değil Derin, ona iyi geleceksen her zaman bir arkadaş olarak yanındayım; ama tekrar yaralanırsa bir daha toparlayamaz. İşte o zaman benimle çok uğraşırsın Üstündağ."

Koray konuşmaya ara vermeden devam ediyordu; ama benim gözüm tekrar Kaan'a kaymıştı bile. İçimde sonu gelmeyen bir cesaret anbean katlanarak artıyordu. Sanki içimde ne varsa tek tek suratına sadece bu gece kusabilirmişim gibi hissetmeye başlamıştım. Bu da ani bir şekilde yerimde doğrulmama sebep oldu.

Başımı hızla Koray'a çevirip konuşmasını yarıda kestim ve kulağına doğru yaklaştım. "Deniz'i bul ve Gülce'nin yürüyemeyecek bir halde olduğunu, artık eve gitmesi gerektiğini söyle. Benim ufak bir işim var."

Çantamı aceleyle masanın üstünden aldım. Adımlarım önümde filizlenen kalabalığı yararak, bir kaplan edasıyla gözlerine kestirdikleri adama doğru ilerlemeye başladı. Hayatımı zindana çeviren, beni yaşarken soluksuz bırakan adama doğru...

Bir müddet sonra tam karşısında dikilirken buldum kendimi. Hâlâ bu cesareti nereden topladığıma şaşırıyor, hangi kelimeleri birleştirmem gerektiğini bilmiyordum. Ama sanki içimde bir yer, biriktirdiği nefreti nasıl kusacağı çok iyi biliyormuş gibi hissediyordum.

Yüzü gözü şişmişti. Darmadağın oluşu, bedeninin her zerresinden somut birer varlıkmış gibi gözümün önünde birikiyordu ve bu bana tahmin bile edemeyeceğim derecede büyük bir haz veriyordu. Canının yanmış olduğunu bilmek bir sadist gibi hoşuma gitmişti.

"Demir iyi boyamış yüzünü, hak ettiğin renkler suratında can bulmuş resmen," dedim gülerek, kulaklarımda çınlayan müzik yerini ortama pek uymayan daha

sakin bir parçaya bırakırken. Elimde değildi gerçekten, gülmeme engel olamıyordum. Neye, kime güvenip de bunca şey yaşamama rağmen bu adamın karşısında böyle konuşabildiğime hâlâ inanamıyordum; ama ipleri nefretini kusmak isteyen parçama bırakalı dakikalar olmuştu. Ben bu işe karışmayacaktım.

"Beğenmene sevindim sevgilim, bilirsin yara izlerini çok severim."

Benim silahımla beni vurmaya, tekrardan gözümü korkutmaya çalışıyordu aklınca; ama bu sefer böyle olmayacaktı. Söylediği her söz direncime balta vursa da kendimi sıkacak, gerekirse gücümün son zerresine kadar dimdik karşısında duracaktım.

"İnanamazsın, artık vücuduma bırakılan izleri ben de sevmeye başladım. Tabii ki seninkiler gibi değil daha arsız kalıntılardan bahsediyorum. Ah hayır, kocamla aşk hayatımı sana anlatmam hiç normal bir davranış olmaz, değil mi?"

İçki bardağını tuttuğu elinin gerilmesini zevkle izledim ve dudaklarıma yayılan gülümsemenin daha da büyümesinin önüne geçemedim. Bardağı yavaşça masaya bıraktı ve oturduğu yerden kalkıp tam karşıma geçti. İçten içe dağılmaya başlasam da dışarıya bu şekilde göstermediğimin farkındaydım ve şu an güvendiğim tek şey de buydu.

"Sen bana aitsin Derin!"

"Soyadımın Özyazar olduğunu unutma Kaan!"

"Arın ile evlenmiş olmanın beni durduracağını mı sanıyorsun gerçekten?"

Gülümsemesi tüylerimi diken diken etse de yüzümdeki ifadeyi bozmamayı başarabildim. Ona doğru biraz daha yaklaşarak kulağına doğru eğildim.

"Artık çok geç Kaan Solaker!"

İşte bu direncimin son demleriydi ve biliyordum ki karşımdaki adamdan hemen kaçmazsam ani gelen cesaretle, yaptığım kumdan kale yine benim ufacık bir

aptallığımla yerle bir olacaktı. Kaan'dan hiçbir cevap beklemeden kendimi kalabalığın arasına attım ve şu an ihtiyacım olan tek şeye, sert bir içkiye doğru bar tarafına ilerledim.

Uzun bacaklı taburelere oturmamla barmenden viski istemem bir oldu. Birkaç dakikaya önüme konulan bardağa yan tarafımdan başka bir el uzanınca, kafamı koymuş olduğum bar masasından kaldırdım ve Arın'ın sert mizacı ve içimi titretmeye yeten delici bakışlarıyla karşı karşıya kaldım.

"Yeterince abarttın bence!"

Dişlerinin arasından tek tek döktüğü kelimeler değildi kanımı donduran, üzerimde gezen siyaha çalmış koyu kahve gözlerdi. Başını yana eğip üzerimdeki büstiyere, kaşlarını mümkünmüş gibi daha da çatarak baktı ve elinde tuttuğu bardağı kafasına dikip tek yudumda bitirdi.

Bütün korku duygularının arasından filizlenen bambaşka bir his kendime şaşırmamı sağladı. Kıyafetime karıştığı için bu kadar mutlu olmam normal miydi? Peki, ben şimdi bunu kıskançlığa yorabilir miydim?

"Neye sırıttığını sorabilir miyim, Derin? Üstelik ben sinirden nefes alamaz bir haldeyken!"

Suratımdaki sersem gülümsemeyi silmek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi Arın dışında herkesin üstünde gezdirmeye başladım.

"Gelelim asıl meseleye bakarkör," diye fısıldadı üzerime doğru eğilerek. Elleriyle çenemi sertçe sararak yüzümü ona dönmemi sağladı. Hareketi canımı yaktığı için dudaklarımdan acı kokan hafif bir inleme dışarı döküldü.

"Çok değil, sadece günler önce bir anlaşma yapmıştık hatırlarsan."

Parmakları çenemden iz bırakarak ayrılınca, gözlerinde gördüğüm alevler yutkunamama ve ne olursa olsun kafamı ondan başka yere çevirememe sebep oldu.

Bahsettiği anlaşmadan ise hiçbir şey anlamamıştım. Bundan günler önce karşımdaki adama bu kadar yumuşak duygular beslemiyordum ki! Nasıl bir anlaşma yapmış olabilirdik acaba?

Hatırlamadığımı anlamış olmalı ki dudaklarından çıkan sinirli bir tıslama aramızda oluşan buzdan duvarların daha da soğumasını sağladı. Oturduğu taburede biraz daha dikleşti ve yakıcı bakışlarıyla bana tepeden bakmaya başladı.

"Hatırlamanı sağlayayım o zaman Derin. Hata yaptın ve ceza alacaksın. Başka bir deyişle bana ödülümü vereceksin!"

Avuç içimi alnıma vurup aptallığıma haykırmamak için kendimi zor tutuyordum. Evet, bu anlaşmayı gayet iyi hatırlamıştım! Cezamın, Arın'ın deyişiyle kendi ödülünün de, ne olduğunu hatırlamıştım. O zamanlar hislerimden o kadar emindim ki nefret ettiğim, hatta iğrendiğim bir adamı öpmek sorun olmazmış gibi geliyordu. Ama şu an durum o kadar karışmıştı ki bu da elimin ayağımın istemsizce birbirine dolanmasına sebep olmuştu.

Ona karşı ne hissettiğimin hiçbir şekilde bilincinde olmasam da artık Arın'dan nefret etmediğimin gayet de farkındaydım ve onu öpmek beni dönüşü olmayan bir duygu karmaşasına sokacakmış gibi hissediyordum. Bir de bu karman çorman olmuş his yumağına bir isim vermekten çekiniyordum galiba. O üç harfli kelime tüylerimin diken diken olmasını sağlıyordu. Aynı şeyleri yeniden yaşayacakmışım da her şey tekrardan en güzel yerinde berbat olacakmış gibi geliyordu.

Bir dakika, hangi hatadan bahsediyorduk biz acaba? Bunları hiç yargılamadan düşünmeye başladığıma göre alkol hâlâ damarlarımda arsızca dolaşmaya devam ediyor olmalıydı!

"Hata yaptığımı da nereden çıkardın çok merak ediyorum."

"Demin kiminle konuştuğunu hatırlayamayacak kadar mı içtin Derin? Kendi ayaklarınla Kaan'a gittiğinin farkında olamayacak kadar çok mu sarhoşsun?"

Adımı her söylediğinde kanımın son zerresine kadar donduğunu hissediyordum. Sanki içinde biriktirdiği bütün siniri dilinde birleşiyor, dudaklarından benim ismimle acımasız bir şekilde üzerime saldırıyordu.

"Hatırlıyorum tabii ki; ama amacım kafanda her ne kuruyorsan ondan değildi. Hoşuna gidecek şeyler söylediğime emin olabilirsin. Ceza falan almayacağım Arın!"

"Bu onun yanma kendi ayaklarınla gitmiş olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Daha yalın bir şekilde anlatayım sana o zaman."

Yavaşça bedenini üzerime doğru eğdi ve gözlerini mavilerime kilitledi. Suratlarımız o kadar yakındı ki aldığı her soluk benden bir parça götürürcesine tenime çarpıyor ve içinde sakladığı bütün ateşi beni yakmak için kullanıyordu. Son demlerini yaşayan, yanan bir mumdan farkım yoktu adeta. Birazdan ateşim sönecek ve ben yapıştığım gözlere sonsuza dek, kopamayacak şekilde mühürlenecektim. Bunu en ücra köşelere sinmiş hücrelerime kadar hissediyordum.

Dudakları zavallı kalbimi krize götürecek kadar sakin hareketlerle yanaklarımın üzerine kondu ve kuş tüyü dokunuşlarla kulağıma doğru ilerleyip tenimde kıpırdanmaya başladı. Yavaş yavaş kıpırdanan o dudaklardan kalbimi yerinden fırlatan kelimeler birer inci tanesiymiş gibi tenime vurarak, aramızda oluşan bu değişik havaya karışıp etrafa dağıldılar.

"Sen benimsin Derin, o güzel ayakların bir tek bana gelebilir!"

Ben daha kelimelerinin benliğime yaydığı o tatlı dalgalanmanın tesirine bile tam anlamıyla giremeden, elleri belime dolandı ve tek hamlede bedenimi bir oyuncak bebekmişçesine havaya kaldırarak kucağına yerleştirdi. Neye uğradığımın bilincinde olmadan, bacaklarım

Arın'ın iki yanında sallanmaya başladı ve kollarım boynuna dolandı.

"Artık çok sıkıldım bu durumdan baş belası, ödülümü tam burada bana bahşedeceksin!"

İçinde barındırdığı bütün istekle boğuklaşan sesi kulaklarımı hiç bu kadar güzel doldurmamış, bana ait olup olmadığından hâlâ şüphe duyduğum kalbim, hiç bu kadar büyük bir arzuyla kasılmamıştı.

Bölüm 17
Hırsın Demir Pençeleri

Etrafa sinen ağır sis perdesi gözlerimi kıskacına sürükleyerek, hafif aralık olan dudaklarımdan içeri süzülüyor ve ciğerlerimin nefes almasını istemezcesine bakışlarımı duman rengi, bulut tüten parmaklarının arasına sıkıştırıyordu. Dört bir yanımı saran alev halkası sanki ısısı sadece beni kavurmuyormuşçasına her saniye daha da harlanıyordu. Ruhumu sarıp sımsıkı sakladığım o buz kütlesinde çatlaklar oluşturmaya daha ilk saniyeden başlamıştı bile.

Görüş alanım siyaha çalan, kahvenin en koyu tonuyla vaat dolu ışıltılar saçarak parıldayan bir çift gözden başka bir şey değildi. Yavaşça eriyen buzlarım, bedenimde yanan alevlere inat beni soğuk sular altında bırakıyorlardı. Ama bu ufacık da olsa nefes almama yetmiyordu.

Damarlarımda sinsice dolanıp, beni görünmez kulelere hapseden şeyin alkolün etkisi olmadığının farkında olacak kadar bilincim yerindeydi ve itiraf etmek gerekirse bu beni fazlasıyla korkutuyordu. Neden korktuğumun cevabı içimde bir yerlerde, mühürlü bir zarfın içinden bana sırıtıyordu. Fakat o asil kırmızı mühre tırnaklarımı geçirme cesareti bedenimi bir türlü bulamıyordu.

Evet, her şeyin farkındaydım aslında. Ortada ne havayı dağlayan sis, ne de beni küle çeviren bir alev halkası vardı. Bu gece içkiyi fazla kaçırmış olsam da, beynim çoğu şeyi idrak etmekte zorlanıyor olsa da maalesef her şeyin bilincindeydim.

Mesela şu an Arın'ın kucağındaydım ve saniyeler içinde benim ceza olarak adlandırdığım; ama onun inatla ödül diye nitelendirdiği, saçma sapan bir anlaşmanın

bedeli olacak olan o öpücükle daha şimdiden boğuşuyordum. Ses tellerime giden kestirme yolu hatırlayabilseydim belki de alev alan dudaklarıma söz geçirebilir ve Arın'ı ikna etmeye çabalayabilirdim. Ama içinde bulunduğum pozisyon bana hiç yardımcı olmuyordu.

Arın'ın gözlerini sarıp sarmalayan, ışıltılarla süsleyen duygunun varlığını, bir tek manevi olarak hissetmiyordum ne yazık ki. Bakışlarını buğulaştıran arzu bütün bedenine hâkim olmuş gibiydi. Bunu vücudumun en can alıcı noktasında bütün somut varlığıyla hissedebiliyordum.

Beni istiyordu.

Bir erkeğin en ilkel şekilde bir kadını istediği gibi, o da beni istiyordu.

Bilincine sadece saniyeler önce vardığım gerçek ile, her zaman yaptığımı yapıp bir an önce kaçmam gerekiyordu belki de; ama her hücrem iliklerine kadar bana ihanet ediyor ve kıpırdamamı engelliyorlardı.

Belimi saran parmakları, yavaş hareketlerle çıplak tenimi okşamaya başlayınca etrafımda kurduğum buzdan kalkanların son zerrelerine kadar eriyip buharlaştıklarını hissettim. Ani bir atakla sesler kulaklarımdan içeri hücum edip savaş baltalarına sarıldılar. Sahi, kaç saniyedir kendimden geçmiş ve varlığımı etrafıma soyutlamıştım? Karşımdaki adamın tek bir sözü, tek bir bakışı nasıl olmuştu da bütün doğruları beyin hücrelerimden itinayla kazıyabilmişti?

Son ses yankılanan müzik kulaklarıma yeniden acı vermeye başlayınca, ellerimin altındaki omuzları biraz daha sıktım. Görüş açımda hâlâ kahverengi duygu parıltılarından başka bir şey olmasa da, beynim ağır çekimde beni uyarmaya başlamıştı. Etrafımızı yavaş yavaş insanların sardığının bilincine varıyordum maalesef.

"Arın..." diye fısıldadım, bana ait olmadığına yemin edebileceğim boğuk bir sesle. Kafamda devamını nasıl getireceğime dair cümleler oluşturmaya çabalarken, iki

kelimeyi bile toplayamadığımın bilincindeydim ne yazık ki.

"İnsanlar..." Ne diyeceğimin farkında olup da harfleri yan yana bile dizemiyor olmak, beni çileden çıkarmaya yetiyordu. Dilimin ucunda kopuk kopuk kördüğümlerle bağlanmayı bekleyen kelimeler, onları yakalayamıyorum diye adeta benimle dalga geçiyorlardı.

"Deniz burada... Şimdi olmaz... Lütfen..."

Dudaklarının sol tarafında belirginleşen sırıtış, çıkık çene hatlarının daha fazla ben buradayım demesine sebep oldu. Parmak uçlarım, inadımaymış gibi, hafif kirli sakalla süslenmiş o gülümsemenin etrafında oluşan çizgilerde gezinme isteğiyle kavruldu.

İçinde iyi kötü çoğu şeyi barındıran bir ilişki yaşamış olan benim için bile bu çok yeni, bambaşka bir duyguydu. Mühürlü korkularım tekrardan saklandıkları yerlerden çıkıp bana göz kırpmaya başlamışlardı.

Bel oyuğumu okşayan parmaklar birden sıkılaştı ve yavaş hareketlerle sırtımda birleşti. Arın yaslandığı bar tezgâhından çok az ayrılıp aramızda var olan küçücük mesafeyi de sıfıra indirdi. Dudaklarını kıpırdatsa benim titreyen dudaklarıma çarpması kaçınılmazdı.

"Tek korkun Deniz mi?"

Hafif aralanan dudaklarından bana ulaşan, ilk önce sıcak nefesi oldu. Yan yana dizdiği her hece dudaklarıma sürtündükçe farkında bile olmadan bedenim, daha fazla etrafı saran, her tarafımı küle çeviren arzunun kızgın alevlerine dayanamadı ve gözlerim sımsıkı kapandı. Arın'dan ne ara bu kadar çok etkilenmeye başlamıştım ben sahi?

"Deniz umurumda bile değil, buradaki hiç kimse umurumda değil Derin! Senden başka..."

Bir eli ile belimi, sanki bir yere kaçabilirmişim gibi sımsıkı sararken, diğer eli parmaklarının tersiyle kuş tüyünden hafif hareketlerle sırtımda oyunlar oynuyordu. Yapmamı istediği şey için beni etkilemeye çalışıyor ve

aklımdaki soru işaretlerinden kurtulayım diye kendince beni hazırlıyordu. İtiraf etmem gereken şey ise, bu basit oyunlar kesinlikle işe yarıyordu.

Onun gözünde arzuladığı bir kadını öpmenin ötesine geçemeyecekti belki de bu olay ama benim için durum haddinden fazla tehlikeliydi. Biliyordum, dudaklarım hafif sürtündüğü bu yumuşaklığı kavradığı zaman geri dönüşü olmayan bir yola kendimi savurmaya başlayacaktım. Ama bilmek yetmiyordu şu an için, korkunun karanlık kollarını bedenimi saran ikinci bir deriymişçesine iliklerime kadar hissedebiliyordum.

"Yeterince adım çıktı zaten, lütfen indir beni."

Şu an yaptığım, kendi kuyumu kendimin kazmasıydı kesinlikle. Bilerek ve isteyerek, sonucunu gram düşünmeden çıkmıştı sözcükler iki dudağımın arasından. *Biliyordum ki,* her kıpırdanış onun dudaklarından birazcık daha yumuşaklık çalmaktı. İstiyordum ki, ne dersem diyeyim, ne mazeret uydurursam uydurayım beni dinlemesin ve her zaman yaptığı gibi yine bildiğini okuyarak, beni o merak ettiğim kuytularının içine hapsetsin.

"Tek kelime edemezler, gerekirse ismini anmalarına bile izin vermem."

Sırtımda gezen parmakları tenimi yalayarak yukarılara tırmandı ve omuzlarına sabitlediğim ellerimi sımsıkı kavrayıp kendi göğsüne indirdi. Oradan da hiç oyalanmadan boynuma yerleşti ve beni, gözlerimi sımsıkı yumup artık kaçınılmaz olanı beklemeye mahkum etti.

İlk olarak dudaklarımı saran sıcaklık, onun her yumuşak hareketinde dağlanarak dalga dalga bütün bedenimi ele geçirmeye başladı. O kadar narindi ki tavırları, neye uğradığımı şaşırmaktan kendimi alamadım. Ben ömrüm boyunca hiç bu şekilde, bu kadar hissettirilerek öpülmemiştim galiba. Arın gibi biri tarafından böyle, yıpratmaya kıyılamayacak ender bir sanat eseri gibi sarıp sarmalanmak, oldukça tuhaf ve kabul etmekten ne kadar korksam da muhteşem bir histi.

Saniyeler sonra vücudum içten içe yapmak istediğim şeye kendini odakladı ve beni dış dünyaya yeniden, tamamen kapattı. Sırtım yay gibi gerilirken göğsünde kenetlenmiş bir şekilde duran ellerimi sakin hareketlerle kollarına yerleştim. Geriye kalan tek şey ise Arın'a tam anlamıyla geçiş izni vermekti. Beynim çoktan nakavt olduğu için, gerekli izin belgesi de haliyle gecikmedi ve ben kafamdan herkesi, her şeyi silip sadece bu ana odaklanmaya başladım. Yavaşça aralanan dudaklarım bir anda uğradığı istilayla yer, zaman, mekân gibi kavramları silip süpürdü ve boş bulduğu en yakın çöp kovasına yolladı.

Yumuşak hareketler dillerin birleşmesiyle büyük bir patlama yaratıp serileşmeye ve daha da sertleşmeye başladı. Ama bu hâlâ kendimi sanat eseri gibi hissetmekten beni alıkoyamadı. Arın Emre Özyazar'ın sadece kendisine sakladığı Rönesans Dönemi'nden kalma mucizevî bir başyapıtmış gibi hissediyordum.

Boynumu saran parmaklar biraz daha yukarılara çıkıp yüzümde gezinmeye başladı. Her dokunuş ayrı bir haz dalgası yaratırken bünyemde, yavaş yavaş o asil kırmızı mührün çatırdadığını hissettim. Bunun sonunun nereye varacağını biliyordum; ama şu an düşünebildiğim tek şey bedenimi sarıp sarmalayan, kelimelere nasıl dökeceğimi şaşırdığım o haz duygusuydu.

Dudaklarımı esir alan sıcaklık çeneme inene kadar, nefessiz kaldığımın farkına bile varamamıştım. Çeneme kondurduğu küçük öpücüklere daha fazla yol verebilmek için başımı geriye doğru yasladım. Arın boğazından dökülen ve beni milyon tane parçaya bölen erkeksi hırıltılarla çenemden gerdanıma doğru ölümcül bir yol çizdi. Köprücük kemiğimde hissettiğim ıslaklıkla genzimi yakarak havaya karışan bir inleme döküldü dudaklarımdan.

Kollarımı düşüp bayılmamak adına omuzlarına sımsıkı yapıştırdım. Bir yandan da içimde büyüyen, ona do-

kunma dürtüsüne bir anlam yüklemeye çalışıyordum. Tenini hissetmek ihtiyacıyla titreyen parmaklarım boynunu okşayarak ense köküne ulaştı ve içimde kopan fırtınaya karşılık olarak tutam tutam saçlarını çekiştirmeye başladım. En son boynumda dolanan dudaklar tenimle bağlantısını kesince dışarıya saldığım itiraz homurtularına ben bile şaşırmıştım.

Kesik kesik aldığım nefesler düzelmeye, oksijen eksikliğinden bağları kopan beyin hücrelerim yenilenmeye başlayınca, demin yaşadığım dakikalar kafamın içine sızdı ve beni utanç rüzgârlarına savurup yerle bir etti.

Arın kafasını gömdüğü boynumdan suratında halinden memnun bir gülümsemeyle ayrılırken, ışıltısından hiçbir şey kaybetmemiş gözlerini benim mavilerime dikti. Şu an ne halde olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Parmakları usul usul elmacık kemiklerimde gezindi ve kendini belli eden kırmızılıklarımı yavaşça okşadı. "Utanma..." diye fısıldadı, nefesini dudaklarıma vererek. Bilerek yapıp yapmadığına emin değildim; ama kesin olan bir şey vardı ki, bu kadar güzel davranması ruhumu okşuyordu.

"Hadi seni eve gönderelim artık."

Bakışlarımı sabitlediğim çenesinden çekerek, yaşadığı dakikaların etkisi altında olduğunu haykıran baygın gözlerimi ona çevirdim. "Peki, sen?" diye fısıldadım duyup duymayacağından emin olamayarak.

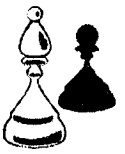
"Benim önce burayı bir temizlemem lazım, üstelik şu an seni kolundan tutup dışarı sürüklersem milletin ağzını büzmem zaman alır."

Ben tek kelime etmeyip kafa sallamakla yetinirken, o yavaşça beni kucağından kaldırdı ve elini elime kenetleyerek masaların arasında dolaşmaya başladı. Tanıdık birkaç yüzün arasına girince durduk. Mert'e doğru hafifçe eğildi ve yarım ağız gülerek konuşmaya başladı.

"Yengeni eve bırak ufaklık, sana emanet; başına bir şey gelirse hesabını ağır ödersin!"

Bakışlarını etrafında gezdirip derin bir nefes aldı ve gözleri tekrar beni buldu. "Kafana hiçbir şey takmayıp yatıp uyuyacaksın küçük hanım, ben birkaç saate gelirim."

Belki düşünme yetim tamamen benimle birlikte olsaydı bu emrine burun kıvırıp laf yetiştirmeye çabalayabilirdim; ama *küçük hanım* diye dalga geçmesi bile içimde bir sürü köprü yıkıp beni azgın sularla kaplı nehirlere yollamayı başarmıştı.

Duvarda asılı duran saate tekrar ve tekrar baktım; ama zaman ne kadar ilerlese de hâlâ gelen yoktu. Arın'ın birkaç saatten kastının dört koca saat olduğuna inanmak istemiyordum. Saat sabahın dördü olmuştu; ama hiçbir ses yoktu. Bu da haliyle endişelenmeme, Deniz'in olay çıkarmasından korkmama sebep oluyordu. Ya da Kaan'ın... Her neyse.

Mert ile eve dönüş yolculuğumuz fazlasıyla olaylı geçmişti zaten, bir de bu yorgunlukla Arın'ı bekliyor olmak bünyemi aşırı zorluyordu. Her an yere yığılabilecek kadar kötü hissediyordum.

Mert... Ailenin şakacı çocuğu! İleride bir gün katil olursam şayet, kara kaplı defterimin altın işlemelerle süslü ilk ismi kesinlikle bu çocuk olacaktı. Arın ile evliliğimizin gerçeklerini artık bildiğine adım gibi emin olmama rağmen, ağzından düşmeyen o *'yenge'* zımbırtısını sürekli tekrarlaması, onu ışık hızıyla ilk sıraya yükseltmeye yetmiş de artmıştı bile.

Arın hiçbir şeyi kafama takmayıp uyumamı söylemiş olsa da bunu yapmak hayal ettiği kadar kolay değildi ne yazık ki. Aklımda bana işkence edercesine dolanan sorular bırakın uyumayı doğru dürüst bir yere oturmama bile izin vermiyorlardı.

Benim hakkımdaki dedikoduları kesmeye, kimsenin ağzını dürmeye Arın'ın gücü yetmezdi belki ama biliyordum ki arkamdan dönen hiçbir şey benim kulaklarıma ulaşamayacaktı bundan sonra. Buna en başta onun varlığı sonra da o ihtişamlı soyadı yeterdi ne de olsa. Asıl sorun kim olacaktım bundan böyle Arın'ın yanında?

Karısı?

Sevgilisi?

Paçavrası?

İşte size hayatınızda görebileceğiniz en korkunç şeytan üçgeni!

Bahçeyi dolduran ışıkla pencereye doğru ilerledim. Geceye inat parlayan siyah BMW garaja girmeden araba yolunda durdu ve farları bile söndürülmeden ön kapısı ardına kadar açıldı. Arın'ın seri bir şekilde arabadan inip kapısını bile kapatmadan eve doğru yöneldiğini gördüm. Bu görüntü içimdeki bütün korkuları ben daha okyanusun dibine gömmeyi beceremeden su yüzüne çıkarmayı başardı. *Bir şeyler olmuştu. Pek hoş olduğunu düşünmediğim şeyler...*

Aniden açılan oda kapısıyla olduğum yerde sıçrayıp Arın'a doğru döndüm. Suratındaki bütün kasların gerilmiş olması değildi beni korkutan, bakışlarındaki o tarif edemediğim duygu kızgın sularda kavrulmama yetmiş de artmıştı bile. Korkularımdan bile daha kötü bir şey olmuş olmalıydı.

Çarpan oda kapısı kalbime bir kez daha takla attırırken Arın yanıma gelmiş ve mengene gibi koluma doladığı parmaklarıyla beni çekiştirip yatağa fırlatmıştı bile. Yüz üstü düştüğüm yumuşak zemin canımın yanmasına engel olamamıştı maalesef. *Bu gecenin sonu böyle olmamalıydı!*

Yüzümü ona doğru dönüp yatakta ellerimin yardımıyla geri geri sürünmeye başladım. Ta ki sırtım yatak başlığına değene dek. Kafamı kaldıramıyor olsam da biliyordum ki o uzun bacaklarının istikameti tam olarak

benim yanımdı. At kuyruğu yaptığım saçımı eline dolayıp beni sertçe kafamı kaldırmaya zorladı ve gözlerim ne kadar istemese de siyaha çalan kahvelere odaklandı.

"Anlat!" diye gürledi birden. O an fark ettim ki en basitinden *'Neyi?'* sorusunu sormaya bile korkuyordum. Oysa neye sinirlendiğini bilmeden kendimi nasıl savunabilirdim ki? Üstelik bu gece, duygularımı talan edip engin rüzgârlarla savrulduğum bu muhteşem gece, onu sinirlendirebilecek hiçbir şey yapmadığıma adım gibi emindim.

"Ne konuştunuz Kaan ile? Ne dedin o ite?"

Bu muydu sorunumuz yani? Zaten söylememiş miydim Kaan ile konuştuğum konunun Arın'ın işine yarayacağını? Ne olmuştu da sadece birkaç saat önceki halimizden bu konuma düşmüştük?

Parmaklarına doladığı saçlarımı daha fazla çektirerek konuşmam gerektiği konusunda beni uyarmaya çalışıyordu galiba ama saç diplerimden yayılan acı o kadar şiddetlenmişti ki ağzımı sadece çığlıklara açabilirmişim gibi hissediyordum. Şu an delicesine tutulan dilim buna bile engel oluyordu. Çığlıklarım içimde patlıyor ve acı her nefes alışımda biraz daha yayılıyordu.

"Az kalsın güveniyordum lan ben sana!"

Bu seferki kelimeler acıdan uyuşan kafamı bile solda sıfır bırakacak kadar yakmıştı canımı. Ben her şeye, yaptığı her pisliğe rağmen ona güvenmekten bir türlü vazgeçemiyorken, O *'az kalsın'* diyordu. *Az kalsın sana güvenecektim.*

Kafamı öne doğru savurup saçlarımı serbest bıraktı ve odanın içinde dört dönmeye başladı. Üzerimde acımasızca gezinen hayal kırıklıkları her süzüldüğü yerde etlerimi dağlıyor, ruhuma derin kesikler atıyorlardı. Söylenecek söz yoktu bu dakikadan sonra. Karşımda bir o yana bir bu yana yürüyüp sinirden kıpkırmızı olmuş bu adam senaryoyu kendi kendine yazmış, başrol koltuğuna da çoktan beni oturtmuştu. Şu an ne desem boşa

çıkacak, onu daha fazla sinirlendirmenin bir adım ilerisine gidemeyecekti nasıl olsa.

Ben de sustum. Bacaklarımı gövdeme doğru çekip, acıdan bayılmamamı sağlayacak tek gerçek onlarmış gibi sımsıkı sarıldım dizlerime. Bana sormadan usul usul akan yaşlarım ise düşünebileceğim son şeydi galiba o anda.

Birden odanın ortasında oradan oraya dönmeyi kesip tam karşımda dikilmeye başladı. Kafamı biraz daha kaldırıp gözlerimi gözlerine dikmeye kendimi zorlarken, güç almak için de kollarımla biraz daha sarmalıyordum dizlerimi.

Beni korkudan titremeye itecek kadar yavaş hareketlerle üzerindeki gömleğin kollarını, gözlerini bir saniye bile üzerimden ayırmadan kıvırdı. Birkaç adımda bana yaklaşıp sağ işaret parmağıyla beni alnımdan hafifçe ittirdi.

"Artık dışarı çıkmayı unut. Bahçeyi bile zor göreceğin günler seni bekliyor Derin Hanım. Evin dışına sadece okul için çıkacaksın, o da benimle birlikte. İki saniye bile yanımdan ayrılırsan, inan bana canını yakmak için gözümü bile kırpmam. Kaan ile bir olup bana oyun oynamana izin vermeyeceğim. Benden koparabildiğin hiçbir bilgiyi o herife yetiştiremeyeceksin!"

Ben kelimelerinin varlığını kavramaya çabalarken, o kapıyı büyük bir gürültüyle tekrar açtı ve çarpıp çıkmadan önce son kez bana doğru döndü.

"Hazırla kendini Derin, bu saatten sonra koynumda bu kadar rahat uyuyamayacaksın!"

Arın'dan;

Gecenin pusu kurmuş karanlığı dört bir yanımı sararken ayağımın altındaki gaz pedalına biraz daha yük-

lendim. İbre çoktan yüz yetmişe vurmuştu ama sakinleşmem için yeterli bir değer değildi ne yazık ki. Kaan'ın kelimelerinden çok kendine güveni sinirlerimi bozmuştu galiba. Derin hakkında ileri geri konuşması gözümü karartmıştı bir nevi. O kız bunların hiçbirini hak etmiyordu. Bu aptal oyunda yer almaması gerektiğini çoktan fark etmiştim; ama iş işten geçmişti işte.

Nereden bilebilirdim ki böyle biri olacağını? Sonuç olarak Kaan pisliğinin sevgilisiydi ve o itin yanındaki diğer kızlar gibi olması gerekirdi. *Öykü gibi...*

Bütün hıncını direksiyondan almaya çalışan ellerimden birini serbest bırakıp radyoyu açtım. Sırayla geçen şarkılar arasından Highway to Hell arabanın sessizliğini yararak eşsiz melodisini kulaklarıma bağışladı. Ritim ilerledikçe gevşemeye başladığımı hissediyordum. Ayağımı sakin hareketlerle gazdan çektim ve araba normal bir hıza düştü. Dudaklarım benden bağımsız olarak çalan bu mucizevî parçaya eşlik etmeye başladı.

Çok değil sadece birkaç yıl öncesine kadar metal müzik umurunda olmayan, hayatını kitaplara adamış bir çocuktum sadece. O zamanlar beni rahatlatan tek şey okumaktı. Ama şimdi neredeyse hiçbir şey sinirlerimi tamamen yatıştırmaya yetmiyordu. Eh, bir de o dönemlerde sinirlendiğim tek şey yazılılardan beklediğimin altında not almış olmam olurdu. Yani böyle büyük problemlerle değil, çok daha basit sorunlarla uğraşırdım. Tek istediğim günün birinde annem gibi beyaz önlük giyip insanların umudu olabilmekti.

Şu an içinde bulunduğum durumu hatırlayınca dudaklarıma puslu dumanlar gibi sinen buruk gülümsemeye engel olamadım. Çocukken kurduğum hayallerin hiçbirine sahip olamamıştım ben. Çünkü ebeveynlerim üzerime yaşamam için sahte bir hayat inşa etmişlerdi.

Şarkının sonlanmasıyla radyoda bilmediğim bir parça dönmeye başladı. Oysa şu an düşünmemek, daha doğrusu düşünüp de pişman olmamak için bildiğim

bir şarkıyı mırıldanmaya, düşünebilen her bir hücremi o parçaya adamaya ihtiyacım vardı. Yoksa dönen gözümün büyük bir aptallıkla berbat ettiği bu geceyi hatırlayacaktım ve bu şu an istediğim son şey bile değildi.

Bu gece kendime her konuda izin vermiştim oysaki. Gözlerimi mantığıma tamamen kapatmıştım. Adım gibi emindim ki biraz önce yaşananlar olmasaydı Derin ile aramızdaki bu değişik ilişkide bambaşka bir seviyeye atlamış olacaktık.

Kim bilir, belki de çoktan atlamıştık ama bizim haberimiz yoktu.

Çocukluğumdan beri hep ne istediğini bilen, olgun bir bünyeye sahiptim. İyi veya kötü, doğru veya yanlış, istediğim bir şey varsa bilincinde olurdum her zaman. Şimdi de öyleydi. Öykü hayatımdan çıktığından beri ilk kez bir kadını gerçekten istiyordum. İlk kez bir kadının beni görmesine izin veriyordum. Derin'in belirli bir ayrıcalığı yoktu ama ona karşı olan bu sahiplenme dürtüm kesinlikle kendini korumayı beceremeyen, yirmi yaşında küçük bir çocuk olmasından kaynaklanıyordu. Büyümesi lazımdı ve ben onu kendi ellerimde büyütmek istiyordum.

Âşık değildim. *Henüz.* Ama ileride kapılarımdan sızacak biri olacaksa bu o burnunun önünü göremeyen saf kızdan başkası olamazdı herhalde. *Bakarkör.* Duvarlarımı tek tek parçalıyor olması gözümden kaçmıyordu.

Hadi ama! Sadece saniyeler önce düşünmeme kararı almamış mıydım ben?

Yolların bu saatte fazlasıyla boş olmasından güvence alarak gözlerimi yoldan ayırmadan torpido gözüne uzandım. Elime gelen bütün albümleri yolcu koltuğuna serdim ve karıştırmaya başladım. Doğrusu ne dinlemek istediğimi bile bilmiyordum.

Efsaneleşmiş rock albümleri tek tek elimde kayarken aralara sıkışan bana ait olmadığına adım gibi emin olduğum birkaç CD'de gözüme takıldı. Mesela elimde

tuttuğum albüm Fransız bir kadına aitti ve ben ismini bile daha yeni duyuyordum. Albümün kime ait olduğuna kafa patlatmama gerek yoktu. Aras ve fevkaladenin fevkinde Fransızcası! Suratımın buruşmasına engel olamadım.

Fransız kadının albümünü gözlerimi devirerek torpido gözüne geri fırlattım ve bu sefer elime eski anıların tozlu raflarını süpüren başka bir albüm geldi. *Rubber Soul. Doğum günü hediyem. Öykü'den.*

The Beatles bana huzur veren ender simgelerdendi, ta ki bu albümdeki en sevdiğim parçaların o zamanlar taptığım kadın tarafından paramparça edildiğini bilinçaltıma kazıyana kadar. Beni değer verdiğim her şeyden soğutmuştu Öykü. Biriktirdiğim bütün anıları acımasızca üzerime yıkmış, tozu dumana katarak defolup gitmişti. Geriye de sadece albümün kapağına sıkıştırdığı pembe bir kâğıt bırakmıştı.

'Sevmeye doyamadığım muhteşem insan, doğum günün kutlu olsun. İyi ki varsın bir tanem. Dokunmaya kıyamadığın sevgilin, Öykü.'

Haklıydı. Sevmeye kıyamamıştım ben onu. Dokunsam zarar görecekmiş gibi hissederek sevmiştim. Anılar üzerime çullanırken direksiyonu biraz daha sıktım. Ona dair hiçbir şeyi istemiyordum artık. Aklıma gelmesine bile deli oluyordum. O kadın düşünmeye bile değmezdi! Öykü, benim hayallerimde sahip olacağım doğru kız değildi.

Pekâlâ, bu gece düşüncelerde boğulma gecelerimden birini yaşayacağım anlaşılmıştı. Serseri mayın gibi arabayla dolanmak yerine bir şeyler içsem harika olacaktı. Yolu kontrol edip keskin bir *u* dönüşü yaptım ve belirlediğim hedefe doğru ilerlemeye başladım. Arabayı barın önüne kapısı açık bir şekilde bıraktım. Beni köşe başında fark ederek buraya gelen koca oğlanlardan birine anahtarı verdim.

Arabamı park etme eylemleri bir tek bana özgüydü ve bu fazlasıyla hoşuma gidiyordu. Bana sadece Arın olduğumu hatırlatıyordu. Burada bir Özyazar değildim. Valesi olmayacak kadar izbe bir bar olabilirdi ama burası soyadımın kapısını açamadığı tek yerdi. İnsanlar bana saygı duyup, benden korkuyorlardı. Soyadımdan değil.

"Oynayacak mısın bugün abi? Hemen ayarlayalım sana bir rakip." Anahtarı elimden alan adamın bana kafese girip girmeyeceğimi soran ciddi bakışlarına karşılık umursamaz bir tavırla cevap verdim. "Dövüş havamda değilim, içmeye geldim."

Canım sıkkın olabilirdi ama öldüresiye dövmek istediğim herhangi biri değil, Kaan Solaker'in ta kendisiydi. Başka kimse işime yaramazdı.

Akrep ve yelkovan yer değiştirdikçe pişmanlığım biraz daha dalgalanıyordu. O pisliğin tek bir sözüne bile inanmamıştım ama sinir harbimin sonucu ortaya çıkan faturayı yine Derin'e kesmiştim. O kız bir zamanlar Kaan'ı sevmiş olabilirdi; ama bana ihanet edemeyecek kadar bağlandığının farkındaydım.

Bu işe girdiğimde en önemli amacım Kaan'ın sevgilisini kendime bağlamaktı. Sonuç olarak başarmıştım ama hiçbir şey düşündüğüm gibi ilerlememişti. Derin gibi tertemiz bir kızın Kaan ile ne işi olabilirdi gerçekten? Ben karşımda tam bir fahişe beklerken, el değmemiş bir peri kızına rastlamıştım. *Kaan'ın karanlığına hapsolmuş; ama buna rağmen ışıl ışıl parıldayan bir peri kızı...*

Ona peri kızı dediğimi duysa ne tepki verirdi acaba? Suratına oranla iri olan masmavi gözlerinin şaşkınlıktan daha da büyümesini hayal edebiliyordum ve ağzından kopan bir hayret nidasını da gayet net duyabiliyordum.

Bu derece temiz olması her seferinde beni biraz daha alt üst ediyordu. Belki de bugüne kadar onu arzuladığımın bilincinde bile değildi. Hangi kız daha yeni tanıdığı bir erkeğe sonsuz bir güvenceyle sarılıp uyuyabilirdi ki? Üstelik ben tek başıma uyuyamıyorum diye yapıyordu

bunu. Gerçekten bu kızın beyninde, bel altı düşüncelere hiç mi yer yoktu? Benim ona yapmak istediklerimi duysa bir saniye bile yanımda durmayacağına adım gibi emindim nedense.

Bar taburesine tırmanmamla viski bardağının önüme konulması bir oldu. Beni anca bu meret paklıyordu. Zihnimdeki, Derin ve yatak ikilisini birleştiren düşüncelerden sıyrılmak için ilk bardağı tek yudumda silip süpürdüm. Boğazımı yalayarak geçen tanıdık sıvı dokunduğu her yere acı savurup midemde yerini sabitledi ve anında yeni bir bardak önümdeki yerini buldu.

Gecenin sinir bozan tek olayı Kaan ile birbirimize girmemiz değildi maalesef. Gereksiz herif Deniz Üstündağ sayesinde Derin'i yine karım olarak duyuramamıştım ve bu iş artık canımı sıkmaya başlamıştı. İlk başta Aras'ın, kızı biraz rahat bırak diretmeleri yüzünden onu tanımıyormuş gibi davranmaya çabalamıştım. Şimdi de sadece sevgilim olarak geçiyordu.

Tamam, kabul ediyorum benim sevgilim olma unvanını taşıması bile aç kurtların yanından yöresinden çekilmesine yetecekti; ama bu bir türlü içimi rahatlatmıyordu. Benim soyadımı taşıdığını herkesin bilmesini istiyordum. *O kız bana aitti!*

Deniz'e elle tutulabilecek boyutta bir garezim olduğunun farkındaydım; ama bir tarafım bu kararına hak vermiyor da değildi. Birden Derin'i ortaya karım diye atarsam arkasından kaynayan dedikodu kazanma yeni bir bomba eklenecekti.

'Kimsenin en ufak bir haberi olmadan, bu yaşta ne evlenmesi?'

Kötüleyecekleri kesinlikle ben değildim, hiçbir zaman olmazdım. Ama ağzını büzemediğim her beyinsiz Derin'in üzerine itinayla yürüyecek, hatta bazıları hamile olduğunu bile iddia edeceklerdi. Belki de daha beterleriyle suçlayacaklardı onu. Benim için zerre kadar sorun değildi ama biliyordum ki Derin bu aptal iftiraları

kafaya takacak kadar saftı. En azından şimdilik sadece sevgilim olmasıyla idare edebilirdim sanırım.

Üçüncü bardağımın son yudumunu da kafama diktiğimde omzumu hafifçe okşayan elleri hissettim. Göz ucuyla o tarafa bir bakış attığımda uzun ve bordo boyalı tırnaklarla karşılaştım. Bu gece yanımda bir sürtük istemiyordum. Aslında haftalardır yanımda bir sürtük istemiyordum. Daha da açık konuşursak, Derin ile imzaları attığımız saniyeden itibaren yanımda bir sürtük istemiyordum.

Aldatmak eylemi bütün varlığıyla midemi bulandırmaya yetiyordu. Bir tek benim yaşadıklarım değil annemin yaşadıkları da yeterince büyük bir dersti benim için. Bir zamanlar baba dediğim adamın, hepimizin hayatını nasıl siktiğini öğreneli çok değil sadece üç yıl olmuştu. Ve ben tam üç yıl önce hayatımın üzerine inşa edilen bütün yalanları kırıp atmıştım.

"Birileri fazla dertli gibi, ha?"

Ben daha kıza ufak bir bakış bile atamadan yanımdaki boş tabureye Tuna kuruldu. Bakışları bir benim bir eli hâlâ omzumda dolanıp duran kızın arasında gidip geldi ve gözlerini devirerek kıza döndü.

"Başka kapıya güzelim, buradan sana ekmek çıkmaz. Bizim çocuğun aldatamama problemi var da, *karısına* boynuz takmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

İkinci cümlenin altında yatan ima sırıtmamı sağladı. Elimdeki boş bardağı çevirmeyi bırakıp barmenin çoktan önüme koyduğu dördüncü bardağıma uzandım. Tuna'nın evlilik muhabbetini nereden duyduğunu irdelemeyecektim. Arkadaş çevremde birinin içine girdiğim, sonu belli olmayan bu oyunu bilmesi gerekiyorsa bu hiç şüphesiz Tuna olmalıydı zaten. Tuna gurubun en aklı başında üyesiydi. Ne benim gibi ruhsuz, ne Koray gibi piç, ne de Akm gibi serseriydi. O hepimize yetecek bir beyne sahipti ve biz buna minnettardık.

"İnkâr etmeyeceksin yani?" diye mırıldandı barmenin uzattığı birasından bir yudum alırken. Niye inkâr etmemi bekliyordu ki? Nereden öğrendiği umurumda değildi sonuçta biliyordu artık.

"Gerçekten ne boklar yediğini çok merak ediyorum."

Cevap vermeyip gülümsemeye devam etmem sinirlerini daha fazla bozmuş olmalı ki başını hararetle iki yana sallayıp ölümcül bakışlarını üzerime dikti.

"Konuşmazsan başına bela olacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum anneciğim, aslında tam olarak buna gülüyorum da denilebilir."

"Bunu o kızın ağzından duyduğumda inanmamıştım; ama gerçekten doğru değil mi? Yine neler çeviriyorsun Arın? Eğer Öykü'nün intikamını-"

Cümlesini bitirmesine izin vermeden araya girdim. Böyle bir şeyin aklına gelmesi sinirlerimi bozmuştu. Öykü'yü hâlâ kafaya taktığımı, ona hâlâ değer verdiğimi gerçekten de düşünüyor olamazdı değil mi?

"Öykü ile alakası yok! Saçmalama."

İki eliyle birden yüzünü sıvazlayıp, ellerini saçlarının arasından geçirdi. Neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu. "O zaman Kaan mı? Kızın Kaan ile bir bağı var belli."

Piç herifin adını duymak bile kanımın kaynamasına yetmişti. Cebimden sigara paketini çıkartıp sinirden hafifçe titreyen ellerimle çakmaktan ateş verdim. Dumanın zihnimi bulutlandırmasını seviyordum. Bir nevi terapi gibiydi.

"Kız Kaan'a senden kocam diye bahsetmese bir bok söyleyeceğin yoktu, değil mi?"

İşte şimdi bütün dikkatimi üzerine toplamayı başarmıştı Tuna. Elimdeki sigarayı barmenin önüme koyduğu küllüğe yerleştirip bedenimi ona doğru çevirdim. "Nereden duydun? Ne zaman söyledi?"

"Şu sigarayı söndürür müsün? Hoşlanmadığımı biliyorsun göt herif."

Normalde istese umurumda olmazdı ama şu an konuşmak istediğim başka bir konu vardı ve Tuna ile sigaranın zararları başlığı altındaki ufak çekişmemize girmek istemiyordum. Sigaramı küllüğe bastırıp ona döndüm ve tek kaşımı havaya kaldırıp artık konuşması gerektiğinin işaretini verdim.

"Sevgili *karıcığın* bu gece içkiyi biraz fazla kaçırdı malum, oturduğu masa da benimkinin yan tarafındaydı. Birden sallana sallana Kaan'a doğru ilerlediğini görünce önceki gün olanlar geldi aklıma. Kıza değer verdiğini fark etmemek elde değildi yani."

"O aptal sırıtışını götüne sokmamı istemiyorsan konuşmana devam et Tuna."

İki elini havaya kaldırıp benim suçum ne bakışları altında gülümsemesini zorla içine atmaya çabaladı. Birkaç saniye sonra başardığının müjdecisi olan boğaz temizleme sesi geldi ve anlatmaya devam etti.

"Yine bir olay çıkmasın dedim ve peşine takıldım kızın. Konuştuklarına kulak misafiri oldum ister istemez. Kız senden kocam diye bahsettiğinde inan bana yalan söylediğini düşünmüştüm. Aslında hâlâ inanamıyorum. Evlilik ne lan? Kafayı mı yedin sen?"

"Derin ne söyledi o pisliğe?"

"Ben ne diyorum sen ne diyorsun Arın!"

Elimdeki bardağı kafaya dikip barmene doğru uzattım. İlgilendiği müşteriyi bırakarak önce benim bardağımı doldurdu. Tuna'nın yanımda cevap bekliyor olması umurumda değildi çünkü ben de ondan bir cevap bekliyordum.

"Tam olarak ne konuştular?" diye üsteledim bu sefer de söylediklerini hiç duymamışım gibi.

Tuna derin bir nefes alıp pes edercesine barmene döndü ve bir bira daha istedi. Umursamaz bir tavırla kafasını tekrar bana çevirdi. "Seninle yaşadığı muhteşem

cinsel hayattan bahsetti. Kaan'a umurumda değilsin mesajı vermeye çalıştı sanırım kendince."

Cinsel hayat? Hem de biz? Derin ve ben.

Kahkahamı bastıramadım ve dudaklarımın arasından bedenime sinen gevşemeyle kayıp havaya karışmasına izin verdim. O herifin bana yalan söylediğinin farkındaydım zaten; ama bunu Tuna'nın ağzından duymak iliklerime kadar rahatlamamı sağlamıştı.

Paketten yeni bir sigara daha çıkarıp tütünü ateşledim. Artık rahat rahat keyfini sürebilirdim bu meretin. Kulaklarım istediği bilgiye ulaşmışlardı nasıl olsa.

"Bırak artık şu zıkkımı."

"Hatırlat Yeşilay'a haber edelim de sana bir plaket taksınlar Doktor Bey."

"Küçük çocuklar gibi saçma sapan işler yapmasaydın sen de benim gibi doktor adayı olabilirdin kardeşim."

Babamla aramızdaki sorunları bilen ailemin dışındaki tek insandı Tuna. Aras'tan sonra gözüm kapalı güvenebileceğim tek kişiydi. Yediğim her haltı bilirdi aslında; ama bu evlilik muhabbetini dallandırıp budaklandırıp Öykü'ye bağlayacağını bildiğim için ona bahsetmemeye karar vermiştim. Doğru karar verdiğimin farkındaydım çünkü adam ilk dakikadan Öykü demişti bana. Bu kızı ben hayatımdan çıkartmıştım ama çevremdeki insanlar hâlâ unutmamakta ısrarcıydılar.

"Doktor olmak umurumda değil artık."

"Karşında duranın ben olduğumun farkında mısın, yoksa gözlerini köreltecek kadar çok mu içtin?"

"Geçti artık uzatma Tuna!"

Üniversiteyi kazandığımız ilk yılın anıları perdelerin ardından bana gülümsemeye başladı. Sadece hayallerimiz vardı sırt çantalarımızda o dönem. Hiçbir acı dolanmamıştı boğazımıza.

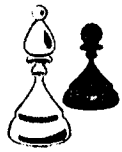
Cerrahpaşa Tıp... Mutluluktan o yaşımda ağladığımı hatırlıyordum. İrem Sultan gibi muhteşem bir doktor olacaktım ben de. İlk yılımı başarıyla bitirmem hiçbir işe

yaramadı ve ben hayat çizgimi değiştirmek zorunda kaldım. Annem kendine ait babasından kalma tek mal varlığı olan Dolunay Tekal Üniversitesi'ni üzerime geçirdi ve ben hayallerimin içinde olduğu sırt çantamı çıkarıp ulaşamayacağım bir rafa kaldırdım. Tuna da beni bırakmak istemediği için peşimden geldi. Aramızdaki tek fark onun çantasının hâlâ hayalleriyle dolu olduğuydu.

Beyaz önlük için artık çok geçti.

İkinci sigaramı da sonunu görmeden küllükle buluşturdum ve masaya bıraktığım paketini ceketimin cebine sıkıştırıp ayağa kalktım.

"Ben senin gibi boş adam değilim artık oğlum, evde gönlünü almam gereken bir karım var," diye Tuna'ya takılıp yanağından da makas aldıktan sonra temiz havaya doğru ilerledim.

Arabayı demir kapılardan geçirip garaja park ettikten sonra yavaş adımlarla bahçeye doğru ilerledim. Hava çoktan aydınlanmıştı; ama annem ve Ayşegül abla dışında evdekilerin hâlâ uyuduklarına emindim.

Sakin adımlarla verandaya doğru ilerlerken ceketin cebinde anahtarı aramaya başladım. Annemin *bu saatte ne işin var hâlâ dışarıda,* nutuklarını çekebilecek beyin pek kalmamıştı maalesef. Anahtarın yerinde olmadığını fark edince de muhteşem şansıma ufak bir kahkaha gönderdim. Zile basmak yerine evin yan tarafını dolanıp kış bahçesine girdim. Mutfak kapısı nasıl olsa açık olacaktı. Tek umudum annemin mutfakta olmamasıydı.

Koltuklara arkam dönük kapıya ilerlerken kulağıma dolan mırıltılarla başımı çevirdim ve kedi gibi büzüşmüş bir şekilde bahçede uyuyan Derin ile karşılaştım. Üstelik üzerinde dün geceki o saçma sapan kıyafetleri vardı. Kafayı mı yemişti bu kız? Yarı çıplak bir biçimde, eylül ayının sonlarında, burada uyunur muydu hiç?

İç çekip ona doğru ilerledim. *Güzeldi.* Beni sinir etmediği zamanlar çok daha güzeldi. Minik burnu suratında kırışıp duruyor, dolgun dudakları daha rahat nefes almak için hafifçe açılıp kapanıyordu. Bir kızı uyurken izlediğime inanamıyordum. Başımı iki yana sallayıp alkollü beynime basit bir küfür savurdum ve hafifçe gülümseyerek kollarımı Derin'i taşımak için bedenine sardım.

Lanet olsun. Yanıyordu!

Aptal çocuk! Bu kılıkta burada uyursa olacağı buydu zaten! Aklı neredeydi, nasıl işliyordu bu kızın beyni bir türlü anlayamıyordum. Dikkatli ama hızlı adımlarla onu odaya taşıyıp yatağa uzanmasını sağladım. Koşar adım tekrar aşağı inerek annemi buldum. Derin'in durumunu anlatmamla odaya koşturması bir oldu. Ne ara, bu kızı bu kadar çok sahiplenmişti sahi? Aynı soruyu kendime de sormam gerekiyordu sanırım.

Odaya girdiğimizde annemin hızlıca banyoya girmesi ve elinde tahminen soğuk suyla ıslatılmış benim tişörtlerimden birini alıp gelmesi bir oldu. Altını çiziyorum, benim tişörtüm. En sevdiklerimden! Annem bir taraftan koşturup Derin'in ateşini düşürmeye çalışırken, bir taraftan da bana laf sokup duruyordu.

"Bir ateşi bile düşüremeyecek misin gerçekten Arm? Bir yıl okuduğun tıp fakültesinde bunu öğrendiğine eminim nedense. Hayır, yani bunun için fakülte okumana bile gerek yok ya, neyse. Hem ne işi vardı bu kızın bu kılıkta sokakta? Yine kim bilir ne yaptın? Ah be oğlum, ah be güzel evladım, bu hallerin hiç hoş değil kendine çekidüzen ver artık."

Söylediği her kelimenin bilincindeydim; ama sürekli duymaktan o kadar gına gelmişti ki, kendimi umursamamaya programlayabiliyordum artık.

Bir yarım saat sonra annem Derin'in ateşini düşürüp, uyanınca ona vermem gereken ilaçları komodinin üzerine koydu ve odadan çıktı. Ben de camın önünde duran

tekli koltuklardan birine, dirseklerimi dizlerime dayayarak oturup Derin'in uyanmasını beklemeye başladım.

Arada bir şeyler mırıldanıyordu; ama pek anladığım söylenemezdi. Yine de ismimi seçebiliyordum. Gereğinden fazla mı korkutmuştum gerçekten onu? Kendimde değildim ki! Ben bile kurduğum cümlelerin çoğunu hatırlamıyordum.

"Deniz... senin yüzünden... suratıma bakmıyor..."

Mırıltılarına anlam yüklemeye çalışırken neyden bahsettiğini kavramam saniyelerimi aldı. Bir de bu konu vardı değil mi? Ben o iki beyinsize ortalığı birbirine katmayın demiştim; ama ikisi de gram sallamamıştı. Demir'in rahat durmadığını biliyordum; ama Deniz'in bu konuyu Derin ile konuştuğundan haberim yoktu. Demek ki Deniz Bey de her şeyi vakit kaybetmeden birbirine karıştırmıştı. Şimdi bir de Derin Hanım'ın bakış açısıyla sırlarını ortaya döken bir aptal konumuna gelmiştim. Aman ne hoş!

Benim tek amacım Derin'in sırtında taşıdığı bu ağır yüklerden kurtulması ve ona değer veren insanlar tarafından koruma altında alınmasıydı. Şimdilik ben yanındaydım; ama ileride bir gün elbet bensiz yaşamına devam edecekti ve Kaan'ın onu rahat bırakmayacağından adım gibi emindim. Başına gelenleri bir daha yaşamasını istemiyordum. Bunun için de daha dikkatli korunması gerekiyordu. Tabii bu işin sonunda da kötü çocuk yine ben oluyordum.

Hafifçe kıpırdanmaya başlayınca uyanacağını fark ettim ve oturduğum koltuktan kalkıp yatağa doğru ilerledim. Yavaşça aralanan göz kapakları beni görmesiyle birkaç kez hızlı bir şekilde kırpıştı ve gözlerini sımsıkı kapatıp derin bir nefes aldı. *Derin ve sinirli.*

Tek kelime etmeden sırtını bana döndü ve yatağın diğer ucuna bedenini kaydırdı. Ben de suratımdaki sırıtmayı silmekle uğraşmadan yatağa tırmanarak, ona

doğru ilerledim. Ellerimi onu kafese sıkıştıracak şekilde iki yanına koydum ve üzerine eğildim.

"Bütün suç o üzerine giydiğin yarısı olmayan aptal şeyde. Bunun farkındasın değil mi?"

Hızla bana doğru dönüp gözlerini kocaman açtı ve üzerindeki pijamaları incelemeye başladı. İç çamaşırlarının da değiştirildiğinin bilincinde olduğuna emindim ve bu surat ifadesi bende eğlenmekten daha değişik bir etki yaratıyordu. *Uyarılıyordum. Hem de çok fena bir şekilde!*

"Annem değiştirdi."

Anlık bir rahatlamayla tutmuş olduğu nefesini saldı. Tatlı hava esintisi yüzümü yalarken, gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Düşünmeden yaptığı her hareket bedenimi iyice ele geçiriyordu. Bu kadar etkilenmem pek hayra alamet değildi.

"Ama ben de izlemiş olabilirim."

Saniyelik rahatlığı yerini tekrar bir paniğe bırakınca, altımda kıpırdanmaya başladı. Yaptığı her hareket, bedenime temas eden en ufak bir sıcaklık kanımın içine kızgın alevler atıyordu. Biraz daha tepinirse olacaklardan ben sorumlu değildim. Resmen sabrımı sınıyordu.

"Banyodaydım, rahat dur artık," diye tıslasam da, pek umursadığı söylenemezdi. Debelenmeye devam edince yastığa dayalı olan kollarımı kaldırıp ellerini bileklerinden yakaladım ve başının üstünde sabitledim. Bunu yaparken üzerine daha fazla eğilmek zorunda kalmıştım ve her iddiasına girerdim ki birazdan arzumun boyutunu çok net hissedecekti.

Düşündüğüm gibi de oldu. Sadece birkaç saniye sonra gözleri tekrar irileşti ve dudaklarından ciğerlerine büyük bir nefes hapsetti. Al al olan yanakları işimi hiç ama hiç kolaylaştırmıyordu. Yine de üzerinden kalkabilecek gücü kendimde bir türlü bulamıyordum. Onu bırakıp uzaklaşmalıydım; ama içimdeki istek dört bir yanımı

sarmıştı. Mantığımla vedalaşalı çok olmuştu ve durmak istediğimi de söyleyemezdim.

Bakışlarım dudaklarını esir almış yavaşça üzerine eğilirken, bedenimi ona biraz daha bastırıp, bana ne yaptığını hissetmesini sağladım. Gözlerini kapatıp başını geriye yatırdı ve derin bir iç çekti. Benim için bu yeterliydi. Bembeyaz boynu ve pürüzsüz gerdanı gözlerimin önünde seriliydi şimdi.

Dudaklarım rotasını değiştirip boynuna uzandı. Küçük öpücükler kondurarak gerdanına doğru ilerledim. Altımda hafifçe kıvranan bedenin iç çekişlerini duymak, daha fazla ateşlenmemi sağlıyordu. Bugün istediğimi alacaksam yavaş olmam gerektiğinin bilincindeydim. Ne yapmam gerektiğinden emin olamıyordum; çünkü daha önce bir bakireyle birlikte olmuşluğum yoktu. Emin olduğum tek bir şey vardı. Derin'in canı en düşük seviyede yanmalıydı.

Ne kadar acele etmek isteseler de ellerim olabilecekleri en sakin hareketlerle pijamasının eteklerini buldu ve yavaşça sıyırıp boynundan çıkardım. Pekâlâ, küçük göğüs pek bana göre değildi; ama karşımdaki manzara iştah açıcının da ötesindeydi.

Lacivert sutyenin sımsıkı sardığı süt beyazı göğüsleri, ben buradayım diye haykırıyor, bir an önce dudaklarımı onları tatmam için davet ediyorlardı. Kollarım ince beline dolandı ve bedenini çok az yukarı kaldırdım. Bir elim yavaş hareketlerle omurgası boyunca ilerledi ve kopçasına ulaştı. Parmaklarımı kopçayı açmak ve sutyeni aramızdan çekip atmak için karıncalar sardı. Ama yine de direndim. Çok az daha sabredebilirdim.

Dudaklarım sutyenin hafif dışına taşan göğüslerini buldu ve temas ettiği yumuşaklığı mest olmuş bir şekilde içmeye başladı. Dilimin sürtündüğü tenin enfes tadı, damarlarıma kan yerine daha fazla arzu pompalıyordu. Onu bu derece istemem, gözümün bu kadar kararması beni bile bozguna uğrattı. Bu normal değildi ve ben bu-

nun fazlasıyla bilincindeydim. Ama düşünecek doğru ortam bu değildi. Şu an hiçbir şeye kafa yormak istemiyordum. Altımdaki muhteşem bedenden başka...

Kopçaya hapsolmuş elim daha fazla dayanamadı ve tek hamleyle sutyeni üzerinden savurdum. Aynı anda tiz bir ses odanın sessizliğini böldü. Normal şartlarda duyulması zor olan küçücük bir hıçkırık...

Yüzüm anında onunkini buldu, gözlerini sarmalayan gözyaşları içime kor alevler gibi düştü. İstemiyorsa bunu söyleyebilirdi. Ben dakikalardır beni istediğini düşünürken, onun ağlıyor olduğuna inanamıyordum. Resmen kilitlenmiştim. Yapabildiğim tek şey boş gözlerle altımda yatan kızın gözyaşlarını izlemekti. *Bu kadar mı iğrendiriyordum onu yani?*

İçimi kavuran arzunun yerini sinire bıraktığını hissedebiliyordum ve Derin'e zarar vermek istemiyorsam buradan bir an önce defolup gitmem gerekiyordu. Kendimi güçlükle onun bedeninden ayırdım. Gözlerimi demin özgür bıraktığım göğüslerinden koparmak için sımsıkı yumdum.

Yataktan kalkmaya yeltendiğimde bir eli hızla bileğime yapıştı. "Gitme, lütfen," diye fısıldadı boğuk çıkan sesiyle. Gitmemem için hıçkırıklarının arasında bana yalvarmaya devam ederken, zihnim perdelerin arasına gizlenmiş gerçeği gözlerimin önüne serdi.

Beni istemediğinden değildi bu tavrı, benim yüzümden değildi. Lanet olası bir geçmişe sahipti ve en ufak bir şeyde anıları karşımıza çıkıyordu. Bu sefer neler yaşadığını düşünmek pek de zor olmadı benim için.

"Anlat..." dedim sakin olmaya gereğinden fazla çaba harcayarak. Hiçbir tepki vermeyip ağlamaya devam etmesi sabrımı iyice zorladı. "Anlat, Derin! Taksit taksit önüme serilmelerinden bıktım artık! Sana yaptığı her pisliği bilmek istiyorum!"

Kaan'ın zorla onu köşeye sıkıştırdığı birkaç görüntü gözümün önünde sırayla dönüp duruyordu. Bakire ol-

duğuna emindim, ona inanıyordum. Ama Kaan pisliğinin Derin'e bekâretini almak dışında bir sürü şey yapmış olabileceği gerçeği zihnimden gitmiyordu.

Beynime üşüşüp boğazıma yapışan, o her boktan düşünceye lanet olsun!

Ellerimle yüzümü sıvazlayıp yere fırlattığım Derin'in pijamasının üstünü eğilip aldım ve sutyenini giydirme gereği duymadan boynundan geçirdim. Yüzü bana dönük olacak şekilde bedenini yan çevirdim. Başparmağım usulca yüzünü yalayan gözyaşlarının üzerinde gezindi. Anında yenilerinin geliyor olması, içimin biraz daha boğulmasına sebep olsa da umursamadım. Başını göğsüme yaslayıp beni ıslatmasına izin verdim. Bunlar o adam için döktüğü son yaşlar olacaktı çünkü. Bir daha buna asla izin vermeyecektim.

Bir kolu ürkekçe belimi sarınca onu biraz daha kendime bastırdım ve saçlarına belli belirsiz birkaç öpücük sıraladım. Derin'in iç çekişleri eşliğinde ne kadar uyuyamayacağımı bilsem de, gözlerimi içimde yanan anlam veremediğim bir acı dalgasıyla uykuya kapattım.

Bölüm 18
Yaralarını Sarmaya Geç Kalınmış Bir Çocuk

Karanlık... Başımı ne tarafa çevirsem zifiri karanlık... Beni yutan, içinde parçalara ayıran, hoşgörüden yoksun korkunç bir karanlık...

Öncekilerden daha büyük, korkuyla harmanlanmış bir hava kütlesini ciğerlerime gönderip etrafıma bakınmaya devam ettim. Ne bir yön duygum kalmıştı artık ne de görüş açım. Karanlık zindan olmuştu bakışlarıma. Vücudumda kol gezen korku zerrecikleri beni boğmak için anlaşmışçasına üzerime hücum ediyorlar ve ben buna engel olamayacağımı biliyordum. Buraya nasıl geldim, neredeydim hiçbir fikrim yoktu.

Bir anda ortaya çıkan ışık huzmeleri loş da olsa gözlerimin kamaşmasına ve başımın deli gibi bir ağrıyla sarsılmasına sebep oldu. Aynı anda kulaklarıma küçük bir çocuğun ağlama sesleri dolmaya başladı. Kırpıştırdığım gözlerimi zorlayarak açıp tam karşımda duran, kaldırım kenarına oturmuş ve dizlerini gövdesine çekip minicik kollarıyla onları sarmalamış, nereden baksan dokuz, on yaşlarındaki hıçkırarak ağlayan erkek çocuğunu gördüm. Koyu kahve saçları rüzgârla oradan oraya dağılırken uzun kirpikleri gözyaşlarının ıslaklığıyla yıkanmış, iç çekerek ağlayan ufacık bir melek...

İçimi parçalayan bir sıkıntıyla ufaklığın yanına doğru adım atmaya çalıştım ama bacaklarım sanki benim kontrolümde değillermiş gibi milim bile kıpırdamadılar. Ne yaparsam yapayım bir türlü ilerleyemiyordum. Oysa üç adım yeterdi küçük meleğe ulaşmam için.

Geri adım atabiliyor ama bir türlü ilerleyemiyordum. Sinirlenmeye başlamıştım ve ağlama sesleri gittikçe artarak bana hiç yardımcı olmuyorlardı. Neler oluyordu burada

böyle? Islak kahverengiler benim gözlerime dokununca içime dolan tanıdık bakışlarla neye uğradığı şaşırdım. Hıçkırıkları kesilmiş olmasına rağmen gözyaşları sıralarını hiç bozmadan yalıyorlardı minicik suratını. Hafifçe kupkuru olmuş dudaklarını araladı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan boğuk çıkan incecik bir sesle iki kelimeyi acı çekercesine gökyüzüne saldı.

"Yardım et."

Kulaklarıma dolan yardım çağrısı değildi deli gibi çırpınıp çocuğa ulaşmaya çalışmamdaki neden. Bir şey vardı o bakışlarda, her gün gördüğüm tanıdık bir duygu. Atamadığım adımlar boğazımda düğümleniyor ve gözlerim çözemediği bu düğümler yüzünden yanıp kavruluyordu. Yardım etmeliydim. Bana ihtiyacı vardı.

Ani bir şekilde sıkıca bedenimi kavrayan bir kol hareket etmemi de engelledi ve ben ne olduğunu anlamak için ufak bir afallama yaşadım. Başımı arkamdan beni sımsıkı saran kolların sahibine çevirmek istiyordum ama bir türlü dönemiyordum. Kim olduğunu bilmemek elde değildi ki. Bir tek onda can bulan, her tarafımı sarmalamış bu kokunun sahibini nasıl tanımazdım?

"Uğraşma boşuna, ona kimse yardım edemez Derin."

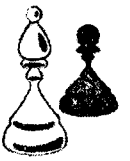
"Küçücük bir çocuk daha Arın."

"Kendi başına kalkmak zorunda, hep öyle yaptı çünkü."

Beni kendine doğru çevirip elleriyle yüzümü kavradı ve gözyaşlarımı başparmaklarıyla okşarcasına temizledi. Sadece yutkundum. Çünkü gözlerindeki saf acıyı bir yerlerde daha görmüştüm.

"Keşke o günlerde orada olabilseydin. Bir gülümsemen yeterdi Derin, sıcacık bir gülümsemen yeterdi beni tekrar ayağa kaldırmaya."

Kollarımla bu koca çocuğu sımsıkı sarmak ve ruhuma sarmalamak istedim ama ne kollarım ne de gövdem kıpırdadı yerinden. Pus tutmuş zihnim uzaklaşırken görüntüden ben sadece dışarıdan izleyen taraf oldum. Acı çeken, yaralarını sarmaya geç kalınmış kocaman bir çocuk ve onun için ağlayan yüreği kocaman bir kız.

Ciğerlerimi kavuran derin bir nefesle aniden gözlerimi açtım. Suratım pencereye dönük bir şekilde yan uzanıyordum ve üzerimdeki yorgan sadece belimin altını örtüyordu. Kupkuru olmuş dudaklarım su ihtiyacından kıvranmakla meşgulken beynim tekrar tekrar rüyadaki görüntüleri başa sarıp bana işkence ediyordu. Cama vuran yağmur taneleri de hıçkırarak ağlayan küçük bir Özyazar'ı anımsatmaktan başka bir işe yaramıyorlardı maalesef.

Üzerinde tonlarca yük varmış gibi ağırlaşmış bedenimi hafif kaldırarak doğrulmaya çalıştım. Yatak başlığına kafamı dayamadan önce yanımdaki komodinin üzerine konulmuş bir bardak suyu sadece dudaklarımı ıslatmak amacıyla yarısına kadar içtim ve bardağı yerine koydum.

Yatağın diğer ucunda olmadığını fark ettiğim Arın, sırtı bana dönük bir şekilde tam karşımdaki giysi dolabını kurcalıyordu. Ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ki zaten zerre kadar umurumda değildi. Tek problem bu işi üzerinde sadece iç çamaşırı varken yapmasıydı. Abartısız bir şekilde yerli yerine oturmuş vücudunun bütün hatlarını gözlerimin önüne sermekten zevk mi alıyordu acaba? Yalan yok, ben fazlasıyla zevk alıyordum. Belki de bana yaptığı en tatlı işkenceydi bu. Bilinçli yapıp yapmadığı tartışılır cinstendi.

Eline aldığı birkaç parça bir şeyi de dolabın çaprazında kalan, pencerenin önüne tünemiş füme berjerin üzerine rastgele fırlatıp bakışlarıyla beni yakaladı. Suratına yayılan hafif gülümseme rüyamdaki Arın'ın acı dolu gözleriyle o kadar zıttı ki içimin burkulmasına engel olamadım. O ne kadar güzel gülümsese de benim gözlerim aniden yağmak üzere olan kara bulutlarla doldu. Başımı

cama çevirip gözlerimi onun güzel yüzünden uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Sizin oralara pek gün aymamış herhalde küçük hanım."

Dalga geçen buğulu sesi kulaklarımı yaladı. Keşke dedim içimden... Keşke daha önceleri karşılaşsaydık. Bazı şeyler dönüşü olmaz yollara girmeden önce bir iki adımımız olsaydı beraber attığımız. Dilimizde ikimizin de ezbere bildiği bir şarkı dönseydi mesela. İstediği gibi gülümseyebilseydim ona ayağa kalkabilmesi için.

Çünkü artık karşımda duran adamın ruhunun derinliklerini görebiliyordum. Bambaşka bir Arın vardı bence, daha küçücük bir çocukken kurmaya başladığı barikatlarının ardında gizli.

Bunları düşünmemi sağlayan basit bir rüya olabilirdi ama hissediyordum gerçekliğini. Ne kadar bugüne kadar görmeyi reddetsem de artık bilincindeydim bazı şeylerin. Değişiyordum. Umutlarım teker teker artıyor, duygularım içine düştüğü karmaşadan tek beden olarak çıkmak için çırpınıyordu. Bu da deli gibi korkmama sebep oluyordu. Kendimden, hislerimden korkmama...

Yavaş yavaş bana doğru ilerledi ve bakışlarımın birleştiği pencereye sırtını yaslayarak karşıma dikildi. Suratından silinen gülümsemesine kaşlarımı çattım.

"Kaan'ın gazına geldim, kendimi kaybettim ve hataydı, farkındayım. Konuşmayacak mısın gerçekten? Çocuk değiliz ikimiz de ve bu adamın ağzından çıkan her sözcüğün beni çileden çıkardığını biliyoruz. Yapmamam gerekirdi ama yaptım. Zamanı geri alamam."

Her ne kadar şu an düşünmem gerekenin bu olduğunun bilincinde olsam da bir türlü elimden gelmiyordu. Beynimi bir makine işletiyormuşçasına sadece gördüğüm rüyaya odaklıydım. Oradaki küçük Arın'ın nasıl bu hale gelebildiği, neler yaşamış olabileceği beynimde dönüp duruyor, beni içinden çıkamadığım bir girdaba sürüklüyordu.

Gözlerimi sımsıkı yumup, ellerimi de suratıma kapattım. İçinde bulunduğum baskı beni yutuyordu ve bu şekilde nefes almak, beynim sürekli yeni sorular türetirken kendimi bu ana vermek çok zordu.

"Üzerine bir şeyler giy." dedim sanki söylediği hiçbir şeyi duymamışım gibi. Önce kaşları derin bir şekilde çatılsa da saniyeler içinde suratında alaycı bir ifade belirdi. Sanki sözcüklerim kulaklarını daha yeni işgal etmişlerdi.

"Bence alışman lazım artık."

"Görürsem söylerim."

Fısıltıdan bile sessiz, dudak kıpırdatmadan farksız bir şekilde ağzımdan çıkanları nasıl olduysa kulakları yakalamış ve bana en güzel hediyelerinden birini sunmuştu Arın. *Odayı dolduran muhteşem bir kahkaha.*

Neye bu kadar tepki verdiğini anlamasam da güldüğünü, gerçekten güldüğünü görmek ve bu mucizevî görüntünün benim sayemde olduğunu bilmek içimde kocaman bir delik açtı ve orayı dünyanın en güzel çiçekleriyle süsledi. Kulaklarımdan kalbime süzülen tınının güzelliğiyle şoka uğradım.

"Bu sabah pek öyle demiyordun baş belası, inlediğine şahit olmasam bu sözlerine sinirlenebilirdim. Fazla ateşliydin."

"Kim bilir saat kaça kadar kış bahçesinde uyuyakaldığımdandır o ateş."

Bu sabah olanlar hakkında düşünmek dahi istemiyordum, en azından şu anda. Ayrıca, Arın'a bu konuyu kapatması için yalvarmaya bile hazırdım. Hayatımda Kaan'ın bana yaşattığı olaylar sonucu kurduğum duvarlar olmasa, bu sabah bazı şeyleri feda edebilirdim. İlk erkeğimin Arın olacak olması değildi problem, içten içe bunu istediğimi biliyordum artık ama mekân ve özellikle de zaman yanlıştı. Şimdi olmamalıydı. En azından onun da benim kadar dokunuşlardan etkilendiğini, yak-

tığımız her en ufak kıvılcımda bile ateşlere düştüğünü bilmem gerekiyordu. Yoksa yanında taşıdığı basit kızlar gibi bana bakışlarına katlanamazdım.

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama dün gece, etrafımızdaki her yaşam formunu zihnimden temizleyip beni kendinden bir şeyler katarak öptüğü dün gece, bazı şeylerin bilincine varmıştım. İstiyordum, hoşlanıyordum, varlığıyla tatmin oluyordum. Ama en önemlisi yanında olmak, sürekli her hareketiyle beni büyülemeye devam etmesini izlemek istiyordum. Bana değer verdiğini duymak, hissetmek istiyordum. Tıpkı dün geceki beni sımsıkı saran kolları gibi...

Çatılan kaşlarına inat yumuşacık bakan gözlerini üzerimde gezdirdi bir müddet. Belki de bazı şeyleri benim gibi O da çözümlemek istiyordu.

"Neden oradaydın Derin?"

Buğulu ve parçalara ayrılmış sesi canımı yaktı. Dün gece nasıl peşinden gittiğimi ama onun çoktan uzaklaşmış olduğunu gördüğümü anımsadım. Boğazıma düğümlenen büyük yumrunun ne kadar yutkunsam da gitmeyeceğinin bilincindeydim. Bütün gece bahçede oturmamdaki amaç; arabasının sesini duyup, farlarının ışığını görebilmekti sadece. Ne kadar üşüsem de her an geri döner diye çıkamamıştım odaya. Bir battaniye almak bile zamandan çalmaktı o an için. Bu geceyi böyle bitirmek istemiyordum. Her şeyi yoluna koyacağım dediği bir gece, bana kendimi ona sunmam için ilk adımı attığı bu muhteşem gece böyle bitmemeliydi. Bazı şeyler netlik kazansın diyeydi belki de bekleyişim. Biraz erken gelseydi tek istediğimin onun yanında olmak olduğunu anlatabilirdim belki de bir şekilde. *O gelmemişti ama kaybeden ben olmuştum.*

Gözlerimi önümde birleştirdiğim ellerimden çevirip ona bakmamak için odada gezdirdim. Berjerin üzerindeki kıyafet yığını tanıdık gelince dikkatimi tamamen

oraya verdim ve içinde bulunduğum sisli perdeler teker teker dağılarak etrafımdan kalktılar.

"Onlar benim kıyafetlerim mi?"

"Çöpe gidecek olanlar."

Tek kaşımı havaya kaldırıp söylediği kelimelerin bütünlüğünü daha net açıklaması için bakışlarımı suratında gezdirdim. Beni anlamış olmalı ki aldığım karşılık pek gecikmedi.

"Teknik olarak resmen sevgilim olduğuna göre bir daha bunları giymene gerek kalmayacak. Ben de dolapta fazla yer kaplamamalılar diye düşündüm."

Dudaklarının kıpırtısını, öylesine bir şeylerden bahsedercesine omuzlarını silkişini ve inat etme diye beni uyaran bakışlarını dikkatle inceledim. Zihnimde sivrilip her şeyi arka plana savuran bir soru belirdi o an gözlerimin önünde. Bu oyun bittiğinde bir daha onun en basit hareketlerini bile göremeyecektim.

Üşüdüm. Daha önce hiç olmadığı kadar çok, titrercesine...

Gözlerimi sımsıkı kapatıp bekledim biraz. Bunun da bir gün zamanı gelecekti ama o gün, bugün değildi. Farkına vardığım hislerimdi galiba beni bu kadar yıpranmış hissettiren. Düşüncelerimi geri plana savurup bu ana odaklanmaya çabaladım.

Sevgili. Demek sevgilisiydim artık. Bu da bir şeydi değil mi? Olmak istediğimin bilincine daha yeni vardığım bir şey. Gerçek olsa nasıl bir his kaplar benliğimi diye düşünmeden edemiyordu insan.

"Kusura bakma ama eteklerimi de şortlarımı da elbiselerimi de haddinden fazla seviyorum."

Yatak örtüsünü üzerimden atıp hâlâ güçsüz olduğunu hissettiğim bedenimi zorla ayağa kaldırdım ve berjere doğru ilerledim. Kelimenin tam anlamıyla fırlatılmış kıyafetlerimi tek tek elime alarak tekrar katlamaya koyuldum. Bir şeylerle uğraşmaya çalışan bir ruh kütlesi gibiydim. Öyle cansız, öyle bitik...

"Çöpte düzenli durmalarını istiyorsan katlayabilirsin tabii."

Kendimce sesimi çıkarmama kararı alıp cümlesini yanıtsız bırakırken elimdeki işe odaklanmaya çalıştım. Üşenmeyip tek tek bunları seçtiğine inanamıyordum gerçekten. Bunun kıskançlık olduğunu kabul edebilirdim belki. Sözde de olsa sevgiliydik sonuçta, değil mi?

Aynı yatağı paylaşıyorduk. Öpüşüyorduk. Bir kez de olsa işleri birkaç adım daha ilerletmiştik. Ama sözde sevgiliydik. Bu beni şimdi mi rahatsız etmeye başlamıştı yoksa yeni farkına vardığım şeyler arasında mıydı, bilmiyordum. Bu hissi sevdiğim söylenemezdi. Öyle olması gerektiği için beni yanında taşımasına ne kadar sessiz kalabilirdim acaba?

Hareketlerinin hava ile birleşip kulaklarıma sessiz kıpırtılar yaymasından anlamıştım bana doğru yöneldiğini. Birkaç saniye sonra omuzlarımı saran kollar da bunu doğrular nitelikteydi. Beni yavaşça kendisine doğru çevirip alnını alnıma yasladı. Birden gerçekleşen bu yakınlık zaten içinde bulunduğum karamsar hislerle birleşip titrek ve küçücük aldığım nefesimin içime hapsolmasını sağladı. O küçücük nefes zerresi bile ondan yayılan bilindik kokuyu taşıdığı için beynimi uyuşturmaya yetmişti.

Ne zaman kapattığımı hatırlamadığım göz kapaklarımı araladım ve mavi gözlerim bana endişeyle bakan bir çift kahverengine hapsoldu. Gözlerimde ne gördü, neye bu kadar canı yandı bilmiyorum ama bu sefer de o gözlerini kapatmayı seçti.

"Hâlâ ateşin var, hafif de olsa."

Bu o kadar değişik, o kadar büyüleyici bir andı ki, keşke birkaç adım uzaktan, daha net izleyebilseydim benim için yüzünde beliren endişe kırışıklıklarını diye düşündüm. Belki uzansam dokunabilirdim o çizgilere o zaman.

Kapının hafif bir şekilde tıklatılmasıyla gözlerini aralayıp bakışlarını üzerimden ayırmadan benden birkaç adım uzaklaştı. Tek eliyle suratını sıvazlayıp içeri girilmesi için komut verdi. Bense sanki bir daha karşımdaki adamın hiçbir hareketini göremeyecekmişim gibi her yaptığını ağır çekimlerle oynatarak zihnime kazıyordum.

Aralanan kapıdan görünen İrem Hanım zarif hareketlerle odayı girdi ve birazdan çıkacağım dercesine kapıyı arkasından kapatma gereği duymadı. İlk olarak benim yanıma gelen kadın elinin tersiyle alnımdan ateşime bakıp rahatlamış bir şekilde nefesini verdi.

"Ateşin düşmüş şükür. Ah be kızım ne vardı orada uyuyakalacak?"

Bakışları öyle doluydu ki sanki sorusunun cevabını biliyor gibiydi. Hafifçe gülümseyip başımı yere eğdim sadece. Ne diyebilirdim ki? O da zaten cevap beklemiyormuşçasına oğluna döndü. "Verdiğim ilaçları içirdin mi, kalkınca verirsin demiştim hani?"

Arın hemen komodinin üzerinde duran yarısı içilmiş su bardağıyla birlikte iki küçük hapı da avucuna alıp bana getirdi. Hiçbir şey söylemeden ilaçları içtim ve bardağı elini bana uzatmış olan Arın'a geri verdim.

İrem Hanım suratında en güzel gülümsemelerinden birisiyle gözlerimin içine bakarak konuştu. Söyleyeceklerinin beni mutlu etmesini bekliyor olmalıydı ama hissettiğim sadece mutluluk değil buruk bir acı tat da bıraktı kalbimde.

"Annen aradı kızım bu akşam yemeğe davet ettiler bizi, mangal yakacakmış baban. Bu havada nasıl olur bilmiyorum ama hazırlanın demeye geldim aslında. Eh saati beş buçuk yaptınız zaten."

"Geleneksel pazar ritüeli." diye fısıldadım kendi kendime gülümseyerek. Her pazar akşamı olduğu gibi babam yine etlerinin başına geçip bir ziyafet bahşedecekti demek ki bize. Annem yine sofrada varla yok arası

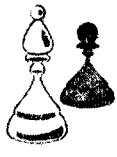
olacak, babam her şey olağanmış gibi tavrından taviz vermeyecekti. Suratıma bakma zahmeti göstermeyen bir kardeş, bir de sözde sevgilim, resmiyette kocam olan adam ve ailesinin olacağı curcuna bir kalabalık... Peki, benim hâlâ yalnız hissediyor olmam ne olacaktı?

"Hem anneni de özlemişsindir iyi oldu bu yemek. Bir kız çocuğu annesinden bu kadar ayrı kalmamalı."

Gülümseyerek söylediği her kelimenin benim canımı nasıl ateşlere attığının bilincinde olmadan odadan çıktı İrem Hanım. Evet, hiçbir kız annesinden bu kadar süre uzak kalmamalıydı bence de. İki yıl sadece özlemek için fazla uzun bir zaman dilimiydi. Benim burnumda tüten bir annem vardı. Ne zaman geri kazanacağımı bilmediğim. Belimi saran kollarla düşünce girdabından sıyrıldım ve kafamı Arın'a çevirdim.

"Duş al hadi, suyun ılık olmasına özen göster."

Tamam dercesine kafamı sallarken yatağın alt tarafından bir ucu görünen nesne gözüme çarptı. Mideme giren ani bir krampla sutyenimin üzerimde olmadığını fark ettim. Bu sabah Arın'ın çıkarıp fırlattığı iç çamaşırım yatağın altına pusu kurmuş onu unutmamam için bana göz kırpıyordu resmen. Sanki unutmam mümkünmüş gibi.

Sonbaharın bu aralar sert esen rüzgârlarına maruz kalmış ağaç yapraklarının süslediği çimlere baktım dikkatle. Her hafta sonu Deniz ile birlikte biz toplardık onları. Bahçe temizliği tamamen bize ait olurdu, bu sayede sıkıcı ev işlerinden paçayı kurtardığım için sevinirdim hep. Acaba annemle biraz daha fazla vakit geçirmiş olsak yine de bu halde olur muyduk?

Derin bir nefes alıp düşünememeye çalıştım. İçeri girmek, o sofraya oturmak istemiyordum. Hele de yanım-

da Deniz'in varlığını hissetmediğim şu dönemde burada olmak işkence gibi geliyordu.

Açılan kapıdan görünen kardeşim kocaman gülümseyen bir suratla herkesi içeri davet etti. Okan Bey çok şükür bu gece de yoktu da rahat nefes alabiliyordu herkes.

İpek'i suratına bile bakmadan içeri gönderdiğini fark ettim. Galiba hâlâ sinirliydi genç kıza. Sanki olabilirmiş gibi. Aras ve Arın ile de tokalaşıp gözlerini üzerime dikti. Karşı karşıya gelince bir müddet birbirimize baktık öylece. O kadar özlemiştim, o kadar ihtiyacım vardı ki şu an ona, tarifi mümkün olmayan bir duyguydu bu. Bir insan diğer yarısından ne kadar süre ayrı kalabilirdi sonuçta? Nasıl yaşardı yarım bir şekilde?

Gözlerini sımsıkı yumdu kardeşim önce. Acı çektiğini görmem gerekmiyordu, biliyordum zaten. Bazı şeylere engel olamamak yıpratmıştı onu. Gözlerine dolan yaşlarla araladı göz kapaklarını. İşte o an ben de yandım onunla beraber. Kıyamazdım ki ben ona hiç, nasıl ağlamasına göz yumardım. Yavaşça bedenimi sardı kolları sanki çalınmış ruhumu bana teslim edercesine. Durmadım, ben de sımsıkı sardım kardeşimi. Varlığını hissetmem gerekiyordu.

"Özür dilerim, bilmem gerekirdi. Gözlerine baktığımda görmem gerekirdi yaşadıklarını."

Kulağıma fısıldadığı her harfe inat biraz daha sarmaladım Deniz'i. Daha sıkı, daha kuvvetli ve bir daha asla bırakmayacağıma ant içercesine. Belki toplasan saatler olmuştu ama biz hiç bu kadar ayrı kalmamıştık daha önce. Ne o, ne de ben alışık değildik birbirimize gülümsememeye.

Gözyaşlarımı silip beni koltuğunun altına aldı ve salona doğru ilerledik. İçeri girdiğimde annem ve Gülce'nin oradan oraya koşturup masayı kurmaya çabaladıklarını gördüm. Ben de direk kendimi mutfağa atarken İpek'in annemi oturtmasını, bizim halledebileceğimizi söyleme-

sini işittim. İyi bir gelin olabilirdi ama önce kardeşimin gözünün önündeki cevheri görmesi gerekiyordu.

Mutfağa adımımı atar atmaz Gülce sanki bu anı bekliyormuşçasına fısıltıyla bağırmaya başladı. "Bu kadar içmeme izin verdiğine inanamıyorum Derin! Bir de kardeş olacaksın! Senin yüzünden başıma gelmeyen kalmadı."

"Ben ne yaptım be?"

Anlamayan surat ifademe karşılık İpek'ten gelen hafif kıkırdamayla ters bakışlarımı üzerine diktim. "Bu kızı ben sarhoş etmedim."

Burnundan soluyan Gülce tabakları üst raftan kırarcasına tezgâha bıraktı ve çatal, kaşık çekmecesine yöneldi. Böyle giderse evi başımıza yıkacaktı.

"Deniz'e seni eve bırakmasını söylemiştim ben."

"Deniz'e mi? Emin misin Deniz'e söylediğinden?"

Tanrım! Koray!

Yanımda Koray vardı ve ben salak gibi Deniz'e Koray ile haber göndermeye çalışmıştım. Yerine getirilen türden bir rica olmamıştı sanırım bu. "Koray mı getirdi?" diye sordum *'beni affet'* bakışlarımı Gülce'ye dikerek.

"Dün gece abim Gülce'de kalmış, anneme hesap verirken duydum."

İpek'in araya karışan sesiyle gözlerim yuvalarından çıkacak gibi büyüdü ve bakışlarım Gülce'nin üzerine savaşa hazır asker edasıyla yürümeye başladı. Ama onun derdi şu an benim düşündüklerim değildi. Açık kalan ağzı ve kocaman açtığında korkunç görünen yeşil gözleri İpek'in üzerindeydi.

"Annen biliyor mu?"

"İsim vermedi merak etme ama anlamak benim için pek de zor olmadı tabii."

Gülce'nin aniden üzerine sinen rahatlamayı fırsat bilip elimi omzuna attım ve vücudunu bana döndürmesini sağladım. Bir şey söylememe gerek yoktu, çünkü hanımefendinin soruyu duyması gerekmiyordu.

"Hiçbir şey olmadı Derin. Sadece..." Duraksadı ve sırtını bana dönüp sofrayı hazırlama işlemine kendince devam etmeye çalıştı. Söyleyeceğini söyleyip kaçacaktı aklı sıra. "Sadece birkaç kere öpüşmüş olabiliriz. Ama bu sefer ben yapmadım. Gerçekten o öptü. Ben sadece karşılık verdim."

Tabakları kaptığı gibi içeri ilerlerken peşinden gitmek istedim ama kolumu saran İpek'in parmakları buna izin vermedi. Gülce'yi sonra sorguya çekeceğimi bir kenara not ederek hafızama kaydettim ve sorar bakışlarımı İpek'e sabitledim.

"Senden başka yardım isteyebileceğim kimse yok." dedi omuz silkerek bana gülümsemeye çalışırken. Bir şey söylememe izin vermeyip devam etmeyi seçti sonra da. "Deniz, eğer ona beni taciz eden adamın ismini vermezsem Arın'a gideceğini söylüyor. Tehdit ediyor beni Derin, ne yapacağımı şaşırdım."

"Ne demek Arın'a giderim? Ne diyecekmiş Arın'a?"

"Aramızdaki ilişkiyi değil taciz edilmemi söyleyecekmiş."

Derince bir nefes alarak duraksadım. İpek'e nasıl yaklaşmam gerektiğini kestiremiyordum bir türlü. Ilımlı olmam gerekirdi sanırım, sonuçta yaşadığı bir travma olabilirdi bu. Adamı bu kadar çok saklamak istemesinin başka ne gibi bir nedeni olabilirdi ki?

"Bence haklı İpek, abinin bunu bilmesi gerekiyor. Birilerine o adamın kim olduğunu söylemen lazım, bu basit bir konu değil. Tekrarlanmayacağını nereden bilebiliriz?"

"Anlamıyorsun." diye inledi yalvarırcasına. "İsmini Arın'a verirsem hepimizin hayatı mahvolur. Deniz'den haberi var çünkü."

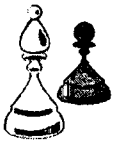
Yaşadığım farkındalıkla sarsıldım. "Ve seni, bunu Arın'a söylemekle tehdit ediyor." diye fısıldadım. Yavaşça kafasını sallamakla yetindi. Karşımdaki kızın asıl

korktuğu kendi başına gelecekler değildi. İpek, Deniz'i herkesten, her şeyden üstün tutuyor gibiydi.

Ne olduğu gayet açıktı aslında. Arın veya Deniz ikisinden biri bir şekilde o adamın ismini öğrenecekler ve her şey arapsaçına dönecekti. Zihnimden sızan bir başka gerçekle biraz daha titredim.

"Sana bunu yapan adamı tanıyoruz değil mi?" diye sordum korkarak. Devamında dudaklarımdan dökülenler ise düşüncelerimi onaylamaktan öteye gitmedi. "Bu kadar çok şey bildiğine göre öyle olmalı."

Dolan gözlerini sımsıkı yumup sadece yutkunmakla yetindi İpek ama bu benim için basit bir evet'ten daha fazlasıydı. Bizi düşündüğümden çok daha büyük bir kasırga bekliyor olabilirdi.

"Tuzu uzatır mısın, güzelim?"

Sol yanımda oturan adama ters bir bakış atıp laf söylememek için damağımı ısırma eylemine devam ettim. Sorusunu biraz daha yaklaşıp kulağıma doğru tekrar yönelttiğinde ise sinirle ondan tarafa dönmek zorunda kaldım. Şu an yemek tabağını kafasından aşağı boca edebilirdim.

Sofraya oturduğumuzdan beri istekleri bir türlü bitmemiş, utanmasa beni tuvalete götür diye emretmediği kalmıştı. Kendisine tavır aldığımı düşünüyor olmalıydı. Evdeki davranışlarım dışarıdan bakıldığı zaman öyle anlaşılmıştı galiba. Neyse ki işime gelmeyen bir şey değildi, sonuçta tavır alınması gereken şeyler yapmıştı ve ben de bu küçük yanlış anlaşılmayı bu şekilde sürdürebilirdim. Arın'a hiçbir şey söylemeyip bakışlarımı sol çaprazımda oturan İpek'e çevirdim. Tuzluk benim önümde değildi çünkü.

"Abine tuzluğu uzatır mısın canım?"

İpek suratından okunan, içinde bastırmaya çabaladığı kahkahasına tutunarak tuzluğu Arın'm önüne koydu. Ailemin yanında olduğumuz için sesini fazla çıkaramayan Arın'ın, bütün bunların hesabını bana evde soracağına emindim ama ne yalan söyleyeyim şu an fazlasıyla eğleniyordum.

Tuzluğa elini dahi sürmeden bana doğru iyice eğilip "Sen bana trip mi atıyorsun şimdi?" diye fısıldadı. Gülümsüyor olması kesinlikle eğlendiğinden değildi, biliyordum. Sadece masada yeterince şov yaptığımızı, diğer gözlerin bizimle uğraşmaması gerektiğini düşündüğü için aramızdaki problemin dışarı yansımamasını istiyordu.

"Anlama kapasitene bağlı."

"Bence sadece kaşınıyorsun. Bu sefer nasıl olsun istersin? Seni sabahki gibi mi kaşımam gerek bundan sonra?"

Yutkundum. Bunun gerçekten bana ceza olduğunu düşünüyor olamazdı, değil mi? Çünkü bence kesinlikle böyle ceza olmazdı. Belki eskiden olabilirdi ama şimdi, hiç sanmıyordum.

Bacaklarımda hissettiğim sıcaklıkla nefesim tutuldu birden. Kocaman açtığım gözlerim kırpıştırılmaktan yorulmaya başladı. Çatal bıçak tutan ellerim titrerken beynim sakin olmam için her hücreme ayrı ayrı mesaj gönderiyordu. Hayır, bu kadar da olamazdı değil mi? Herkesin olduğu bu aile yemeğinde bunu yapıyor olamazdı!

Elbisemin eteklerinin biraz daha sıyrıldığını ve Arın'ın sıcacık elinin tenimde hareket etmeye başladığını hissettim. Kendimi tutamayacağımın farkındaydım. Bu adamın dokunuşlarına ne zaman karşı gelebilmiştim ki zaten? Biraz daha yukarılara tırmanıp baldırlarıma uzanan parmakları hissedince iç çekişle gözlerimi kapatmama engel olamadım. Elimde sımsıkı tuttuğum çatal ve bıçağı yavaşça yerine koydum. Titreyen par-

maklarım büyük bir çabayla sıyrılan elbisemin eteklerini buldu. Her saniye daha da artan temasın alevleriyle nefesim sıklaşmaya başlamıştı bile. Çünkü o el daha da yukarıya tırmanmak için zaman kolluyor gibiydi.

İnlememek için ısırdığım damağımdan ağzıma dolan metal tat kanattığıma işaretti. Daha da ilerleyeceğini düşündüğüm parmaklar beni şaşırtarak ters istikamete döndü ve diz kapağıma doğru ilerdi. Okşarcasına, varla yok arası dokunuşlar bedenimin neresinde olursa olsun aynı duygu kapanına hapsediyorlardı beni sanırım. Çünkü içimdeki ateşte hiçbir azalma olmamıştı. Hatta daha fazla büyüdüğünü söyleyebilirdim rahatlıkla.

Masada oturan insanlardan hiçbirinin bizimle ilgilenmemesi mucizeden de öte bir kavramdı gözümde. Nefesim giderek sıklaşıyor, ne yapacağını şaşıran bedenim karşımda konuşan insanlara nasıl tepki vereceğini şaşırıyordu. Adım gibi emindim ki kulaklarıma kadar kızarmıştım ve babam her an neyim olduğunu sorabilirdi. Ne diyecektim gerçekten herhangi biri bana bu soruyu yönelttiğinde?

'Çok sevgili kocacığım kendisinin yüzüne bakmadığım için benden intikam almaya çalışıyor da, o yüzden eli baştan aşağı bacaklarımda geziniyor. Önemli bir durum değil yani.'

Lanet olsun!

O el hiç ama hiç hoş yerlere ilerlemiyor Özyazar bozuntusu!

Arın'ın diz kapağımın üzerinde tüy kadar hafif hareketlerle gezinen eli yavaş yavaş yukarılara doğru tırmanıp yeniden baldırlarıma ulaştı. İçimde bir yer daha bu sabah yaşadığımız, aklıma Kaan ile olan iğrenç anılarım gelmese belki de bekâretimi vereceğim dakikalara, açlık ve beni yakıp kavuran bir özlemle kapılarını açtığında sessiz nefesimi hızla ve adeta inlercesine içime çektim.

Beynim yavaşça bulanmaya başlamıştı ve baldırlarımın üst taraflarına tırmanmak için can atan o el işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Kendimi tanıyamıyordum! Arın'a

bugüne kadar verdiğim bütün tepkiler yerle bir olmuştu, her dokunuşu içimde birbirinden farklı meşalelerin yanmasını sağlıyordu ve ben bunun sebebini kabullenmiştim. Bacaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp elini çekmesi için içimden yalvarmaya başladım.

Tanrım! Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen...

Saç diplerimden yanaklarıma yol çizmiş soğuk terler ve hızlı nefes alış verişlerim beni ne kadar ele veriyordu hiç bilmiyordum. Şimdiye kadar böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım. Tek bildiğim Arın'ın elinin çok yanlış sularda yüzdüğüydü.

Hadi ama! Bu şekilde davranarak kendisini affedeceğimi mi düşünüyordu? Bu o kadar kolay olmayacaktı artık! Bay Ben Asla Özür Dilemem, bu sefer bütün kartlarını yakıp benden samimiyetle özür dileyecekti. Gözüm hiç olmadığı kadar kararmıştı ve geri adım atmaya da hiç niyetim yoktu. Evet, buna an itibariyle karar vermiştim.

"Derin, kendini iyi hissetmiyorsan bir doktora görünseydik kızım."

Babamın yumuşacık ses tonu kulaklarıma merhaba derken ben almakta zaten zorlandığım bütün nefesleri tek hamlede içime hapsettim ve boş gözlerle babamı izlemeye başladım. Ne diyecektim? Ne diyebilirdim?

Arın'ın bacağımdaki elinin acele etmeden eteğimin altından sıyrılarak belime dolandığını ve beni yavaşça oturduğum sandalyeden kaldırdığını hissettim.

"Ben bir elini yüzünü yıkayayım Caner amca. Yemekten sonra ilaçlarını da içecek zaten, daha kötü olursa ilk iş hastaneye götüreceğim merak etmeyin."

Bütün suçu hastalığıma mı yıkmıştı demin bu adam? Şu andan itibaren konuşabilecek olursam ilk işim kahkaha atmak olacaktı galiba. Tabii üzerimde yarattığı bu saçma etkiden sıyrılmam gerekiyordu ondan önce!

Arın'ın beni yarı sürükleyerek lavaboya götürmesine izin verdim. Banyodan içeri girmeden belimdeki koldan

sıyrılıp, karşımdaki küçük beyinli adamın beni bu aralar fazlasıyla rahatsız eden bedeninden kurtuldum ve bir iki adım uzaklaştım. Ona yakın olunca konuşabileceğimi sanmıyordum. Elinin gezdiği tenim hâlâ cayır cayır yanıyordu çünkü.

"Ne halt ediyorsun sen!"

Sert olmaya çalışan aciz sesime karşılık dudaklarında hafif bir kıvrılma oldu ve soruma "Sence?" diye yarım ağız bir karşılık verdi. Bu hareketi iyice çileden çıkmamdan başka bir şeye yaramamıştı. Diz çöküp saçlarımı yolma isteğimi bastırıp alev saçan gözlerimi üzerine diktim.

"Kes artık Arın! Nerede olduğumuzun farkında değil misin? İçeride senin de benim de ailelerimiz var. En önemlisi Deniz var!"

Senin yüzünden saatlerce suratıma bakmayan kardeşim! Ah, bu konuyu daha sonra konuşacağız Özyazar!

"Umurumda değil. Şu saçma inadından vazgeçeceksin."

Saçma?

Hiçbir şey söylemeyip boş gözlerle bir süre suratındaki mimikleri izledim. Onun gözünde sinirliydi ve ne dediğini bile hatırlamıyordu. Ama bu benim için yeterli bir cevap değildi. Beni kırıp, parçalara ayırmasına ruhum eskisi kadar basit tepkiler veremiyordu artık. Canım hiç olmadığı kadar çok yanıyordu ve bana yaşattıklarının hiçbirini hak etmediğimin bilincinde olmasını istiyordum. Daha doğrusu buna ihtiyacım vardı. Bana hiç kimseye güvenmediği kadar güvensin, hatta değer versin istiyordum. Çünkü ben ona değer veriyordum. Fazlasıyla.

Yanından geçmeye yeltendiğimde bir elini koluma sarıp buna engel oldu ama yüzümü kendine doğru çevirmedi. Kolumdan düşen eli yavaşça belimi sardı ve beni kendine çekti. Biri belimi saran diğeri bel oyuğumda gezinen elleri düşünce sistemimi bloke etmek için çırpını-

yorlardı adeta. Bu adam ufacık bir hareketiyle bile bana açtığı savaşı kazanabilecek güçteydi. Başını omzuma gömüp burnunu boynumda gezdirmeye başladı.

"Gözüm dönmüştü. O herifin dediği tek bir kelimeye bile inanmadım, yemin ederim."

Elimde kalan son güç kırıntılarını kullanarak beni etkisi altına sokan varlığından zorla kurtuldum ve hiçbir şey söylemeden, suratına bile bakmadan salona, ailelerimizin yanına doğru ilerledim. Ettiği yemin benim için ne yazık ki yeterli değildi.

Köşeyi dönmeden önce Deniz'in bize doğru ilerlediğini gördüm. Aklıma İpek ile yaptığımız konuşma gelince tek bir adım daha atamadan kardeşimin Arın ve bana doğru gelmesini bekledim. İlk önce beni buldu okyanus bakışlar.

"Nasıl oldun? Daha iyi misin?"

Ben sadece kafamı sallamakla yetinirken Deniz Arın'a kaçamak bir bakış attı ve tekrar bana dönüp yüzümü ellerinin içine hapsetti. Alnıma dudaklarını değdirirken suratıma sıcak bir gülümsemenin yayılmasına engel olamadım.

"Korkulacak kadar ateşin yok bence." Fısıldayan sesine karşılık olarak başımı salladım. "Hadi mavi göz sen içeri geç, benim Arın ile konuşmam gereken önemli bir konu var."

O, kelimelerini sonucunda ne geleceğini bilmeden kurarken, ben şimdiden bizi nelerin beklediğini düşünmeye başlamıştım. Arın'ın Kaan gibi olmadığını biliyordum ama yine de Deniz'e zarar gelmesi olasılığı bile ciğerlerimi sıkıştırıyordu.

İpek, Deniz'e zarar gelmemesi için tacizcisini herkesten saklarken benim oynayacak hiçbir kartımın olmaması çok acıydı. Elimden şimdilik bir şey gelmeyeceğinin bilinciyle olacaklara göz yumup kardeşime sadece kafa sallamakla yetindim ve onlara arkamı dönerek salon kapısından içeri girdim.

Bölüm 19
Kabulleniş ve Nefes Aldırmayan Kaybetme Korkusu

Mis kokulu bir güne açtım gözlerimi, yarım yamalak. Altımda kalp atışlarını hissettiğim sert gövdeye kedi misali biraz daha kıvrıldım. Sonuna kadar açık olan perdelerden günün düşündüğümün aksine gökyüzüne henüz salınmamış olduğunu fark ettim. Bu saatte neden uyandığımı bilmesem de tam açılmayan gözlerim inatla kapanmak da istemiyordu. Burnuma temas eden kokuydu belki de bunun en önemli sebebi. Daha ne kadar koklayabileceğime emin olamadığım bir koku... Arın'ın damakta kalan, zihnimi enfes bir kördüğümle himayesi altına alan o masalımsı tadındaki kokusu... Sanki yaptığım her şey, attığım her adım tek bir soruyu canlandırıyordu artık zihnimde. *Daha ne kadar görebilecektim onu?*

Boğucu düşüncelerim eşliğinde burnumu bu mucizevî Özyazar kokusuna dayadım. Arın'ın ince bir atletle kapatılmış göğsü bana dünyaları bahşediyordu sanki şu anda. Onu uyandırmaktan çekinerek çok hafif yerimde kıpırdandım. Beni saran kolu biraz daha sıkıldı ve tam istediğim gibi iyice bütünleştim göğsüyle. Gözlerimi sımsıkı yumup derin ama bir o kadar da ürkek bir nefesi daha benliğimle buluşturdum. Sanki nefes seslerim bile onu uykusundan edebilirmiş gibi geliyordu.

Kızgın değil de kırgındım işin aslı. Öyle de olmam gerektiğinin bilincindeydim ama farkına vardığım bambaşka sorunlar sanki her şeyi erteliyorlardı gözümde. Bin bir soru tünüyordu beynime ve asıl o zaman korkuyordum.

Ya bu ona son dokunuşumsa?

Ya bu son kelimemiz olacaksa?

Değer miydi onunla geçireceğim son günleri, belki de saatleri böyle çöpe atmaya?

Bir şekilde silip atmam gerekiyordu kırgınlıklarımı işte. Saman ipliğiyle bağlıydık biz birbirimize ve ateşi yakıp beni küle çevirmesi an meselesiydi Arın'm. Hele de dün gecenin başımıza açacağını hissettiğim felaketlerden sonra.

Deniz'in orada Arın ile konuşmasını bilerek engellememiştim. Bunun önüne geçemeyeceğim bir olay olduğunun farkındaydım çünkü. Ne yapıp edip kardeşim her şeyi anlatacaktı nasılsa bir yerde. Zaman ve mekânın değişmesi neyi engelleyebilirdi ki?

Üşenmeden saymıştım. Yirmi dakika otuz beş saniye sonra yemek masasına gelmişlerdi ve o andan sonra Arın'ın yüzünde tebessüm bile görememiştim. Gözleri ile İpek'i kafese almış ve geriye kalan herkesi görüş alanından sıfırlamıştı. Ne başka bir şey duymuştu kulakları ne de ağzından tek bir harf karışmıştı havaya. Sadece susmuş ve kız kardeşini izlemişti.

Dün gece kasırgası etrafı sarmamış olsa da bugün her yeri yakacakmış gibi hissediyordum. O adamı bulmazsa eğer kimseyi görmeyecekti gözleri belki de. Kesin olan tek şey ise aradığı adamı bulduktan sonra beni istemeyeceğiydi. Kardeşimi İpek'in hayatından tamamen çıkarabilmesi için etrafındaki Üstündağları tek kalemle silmesi gerekecekti ve Arın bunu gözünü kırpmadan yapabilecek bir adamdı. Az çok tanımıştım artık onu.

Boğazıma takılan yumruyla biraz daha gömüldüm bulduğum madene. Gözümden akan bir damla yaş onun üzerindeki atlette iz bıraktı. Dudaklarımı tüy kadar hafif bir dokunuşla o ıslaklığa sürttüm. Yavaş yavaş suratına tırmandı bakışlarım ve dudaklarında hafif bir tebessümle beni izleyen kahverengilerle buluştu gözlerim.

Annesinin sözünden çıkıp yapmaması gereken bir şeyi yapmış yaramaz bir çocuk gibi hissetim kendimi elimde olmadan. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve başımı utançla göğsüne gömdüm. Onu öperken yakalanmıştım! Üstelik kim bilir ne zaman uyanmıştı ve beni izliyordu. Devekuşu gibi kafamı toprağa gömebilir ya da kesin çözüm olarak direk Harry'den birkaç saatliğine görünmezlik pelerinini ödünç vermesini isteyebilirdim.

Omzumu saran eli yavaşça boynuma doğru tırmandı ve darmadağın olduğuna emin olduğum saçlarımı diğer tarafa attı. İşaret parmağı usul usul boynum ve omzum arasında gidip gelmeye başladı.

"Saat daha beş buçuk Derin, neden uyandın?"

Ah, güneşin doğmasına çok fazla bir şey kalmamıştı. Uyanmamış olsaydı büyük bir keyifle onun kokusu ve varlığının eşliğinde yeni güne merhaba diyebilirdim demek ki. Tabii Arın uyanmamış olsaydı.

Ne devekuşu olma hayalimin ne de Harry'den beklediğim pelerinin gelmesinin gerçekleşmeyeceğinin bilincine vararak sıkıntıyla nefes verdim ve kızarmamış olduğunu umduğum suratımı yavaşça havaya kaldırdım. Çenemi Arın'ın sert gövdesine yaslayıp bakışlarımı suratına diktim.

Bir müddet sonra elim sanki bana ait bir uzuv değilmiş gibi kendiliğinden hareketlenip Arın'ın gözlerinin altında oluşmuş, ben yorgunum diye bağıran hafif morluklara gitti. Parmaklarım yavaşça teninin üzerinde gezinirken sanki bizi başka birinin duymasının imkânı varmışçasına fısıldadım.

"Hiç uyumadın, değil mi?"

Sorusuna soruyla karşılık vermemi hiç umursamadan yorgun bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Uyku tutmadı."

Gözlerinde gördüğüm acı beni kor kuyulara atıp sular altında bıraktı. İçine düştüğüm bencillik dayanılmaz bir bedene bürünüp karşımda kahkaha atmaya başladı. Olaya hiç onun gözünden bakmamıştım. Hiç acaba Arın

ne hissedecek diye düşünmeden kaybetme korkusu ruhumu ele geçirmişti.

Ben nasıl kardeşimi korumak için çırpınıyorsam aynısını Arın da İpek için yapıyordu ve ben bunu daha önce görememiştim. Kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Benim canımın bir parçasının başına bunlar gelse nasıl hissederdim? Cevabı basit ve bir o kadar da yakıcıydı. Çünkü o ateşe daha dün akşam kardeşimin gözlerinde şahit olmuştum. Beni koruyamadığı için paramparça olmuş Deniz'i görmüştüm ve şu an aynı şeyi Arın yaşıyor olmalıydı. Onu kaybetmemek adına Arın'a o adamı bulması için yardım etmeyecek, onun yanında olmayacak mıydım yani? Bencillik de bir yere kadardı. Çünkü samimi duygular fedakârlık gerektirirdi.

"Onu bulacaksın." diye fısıldadım sesim uyku mahmurluğunun tınılarını taşırken gözlerine güç vermek istercesine bakarak. "O adamı bulacaksın Arın. Yıpratma kendini. Ayakta durup savaşman gerek, kız kardeşin için."

Boynumda gezinen kuş tüyü hareketler olduğu yere sabitlendi önce. Daha sonra omuzlarımı kavrayıp beni yavaşça kendinden uzaklaştırdı ve sırtımı soğuk çarşafa yaslayarak yumuşak hareketlerine zıt keskin bakışlarla üzerime doğru eğildi.

"İpek seninle konuştu mu?"

Ah, olayı bildiğimden haberi yoktu tabii ki. Hızla başımı iki yana sallayıp uzandığım yerde biraz kıpırdandım. "Deniz anlatmıştı. Belki bir kadınla konuşması daha rahat olur diye düşünmüş."

Gözlerini yumup başını salladı kısacık bir an ve sonra merak dolu bakışları yine beni buldu. Ne diyeceğimi en hızlı şekilde düşünmek amacıyla kendime birkaç saniye verdim ve oturur pozisyon alıp sırtımı yatak başlığına yasladım.

"İpek ile konuştum Arın ama pek bir şey anlattığı söylenemez. Kimseye isim vermiyor. Bir nevi yaşadıkla-

rını unutma çabası olarak düşünebilirsin bence. Kimseye anlatmazsa o an bir müddet sonra hiç yaşanmamış gibi gelecek." Başımı yere eğip gözlerimi kucağımda birleştirdiğim ellerime diktim. "En azından ben öyle düşünmüştüm."

İrkildi. Kaan'ın bana saldırdığını biliyordu ama ilk defa dudaklarım da bunu tescillemişti. O da benim gibi doğrulup karşıma oturdu ve birbirine bağladığım ellerimi tutup kendi kucağına yerleştirdi. Böylesi daha iyiydi, en azından konuşmaya devam edebilmemiz için.

"Birkaç psikolog önerebilirim." diye fısıldadım gülümsemeye çalışarak. Aslında işe yaramaz doktor deneyimlerimi düşünmek istemiyordum. Ailemin haberi olmadığı ve Gülce'nin başının altından çıkan dâhiyane ama bir o kadar da hiçbir işe yaramayan bir plandı.

"Bu o kadar değişik bir acı ki Derin, lütfen başka bir şeylerden bahsedelim. Üstüne senin yaşadıkların da binerse daha fazla ayakta durabileceğimi sanmıyorum."

"Anlat bana." diye fısıldadım ses tonundaki ağır yük bir hastalık gibi ruhumda yaralar açarken. "Elimden ne geliyorsa yapmak istiyorum Arın, susma lütfen."

Boşta duran eliyle suratını sıvazlayıp ağır bir nefes aldı. O konuştukça ben yıkılıyor, mahvoluyordum sanki.

"Koruyamadım. Kendi pisliğime o kadar battım ki bu boktan hayatta belki de benim için en değerli şeylerden birini koruyamadım. O gün ben de okuldaydım Derin. Çok uzak değil, sadece birkaç kilometre ilerimde kardeşim o haldeyken ben de okuldaydım."

Gözlerimden süzülen yaşlarla işbirliği yapmış dudaklarım bir hıçkırık kaçırdı benden izinsiz. Bakışları hemen beni buldu ve ne düşündüğümü biliyormuşçasına kaşları daha önce hiç görmediğim bir derinlikte çatıldı.

"Sakın." dedi deminki acı çeken sese millerce uzak bir tonda. "Sakın bu söylediklerimden de kendini suçlu çıkarayım deme. Sen okulda o halde olmasaydın ben gelmeyecektim bile."

İpek'e gidemedi çünkü benimle uğraşıyordu. Beynim bu cümleden başka her şeye kapılarını mühürlemişti sanki. Benim aptal gibi kendimi koruyamayışım yüzünden pişmanlıkların en büyüğünü yaşıyordu.

"Derin, yeter. Her olayda kendini suçlayacak bir yer buluyorsun değil mi? Bir insan nasıl kendinden bu kadar nefret edebilir?" Elleriyle çenemi tutup ona bakmamı sağladı. "Yapma, şu an yanımda dik durması gereken sensin, *bakarkör*."

Haklıydı. Konuşup rahatlaması gereken oydu, ben değil. Bana hâlâ bakarkör demesine hafifçe gülümseyip "Özür dilerim." diye fısıldadım. İki elimi de kaldırıp yüzüne doladım. Parmaklarım yeni çıkmaya başlayan sakallarının verdiği muhteşem hisle titredi.

"O pisliği bulacaksın Özyazar, senin elinden şimdiye kadar kim kurtulmuş ki?"

Beş yaşında küçük bir çocuk gibi suratını hoşlanmadığı bir şey duymuşçasına büzdü. Küçülüp çizgi halini alan gözleri ve büzülen dudaklarıyla öyle tatlıydı ki saçlarını karıştırıp suratında öpülmedik yer bırakmamak isteğiyle dolup taştım birden. Bu düşünce beni daha da gülümsetti. Odadaki bunaltıcı hava yavaş yavaş dağılıyor gibiydi.

"Bana soyadımla seslenmeye ne zaman son vereceksin?"

Omuzlarımı silktim. "Hoşuma gidiyor."

"Benim gitmiyor ne yazık ki."

"Daha güzel işte."

"Ciddiyim bakarkör, kes şunu."

"Sakin ol şampiyon, sadece böylesi daha havalı."

Suratına yerleştirdiğim ellerimi tutup omuzlarına kaydırdı ve beni tek hamlede kaldırarak kucağına yerleştirdi. Bu ani gelen hareket karşısında ne diyeceğimi bilemezken aramızdaki yakınlık ciğerlerimi nefessiz bırakmaya yetti.

"Beni sadece ismimle çağır Derin. O güzel ağzından bana ait olduğunu hissedemediğim soyadı dökülmesin. Sadece Arın..."

Konuşmama izin vermeyen dudaklarının teması ile gözlerimi sımsıkı kapattım. Dudaklarımın üzerinde gezinen sıcaklığa tepki vermeden durmak eskisi kadar kolay değildi artık. Ona geçit izni vermem sadece saniyelerimi almıştı. Kollarım boynuna daha sıkı dolanırken parmaklarım tenimi yakan bir istekle yumuşacık saçlarına gömüldü. Beni kendine daha fazla bastırarak onda yol açtığım bedensel değişiklikleri hissetmemi sağladı. Benim gibi o da bir öpücükle dağılmıştı ve daha fazlası için benden daha istekli görünüyordu. Onu bu kadarcık bir temasla bile bu hale getiriyor olmak tarif edilemez bir duyguydu.

Gittikçe daha fazla havaya karışan arzu bilincimi köreltmeye başladı. Saçlarından omzuna inen elimin altındaki tenin bana sunduğu hazla kendime engel olamayarak inledim. Sesim Arın'ın öpücüklerine karışıp ondan gelen erkeksi bir hırıltıyla süslendi ve duvarlar bu muhteşem uyumla yankılandı.

Aniden açılan kapının gürültüsüyle kendimi Arın'ın kucağından nasıl yatağa attığıma inanamadım. Ömrümün en hızlı, en berbat anıydı kesinlikle. Nefessiz kalan ciğerlerim ani gelen havayla kendini toparlamaya çalışırken Aras'ın kıkırdayan sesini duydum.

"Çok pardon, bu saatte sadece uyuyor olabileceğinizi düşündüğüm için suç bende."

"Her şekilde kolu çevirmeden önce kapıyı çalman gerekirdi abiciğim. Annem bunu bana öğrettiğinde altı yaşında bile değildim."

Onlar atışırken ben sırtımı yatak başlığına dayayıp yastığımı kucağıma çektim ve kollarımla onu sımsıkı sardım. Böyle bir utanç daha önce yaşamış mıydım acaba? Ne hissetmem gerektiğine bile emin olamıyordum. Aras bir an önce geldiği gibi gidemez miydi? Üstelik

sabahın köründe bizim odamızda ne işi vardı bunun? Soruma cevap verircesine konuşunca sadece beş dakika önceki Arın'dan bir farkı olmadığını gördüm. Arın, Aras ile İpek konusunu konuşmuş olmalıydı.

"Kalk üzerine bir şeyler geçir Arın. Biraz daha böyle boş boş otururum kafayı yiyeceğim."

Büyük ihtimalle daha fazla utanmamam için bana sadece gülümseyerek odadan çıkan Aras'ın ardından dolabın önüne geçen Arın'a çevirdim bakışlarımı. Sanki ben orada değilmişim gibi, gram utanmadan üzerindekilerden kurtuldu ve aceleyle koyu renk bir kotla bordo bir gömlek giyindi. Berjerin üzerinde duran deri ceketini de eline alıp kendisini bir sapık edasıyla izleyen bana döndü.

"Okula taksiyle mi gidersin, arabanın anahtarlarını bırakayım mı?"

Okul kelimesi beynimde sönmüş bir ampulü hayata geçirdi ve karmakarışık olan zihnimin bir köşeye attığı bir diğer sorun neon ışıklarla gözlerimin önünde yanıp sönmeye başladı.

"Bugün okula gitmesem?"

"Çocukluk yapma Derin, zaten yeterince astın okulu."

"Ama bugün sensiz oraya gitmek istemiyorum."

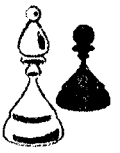
Anında yumuşayan bakışları beni anladığını kulaklarıma fısıldarken kocaman açtığım gözlerimle ona bakıyordum. Yavaş adımlarla yanıma geldi ve yatağın kenarına oturdu. Suratında hafif bir gülümseme vardı ve dudakları demin ateşli bir öpüşme yaşadım dercesine kıpkırmızı parlıyordu. *Ah, ben ne haldeydim kim bilir?*

"Ben gelene kadar uyu o zaman, sonra beraber gideriz. Birkaç ders kaçırmandan bir şey olmaz herhalde."

Alnıma aldığım öpücük kalbimi tekletirken bunun ilk olduğunu fark ettim. Bu kadar temiz bir öpücük zamanında seviyorum dediğim adamdan hiç gelmemişti. Ama Arın... Mest olmamak elde değildi. Bu güzel ada-

ma daha fazla bağlandığım için de kimse beni suçlayamazdı. Bana sırtını dönüp kapıya doğru giderken suratımdaki hülyalı bakışlardan haberi yoktu çok şükür.

"Sana en kısa zamanda bir araba almam lazım." diye kendi kendine mırıldanarak odadan çıktı. *Evet, benim de en büyük problemim bir arabamın olmayışıydı zaten.*

Telefonumun kulak zarımı delmeye çalışan melodisiyle gözlerimi kıvranarak açtım. Yastığın altında bir yere sıkıştırdığım aleti bulmak için ellerimle her yeri tararken sesin yatağın altından geldiğini fark ettim. *Bir güne iki zıt başlangıç, ne harika!*

Neyse ki tam anlamıyla yatağın altına kaçmayı başaramamış telefonu almak için yerimden kalkmadan yataktan aşağı sallanmam yetmişti. Kulak zarıma daha fazla işkence etmemek adına yeşil butonu hemen yana kaydırıp aramaya cevap verdim. Aynı zamanda yatağa geri uzanmış ve başımı uykuya olan açlığımla yastığa gömmüştüm.

"Neredesin sen?"

"Gülce?"

"Oha Derin! Hatta yuh sana! Hâlâ uyuduğuna inanamıyorum! Sen iyice sapıttın! Okulu asmak yeni moda oldu resmen sende. Saatten haberin var mı? Şimdiden kaçırdığın iki saatin mevcut. Sonradan kapıma dayanıp 'Gülce burayı anlamadım, Gülce bu gece kütüphanede sabahlayalım lütfen' diye bıdı bıdı edersin tepemde. Gülce o zaman gösterecek sana gününü. Yok kızım sana ders çalıştırmak falan! Ne diyorsam ben de sanki kıyabiliyoruz da hanımefendiye. Beyinsiz olan benim zaten."

"Susmayı planlıyor musun?"

"Poponu yataktan kaldırdığına ikna olduğum zaman neden olmasın?"

"İyi, kalktım ve üzerimi değiştirip geliyorum hemen majesteleri. Arın'a haber veririm sonra."

"Arın Beyin keyfini bekliyorsun bir de yani?"

İçimdeki bütün parçacıkları çileden çıkaran bir şekilde oflayarak kafamı yastığa vurmaya başladım. Bu kız bu saatte bu enerjiyi nereden depolamış olabilirdi?

"Keyfi bir şey değil, sadece yapması gereken bir iş vardı."

"Bana şu an onu mu koruyorsun? Nereden çıktı bu sahiplenme çok merak ediyorum."

"Kimseyi koruduğum yok Gülce! Allah aşkına iki dakika susar mısın? Beynimdeki bütün yaşam hücrelerimi, bütün fonksiyonlarımı kemirdin resmen. Geliyorum dedim ya! Kapat artık şu telefonu, yalvarırım."

Anında telefondan gelen o meşhur ses tonuyla suratıma kapattığını anladım. Evet, hak etmiştim. Ama ben de haklıydım! Hiçbir insan evladı bu şekilde uyandırılmaya layık değildi.

Odadaki yalnızlığımdan güç bularak uzun zamandır yapamadığım gerinme seansımı bütün saniyelerini hafızama kazıyarak gerçekleştirdim. Çift kişilik kocaman bir yatağa kendimi bırakmak kısa bir an da olsa bugünün gerginliğini üzerimden sildi ve suratıma şapşal bir gülümseme yerleştirdi.

Paytak adımlarla banyoya yürüdüm ve acımasız bir biçimde soğuk suyu suratıma boca ettim. İhtiyacımı görüp dişlerimi de fırçaladıktan sonra biraz daha açılmış bir şekilde odaya dönerek direk giysi dolabının karşısına geçtim. Her günün baş belası problemi olan bütün kıyafetlerim önümdeydi.

Dün gece yerlerine zorla yerleştirdiğim şortlarımı karıştırmaya başladım. Beyaz, buz mavisi, tozpembe, bordo... Hayır. Elime aldığım bordo şortuma iç geçirerek bir bakış attım.

"Bugün sizin yüzünüzden Arın ile tartışmak istemiyorum."

Askıları tek tek eleyerek sonunda düzgün bir şeyler buldum. Bugün yine yağmur altında olduğumuza göre sıkı giyinmek gerekti. Siyah dar paça kot pantolonumu katlı olduğu yerden çıkartıp yatağın üzerine bıraktım ve kırmızı ile siyah ağırlıklı oduncu gömleğimi de hemen yanına iliştirdim. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde pijamalarımdan kurtulup kıyafetleri üzerime geçirdim. Siyah zımbalı kısa çizmelerimi de kutusuyla beraber yatağa koyarak saçlarımı yapmak için aynanın önüne geçtim. Ellerimle hemencecik tarayıp uğraşmama kararı aldım ve makyaj işini de halledip çantamı hazırlamaya koyuldum.

Gerçekten de okulu gereğinden fazla boşlamıştım. Gülce ne derse haklıydı. Yine onun kapısını aşındıracaktım. Kendime engel olamayıp hafifçe kıkırdadım. Bana kıyamayacak ve sabahlara kadar söylene söylene ders çalıştıracaktı.

Benim kıkırdamama karşılık odada hafif bir kıkırdama sesi daha duyunca adeta yerimden sıçradım. Çantamı olduğu yere bırakıp arkamı dönmemle Arın'ın kahkahasını zor bastırdığı belli olan bir suratla beni izlediğini fark ettim. *Hadi ama! Ne zamandır o koltukta oturuyordun Özyazar?*

"Sakın bana geldiğimde uyuyordun deme."

Yavaşça yerinden kalkıp bana doğru ilerlemeye başladı. Dibime kadar girdiğinde sanki çok önemli bir sırrı benimle paylaşacakmış gibi kulağıma eğildi. "Tam yarım saat uyanmanı bekledim."

Aman ne güzel!

Sabahın köründe onu göğsünden öperken yakalanmıştım. Sonunun nereye gideceğini bilmediğim bir öpüşmeyle Aras tarafından basılmıştım. Beni soyunurken izlediğini bilmek ise... Gülce ile konuşmamı da unutmamam gerekirdi tabii. Ha bir de şu aptal gerinme olayı vardı.

Gün bitmeden daha ne kadar saçma sapan şekillerde

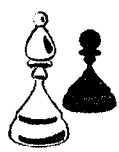
birilerine yakalanacaktım acaba? Bir gün için fazla olmamış mıydı bu gerçekten?

Sinirden titreyen ellerimi görmezden gelip Arın'ın bariz bir şekilde gülümseyen suratına gözlerimi kısarak baktım ve yarım kalan işime odaklanmaya çalıştım. Çantamı da hazırladıktan sonra hâlâ bana yarım ağız sırıtan adama dönerek hiçbir şey söylemeden yatağın üzerindeki ayakkabıları kutusundan çıkarıp elime aldım ve hızla kapıya yöneldim.

Evden çıkar çıkmaz vücudumu saran soğuk yüzünden titreyerek parmaklarımla kollarımı sıvazlamaya çalışırken Arın önüme geçip elindeki deri ceketi bana uzattı. Bende akıl mı bırakmıştı ki bu adam! Kuş kadar aklım beyimizin ellerinde oyuncak olmuştu resmen. Bu sebepten ceketimi unutmam da gayet olağandı.

Elindekini almak için ona doğru uzanınca diğer koluyla beni iyice kendine çekti ve omuzlarımı ceketle örttü. Ayrılmadan önce burnunu yanağıma sürterken usulca fısıldadı.

"Şort giymemen çok iyi bir tercihti, *sevgilim.*"

Emniyet kemerini çözerken stresten bariz bir şekilde titriyordum. Arın arabayı park eder etmez inmiş ve tam karşımda suratında *daha bekleyecek miyim* ifadesiyle beni izliyordu. Değişen pek bir şey yoktu yani. Öküz *hâlâ aynı öküzdü.* Madem sevgilisiydim bundan sonra insan bir kapı falan açma nezaketinde bulunurdu değil mi ama? Neredeydi beyefendide o kibarlık? *Bana ne olursa olsun da padişahımızın süksesi sarsılmasın!*

Hiçbir sorun çıkmayacağını, herkesin çeneleriyle birlikte imha olduklarını kendime hatırlatarak arabadan indim ve Arın'a doğru ilerledim. Çevrede birkaç meraklı gözün bizi taradığının farkındaydım ne yazık ki.

Anahtarla arabanın kapılarını kilitleyip diğer elini bana doğru uzattı. Beklenmedik bu çıkışla başta şaşırsam da fırsatı kaçırmamak için elimi hemen onunkinin üstüne bıraktım. Parmaklarımızı birbirlerine kenetlerken çarpık bir gülümseme suratında yavaşça büyüdü ve ışıltılar saçan gözlerini benim mavilerimle buluşturdu. Etraftaki herkes, bütün gerginliğim anında güçlü bir iksirin etkisi altında kalmışçasına darmaduman oldu.

O önde ben arkasında, gözlerim ellerimizden bir saniye bile ayrılmadan kafeteryaya doğru ilerledik. Arkadaşlarının bulunduğu masaya yürürken aklım bambaşka şeylerle dolmaya başladı. Yakın arkadaşlarının hangisi inanırdı ki bir anda ortaya çıkan bir sevgiliye? Hele de Öykü meselesinden sonra. Acaba onlara ne anlatmıştı? Her şeyi biliyorlar mıydı, yoksa onların yanında da mı oyun oynayacaktık?

Oyun. Bu gerçek sessiz bir misafir gibi beynime sızınca huzursuzca kıpırdandım. Nereye kadar sürecekti bu oyun sahiden?

Beni içinde boğulduğum düşünce girdabından Koray'ın sesi çıkardı. Masaya varmıştık ve Arın bana yan taraftaki boş masalardan birinden sandalye çekiyordu.

"Vay yüzyılın çifti de sonunda geldi."

Masadaki diğer iki çocuk da gülüşürken ben Arın'ın oturmam için getirdiği sandalyeye, onun tam yanına yerleştim ve en tatlı gülümsememi takınıp kibarca selam verdim. Tam karşımda oturan kumral çocuk yüzünü aydınlatan gerçek bir gülümsemeyle kendini tanıttı. Tuna'yı Arın'ın yanında birkaç kez görmüştüm. Demir ile buluşacağım gün rıhtımda bana sarkan çocuktan kurtulmamı da o sağlamıştı zaten. Gerçekten sıcakkanlıydı. Ona ısınmak pek de zor olmayacak gibi görünüyordu.

Tuna'nın hemen yanındaki sandalyede oturan esmer çocuk ise tam aksine soğuk, gerçekten soğuk bir şekilde beni selamladı ve isminin Akın olduğunu öğrendim. Kö-

mür karası bakışlarında hoşlanmadığım pırıltılar saklıyor gibiydi. Neden olduğunu bilmiyordum ama samimi olmadığını iliklerime kadar hissediyordum.

Tam yanımda oturan Koray'ı zaten tanıyordum. Ama kabul etmem gerekirdi ki bu biraz tuhaftı. Arın atmaca misali keskin bakışlarla Koray'ın her hareketini mercek altına almışken nasıl rahat olabilirdim ki? Çocuğun ağzından çıkacak en ufak bir yanlış kelimeyi bekliyor gibi bir hali vardı ve bu fazlasıyla ürkütücüydü. Kabul ediyorum, Koray'ı bana kart atması için biraz da ben fişeklemiştim ama bu tamamıyla irademin dışında gelişen bir davranıştı. O gün sadece Arın ufacık da olsa kıskansın, beni etrafındakilerden saklamasın istemiştim. Benim gibi Koray'ı da bu durum rahatsız etmiş olmalı ki bir müddet sonra dayanamadı.

"Bana şöyle bakmayı kesecek misin artık? Bu konuyu konuştuk Arın."

"Bu gözümü üstünden çekeceğim anlamına gelmiyor."

"Sen iyice zıvanadan çıktın. En başında aranızda bir şeyler olduğunu söyleseydin böyle boktan bir durumun içinde olmazdık."

"Önüne gelen her kıza yazmasaydın da böyle boktan bir durumun içinde olmazdık."

Sidik yarışınızı başkalarının üzerinde yapın beyler!

Başımı bıkkın bir tavırla Arm'a çevirdim ve onaylamaz bakışlarımı suratında gezdirdim. Her zamanki gibi sadece omuz silkmekle yetindi. Ona göre her zaman kendisi haklıydı zaten.

Tam Koray'a dönüp onun durmasını isteyecekken Arın sandalyemin alt tarafından tutup beni kendine çekti ve sahiplenici bir tavırla kolu omzumu buldu. Ağzım açık kaldı. Gerçekten bu çocukça hareketine diyecek tek kelime bulamadım.

Tuna kahkaha atmaya başlayınca Koray da ona eşlik etti ve gerilen ortam Koray'm bu manevrasıyla biraz da

olsa dağıldı. Ne yazık ki Akın sayesinde bu durum fazla uzun sürmedi.

"Üstündağ'ın ikiz kardeşiyle aynı masada oturuyoruz ve kendisi Arın'ın kız arkadaşı. Bu gerçekten büyük bir olay."

"Deniz ile aramızdaki problemin Derin ile bir ilgisi yok Akın." Arın'm omzumu saran elinin gerildiğini hissedebiliyordum. Önceki gece bazı şeyleri konuşmuş olmaları gerekiyordu. Görünen o ki Akın bizim birlikteliğimizi pek akıl kârı bulmuyordu.

"Üstelik Kaan Solaker'in eski sevgilisi. Sence de biraz tuhaf değil mi Arın? Sanki bazı kısımları bize anlatırken gözden kaçırmışsın gibi hissediyorum."

"Sen rahat ol Akın, ikimiz de geçmişimizi silmemiş olsaydık bugün el ele olmazdık."

Dilimi tutamamıştım işte! İnsanların sürekli Kaan ile geçmişimi araya sürmelerinden yorulmuştum. Evet, hayatımın seyrini değiştiren bir hata yapmış olabilirdim ama bunun bu kadar üzerime yapışmasına, sadece o adamın yanında ismimin anılmasına dayanamıyordum artık. İnsanlar bitmiş bir şeyi neden hemen kabullenemiyorlardı ki?

"Solaker o gün geçmişini pek temizleyebilmiş gibi görünmüyordu ama. Seni okulun içinde köşeye sıkıştırdı Derin, bilmem hatırladın mı?"

"Bu Arın ve Derin arasındaki bir olay Akın. Bizim karışmamız doğru olmaz." Tuna'nın kurtarıcı çıkışı ve Arın'ın ölümcül bakışlarıyla Akın yavaşça sandalyesine sırtını yasladı ve suratında tuhaf bir gülümseme eşliğinde sadece omuz silkti.

Arın'ın omzumdaki eli aşağı kayıp masanın üzerinde birbirlerine kenetlediğim parmaklarıma kapandı, sorun olmadığını anlatmak istercesine. Hiçbir tepki vermedim, çünkü sorun yakın arkadaşlarından biriydi.

Birkaç dakika daha havadan sudan ama gerginliği üzerinden bir türlü atamayan bir muhabbetle geçti.

Tuna sürekli sohbete girmem için bana da sorular yöneltiyor, bazı olaylar hakkında fikirlerimi alıyor, rahat olmam için çaba gösteriyordu. Ona minnettardım. Çünkü Akın'a gözüm her kaydığında beni inceliyor olması sinirlerimi bozuyordu.

Koray ile dersler ve hocalar hakkında konuşurken Arın'ın yerinde zor durduğunu fark edebiliyordum. Oysa çocuk bana karşı tavırlarında yüz seksen derece dönmüş, tam bir abi misali bilgilerini benimle paylaşıyor, öğütler veriyordu. Ters olan hiçbir şey yoktu ama Arın avucundaki elimi sürekli sıkıştırıp duruyordu. O rahat olmayınca ben daha da huzursuzlaşıyordum.

Arm tam arkamdaki birine doğru elini kaldırınca yanımıza yirmilerinin sonlarında gibi görünen bir adam geldi. Siyah takım elbisesine eş olarak gri kravatıyla okul hocalarından biri olduğunu düşünmeye başlamışken Arın, "Mehmet abi çocuklara söylesene bize iki kaşarlı tost, beş de çay getirsinler. Biri açık olacak." dedi.

Nasıl yani? Bu şıklıkta sınır tanımamış adam içinde bulunduğumuz kafeteryayı mı yönetiyordu sadece? Basit bir kot ve gömleğin suyu mu çıkmıştı. Neden insanlara böyle şeyler dayatıp duruyorlardı ki? Devlet memuru değildi ya bu adam ne zarar gelirdi rahat ettiği şeyler giymesinden. Aklımdan geçenleri okumuş gibi Arın beni yanıtladı.

"Böyle olması gerek, müdür sonuçta. Burası sıkı kuralları olan bir yer Derin."

"İnsanlara işkence bence, fazlasıyla saçma. Rektörlük mü ayarlıyor bu kuralları?"

Sanki dünyanın en saçma sorusunu sormuşum gibi masadaki üç adam da şaşkınca bana bakıp kısa bir an sonra kahkaha atmaya başladılar. Akın'ın üzerime diktiği alay eden bakışlarına kelimeleri de karıştı.

"Ne yani, okuduğun okulun sevgiline tapulu olduğunu bilmiyor muydun? Fazla tuhaf."

İşte bu yeni ve bomba etkisi yaratan bir bilgiydi. Ne bekliyordum ki? Tabii ki okul Arın'mdı! Başka türlü bu kadar rahat olmasını neye bağlayabilirdim ki? Kaan'ın olay çıkartmasına rağmen bir kere bile dekanlıktan çağırılmamıştım. Gülce'nin yüzde yüz burslu, üstelik ikinci yılında bu okula geçebilmesi de onun sayesinde olmuştu, çünkü ana yetki ondaydı. Adam resmen okulda at koşturuyordu. Bunu bana söylemesi gerekmez miydi? O zaman bu aptal duruma düşmezdim.

"Saçmalama Akın tabii ki okulun benim olduğunu biliyor. Bilmediği yönetimde söz sahibi olduğumdu ki bunun için de güzel sebeplerim vardı. Kısacası teşekkürler bir çuval inciri bok ettiğin için."

Arın'ın kurtarıcı manevrasıyla derin bir nefes aldım ve çaktırmamaya çalıştım. Bu oyun işi ilk günden kontrolden çıkmıştı ve ben bunun daha nasıl devam edeceğini hiç bilmiyordum. Resmen çuvallamıştım. Arın hakkında bu kadar bilgisiz oluşum canımı yaktı.

Masaya getirilen çaylar herkese dağıtıldı ve tostlar benim önüme koyuldu. Tek kaşımı kaldırıp Arın'a bakınca *ye* dercesine kafasıyla tostları işaret etti.

"Saçmalama Arın ikisini de mi ben yiyeceğim?"

"Kahvaltı yapmadın."

"Genelde yapmıyorum zaten."

"İkisi de bitecek Derin. Sus ve ye."

Önümdeki tostları karşımda ağalık taslayan bu adamın kafasına fırlatmak istiyordum. Sinirden kan beynime sıçramıştı. İnsanlara ben üstünüm mesajı dağıtan Arın'a boynunu kırmak için can attığımı belli eden bakışlar attım. Karşılığında beni uyaran buz kesmiş kahvelerle karşılaşınca içimde kaynayan ateşi yutmaya çabaladım.

Ben çayımdan bir yudum alırken omzumun üstünden bir el uzanıp tostlardan birini kaptı. Başımı çevirdiğimde koca bir lokmayı midesine indiren Deniz ile karşılaştım. Beni oturduğum yerden kaldırdı ve bir elini

belime sarıp kendine çekti. Kollarımı kardeşimin boynuna dolayıp sımsıkı sarıldım. Şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi ama eli hâlâ belimdeydi.

"Günaydın mavi göz, dersin yok mu senin?"

"Aradayım."

"Yalan söyleme Pinokyo, yeni geldin."

Gözlerimi kocaman açıp birkaç kez kirpiklerimi kırpıştırdım ve kardeşimin yanağına küçük bir öpücük daha bıraktım. "Öyle gerekti."

Bütün tatlı olma çabalarıma rağmen kaşlarını çatıp Arm'a doğru döndü ama bana hitaben konuştu. "Bir daha olmayacak. Ders kaçırdığını duymak istemiyorum."

Uslu bir kız edasıyla başımı salladım. "Pekâlâ babacığım."

"O tost Derin içindi." *Merhaba, sidik yarışı ikinci raunt.*

"İkisini yiyemez, fazla yiyince rahatsız oluyor."

"Ne yediğinde rahatsız olup olmadığını gayet iyi biliyorum."

"İkiz kardeşimin midesinin boyutunu benden iyi mi bileceksin?"

Yok artık!

Çileden çıkmış halimi insanlara yansıtmamaya çalışarak Deniz'i kolundan çekiştirip bana bakmasını sağladım. "Sen bir şey mi diyecektin Deniz? Neden gelmiştin?"

Sanki o an geliş sebebini hatırlamış gibi gözlerini yumup kafasını salladı ve sandalyenin koluna takılı olan çantamı eline aldı. "Hadi gel seninle konuşmam gereken bir şey var."

Aynı anda ayağa kalkan Arın koluma yapışınca neye uğradığımı şaşırdım. "Burada konuş benden gizli saklısı yok nasılsa."

Diğer kolum da kardeşim tarafından tutulunca beni çekiştiren iki erkeğe de şok olmuş bakışlarla bakmaya başladım. Gerçekten beynim durmuştu. Bu yaptıkları

hangi akla sığardı ki? Biri yirmi diğeri yirmi üç yaşındaydı!

"Ne güzel, ama benim senden bayâ bir gizli saklım var Özyazar."

"Benim sevgilim, benim yanımda kalacak Deniz."

"İnadıma yapıyorsun değil mi lan?"

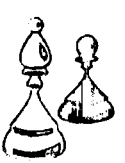
Buraya kadar. Biraz daha göz yumarsam birbirlerine girecek ve zaten normal olmayan günümü iyice batıracaklardı.

"Keser misiniz artık? İkiniz de!" Kollarımı silkeleyip ellerinden kurtuldum ve çantamı Deniz'den alarak koluma geçirdim. Arın'ın yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Parmaklarım üzerindeki gömleğin yakalarını düzeltirken mavilerimi gözlerine diktim. "Dersin başlamasına on dakika var zaten. Deniz ile konuşup sınıfa çıkarım, bittiğinde de yanına gelirim tamam mı?"

Masadakilere de görüşürüz dedikten sonra Deniz'i beklemeden okul binasına doğru yürümeye başladım. Hemen bana yetişip kolunu omzuma doladı ve "Direk sınıfa maviş." diye fısıldadı. Şimdi anlaşılmıştı amacı, beni sadece masadan kaldırmak istemişti. Şaka gibi!

Son dakika aklıma gelenle Deniz'in kolunun altından sıyrıldım. Kendime hâkim olamayıp geri döndüm ve tekrar Arın'ın karşısına geçtim. Şaşkın bakışları suratımda gezinirken oturduğu sandalyeye doğru eğildim ve birilerinin duymasını önemsemeden konuştum.

"Uslu çocuk ol ve kaşarlardan uzak dur."

İçimi karartan bir ceza hukuku dersini de geride bırakıp kendimi sınıftan zorla dışarı attım ve koridorda Gülce'yi beklemeye başladım. Onun da alınması gereken bir ifadesi vardı. Aras ile aralarında neler döndüğünü merak ediyordum. Bazen fazla sahiplenici, korumacı

davrandığımın farkındaydım ama Gülce zaten çok zor şartlarda, sürekli bir koşturmaca halinde büyümüş bir kızdı ve daha fazla üzülmesini istemiyordum. Karşımdaki adam Aras bile olsa, ona ne kadar güveniyor da olsam içim rahat değildi işte. Yirmi sekiz yaşında bir adam ve daha yirmi yaşında olan bir genç kızdan bahsediyorduk sonuçta.

Sırtımı duvara yaslayıp bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. Yavaş yavaş dersi biten sınıflar boşalıyor ve koridor iyice kalabalıklaşmaya başlıyordu. Gereğinden fazla zor bir gün geçiriyordum ve karmakarışık bir duygu selinde boğulmak üzereydim. Arın'a karşı hissettiklerim her geçen dakika katlanarak artıyor gibiydi ve bu da korkmama sebep oluyordu. Yeniden birine bağlanma duygusu gözümü korkutuyorken zaten bir de üzerine kaybetme korkusu eklenmişti. Arın'ı kaybetmek istemiyordum ama bu işten nasıl sıyrılacağımı da bilmiyordum.

Ayaklarımın dibine gelen beyaz Adidas'larla kafamı kaldırdım ve yeşil gözleri beni özlemle yanarak izleyen Demir ile karşılaştım. Burada olmasını beklemiyordum, şaşırmıştım. Ama bir o kadar da sevinmiştim. Bütün olan bitene rağmen onu aramamış olmam vicdanıma dokundu. Çok özlemiştim abimi. Bu düşüncesizliğimi hak etmiyordu.

Gözlerimden ayırmadığı bakışları bana içindeki karmaşıklığı ve pişmanlığı bir bir anlatıyordu sanki. Yutkundum. Onu affetmemi istiyordu. Oysa ben onu hiç suçlamamıştım ki...

Kollarımı kaldırıp sımsıkı boynuna doladım ve kulağına onu ne kadar çok özlediğimi fısıldadım. Bundan güç alarak beni sardı ve göğsüne bastırdı. Kulağımın dibinde dilediği özürleri duyabiliyordum. Buna gerek yoktu.

"Aklım o kadar karışık ki bir türlü arayamadım seni, asıl ben özür dilerim."

"Saçmalama Derin. Sana zarar verdiğini bilmem gerekirdi."

"Söylemezsem nasıl bilecektin ki? Yapma böyle ne olur."

Parmakları yanaklarıma çıktı ve yumuşak hareketlerle gezinmeye başladı. "Beni affettiğini duymam gerek."

"Affetmemi gerektiren bir şey yapmadın."

"Anlamıyorsun Derin. Elimde büyüttüm ben seni, gözümden sakındım, bir gün olsun kız kardeşimden ayırmadım ama şu yaşadıklarına bak. Canının yandığını gözlerine bakıp da okumam gerekirdi."

Bunları duymak istemiyordum onun ağzından. Bana yine sarılsın, bu sefer hiç ayırmasın istiyordum yanından. Elimi ilk tuttuğunda küçücüktüm ben. Beni omzundan indirmediği günleri hatırlıyordum hâlâ. Bezli hallerime bile şahit olmuştu bu adam benim.

"Pekâlâ, seni affediyorum ama yanıma bu kadar geç geldiğin için."

Hafif kıkırdayıp beni yine kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Bugün gelebildiğime dua et. Fazla vaktim yok aslında, iki saate uçağım kalkacak Antalya'ya."

Kaşlarımı çatınca açıklama gereği duydu. "Kavga olayından sonra babamlar hisseleri çektiler. Yani anlayacağın yeni bir şirket ve karşındaki adam da bir genel müdür."

Bu iyi mi yoksa kötü mü karar veremedim. Her ne olursa olsun benim yüzümden ortalık karışmış ve olay amcasıyla işleri ayırmaya, bağları koparmaya kadar uzanmıştı. Ya da sadece Arın'ın da dediği gibi her şeyi kendime bağlayıp duruyordum. İçinde bulunduğum tereddüdü anlamış olmalı ki saçlarımı karıştırıp bana göz kırptı.

"Bu iyi bir şey Derin. Senin yüzünden olan bir durum değil. Birkaç güne kadar zaten Kaan ile birbirimize girecektik kim başa geçecek diye. O açgözlü yengem kendi

oğlu dururken büyük olanın ben olduğumu önemsemezdi. Kestirme ve kesin çözüm oluşturduk biz de."

Kafamı sallayıp gülümsemekle yetindim. *Demir iyi diyorsa iyiydi.*

"Antalya'da ne işin var?"

"Sıkıcı bir seminer organizasyonu. Birçok alandan iş adamı gelecek ve üniversite öğrencilerine konferans verilecek. Katılmamın tek sebebi yeni şirketin adını duyurmaya çalışmak."

Kafamı sallayıp onaylarken Gülce yanımıza geldi. "Daha fazla bekleyemedim, probleminizi hallettiğinizi umuyorum. Beynim şişti ya bu ne biçim adam doğru düzgün ders işlemeyi bile beceremiyor."

"Hadi kafeteryaya gidip bir şeyler içelim." dedim Gülce'nin yakarışlarını görmezden gelerek Demir'in koluna girerken. Gülce'den aynı anda telaşlı bir ses yükseldi.

"Benim eve gitmem lazım."

"Sebep?"

"İşlerim var Derin."

Gözlerimi kısıp üzerinde gezdirdim. *Ne gibi işlerin olduğunu anlayabiliyoruz Bayan Çokbilmiş.* Hiçbir şeyden haberi olmayan Demir ikimizi de yol üstünde eve atabileceğini söyleyince aklıma dolan Arın'ın varlığı dikkatimi dağıttı. Bu sefer telaşlı ve ani çıkışı ben yaptım.

"Olmaz, benim okulda kalmam lazım."

"Deniz'e benle olduğunu söyleriz Derin." Keşke tek problemim Deniz olsaydı. Baş etmem gereken bir sevgili olmaca oyunum vardı.

"Onun derdi Deniz değil. Arın ile bu aralar düzeyli bir birliktelikleri var da."

"Pis ispiyoncu ben senin sevgilinle görüşeceğini söyledim mi demin?"

"Benim sevgilim falan yok!"

Biz birbirimizle atışırken Demir bir anda ikimizi de koltuklarının altına aldı. "Anlaşılan ikinizin de alınması

gereken ifadeleri var küçük hanımlar." diyerek binanın çıkışına doğru yürümeye başladı. O sırada arka cebime sıkıştırdığım telefonum titreyince hemen elime aldım ve dudaklarımı ısırarak, bir yeni mesaj yazısına baktım. Demir'in koltuğunun altından sıyrılıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdum ve "Bugünlük Gülce ile idare et abilerin en yakışıklısı benim gitmem gereken bir yer var. Sana iyi yolculuklar!" deyip engel olmasına izin vermeden koşar adım insan kalabalığının arasına karışarak diğer koridora döndüm. Daha fazla oyalanmayıp bir ilan panosunun önünde durdum ve mesajı açtım.

"Çatıya. Hemen!"

Harika.

Koşar adım merdivenleri çıkarken nefesimi dengelemeye çalışıyordum. Sonunda ağır demir kapının önüne gelince kolu çekiştirmeye başladım ama pek bir yararı olmadı. İmdadıma içeriden açılması yetişti ve Arın ile burun buruna geldik. Bir eli kapıyı tutarken diğer eli koluma yapıştı ve beni içeri çekti.

"Kafayı mı yedin sen yoksa bana inat mı yapıyorsun?"

Anlamayan bakışlarım suratında gezinince gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kendine hâkim olmaya çalışır gibi bir hali vardı. Yine neye sinirlenmişti ki?

"Demir ile sarmaş dolaş bir ton insanın olduğu bir koridorda şov yaparken aklından ne geçiyordu Derin?"

Ah, problem anlaşıldı.

"Demir benim abim Arın, saçmalıyorsun."

"Bunu benden başka bu okulda bilen var mı?" Elleriyle saçlarını karıştırdıktan sonra bana biraz daha yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi azalttı. Suratımı avuçlarının içine alarak sanki bir ilkokul talebesine anlatmaya çalışıyormuşçasına tane tane konuşmaya başladı.

"Bak güzelim, sen benim sevgilimsin. Bu sıfatı alabilmek için peşimde sürüyle kız var ama hiçbiri değil, sensin. Anladın mı beni? İnsanlar adını karalamak için

bir ton pislik yapacak ve sen buna bariz bir şekilde malzeme çıkarıyorsun Derin. Üzülmeni istemiyorum neden anlamıyorsun? Canının yanması hoşuma gitmiyor."

Kavga edeceğimizi beklerken birden gelen bu şaşırtıcı itirafla olduğum yerde kaldım. Yüzüme bastıramadığım bir gülümseme hâkim olmaya başladı. Gözlerimle karşımdaki adamın her zerresini içmeye başlarken duyduğum haz hiçbir şeyde yoktu. O an daha iyi anladım ki Arın'ı kaybedemezdim. Ne pahasına olursa olsun ondan ayrı kalamazdım. Düşündüğümden daha da büyüktü hislerim. Duygularımın boyumu geçtiğini nasıl da fark edememiştim?

Bu iğrenç taciz olayına bir çözüm bulmak ve Arın'ın kardeşimin pisliğini öğrenmesini engellemek zorundaydım. Derin bir nefes aldım ve bulabildiğim en az zarar verebilecek çıkış yoluna sapmak için kendimi zorladım. Bunun sonunda da bir fırtına bekliyordum ama bu küçük yalan en azından kasırgayı önleyebilirdi. *Belki.*

"Arm, benim sana söylemem gereken bir şey var."

Ani çıkışım karşısından kaşlarını çattı ve ellerini yüzümden ayırdı. "Bir şey mi oldu? Demir haber falan mı getirmiş? Kaan yine bir şey mi yapmış?"

Hızlıca kafamı iki yana salladım ve bu aralar ürkütücü bir sessizliğe bürünen Kaan'ı düşünmemeye çalıştım. "İpek ile ilgili."

"Ne oldu? İşime yarayabilecek bir şey mi anlattı sana?"

"Hayır, daha farklı bir şey söyledi. İsmi sana vermeyi neden istemediğinden bahsetti."

Bu bir yalan değildi. Sakin olmam gerekiyordu. Sadece gerçeği birazcık çarpıtacaktım.

"Ne demek o?"

Kendime güç vermek için sesli bir nefes aldım ve karşımdaki ne olduğunu anlamayan adama bakışlarımı çevirdim.

"Öncelikle sakin olacaksın. Unutma, İpek bunu bilmeni istemediği için susuyor. Resmen kız kardeşinin en önem verdiği sırrını seninle paylaşıyorum. Çünkü daha fazla bu halde dolanmanı istemiyorum. Onu ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum..."

"Biraz daha lafı uzatmaya devam edersen sakin kalacağıma söz veremem Derin."

Yutkunup gözlerimi yumdum ve bir an önce ağzımda değişik bir tat bırakan kelimeleri kurtulmak istercesine dışarı saldım.

"İpek ve Deniz birlikteler... Yani, sevgililer!"

Bölüm 20
Geçmişe Dönen Küçük Bir Oğlan Çocuğu

Ellerim stresten birbirleriyle savaşa girmişçesine oyunlar oynarken gözlerimi Arın'dan kaçırdım. Nasıl bir tepki vereceğini düşünmekten çıldırmak üzereydim ve inadıma saniyeler bir türlü ilerlemiyor gibiydi. Kesik kesik aldığım nefesler ihtiyacım olanı karşılayamıyor ve beni daha çok bilinmezliğe, korkuya sürüklüyorlardı. Yaptığımın doğru mu yanlış mı olduğunu sorgulamak istemiyordum. Daha doğrusu sorgulamaktan korkuyordum. Çünkü bunun hayatımıza nasıl bir değişiklik getireceğini bilemiyordum.

"Bunun için mi susuyor yani İpek?"

Ne beklediğimi bilmesem de elde edeceğimin bu sakin ses tonu, yumuşak bir iç çekiş olmadığına emindim. Aynı anda şaşkınlıkla kasılan bedenimin ve ruhumun donduğunu hissettim. Birbirlerine kenetlediğim ellerim sabit bir şekilde dururken usulca yere eğdiğim başımı karşımdaki adama çevirdim.

"Nasıl yani?"

"Ne nasıl Derin? Sence ben bunu anlayamayacak kadar aptal mıyım?" Elleri önce yüzünde ardından saçlarında gezindi. Tahminen ne düşündüğümü daha net okuyabilmek için benden bir iki adım uzaklaştı. "Deniz Üstündağ, kız kardeşime değer vermeseydi benim ayağıma asla gelmezdi."

"Başka tepki vermeyeceksin misin yani?"

"Ne yapmamı bekliyordun, Derin?" Bir an durdu. İçimden geçenleri anlamlandırmaya başladığını yavaşça çatılan kaşları ve anbean daha da koyuya çalan kahve-

nin en berrak tonu gözlerinden anlamıştım. Hiçbir şey söylemeden demin açtığı mesafeyi kapattı ve parmakları kollarıma gömüldü.

"Ne yapmam seni tatmin edecekti? Kardeşini öldüreceğimi mi düşündün?" Fısıltı şeklindeki konuşması tüylerimi diken diken ederken titrememe engel olmadım. Yaşlarla dolmuş gözlerime bir anlık bakıp kollarımı saran parmaklarının gücünü arttırdı ve canımın yanmasını sağladı. Acı dolu iniltimden hiç etkilenmemiş gibi etime gömülü parmaklar beni iyice kendine çekti.

"Sana daha önce de söyledim bunu ama pek işe yaramışa benzemiyor. Şimdi o küçük beynine her kelimemi iyice kazı bakarkör. Beni Kaan ile karşılaştırmaktan vazgeç! BEN SENİN PİÇ KURUSU ESKİ SEVGİLİN DEĞİLİM!"

Bir anda fısıltıdan kopup yükselişe geçen son cümlesi yerimden sıçramama ve gözlerimi zorlayan damlaların kendilerini sokağa salmasına neden oldu. Canımı yakan parmaklar da bir anda beni serbest bırakınca dermanı kalmayan bacaklarım bedenimin yükünü taşıyamadı ve olduğum yere, bir yandan da hıçkırarak çöktüm.

Gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı görüş alanımdan bile karşımda deliye dönmüş adamın her hareketini izleyebiliyordum. Önce benden geri geri giderek uzaklaştı. Sonra da sanki ağlamamı izlemek onu daha çok sinirlendirmiş gibi ayağının dibinde duran boş karton bardağa var gücüyle tekme attı. Kendini zor tutabildiğini görebiliyordum. Asıl canını yakmak istediği şey bendim ama bunu yapmamak için kendini dizginlemeye çalışıyordu.

"Her şeyi senin için düzeltmeye çalışıyorum, yaptığım hataları telafi etmek için çaba harcıyorum ama aldığım şu karşılığa bak! O siktiğimin herifini hiçbir zaman aklından silemeyeceksin değil mi?"

Kaan umurumda değil, tek istediğim sensin! diye haykırmak istesem de dudaklarım sadece hıçkırıkların tatsız sesleriyle süsleniyordu. Kaan'ı istemiyordum ama yaşa-

dıklarımı bu kadar çabuk unutmamı da benden bekleyemezdi hiç kimse. Ne olursa olsun bir geçmişim vardı ve bundan sonra yaşayacağım birçok olayı ona göre şekillendirecektim. Bunun Kaan'ı unutamamamla ne ilgisi olabilirdi ki? O adam ile birlikteyken unutmuştum ben sevmeyi. Yeniden birine kalbimin kapılarını aralamam iyileştiğim anlamına gelmezdi. Her tarafıma canlı kanıtlar bırakmış bir adamı hayatımdan nasıl çıkarabilirdim? Her aynaya baktığımda gördüklerimi nasıl unutabilirdim?

Saniyeler süren sessiz gerginliği bölen müzik sesiyle Arın arka cebindeki telefonu çıkarıp sinirle kulağına dayadı. Ben de sessizce konuşmalarını dinledim.

"Ne var Akın?...Akıllı piç...Siktir et kamera kayıtlarını, Tuna'yı da ara gerek yok kiralık arabayı araştırmaya ben buldum adamımızı...İpek'ten...Adam tehdit ediyormuş Deniz ile ilişkisini bana söylemekle...Gerek yok...Yarım saate isim alırım ben siz de hazırlanın. O ibnenin götünü sikip eline vereceğim!"

Kapattığı telefonu cebine geri sıkıştırıp bana doğru yaklaştı ve tek kelime etmeden kolumdan yakalayıp ayağa kaldırdı bedenimi.

"Deniz'in yanına git seni eve bıraksın."

Yüzüme bile bakmadan demir kapıya ilerledi. Bu sinirle gerçekten İpek'ten isim alabileceğini sanıyor olamazdı değil mi? Kaba bir şekilde elimin tersiyle gözlerimi temizledim ve kapıdan çıkmak üzere olan Arın'ı kolundan yakaladım. Delici bakışları beni bulunca hemen söze girdim.

"Bu şekilde İpek'e gidemezsin. Kız korkudan sana bir şey söyler mi sanıyorsun? Sakin olman gerek."

"Ne yapmamı önerirsiniz Derin Hanım? Ben pek önüne geçemiyorum da bu durumun!"

"Demir Gülce'yi eve bırakacaktı. Düzgün bir şekilde oturup konuşmak lazım, basit bir durum değil bu. Biz beraber önden gidelim Deniz de İpek'i alıp gelsin. Sen

de bu sürede sakinleşmiş olursun belki." Can yakan bir nefesi ciğerlerimle buluşturup devam ettim. "O adam benim hayatıma aldığım tek erkekti Arın. Unutamamak değil bu, yaşadıklarımla başa çıkamamak. Yaraları saramamak..."

Uzun bir süre gözlerimin içine baktı kelimelerimi teyit etmek istercesine. Daha sonra hiçbir tepki vermeden "Demir orada mı olacak?" diye sordu.

Bu kadardı işte. Arın Emre Özyazar yine kendi yazmış, kendi oynamıştı. Benim sözlerimin hiçbir anlamı yoktu gözünde. Ya da çok başarılı bir şekilde kendini saklıyordu yine benden. Sorusuna karşılık başımı iki yana salladım, kelimelere yer kalmamıştı çünkü.

Tek bir hareketle ağır kapıyı açtı ve geçmem için bana yol verdi. Önde ben arkamda o okuldan çıkıp otoparka doğru sessizce ilerledik. Her an yanımda hissettiğim varlığı şu an tamamen kapılarını kapatmıştı bana. Beni takip eden adım sesleriydi tek dayanağım.

Arabanın içindeki sessizlik gittikçe katlanılmaz bir seviyeye yükselirken gerildikçe geriliyordum. Ellerimi koyacak bir yer bile seçememek boğulacağımın işareti gibiydi. Gövdemi saran emniyet kemerine sımsıkı tutunup gözlerimi camdan dışarı çevirdim. On dakika geçmişti ve ortamdaki tek ses arabanın hafif bir şekilde çığlık atan motorundan ibaretti. Daha fazla dayanamayıp radyonun düğmesine uzandım. Aynı anda Arın elini benimkinin üzerine koydu.

"Açma."

Aldığım emri yerine getirip elimi çektim ve kollarımı bedenime doladım. Ceketinin cebinde tek eliyle sigara paketini çıkarıp bana uzattı. Ne yaptığını anlamlandıramasam da paketten bir dal sigara ve kutuya sıkıştırılmış çakmağı aldım.

"Yak."

Dudaklarım Marlboro Red'in turuncu filtresini sararken adeta titriyorlardı. Neden böyle gergin olduğumu

bilmiyordum. Tek istediğim beni anladığını belirten bir ipucuydu. Bu kadar mı zordu bana bunu armağan etmek onun için?

Tütünün ateşle birleşmesiyle ilk nefesin o acı tadı genzime doldu ve akciğerlerime doğru süzüldü. Aynı anda Arın direksiyonu tutmayan eliyle uzanıp sigarayı elimden aldı ve kendi dudaklarına götürdü. İkimizin tarafındaki camları da yarısına kadar açtı ve soğuğu tamamen arabanın içine buyur etti. Ben üzerimdeki cekete daha sıkı sarılırken o gözünü yoldan ayırmadan konuşmaya başladı.

"Seninle kavga etmek istemiyorum. Hoş bir duygu değil, hiçbir zaman da olmadı. Kaan Solaker'in canını yakmak için dahil ettim seni bu oyuna. O benim olanı almıştı ben de onunkini alacaktım. Bütün amacım seni benim yapmaktı. Böylelikle bir-bir olacaktı skor ve ben daha büyük oynayacaktım sonra. Bütün Solakerleri yerle bir etmek için."

Durdu, sigarasından derin bir nefes daha çekti ve o hayran olduğum dudakları acı bir şekilde kıvrıldı. Hâlâ bana bakmıyordu.

"İpler artık benim elimde değilmiş gibi hissediyorum Derin. Kendi ellerimle sana vermişim gibi."

"Bu ikiniz arasında olan bir dava Arın. İplerin benim elimde olması imkânsız."

Başını iki yana sallarken yüzündeki gülümseme giderek soldu. Hiçbir şey söylemeden arabayı ne zaman geldiğimizi fark etmediğim Gülce'nin evinin önüne park etti. Yine yüzüme bakmadan konuşmaya başladı.

"İpler senin elinde çünkü işler tamamen değişti artık. Kaan da ben de aynı kadını yanımızda görmek istiyoruz."

Arın emniyet kemerini çözüp arabadan inerken ben tuttuğum nefesim ve boş gözlerim eşliğinde onu izliyordum. Beynimde yankılanan iki kelimeyi hazmetmek tahmin edemeyeceğim kadar zordu. Düşünecek hiçbir

problem kalmamış zihnim tamamen aynı şeye odaklanmıştı. İki kelime kulaklarımda çınlayıp duruyordu.

Beni istiyordu.

Arın Emre Özyazar beni istiyordu.

Belki benim gibi değil ama o da istiyordu. Beni...

Etrafımı sarmalayan anlık değişimin etkisinde daha fazla kalmayıp kendimi içinde bulunduğumuz ana odaklamaya çalıştım. Tahmin edemeyeceğim kadar zor bir olaydı ama kalbimde çınlayan bahar esintisini biraz geriye atabilmiştim. Çok az.

Arabadan titreyen ellerimle inip Arın'a doğru yürümeye başladım. Gözlerini üzerimden ayırmadan sonuna geldiği sigarasını kaldırım kenarına fırlattı ve arkasını dönüp eve doğru ilerledi. Ben de peşine takıldım.

Çantamdan hızlı bir şekilde yanımdan hiç ayırmadığım Gülce'nin ev anahtarını çıkardım ve Arın'ın kapıyı çalmasını engelleyerek kilide uzandım. Bir anda elimi tutup engel olunca anlamayan gözlerimi üzerine diktim.

"Bence anahtar kullanmasan daha iyi olur."

Suratında anlam veremediğim bir gülümseme vardı. Sanki her şey barizmiş de bir tek ben anlayamıyormuşum gibi bakan gözlerine karşılık tek kaşım inatla havaya kalktı. Gözlerini devirdikten sonra başıyla omzumun arkasındaki bir yeri işaret etti. Çarpık gülümsemesi hâlâ yüzünü süslüyordu. Bu kadar çabuk kendini saklayabilmesine imrenerek baktım. Kafamı işaret ettiği yere çevirdiğimde boş sokaktan başka bir şeyle karşılaşmadım. Neydi şimdi bu, oyun mu oynuyorduk?

"Aras burada. Yani yerinde olsam anahtarı kullanmazdım."

İma ettiği şeyi kavramamla derin bir nefes almam bir oldu. Ne dediğinin bilincinde değildi herhalde. "Pis düşüncelerini kendine sakla!" diye tıslayıp tekrar kapıya döndüm. Anahtarı kilide sokacağım anda beynime dolan görüntülerle duraksadım. Böyle bir şey olmasına imkân yoktu ama yine de içime, kemirmeye hazır bir kurt

düşürülmüştü. Sinirle anahtarı kullanmaktan vazgeçip kapıyı iki üç kere yumrukladım.

Birkaç saniye sonra Gülce üzerinde sabahki kıyafetleriyle kapıyı açtı. Bu görüntü nedensiz yere rahatlamamı sağladı. Üzerine bir de kendine has iğnelemesini de yapınca hiçbir değişiklik olmadığını iyice kavramış oldum. Nedenini bilmediğim bir şekilde Aras ile olması gözümü korkutuyordu.

"Anahtarın yok mu kızım senin? Ne alacaklı gibi kapıma dayandın?"

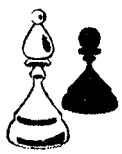
Kısılmış bakışlarım anında Arın'a dönünce dudaklarına yayılan gülümsemesini zor bastırabildiğini fark ettim.

"Kapıda abimin arabasını görünce müsait olamayabilirsiniz diye düşündük." diyerek Gülce'yi kibar bir şekilde kenara itip içeri girdi. Bakışlarımı ondan, sesi çıkmayan arkadaşıma çevirdim. *Yok artık!* Bu surat hiç hayra alamet değildi.

"Bunu konuşacağız Gülce Hanım."

"Neyi?"

"Suratında fink atan domatesleri!"

Bugünün baş belası kesinlikle havaya karışan boğucu sessizlik olmalıydı. Tam altı kişi Gülce'nin küçük salonunda oturmuş birinin artık söze girmesini bekliyordu. Yanımda İpek sessizce gözyaşı dökerken bir yandan onu sakinleştirmeye çabalıyor bir yandan da tam karşımda bakışlarını kız kardeşine odaklamış Arın'ın aklından geçenleri anlamaya çalışıyordum.

Aras'ın kolunu sardığı Gülce'nin belinden çekip İpek'in dizlerinin dibine çöküşünü izledim gözümde yaşlarla. O kadar çaresizdi ki... Tarif etmeye ne gücüm yeterdi ne de kelimelerim. Başparmağıyla olabilecek en

nazik şekilde kız kardeşinin gözlerindeki yaşları temizledi ve alnına ufak bir öpücük kondurdu.

"Yapma böyle prenses, izin ver biz halledelim her şeyi. Buna yalnız başına göğüs germen gerekmiyor."

"Yapamam."

Sadece bu çıkmıştı İpek'in ağzından fısıltıların soğuk rüzgârları eşliğinde. Çaresizlik odaya sessiz bir misafir edasıyla yayılırken İpek'in bizden sakladığı başka şeyler olduğunu da hissettim. Dudaklarından dökülecek isim canımızı yakacakmış gibi gelmeye başladı ve daha çok korktum.

Arın oturduğu yerden yavaşça kalkıp Aras'ın yanına çöktü. Ellerini koyacak yer bulamıyor, kelimelerini seçmekte zorluk çekiyormuş gibi bir hali vardı ve bu onda görmeye alışkın olmadığım bir durumdu. Ne yapacağını bilememek yakışmıyordu sevdiğim adama. Üzerine oturmuyordu bakışlarındaki gizli çaresizlik.

"Deniz için döktüğün her gözyaşında yaslandığın omuz benimki değil miydi İpek? O zaman bile istemediğin bir şey yaptım mı hiç? Gözlerinde eriyecek bir damla yaşa kıyamazken onları benim yüzümden akıtmana izin vereceğimi nasıl düşünürsün? Sen gülünce hayat bulurum ben. Bu adamı ne kadar yüce sevdiğini biliyorken nasıl engel olacağımı düşünürsün?"

İri avuçlarına kız kardeşinin küçük ellerini alırken gözlerinin damlaları nasıl sakladığına şahit oldum. Bu karşımdaki adam yeniydi. Her gün başka bir haline şahit olmuştum Arın'ın ama bu bambaşkaydı, yepyeni. *Ve çok ama çok daha sevilesi.*

Bir an nefret ederken bir an sonra sevdiğim adamı izledim. Ne ara içime sığamayacak kadar sevmiştim? Ne zaman bu kadar işlemişti benliğime? Karşımdaki bir zamanlar beni paramparça eden adam mıydı sahiden? Her şey o kadar ani olmuştu ki duygularımın hızına ne kadar uğraşırsam uğraşayım yetişemeyeceğimin bilincindeydim. Gün geçtikte onsuz olmak daha da zorlaşı-

yor, düşüncesi bile kalın hâlâtları boynuma bağlamaya yetiyordu. Bu kadar sevmek güzel şeyler getirebilir miydi bizim hikâyemizin sonuna?

"Sadece bana söyle İpek, söz veriyorum kimseyi bu olaya dahil etmeden tek başıma halledeceğim."

"Sorun da bu ya abi! Tek başına olmanı istemiyorum, yanında seni seven insanların varlığını hissetmen gerek. Ama yapmayacaksın, biliyorum."

Hırıltılı bir nefes aldı önce, sonra da gözlerini abisinin dalgalarla süslenmiş kahvelerine dikti. "Ben hâlâ hatırlıyorum, sen unutmuş olduğumu düşünsen bile, ben hâlâ yürüyeceği yolu bir türlü bulamayan o kaybolmuş küçük çocuğu hatırlıyorum abi. Senin elinden birçok şey aldı yaşam. Sırtında o kadar çok yük var ki bunlara bir yenisini eklemek zor geliyor bana. Bir de benim yüzümden sırtına bir bıçak yarası daha eklenecek olduğunu bilmek canımı yakıyor."

Saatler, günler, haftalar geçirmiştim bu adamın yanında ben ama ne yaşamış olduğuna dair en ufak bir fikir kırıntım bile yoktu. Elimde olan tek şey şahit olduğum sevgiye aç bakışlarıydı. O an daha iyi anladım ki Arın'ın bütün dünyası olmaya hazırdım. İzin verse onu düştüğü kuyudan çıkarmak için kendimi feda edebilirdim bu adam için. Ya da onunla birlikte düşmeye razı gelirdim. Sırf ruhunu bıraktığı o yerde yalnız kalmasın, yine benim ellerimi tutsun diye. Onu her şeyiyle almaya razıydım. Her ne yaşamış olursa olsun.

Arın dizleri üzerinde doğrulup bütün kalbini kardeşine açarcasına ellerini saçlarında gezdirmeye başladı. Birilerinin onu sevdiğini kabullenemiyor gibiydi. Sevilmeye hakkı yokmuş gibi hissedecek neler yaşamış olabilirdi ki içindeki ürkek küçük çocuk?

"Senden gelecek bir şeyin bana yük olabileceğini nasıl düşünebildin İpek? Abin değil miyim ben senin?"

"Her şeyimsiniz siz benim, sen de Aras da. Bu yüzden ya zaten korkum."

"İpek'im... Sen söylemesen de ben o adamı bulacağım, biliyorsun bunu. Sadece senden duymak istiyorum. Bana güvenmeni, seni koruyabileceğime inanmanı istiyorum."

İpek hararetle başını iki yana sallamaya başladı. "Ben size her şeyden, herkesten çok güveniyorum zaten."

Gözleri tekrar yaşlarını özgür bırakırken iki eliyle Arın'ın suratını kavradı ve yanaklarını usulca okşadı. Kıpırdayan dudaklarından çıkan isim oturduğum yerde donmama ve bütün ilgimi Arın'a yönlendirmeme yetmişti. Şimdi anlıyordum İpek'in *yük* ifadesini kullanırken neyi ima ettiğini. İki elim de dudaklarıma kapanırken Arın'ın zorla ayağa kalkıp birkaç adım gerilediğini gördüm. Gözleri duyduklarına inanmak istemiyormuşçasına kocaman açılmış ve içinde oluşan yakıcı acıyı bizlere sunmuştu.

Korkunçtu. Çünkü nasıl başa çıkabileceğini kestiremiyordum. Bunu nasıl atlatabilirdi ki? Hayal gücüm yeterli olmuyordu çekeceği acıya ve bu yanan canıma daha büyük işkenceler doğuruyordu.

Deniz'in oturduğu sandalyeye tekme savurmasıyla odada başkalarının da olduğu gerçeğini hatırladım. Gülce İpek'in diğer yanına oturmuş kollarıyla onu sararken Aras'a hüzünlü bakışlar atıyordu. Aras'ın ise gözü sadece erkek kardeşinin üzerindeydi. Benim gibi o da nasıl bir tepki vereceğinin korkusuyla dolu gibiydi.

Yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Dağarcığımda kelime kıtlığı çekiyordum sanki. Bir yandan deli gibi Arın'ın elini tutmak isterken diğer yandan neyin yeterli olup olmayacağını sorguluyordum. Kimseyi yanına almayacak, bu işi tek başına halletmek isteyecekti ve bu üzerinden kalkabileceği bir şey değilmiş gibi geliyordu bana. Sanki o kadarına gücü yetmeyecekmiş gibi...

Yavaşça yerimden kalkıp duvara sırtını dayamış boş gözlerle yere bakan adamın yanına gittim. Titreyen el-

lerimi parmaklarının üzerine yerleştirip bakışlarını benimkilere odaklamasını sağladım. Tek bir bakış yetmişti içindeki fırtınaya şahit olmama. Çektiği acı somut bir varlık gibi gözlerimin önüne serilmişti. Kalbim parçalandı. Ona sımsıkı sarılıp bu da geçecek demek istedim ama ellerini bırakmaya gücüm yetmedi.

Odada yankılanan telefon sesiyle bölündü acı çeken bakışmamız. Arın bir elini arka cebine atıp telefonunu çıkardı ve benim de net görebileceğim şekilde ekranda yazan isme baktı. *Tuna.*

"Bence açman gerek." diye fısıldadım ama odadaki herkesin sessizlikten yararlanıp bizi dinlediğinin farkındaydım. "Akın'ı bulabilmen için o telefonu açman gerek."

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Küçücük bir çocuğun yakarışıydı karşımdaki. Korkmuş, küçük bir oğlan çocuğu.

"Önce o adamı bulman gerek Arın. Daha sonra ne yapacağına karar verebilirsin."

Alnını benimkine yaslayıp gözlerini sımsıkı yumdu. Bu sırada susan telefonun sesi ikinci kez odayı arşınlamaya başlamıştı. Gözlerini açtığı an karşımda saniyeler öncesinin adamı yoktu artık. O çocuk derinlere bir yere gömülmüş, yerini her zamanki Arın'a bırakmıştı. Yana kayıp benden bir adım kadar uzaklaştıktan sonra telefona cevap verdi.

"Efendim Tuna... Ben de buldum... İpek anlattı... Birkaç saat önce konuştuk ve ben o herife adamı bulacağımızı söyledim! Kaçıyor olması çok normal... NE! Ne demek silahlıydı? Siktir et onu şimdi, bırak girsin bir deliğe de kendini güvende sansın it... Koray nasıl?... Hangi hastane?... Tamam, geliyorum hemen."

Keskin bakışları anında beni buldu. "Sizin eve geçin ve kesinlikle İpek'in yanından ayrılma. Hiçbir şekilde yalnız kalmanızı istemiyorum. Duydun mu Derin? Ben gelene kadar evden çıkmak yok."

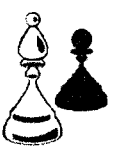
Demin yaptığı konuşmaya anlam yüklemeye çalışmaktan nefes alamaz haldeydim ve kesinlikle yalnız gitmesini istemiyordum. Hiçbir yere!

"Ne silahı Arın, nereye gidiyorsun?"

Aras'ın sorusuna karşılık bir açıklama yapması gerektiğini fark etmiş olmalı ki gözleri hızla odadaki herkes üzerinde gezindi ve nefes alarak aceleyle konuşmaya başladı.

"Adamın arabayı kiraladığını öğrenmiştik ya hani Tuna bunu araştırıyordu. Akın'ın ismini alınca inanmak istememiş ve okulun kamera kayıtlarını gözden geçirmiş. İpek'i zorla arabaya bindirdiğini görünce de Koray ile peşine düşmüşler, benden önce bulmak için. Polis olan abisi İstanbul çıkışına doğru ilerlediğini söyleyince kaçmaya çalıştığını anlamışlar. Yakaladıklarında Akın Koray'ı bacağından vurup kaçmayı başarmış. Şimdi hastaneye gidiyorlar ve benim de acilen gidip arkadaşımın ne halde olduğunu öğrenmem lazım."

Üç adam da hızlı bir şekilde gözden kaybolurken ben kafamda bir sürü soruyla arkalarından baktım bir müddet. Arın birkaç saat öncesine dönmekte zorlanacaktı ve benim ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İlk önce elim gitti yanağımdaki karıncalanmayı itmek için tenime. Daha sonra huzursuz mırıltılarım doldu kulaklarıma. Daha günün doğmadığının bilincindeydim. Arın'sız geçen bir buçuk haftanın soğukluğu vardı üzerimde. Ne uyuyabiliyor ne de adam gibi yemek yiyebiliyordum. Sadece bu kadar kısa bir süre yaşadığım onsuzluk canımı yakmaya yetiyorsa ileride ne halde olacağımı tahmin dahi edemiyordum.

Huzursuzluk bir çarşaf misali bedenimi sarmaya devam ederken soğuk canımı yakıyormuşçasına daha sıkı sarıldım yorgana. Sanki üşümem havadan kaynaklıymış gibi...

Gözlerimi açmaya korkar olmuştum geceleri artık. Çünkü biliyordum ki yatağın diğer tarafı hâlâ boştu. Başımı koyduğum yastık bile git gide üzerine sinmiş o mucizevî Arın kokusunu kaybediyormuş gibi geliyordu. Sadece bir buçuk haftada bu kadar çökmem normal miydi?

İçimde akarsu misali kıyılara çarpıp taşan bir özlem vardı ve bununla yaşamak çok zordu. Ufacık bir haber kırıntısına açtım günlerdir. Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Bu şekilde en son ortadan kaybolmasının aldatıldığını öğrendiği gün olduğunu söylemişti İpek. Ve Arın yine aldatılmış gibi hissediyor olmalıydı.

Bunu anlayabiliyordum. Neler hissettiğini, neden gitmeyi seçtiğini anlayabiliyordum ve elbet geri döneceğini de biliyordum. Tek sorun kendini birilerine değer vermeye kapatacakmış gibi hissetmemdi.

Arın her zaman kapalı bir kutu gibiydi ama en yakın arkadaşlarından birinden gelen bu ihanetle daha da kendini kapatmasından, önüme geçemeyeceğim surlar dikmesinden korkuyordum. Ben ona ulaşmaya çalıştıkça elimden kayacakmış gibi geliyordu.

Gözlerimi yavaşça açıp cenin pozisyonundan çıktım ve yatağın diğer tarafına döndüm. Gecenin karanlığında gördüğüm gölgeden korkmam gerekirken sadece gülümsemekle yetindim.

"Rüya mı?" diye fısıldadım geceye karışmış sevdiğim adamın bedenine. Elleri yavaşça yüzümdeki saçları geri iterken karşılık verdi. "Uyu, Derin."

Hayır, bu seferki rüya değildi. Yerimden sıçrayıp komodinin üzerindeki abajuru yakmak için uzandım ama elimi yakalayıp ışığı açmama izin vermedi.

"Buradasın."

"Üzerimi değiştirip gideceğim."

"Hayır! Arın, lütfen. Çok korkuyorum ben sensiz."

Koltuk altlarımdan tutup beni otur pozisyona getirdi ve eli nazik bir hareketle çeneme dokunup havaya kaldırdı.

"Bana bu kadar bağlanman doğru değil."

"Elimde değil. Sensiz güvendeymişim gibi hissedemiyorum."

Sıkıntıyla nefes verdi. Karanlığa alışan gözlerim özlemini duyduğu suratı içip bitirmek istiyor ama bu ışık bir türlü yeterli gelmiyordu. Tekrar arkamı dönüp elimi abajura uzattım. Yine izin vermedi.

"Yüzünü görmek istiyorum, iyi olduğunu bilmem gerek."

"İyiyim ve şimdi gitmem lazım."

Yataktan kalkıp giysi dolabının önüne geçince itirazlarını göz ardı edip ışığı açtım. Hızla yerimden doğrulup o ağzını açamadan koşup arkadan beline dolandım ve başımı sert sırtına yasladım.

"Gitme ya da ben de geleyim seninle."

Belini sımsıkı saran kollarımı çekip bana doğru döndü. "Benimle mi geleceksin?" dedi şaşkınlıkla. Ne vardı bunda anlaşılmayacak? Burada meraktan ölüp ölüp dirilmektense nerede ne yaptığını bilir olurdum en azından.

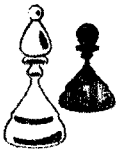
Ona içimdekileri dökme isteğiyle başımı kaldırıp yüzüne baktım. Aynı anda bütün kelimelerim yerle bir oldu ve içimde at süren merak duygusu git gide büyüyerek endişeye çevrildi. Bir gözünü komple kaplayan morluğa baktım nefes alamayarak. Dudağının sol köşesindeki şişkinlikle doldu bakışlarım sonra. Ufak bir hıçkırık dudaklarımdan firar ederken yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Ne yaptın kendine böyle?"

Bakışları değişti. Kararan kahve gözler içimi delip geçerken sadece yutkunmakla yetindim. "Basit bir şey."

"Basit mi? Sen buna basit mi diyorsun? Şu suratının haline bak!"

Yüzündeki ellerimi hırsla itip tekrar bana sırtını döndü. Dolaptan kot bir gömlek çıkarıp üzerine geçirirken suratıma bakmadan konuştu. "Üzerine bir şeyler giy dışarı çıkıyoruz!"

Saat sabahın üç buçuğuydu ve bu saatte nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Araba bilmediğim ara sokaklarda ilerlerken aramızdaki sessizlikten rahatsız olarak torpido gözünü açtım ve Arın'ın zevki olan albümleri gözden geçirmeye başladım.

Creedence Clearwater Revival. Hım... En sevdiklerimden. Van Halen. Pekâlâ, hiç duymamıştım. AC/DC. Dinleyebileceğim türde olduğu söylenemez. Ben daha yumuşak notaların insanıydım sanırım. One Republic. Benim neslimin güzel adamları. The Beatles.

Rubber Soul albümünü elimde çevirirken gülümsedim. Deniz'in koleksiyonunun tek eksik parçasıydı. Kardeşime bu seneki doğum günü hediyem olacak muhteşem nota ordusunu alıp CD çaların düğmesine bastım. Ben albümün kapağını açmaya çalışırken Arın sert bir şekilde aleti kapattı.

"Başka bir şey tak!"

"Dinlemek istemiyorsan güzelce söyleyebilirdin."

Alev saçan gözlerini üzerime dikmesiyle kelimelerimi içime atmak için dudaklarımı ısırdım. Kavga etmek istemiyordum. Albümleri torpido gözüne hızla tıkıp arkama yaslandım. İnsanda keyif bırakmıyordu.

Yolda araba farının ışığından başka bir şey olmadan ilerliyorduk. Hiçbir yerde sokak lambası olmaması sinir bozucuydu. Nereye gidiyorduk Allah aşkına biz bu saatte?

Arın arabayı terk edilmiş gibi duran bir fabrikanın önüne çekti. Eski binanın önünde duran iri kıyım iki adamdan başka kimse yoktu etrafta. Kiremit duvarların ardında bir şeyler döndüğü belli oluyordu. Bağırış sesleri camları kapalı arabadan bile içeri süzülüyordu.

Sağ tarafı neredeyse komple yıkılmış binanın hangi tarihinden kalma olduğunu merak ettim. Ama buraya neden geldiğimizin merakı her şeyi solda sıfır bırakıyordu.

Arın emniyet kemerini çözdükten sonra benimkini de çıkardı ve üzerimdeki ceketi tutup beni kendine doğru çevirdi.

"İçeride ağzını açmayacaksın Derin ve iki saniye bile yanımdan ayrılmayacaksın. Anladın mı?"

Hiçbir şey söylemeyip emrine boyun eğdim ve sadece kafa sallamakla yetindim. Zaten burada onsuz adım bile atabileceğimi sanmıyordum. İçimde büyük bir sıkıntı vardı ve bu nefes almamı etkiliyordu.

Arabadan inince Arın'ın elimi tutmasına izin verdim ve eski püskü, paslı küçük demir kapıya doğru ilerlemeye başladık. Yanlarına vardığımızda iri yarı olan adamlardan kel olanı bize doğru döndü ve Arın elindeki anahtarı adama uzattı. Hiçbir şey söylemeden açılan kapıdan içeri girerken Arın'ın kulağına fısıldadım.

"Buranın valesinin olması çok ilginç."

"Vale falan yok zaten Derin, sadece bana özel."

Ah, bir de övünüyor musun Özyazar?

İçeri attığım ilk adımda duman, ter ve alkol karışımı kokuyla genzimin yandığını hissettim. Bu insanlar sabahın köründe bu kokuda nasıl rahat edebiliyorlardı gerçekten? Etrafım birbirinin içine düşen tip tip insanla doluyken Arın'ın elini biraz daha sıktım. Yanından geçtiğimiz çift kendilerine acilen bir oda tutsa çok iyi olurdu mesela.

Biraz daha kalabalıkta zorla ilerledikten sonra önümüzü kısa boylu, göbeği üzerindeki gömlekten taşan

bir adam kesti ve büyük bir saygıyla, gözleri ışıldayarak Arın'a selam verdi.

"Kafese mi abi?"

Arın başını çevirip biraz ilerideki gürültünün asıl kaynağı olan kalabalığa bakınca benim gözlerim de onu takip etti. Tam karşımızda demirden büyük bir kafes vardı ve içinde iki adam birbirlerini ölesiye hırpalıyorlardı. Bu filmlerde izlediğimiz sahneler gibi değildi. İkisinin de gözünde karşısındaki adamı öldürmek için parıldayan ışıltılar gördüğüme yemin edebilirdim. Kanım damarlarımda kurudu ve yutkunmaya gücümün kalmadığını hissettim. Bu da neyin nesiydi böyle? Daha irice olanı var gücüyle rakibinin boynuna kollarını dolayınca gözlerimi sımsıkı yumdum.

Hayır, bir cinayete şahit olmak istemiyordum.

"Ne yani bu aptal şeye mi katılıyorsun gerçekten?"

Bağırtım içerinin gürültüsünde kaybolmuştu belki ama Arın duymuş ve keskin bakışlarını anında üzerime dikmişti. Baş ağrım gözlerimi köreltirken beynim demirden kafesin içinde ölümüne dövüşen Arın'ın görüntüleriyle doldu. Bunu kendine nasıl yapabilirdi? Bu kadar aptal olmasına imkân yoktu değil mi?

"Sakın! Duydun mu beni? O aptal yere girersen yemin ederim buradan koşarak çıkar arkama bile bakmadan kendimi izbe sokağa atarım. Çok ciddiyim Arın!"

Hayır. Hayal etmeyi kesmem gerekiyordu! Onu kendine zarar verirken hayal etmeyi kesmeliydim!

Bana hiçbir tepki vermeden yüzüne anlamlandıramadığım bir sırıtış yerleştirdi ve elimi daha sıkı tutmaya başladı. Kuracağı cümlelerden sonra kaçıp gitmeme engel olmak ister gibi bir hali vardı. "Bugün değil Hakan. Önlerden bir yer ayarla bize."

Kafayı yemiş olmalıydı. Böyle iğrenç bir şeyi izleyebileceğimi düşünüyor olamazdı herhalde! Derin nefesler almaya çalıştıkça genzime kaçan kokuyla mide bulantıma engel olamadım. Önümüzdeki şişman adamı takip

etmeye başladık ve sahneyi her şekilde net görebileceğimiz bir yere geldik. Her şey tam karşımızdaydı ve ben bu görüntülere hiç ama hiç hazır değildim. Ömrümün sonuna kadar da hazır olabileceğimi sanmıyordum zaten.

"Bunu izlememi nasıl beklersin benden?" diye tısladım göbekli bizi yalnız bıraktığında Arın'a.

"Benimle gelmek istemiyor muydun?"

"Bir buçuk haftadır burada ne bok yediğini sorabilir miyim Arın?"

"Sence?"

Çarpık gülümsemesi yüzüne yayılırken nefesimi tuttum ve kendine bu şekilde işkence eden adama inanmaz gözlerle baktım. Bunu neden yapıyordu ki? Eve gelmediği her gece burada mı oluyordu yani? Ne aklım ne de mantığım kabullenemiyordu bunu. Kendine işkence etmesine göz yummamı mı bekliyordu benden? Üstelik hangi adam karısını sabahın köründe böyle bir yere getirirdi ki?

Karşımdaki sahneyi görmemek için gözlerimi sımsıkı yumup başımı yere eğdim. Ne yazık ki seslerden kurtuluşum yoktu. Kulaklarımı delip geçen bağırışlara arada inleme sesleri ve ağza alınmayacak derecede iğrenç küfürler de ekleniyordu. Beni buna zorlayarak neyi ispatlamaya çalıştığını anlayamıyordum.

Zaman kavramını kaybetmiş beyin hücrelerim seslerin birden kesilmesiyle kasıldı. Kendime engel olamayıp sımsıkı kapattığım gözlerimi açtım ve başımı kaldırmadan kirpiklerimin arasından sahneye kaçamak bir bakış attım. Yerde kıpırdamadan kanlar içinde yatan adamı görmemle çığlık atıp ellerimle ağzımı kapattım. Biraz önce sessizleşen geniş salonda bütün gözlerin üzerime döndüğünün bilincindeydim ama bu zerre kadar umurumda değildi. O yerde yatan adam bir gün Arın da olabilirdi. Kocaman açtığım gözlerim yaşlarla süslenir-

ken bakışlarım beton zeminde boylu boyunca uzanmış adamdan bir türlü ayrılamıyordu.

Arın ne zaman ayağa kalkıp önüme geçti anlamamıştım. Beni kolumdan tuttuğu gibi kaldırdı ve yumuşak bir sesle kulağıma fısıldadı.

"Sadece baygın."

Ne önemi vardı ki? Şimdi baygın olsa bile ileride bu başka hastalıklara meyil veremez miydi yani? En basitinden beyin kanaması bile geçiriyor olabilirdi ama bu kimsenin umurunda değilmiş gibiydi. Millet ya kazanını tebrik ediyor ya da kaybettiği parasına yanıyordu. Kimse ortada bahis açılan şeyin insan canı olduğunun bilincinde değil miydi?

Beni sürükleyerek dışarı çıkaran Arın'a engel olmadım. Burada, bu kadar pisliğin içinde ağlamak istemiyordum. Temiz havaya çıkmamızla kolumu Arın'dan kurtarmam bir oldu. Kavga edeceğimizi anlayınca tek bir baş hareketiyle kapıda dikilen iki adamın da bizden uzaklaşmasını sağladı.

Kendime engel olamayarak günlerin özleminin biriktirdiği bütün zehri dudaklarımdan karşımdaki adama akıttım. Ben endişeyle onu beklerken o burada kendine zarar veriyordu! "Bunu bana neden yaptın!"

Kelimelerimin bilincinde değildim ve bunu umursamamaya kararlıydım. Ben onu bu kadar severken, canı yanmasın diye canımdan vermeye razı olmuşken bu yaptığı affedilir bir şey miydi? Sorun orada bir adamı ölüme bırakmak değil, içerideki adam yerinde Arın'ın da olabilecek olmasıydı. Benim daha yüzündeki morluklarla elim ayağım titrerken kanlar içinde bir köşeye atılmış Arın resmine nasıl dayanabilirdim?

"Görmeni istedim."

"Bu mu yani?" İnanamayan gözlerimle suratındaki her mimiği inceledim. "Görmemi istedin. Nedenini sorabilir miyim Sayın Özyazar?"

Hiçbir şey söylemeyip bana doğru bir adım attı ve eli tekrar kolumu yakalamak için havalandı. Hemen geri kaçtım. Şimdi olmazdı. Bir dokunuşunun sinirimi sileceğini, bir güzel sözünün beni sakinleştireceğini adım gibi biliyorken olmazdı.

"Bana dokunmanı istemiyorum."

Acı dolu bir kahkaha atıp arkasını döndü ve hırsla ellerini saçlarından geçirdi. Yüzünü tekrar bana çevirdiğinde deminki sakinliğinden eser kalmamıştı. Alev alev yanan kahvelerinde boğuluyor gibi hissettim.

"İşte bu yüzden buradasın aptal! Bağlanmaya başladığın adam soyadının gölgesine saklanmış bir piç! Gerçek olan bu Derin Hanım! Gerçek olan tam karşında gördüğün şu anki adam! Sana istediğin hiçbir şeyi veremem ben anlıyor musun? Bu bataklıkta yaşamayı hak etmiyorsun çünkü!"

Söylediği hiçbir şeyi anlamıyor ya da anlamaya uğraşmıyordu beynim. Bana günler önce beni istediğini söyleyen adam mıydı karşımdaki sahiden? Korktuğum başıma gelmişti işte. Arın en başa dönmüştü. İlk tanıştığımız zamanlardaki gibi kayıptı yine.

Kelimeleri o kadar acıydı ki, tarif etmekte zorluk çekiyordum. Ne derse desin bu adam benim Arın'ım değildi. Hiçbir şekilde olamazdı. Sadece birkaç gün önceki bakışlarım hâlâ zihnimden atamadığım o küçük çocuktu gerçek olan. Bu saçma düşünceleri nasıl beynine yerleştirdiğine inanamıyordum. Kendini olmadığı biri gibi gösterip, bok çukurunda yüzdüğünü söyleyip benden, sevgimden kurtulabileceğini mi sanıyordu? Asıl bu pislikte yaşamayı hak etmeyen oydu. Ayrıca yanlış yorumladığı çok önemli bir konu vardı. *Bağlanmaya başlamak?*

"Geç kaldın Özyazar! Ben sana bağlanmış falan değilim." Gözlerimi yumup yaşları geri itmeye çabalarken titrek nefesleri ciğerlerimle buluşturdum. Daha fazla kendini aşağılamasına izin veremezdim.

Mavi ve kahvenin kesiştiği kısa bir an gözlerinden okudum kafasının ani karışıklığını. Sevmeyi ve sevilmeyi hak etmediğini düşündüğü zamana dönmüştü işte. Bakışları bile ilk günkü gibiydi sanki. Aslında her şey farklı değil miydi ilk günden? Önceden korktuğum bu bakışlarda şimdi bambaşka şeyler okuyabiliyordum. O zamanlar sadece acımasız olduğunu düşünürken şimdi bu gözlerin altında yatan gerçeği görebiliyordum. Muhtaçtı Arın. Aldatılmadan sevilmeye muhtaç küçük bir çocuktu.

Daha fazla dayanamayıp içimde büyüttüğüm gerçeği karanlık geceye haykırdım.

"Ben sana âşık olalı çok oldu!"

Bölüm 21
İkinci Kez'in Gözyaşları

Sessizlik zordu. Buruk ve acılı... Kelimelerim toz zerrecikleri gibi havaya karışıp doğmak için göz kırpan güneşin seyrine çıkmışlardı. Yıkık dökük duvarlar üzerlerine yağan sözcüklerin ağırlığıyla daha bir titremişlerdi sanki. Ya da titreyen sadece bendim ama bunu fark edemeyecek kadar adrenalinle dolmuştu zayıf düşmüş bünyem.

Ağzım dudaklarımdan dökülenlerle kapanmayı reddetmiş, beynim hüküm yağdıran bütün kelimelerini unutmuştu. Ne edecek bir sözüm vardı ne de atacak adımım. Adımın en büyüğünü daha demin atmamış mıydım zaten?

Saliseler saniyeleri kovalarken zaman kavramını yitirmiştim. Sanki saatlerdir nefes almadan dolu gözlerimle karşımdaki adamdan bir tepki bekliyordum. Parmak uçlarımda bile hissettiğim karıncalanmalar bunun sadece bir beklenti değil ihtiyaç olduğunu da fısıldıyordu kulağıma. Arın'ın bir şey söylemesine ihtiyacım vardı. Bugüne kadar hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar hem de.

Onu sevdiğimi biliyordum, bunu kabul edeli çok olmuştu. Gözlerini görmeden bir buçuk hafta yaşamak bile boynuma hâlâtları geçirmişken, onu sonsuza dek kaybetmenin hissettireceklerinden korkar olmuştum. Artık rahattım ona 'sevdiğim adam' diye hitap ederken, ama aşk?

Kendime bile itiraf edemediğim bir şeyi dile getirmenin ağırlığı vardı üzerimde. Sevgi o kadar yüce bir duyguydu ki insanoğlu çoğu şeyi sevebilecek genişlikte bir yüreğe sahipti. Kalbinin içine nasıl annesini, babasını,

kardeşini, dostunu alabiliyorsa bir köpeği, bir karanfili, bir kitabı da alabilirdi. Sevgi bunu gerektirirdi çünkü. Herkesi, her şeyi sevmekte özgürdü insan.

Ama âşık olmak bambaşka bir olguydu. Sevilen her şeyin zirvesine çıkartmaktı karşındaki kişiyi. Seni seviyorum demek başka, sana aşığım demek başkaydı. Sevmek en temiz duygulardan biriyken aşk daha karamsardı benim düşüncelerimde. Bir kere yaşamıştım çünkü, en koyu renkleriyle. Beyazı unutturacak kadar kirliydi benimkisi. Ama şimdi görüyordum ki kalbim kirlenmeye yüz vermeyecek kadar duruydu. İkinci kez bu duyguyu tadabilmemin başka açıklaması olamazdı zira. En azından ben bulamıyordum.

Severek okuduğum bir kitaptan alıntılar doldu kulaklarıma, sabahın arsız soğuğunun uğuldamaları eşliğinde. 'Bir insan iki kere âşık olamaz diyorlar, peki benim bu acıyı ikinci kez çekmemin nedeni ne?"

İkinci kez. Sanki hayat 'sana mutluluk yazmamışlar' dercesine önüme ikinci kez böyle bir aşk koymuştu. Her şeyi ile kabul edebileceğim ikinci bir adam. Yardım etmek için çırpındığım bir âşık daha.

Korktum. Bedenim yaprak misali titremelerine devam ederken ciğerlerimdeki nefes daha da azaldı. Yine aynı şey oluyordu işte. Bir zamanlar Kaan için çırpınırken şimdi kendimi karşımdaki adama adıyordum. Belki yine üzülecek, yine parçalanacaktım ama vazgeçmek gelmiyordu içimden. Beni asıl korkutan da bu duygunun yoğunluğuydu aslında.

Kahvelere kulaç atan bakışlarım yorulmaya başlamışlardı artık. Engin mavilerim dalgalar altında kalmak üzereydi. Suratından şok dalgası akan adama bakıyordum hiç gözümü kırpmadan. Uzun kirpikler yeni doğmaya başlayan güneşin turuncu ışınları altında parlıyorlardı. Darmadağın olmuş saçları kuvvetli rüzgârda oradan oraya savruluyor, gözlerimi alıyordu. Aralık du-

daklarına kaydı bakışlarım yalvarırcasına. Âdem elmasının kıpırtısı içime işledi.

O an anladım ki tek kelimesi kalmamıştı benim aşkım için. Dudakları kıpırdamamaya yemin etmiş gibiydiler. Zaten ne söyleyebilirdi ki? Ağzından beni mutlu edecek hiçbir şey çıkmayacaktı. Benim Arın'ım kalbine kilit vuralı çok olmuştu. Ben sevmeyi nasıl unutmadıysam o da kandırılmayı unutmamıştı. Bir zamanlar sevdiği kadının bıçak yaraları hâlâ kanıyor olmalıydı. Bu haldeyken bana ne diyebilirdi ki? Ben de seni seviyorum mu? Gerçekten bunu bekliyor olduğuma inanamıyordum.

Dolan gözlerimi hızla ayırdım odak noktalarından. Ciğerlerime aldığım titrek nefes sadece gözyaşlarımı geri göndermek içindi. Biz geçmişin ruhumuza attığı pençe izlerinden hiçbir zaman kurtulamayacak iki insandık Arınla, mutlu olmak bize göre değildi.

Olduğum yerde dönüp sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanan sokakta ilerlemeye başladım. Küf kokan duvarların arasından geçerken kalbim düşüncelerime zıt umut büyütüyordu hâlâ. Peşimden gelmesini istiyordum. Sevmek, sahipsiz kalan umutları kendinin yapmak değil miydi zaten? Gerçek olansa Arın'ın benim umutlarımı hiçbir zaman sahiplenmeyecek olmasıydı. Demir çubuklar acımasızca göğüs kafesimi parçalıyorlardı.

Sokağın başına çekilmiş arabanın yanına gelince beklemeye başladım. Çekip gidemeyecek kadar acizdim çünkü. Onu bırakmayı yediremiyordum kendime. Kalbime ihanetmiş gibi geliyordu. Issız sokakta çınlayan ses ile kapılar açıldı ve kendimi hiç beklemeden yolcu koltuğuna bıraktım. Ne kadar bakmak istemesem de gözlerim yanıma gelmeyen adama uzandı. Kapıda bekleyen iri çocuklardan biriyle konuşuyordu. Oysa bana demin tek kelimeyi bile çok görmemiş miydi?

Böyle bir tepki almak, daha doğrusu sevilmiyor olmak sinirlendirmişti beni gereksiz yere. Hakkım yoktu

belki ama elimde değildi. Onun bu kadar canını yakan kıza küfrettim içimden. Kendi kandırılmışlığıma değil ama Arın'ınkine ağlıyordum şu an. Oysa aynı şeyi ben de yaşamamış mıydım? Tam da bunun cezası olarak yanına almamış mıydı beni Arın?

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip burnumu sertçe çektim. Arın'ın yanında bu kadar aciz görünmek istemiyorum. Aramızda sessizlik de olsun istemiyordum. Bana acıyacak kadar bile kalbinde yer etmişsem eğer o bakışları da üzerimde görmeye tahammülüm yoktu. En iyi kaçış müzik olabilir diye düşünerek elimi torpido gözüne indirdim. Albümlerin arasından benim dinleyebileceğim en normal şeyi alarak kucağıma koydum. Ne kadar bir şey duyacak durumda olmasam da...

Torpido gözünü kapatmadan bakışlarıma ilişen Rubber Soul albümü kaşlarımı çatmama neden oldu. Son tartışmamız bu kadar basit bir şeyden olmuşken şimdiki duruma geldiğimize inanamıyordum. Oysa birkaç gün önce her şey ne kadar da güzeldi. Bambaşkaydı Arın. Deli gibi sevilesi.

Neden yaptığıma bile anlam veremeden ucu görünen albümü alıp çantama sıkıştırdım. O dinlemiyor olabilirdi ama ben Beatles'a tapardım. Aslında içimde bir yer acı gerçeği fısıldıyordu kulağıma. Sona gelmiştik Arın ile aramızda olmamış her şey için. Başlamadan bitmek bu oluyordu demek ki. Ona ait ufacık bir şeye ihtiyaç duyuyordu ruhum, sarıp sarmalayabileceği.

Arabaya binmesiyle kucağımdaki albümü cd çalara taktım ve hiç sesimi çıkarmadan camdan tarafa döndüm. Aramızda dağılan notalardan başka ses yoktu. Zaten istediğim de bu değil miydi? Peki, neden tek bir kelime etmesi için çırpınıyordu kalbimdeki umut yüklü hain köşecik? Ne konuşacaktık ki bu saatten sonra? Gök gürültüsü dinmiş, yerini sağanak yağmura bırakmıştı içi parçalanarak.

Yine sessizce park etti garaja arabayı ve ben can havliyle kendimi dışarı attım. Onun yanında olmak canımı yakıyordu uzun süredir ilk defa. Ne bu eve beraber adım atmak istiyordum ne de aynı odaya çıkmak. İstenmemek tarif edilemeyecek ağırlıkta bir acıydı. Ruhumun içeride bir yerlerde düğüm düğüm olduğunu hissedebiliyordum.

Yavaşça içeri girip odaya çıktık. Daha ilk adımda anlamıştım burada duramayacağımı. Ağlamam, içimde biriken her harfi kusmam gerekiyordu ama bunu burada yapıp kendimi küçük düşüremezdim. Gözlerimde birikenlerin baskısıyla daha fazla zaman kaybetmeden titreyen ellerimle yastığımı aldım ve kapıya yöneldim. Uzun zamandır beklediğim ilk tepki geldi hayran kaldığım o dudaklardan.

"Nereye?"

Gerçekten bunu soruyor olamazdı değil mi? Daha bir saat olmamıştı ona kalbimi en açık halde sunalı ama bunu anlamamış olması beni çileden çıkartmaya yetmişti. Hayal dünyam başıma yıkılmış gibi hissederken, onunla aynı yatağı paylaşmak istememem normal değil miydi? Kelimelerimde mi bir bozukluk vardı yoksa Arın anlamamak için ısrar mı ediyordu?

Kucağımdaki yastığa daha fazla sarılıp ona döndüm. "Yatacak bir yer bulurum."

Biçimli kaşları yavaş hareketlerle yukarı kalktı ve kafasını yana çevirip tek heceli, içinde gülümseme barındırmayan bir kahkaha attı. "Saçmalıyorsun."

Ben mi saçmalıyordum? İçinde bulunduğumuz durumda saçmalayan birisi vardı ama ne yazık ki bu ben değildim. Nasıl bir halde olduğumu anlayamayacak kadar kör olamazdı ya bu adam?

"İçinde senin hayaletinin gezinmiyor olduğu bir yere ihtiyacım var."

Yutkundu. Bu cümlem onda içten içe nasıl bir etki yarattı bilmiyordum, ne yazık ki hareketlerini okuya-

mayacağım kadar da kapalıydı Arın. Bir daha ne zaman açılabilirdi onu da bilmiyordum. Bildiğim tek şey o anı görecek kadar burada kalamayacak olmamdı. Oyunun beni alakadar eden kısmını kazanan belli olmuştu sonuçta değil mi? Arın Emre Özyazar beni kendine âşık etmeyi başarmıştı. Şimdi sıra postalama evresindeydi.

"Bunun için evi terk etmen gerekecek o zaman."

"O günler de çok uzak gibi durmuyor."

Çatılan kaşlarıyla ağır adımlar atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Ellerini arkasında birleştirip üzerime doğru eğildi. Bana dokunmaması içimi acıtmıştı. Önceden sinirli olsa bile ya kolumu tutardı ya da çenemi. Parmaklarının eksikliği acımın üzerine biraz daha odun atıp ateşi iyice körükledi.

"Bu sabahlık böyle olsun diyorum ama gece yatağa girdiğimde yanımda olacaksın bakarkör ve bir kez daha dudakların gitmekten bahsedecek olursa bunun sonu senin için pek hayırlı olmaz."

İstediği neydi anlayamıyordum. Kendine âşık ettiği bir kadını istemediği halde neden yanında tutmaya çalışırdı ki bir erkek? Beni sevmediğini ve hiçbir zaman da sevemeyeceğini bildiğim bir adamla nasıl yaşamamı beklerdi benim? Bu kadar acımasız olduğuna inanmak istemiyordum. Bana bunu yaşatmaya hakkı yoktu.

Her yerim kanarken onunla olmak mutluluk getirmezdi bana. Her gün daha derin yaralar açılırdı kalbimde. Bedenim delik deşik olurken duygudan yoksun gözlerle beni izlemesine katlanamazdım. Sonu olmayan bir şey için umutlarımı çöpe atmam gerekiyordu ama bunu Arın yanımdayken yapmam imkânsızdı. Berrak kahvelere her dokunduğunda gözlerim, çürüyen bedenim daha fazla yanardı. Elbet bir gün benim için de gitme zamanı gelecekti. Bunun fazla yakında olacak olmasını bilmekse katlanmam gereken ağır bir işkenceydi.

Hiçbir şey söylememi beklemeden üzerindeki gömlekten kurtulup yatağın içine girişini izledim. Bir buçuk

haftadır onsuz uyuyordum zaten ve bundan sonrası da hep öyle olacak gibiydi. Gözyaşlarımı yutarak kapıdan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Aşağı katın her yeri Arın idi. Kütüphaneye inecek olsam zihnimi kitap okuyarak geçirdiğimiz o birkaç saat dolduracaktı. Misafir odası desen sarhoş bir Özyazar'ın kapımı yumruklamalarıyla doluydu. Mutfak, salon, kış bahçesi hepsinin içimde başka bir adı vardı.

Bakışlarım üst kata yönelirken düşünmeye gerek duymadan ayaklarıma komut verdim. Sessiz adımlarım kulaklarımda çınlıyordu. Büyük bir kopuş, ani gelen bir çöküş yaşamıştım ve artık gücüm kalmamıştı direnmeye.

Üçüncü katın kapalı kapılarına takıldı gözlerim. Sanki hepsinin ardından biri çıkacakmış gibi hissediyordum. Bu halimi görüp bana acıyacak herhangi biri.

Gözlerim koridorun sonuna, sanki bu eve ait değilmiş gibi iliştirilmiş ahşap döner merdivene takıldı. Oraya doğru ilerledikçe yukarıya açılan küçük kapı dikkatimi çekti. Büyük ihtimalle çatıya çıkıyor olmalıydı. Hava soğuktu ama sanki ihtiyacım olan şey buymuş gibi hissetmeye başlamıştım. Daha fazla düşünmeden merdivene ilerledim ve yukarı tırmandım.

Küçük cam kapıyı açmamla gözlerim gördüğü güzelliklerle ışıldadı. Ufak, camdan bir sera şeklinde kapatılmıştı çatının bir kısmı. Yukarıda sonbaharın etkisiz güneşinin göz kırpışlarını görebiliyordunuz. Kapının tam önünde başlayan taştan bir patika içeri doğru ilerlemenizi sağlıyordu. Tam ortada ufak bir açıklığa iki adet turkuaz rengi, kadife kumaşlı berjer yerleştirilmiş, tam ortalarına da İngiliz tarzı ufak bir yuvarlak masa konulmuştu. Beyaz masanın ortasından başlayıp aşağıda üçe ayrılan ayaklarında eski çağlardan kalma işlemeler mevcuttu. Kalan her boşluk çeşit çeşit çiçeklerle süslenmişti. Papatyalar, karanfiller, begonyalar, menekşeler ve adını bilmediğim daha bir sürü güzellik.

Yorgun bedenimi zorlayarak taş patikaya attım adımlarımı. Ufak ve büyülenmiş birkaç adımla berjerlere ulaşmıştım. Yastığımı birinin üzerine bırakıp boynumda hâlâ asılı duran çantamı da çıkarttım ve masaya koydum. Uykusuzluktan ruhum çekilmiş olsa da kendime dinlenmek için zaman tanımayıp etrafımı saran cennet kokularına yöneldim.

Çiçeklerle pek aram olduğu söylenemezdi ama buranın verdiği tadı alamayan bir insanoğlunun yaşadığından şüpheliydim. Ellerim önündeki günebakan çiçeklerine uzandı. Onlar bile mutlu oldukları bir aşka sahipti. Her gün doğan güneşi takip etmek aşk değil de neydi ki?

Gözümden firar eden yaşa aldırmadan devam ettim yoluma. Asilliğin benim gözümdeki en önemli simgelerinden biri olan papatyalara ilerledim. Hayat onlar için ne kadar da kolaydı değil mi? Sürekli onlara bakan bir sevdikleri vardı. Köklerini sulayan ve onları yaşama bağlayan bir âşık. Suratıma yayılan acı gülümseme eşliğinde içimdeki yaralara fısıldadım.

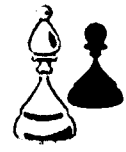
"Lanetlenmiş olmam lazım."

Daha fazla ayakta dikilmeye direnemeyen bacaklarım bulunduğu yere çökerken en derinlerimde hissettiğim acı gün yüzüne çıktı. İçime attığım her gözyaşı boğulmamam için çırpınırken daha fazla dayanamayıp bütün perdelerimi indirdim. Artık güçlü görünmem gereken biri yoktu yanımda. Yalnızlığın karanlık odaları eşliğinde acı içinde yumdum gözerimi. Sevgisiz kalmak için ne gibi bir kötülük yapmış olabilirdim ki?

Daralan nefesim akan yaşlarıma hıçkırıklarımı da karıştırırken saatlerdir kurtulmaya çalıştığım fırtına ruhumu esir aldı. Bedenim yan tarafa düşüp soğuk betona çarptı. Ağladım. En son ne zaman bu kadar büyük bir acı içinde kaldığımı hatırlamaya çalışarak ağladım. Kaan bile bu kadar canımı yakmamıştı galiba. Gerçe-

ğin acı yüzü dudaklarını kıpırdattı. *'En azından o seni istemişti.'*

Cenin pozisyonu aldığım soğuk zemin bedenimi zerre etkilemiyor gibiydi. Ama ben biliyordum ki bunun tek nedeni alevler içinde kalmış, kül olmaya yüz tutan kalbimden başka bir şey değildi. Tükenen gücüm hıçkırıkları daha fazla kaldıramamış olmalı ki bir müddet sessiz gözyaşlarım yoldaşım oldu. İçinde bulunduğum pozisyondan çıkıp sırt üstü döndüm ve tepemdeki soğuk güneşi izlemeye başladım. Bundan sonra günler benim için pek de aydın olmayacak gibiydi.

Yüzümü yalayan sıcaklıkla gözlerim aralandı. Üzerimdeki kalın şeyi kollarımla itekleyip başımı yastıktan kaldırdım. Sadece birkaç saat önce yaşananlar gözlerimin önüne serilmeye başlayınca ruhumdaki ağırlık acımasızca bedenime yayılmaya başladı ve nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakındım. Hâlâ cam fanusun içindeydim ama yanı başımda bir ısıtıcı ve üzerime örtülmüş kalın bir battaniye mevcuttu.

Uzandığım yerde doğrulup oturur pozisyona gelince biraz ilerimde elinde gazetesi ve masadaki kahvesiyle uyandığımı fark etmemiş olan Aras'ı gördü gözlerim. Kanayan yerlere bir yara daha açıldı. Bunları üşümemem için taşıyan Arın değildi ne yazık ki. Ne kadar canı yansa da umut etmeyi bırakamıyordu işte insan.

Acıyan gözlerimi ovalayıp ayağa kalktım ve masanın kenarında duran çantama doğru yürüdüm. Aras başını gömdüğü gazeteden ayırıp gözlerini üzerime dikti. Konuşmaya mecalim olmamasına rağmen kendimi zorlayarak basit bir günaydın sundum karşımdaki bakışlarıyla bana bir şeyler anlatmaya çalışan adama. Ne yaparsa

yapsın bugün ufak imaları anlayacak kadar kendimde değildim.

"Annemin saklı cennetini bulmuşsun."

"Öyle oldu." diye fısıldadım ve elimdeki işe odaklanmaya çalışarak çantamdan telefonu çıkarıp saate baktım. Dokuza on vardı. Yani sadece birkaç saat uyuyabilmiştim. Yorgun bedenim buna itiraz etse de beynim derin düşünce denizlerinde boğulmamak için çırpınırken dinlenmek pek kolay olmuyordu.

Yapacak bir şey yoktu ve bu evde durmak istemiyordum. Zaten zor alıp verdiğim nefeslerim iyice işkenceye dönecekti yoksa. Çantamı alıp boynuma geçirirken aklımda sadece gitmek vardı. Belki okula gidip Deniz'i bulabilir ve onun sıcacık kollarına bedenimi dayayabilirdim. Keşke konuşmayı becerebilen bir yapım olsaydı da Gülce'ye koşabilseydim.

"Derin."

Hiçbir şey söylemeyip taş patikaya adım atınca duymuştum Aras'ın acılı sesini. Adım öyle bir dökülmüştü ki dudaklarından, gözlerimin önüne şu anda ne halde olduğumun görüntüsü serilmişti. Yavaşça ona döndüm. İçimdekiler saklayamayacağım kadar ağır bir yüktü çünkü.

Gazetesini yan taraftaki boş berjere bırakıp yanıma geldi ve bir eli omzumu buldu. "Arın'a biraz zaman ver."

Kulaklarım işittikleri fısıltıyla titrerken ben sadece yutkunmakla yetindim. Boğazımdan acı bir sıvı indi mideme. Arın'ın zamana ihtiyacı yoktu. Olsaydı eğer, beni sevebileceğine inansaydı bunu paylaşırdı değil mi? Ağzından tek kelime dökülmeyen bir adamdı Arın ve ne istediğini bana çok iyi anlatmıştı. Ne yazık ki bunların içinde zaman gibi bir ihtiyaç mevcut değildi.

Aras'a hiçbir şey söylemeyip evden çıkarken ne yapabileceğimi düşünüyordum. Arın'm olmadığı bir buçuk haftam okul ve ev arasında mekik dokumakla geçmişti. Gülce her boş anını beni ders çalıştırmakla geçiriyordu

ve bugün de kararlaştırdığımız bir programımız vardı. Dokuzda okulda olmam gerekirken ben daha yeni evden çıkıyordum. Ne kadar istemesem de Gülce'nin yanına gitmek en mantıklısı gibiydi, çünkü yalnız kalmak eskisi kadar çekici gelmiyordu artık. Sessizlik ölümden beterdi.

Güvenlikten rica ettiğim taksi kapıya yaklaşırken sırtımı yasladığım demir kapıdan doğruldum ve önümde duran arabaya bindim. Sessiz ve buruk geçen bir yolculuktan sonra Dolunay Tekal Üniversitesi yazan büyük tabela görüş alanıma girdi. Taksimetrede yazan ücreti ödeyip kendimi soğuk havanın acımasız pençelerine bıraktım.

Yanımda ne bir defter ne de kitap vardı. İhtiyacım da yoktu zaten, çünkü derslere girmek gibi bir düşünceye sahip değildim. Bütün günüm kafeteryada pineklemekle geçecekti. Arın'ın okula gelmeyeceğinin rahatlığı vardı üzerimde. Uzun süredir onu burada görmeyince herkes alışmıştı yokluğuna.

Masaların arasında ilerlerken bakışlarım Koray üzerinde takıldı. Bunun burada ne işi vardı ki? Arın'ın ortalarda gözükmediği her gün Gülce ile beraber hastanede yatan Koray'ı ziyaret ediyorduk. Çok şükür kurşun sadece sıyırmıştı. Geçen bir buçuk hafta bana Tuna ve Koray'ın nasıl insanlar olduğunu daha iyi anlatmıştı. Tuna beni okulda bir dakika yalnız bırakmazken Koray da hastanede yatıyor olmasına aldırış etmeden sürekli yüzümü güldürmek için uğraşıp durmuştu. O kadar iyilerdi ki destek veren bakışları hiç üzerimden ayrılmamıştı. Arın'a olan duygularıma ne de çok şahit olmuşlardı şu son günlerde.

Bacaklarım gidecekleri yolu düşünmeme izin vermeden seçmiş ve yeni arkadaşlarımın masasına kadar gelmiştim. Kolumu arkası bana dönük olan Koray'a dolayıp yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Ne işin var senin burada?"

Yan taraftaki sandalyede Koray'ın sargılı bacağı durduğu için Tuna'nın yanına oturdum. Kolunu omzuma atıp bana göz kırptı. Ama bakışlarındaki tuhaflık bana ne olduğunu merak eden cinstendi.

"Canım sıkıldı yat yat be kızım."

Koray'a gözlerimi devirip gülümsedim. Konuşacak kelime bulmak ne de zordu bugün? Yorgun bakışlarım etrafta gezinirken yanımdaki iki adamın beni izlediğinin farkındaydım. Konuşmak zorunda olmadığımı bilmeme rağmen istemsizce ağzımdan döküldü kelimeler.

"Arın gece eve geldi."

Geçen hafta Tuna, Arın ile aramızda olan evlilik muhabbetini bildiğini söylemişti. Koray'a da bu yenge muhabbetinden kurtulmak için söylemek zorunda kalmıştım. Bu yüzdendi galiba bu kadar rahat olmam.

"Tartıştınız mı?"

Koray'ın sorusuyla suratımı ondan tarafa çevirdim. Aslında yanan gözlerimden neler olduğunu tahmin ettiklerini biliyordum. Bu yüzden sadece kafa sallamakla yetindim. Tartışmak kadar basit değildi ne yazık ki. Sadece ben konuşmuştum ve Arın susmakla yetinmeyi seçmişti. Bu kavgaya girer miydi?

"Derin bak, Arın'ın şu an içinde bulunduğu psikoloji..."

"Konuşmasak."

Sözünü yarıda kestiğim Tuna sadece kafasını sallarken ben birkaç masa ileride oturan Deniz ve Gülce'ye çevirdim bakışlarımı. Hafifçe yerimden kalktım ve teşekkür eden gözlerim bana sadece Arın'ı hatırlatan iki adam arasında gidip geldi. Basit bir görüşürüz dedikten sonra yanlarından ayrılıp olmak istediğim tek sıcaklığa doğru ilerledim.

Masaya yaklaşınca beni ilk fark eden Baran oldu ve önce gülümseyen yüzü büyük ihtimalle suratımı dikkatle inceleyince anında düştü. Bu bakışları düşünmem

gerekirdi okula gelirken değil mi? Oysa beynim sadece o evden çıkıp gitme fikrine odaklanmıştı.

Bir elim Gülce'in omzuna dolanırken hemen yanında oturan kardeşime bir öpücük verdim. İkisinin de bakışları anında beni bulunca gülümsemeye çalıştım. Gülce korku dolu bakışlarla yerinden kalkıp bana sarıldı ve kulağıma fısıldadı.

"Eğer başka bir yere gitmek istersen gideriz canım. Söz hiçbir şey sormam."

Sadece başımı iki yana sallayabilmiştim. Yalnız olmak değildi istediğim, konuşan bir sürü insan olmalıydı etrafımda. Biricik arkadaşım ruh halimi her zamanki gibi çözümlemiş olmalı ki anlayışla kollarını üzerimden çekti ve oturduğu yerden kalkıp Baran'nın yanındaki boş sandalyeye geçti.

Deniz'in bu kadar anlayışlı olmayacağını bilmeme rağmen yanıma oturdum ve kollarımı pozisyon el verdiğince beline doladım. O an bakışlarım masada bizimkilerin dışında bir kız daha olduğunu seçti. Açık kahve küt saçları ve yeşil ile mavinin değişik tonlarıyla dalgalanan gözleri benim üzerimdeydi. Bakışlarımız birleşince suratını ışıl ışıl bir gülümseme kapladı. Ben de kendimi zorlayarak, ışıldamadığına emin olduğum, cansız bir gülümsemeyle ona karşılık verdim.

Aynı anda Baran'ın keyifli sesi yaladı kulaklarımı. "Merve ile tanış küçük cadı."

Bu sefer gülümsemem iyice genişledi ve kendimi Deniz'in sıcak bedeninden ayırdım. "Ah, ilham perimiz!"

Merve'nin pembe dudakları şaşkınlıktan açılırken hırsla yanındaki adama döndü. "Benim hakkımda böyle konuştuğuna inanamıyorum Baran!"

"Ne, yalan mı? Bütün resim kabiliyetimi senin peşinden koşarken geliştirdim ben."

Baran'ın bu kız için içip içip kapımıza dayandığını hatırlıyordum. Bütün bir yıl konuştuğumuz her muhabbet kendisini reddeden Merve'ye çıkıyordu. Baran kızın

adını dilinden bir saniye düşürmüyordu. Sonunda bu yaz emeklerinin karşılığını almayı başarmıştı. İçim giderek karşımda tatlı bir laf dalaşına giren çifte baktım. Gözyaşlarım yeniden kapılarımı yoklamaya başlamışlardı. Ufak bir delik arıyor olmalıydılar özgürlüğe kanat çırpabilmek için.

Sanki yanan bedenimdeki ışığı yakalamış gibi kardeşimin kolu omzuma dolandı ve beni iyice kendine çekti. Şakağıma aldığım öpücük birçok şey anlatıyordu o an bana. Seviliyordum, o kadar çok seviliyordum ki bu adam tarafından, acımı o da en derinlerinde hissediyor olmalıydı. Sözsüz kelimelerim yeterliydi Deniz için.

"Daha sonra," diye fısıldadım başımı kardeşimin boynuna gömerken. Beni benden alan o kokusu bile yüzümü güldürmeye yetmemişti ilk defa. Oysa benim yaralarımın en büyük ilacı hep Deniz'in kolları olmuştu bugüne kadar.

Bugüne kadar. Hayatımda battığım en büyük bataklardan birindeydim işte. Bugünden sonra her şey değişmişti. Kapılarım yeni bir aşk için sonuna kadar açılmışken içeri giren sadece yokluğun soğuk nefesi olmuştu. En çok da benim hakkım değil miydi sevilmek yaşadığım onca şeyden sonra. Hüsran kokan bir çocukluk aşkım vardı kanatlarını üzerimden bir türlü çekmeyen. Şimdi ise buna ek olarak aslan kadar yırtıcı bir sevgiye sahiptim. Hayatıma misafir olan iki erkek arasındaki oyun en çok benim canımı yakmıştı.

Arın'a misafir demek ise çok farklı bir acıydı, gerçekle süslenmiş.

Yanıma çekilen sandalye ile kafamı gömdüğüm kardeşimin boynundan ayırarak sonu olmayan düşünce girdabımdan sıyrıldım. Arın başıyla masadaki herkese selam verdikten sonra alev almış gözlerini üzerime dikti.

"Sabahtan beri seni arıyorum başımın belası."

Fısıldayan sesi canımı yaktı. Sinirli olduğu için son iki kelimesini bu kadar vurguladığını biliyordum ama

elimde değildi işte. Dudaklarından bunlar değil daha farklı kelimeler dökülsün istiyordum. Hafifçe gülümsedim. Ben sadece onun tarafından sevilmek istiyordum.

"Nerede olabilirdim ki?" dedim omuz silkerek.

Başını iki yana sallayıp omzumda olan Deniz'in elini kenara itti ve beni biraz daha kendine çekti. Canım bu kadar yanarken bile ufacık bir temasın kalbimi tekletmesi normal olabilir miydi? Son birkaç yıldır hayatımda ne normaldi ki bu da olsundu.

Deniz sandalyemi alttan çekiştirip beni yanına yaklaştırdı. "Ne bok döndüğünü bilmiyorum ama bu kızın bu halde olmasının sebebinin sen olduğuna eminim. Uzak dur Özyazar."

İkisi arasında başlayan gözdağı savaşını Baran'ın sesi bozdu. Her an bir olay çıkacak olmasının üzerimdeki baskısı arkadaşımın yüzünü görmem ile yerini tedirginliğe bıraktı. Yine bir sorun vardı ortada, her zaman olduğu gibi.

"Arın, Merve'nin seninle konuşması gereken çok önemli bir konu var."

Bakışlarım pinpon topu edasıyla Arın ve Merve arasında dolaştı bir süre. Aralarında yardım isteyebilecek ne gibi bir yakınlık olabilirdi ki? Anlam veremediğim soru Arın'ın kasılan vücuduyla daha da bir bilinmeyenler rüzgârına dolandı.

"Ne oldu Merve?"

"Hiçbir şey."

Merve'nin kısa ve öz cevabına karşılık Baran yerinden hızla kalkıp kızın tam karşısına geçti. Elleri saçlarını karıştırırken kendine hâkim olmaya çalışan bir hali vardı. "Nasıl hiçbir şey? Delirtme beni Merve! Bunu konuştuk ve başka çözüm yolumuz yok!"

"Evet, bunu konuştuk ve ben de sana hayır dedim!"

Tek kelime etmeden sandalyesinden kalkan Arın, Merve'yi kolundan yakalayıp ileride bir masaya oturttu. Buradan bile kızın itirazlarını duyabiliyorduk. Ne oldu-

ğunu anlamayan ben bakışlarımı burnundan soluyan Baran'a çevirdim.

"Sakin ol oğlum."

Kardeşim en samimi olduğu arkadaşına destek vermeye çalışırken benim aklım hâlâ Merve ile Arın arasındaki bağda kalmıştı. Ne gibi bir ortak noktaları olabilirdi ki? Okul açıldığından beri Merve'yi bir kere bile Arın'ın yanında görmemiştim oysa.

"Abi elimden bir şey gelse ben halledeceğim ama kadın öyle inatçı ki Nuh diyor peygamber demiyor. Merve'nin ablası olmasa elimde kalacak zaten sürtük."

Baran'ın sözleriyle beynimin bir köşesinde ufacık bir ışık yandı. Her kimse olay Merve'nin ablasıyla ilgiliydi. Arın'ın yardım etmesi gereken bir abla. *Her kimse.*

"Kim bu kadın?"

Kulaklarım duyacaklarını sanki önceden fark etmişçesine kapanma isteğiyle doldu. Ama ben öğrenmek istiyordum. Arın'ın kim için endişelendiğini bilmek hakkımdı. Baran'ın değişen bakışları cevabı acımasızca gözlerimin önüne seriyor olsa da hâlâ inkâr eden bir tarafım inatla duymak istiyordu.

"Boş ver Derin, önemli bir şey değil."

"Baran, söyle."

Yerinde gergince kıpırdayan Baran'ın bakışları önce Deniz'i buldu. Daha sonra da duymaya korktuğum o isim döküldü dudaklarından.

"Öykü Karayel."

Bakışlarıma kadar donduğumu hissettim. Bitmemişti işte. O kadın Arın'da hâlâ yaşıyor, hâlâ seviliyordu. Saatler önce yaşadığım duygu yoğunluğu daha da katlanarak omuzlarıma tünedi. Nefesimi zorlayan yaşlar umutsuzca çırpınmaya başlamışlardı. Sonun kaçarı yoktu artık. Beklediğimden daha yakında elveda demek aşka. Daha iyi anlamıştım artık kavuşmanın tadını bilmeden veda etmek gerekiyordu kalbe.

Yavaşça yerimden kalkıp üzerimde şaşkın bakışlar bırakarak ilerledim birkaç adım ötemdeki masaya. Hararetle konuşan iki kişi de boş sandalyeye oturmam ile sessizliğe büründü. Sırtımı arkaya yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim ve boş bakışlarımı Merve'ye sabitledim.

"Devam et."

Ağlamaktan kızarmış gözleri yalvaran bakışlarla beni buldu. "Derin lütfen, bak dinlemek senin için hoş olmayabilir."

"Önemli değil, devam et."

Belki de hayatımda söylediğim en büyük yalanlardan biriydi bu. Önemli değil. O kadar önemliydi ki işin aslı, anlatmaya kelimelerim yetmiyordu. Tanımadan nefret ettiğim bir kadındı söz konusu olan. Hakkım olan aşkı elimden alan bir kadın... İçimdeki kıskançlık duygusu pençelerine sahip olamıyor her yerime bir öncekinden daha derin yaralar açıyordu.

"Kim bu herif, istemiyor mu çocuğu?"

Bu Özyazar dilinde 'Dinlemek istiyorsa keyfi bilir.' demek oluyordu. Arın'ın bu kadar kayıtsız kalması ve benimle, içinde bulunduğum hislerle ilgisiz olması canımı mümkünmüş gibi daha fazla yakıyordu. Nasıl mümkün olabilirdi ki zaten acıdan nefes alamazken? Ama oluyordu işte. Katlanarak artıyordu yüreğimdeki yaranın tarifsiz boyutu.

"Nasıl istesin Arın, adam evli ve iki çocuğu var zaten!"

Merve'nin sinirle ağzından dökülen cümleyle yavaş yavaş anlamaya başlamıştım durumu. Öykü Hanım yine kim bilir kimin altına girmişti? Şaşırmamıştım doğrusu ama Arın'dan ne istediğini hâlâ anlamış değildim.

"Bak, Öykü karnındaki bebeği sadece anne olmak için istese ağzımı açmam biliyorsun. Gerekirse okulu bırakır para kazanırım onlar için. Ama ablam o küçücük

meleği sadece para kaynağı olarak görüyor. Zengin bir adamdan olma bir çocuk, geleceğin garantisi gibi."

Boğazına dizilen hıçkırıkları izledim bir süre. Merve sadece saniyelik susmuştu ama hayalimde çizdiğim Öykü portresi bahsettiği her şeyi yapabilecek kadar alçak bir kadındı. Bunun ceremesini ise kardeşinin çekiyor olması büyük bir acı olmalıydı.

"Arın, ben yetimhanede büyüdüm, orada doğdum. Anne, baba sevgisi olmadan yaşamak nedir en iyi ben bilirim. Sadece benim sevgim o çocuğa yetmeyecek. Bilmem kimin piçi diye damga yemesi ne kadar büyük bir acı düşünebiliyor musun?"

Bakışlarım istemsizce Arın'ı buldu. Kararan gözlerine ek çatılan kaşlar ne hissettiğini anlamam için yeterli olmuyordu ne yazık ki. Sevdiği kadının bu kadar çirkin olması ağırına gitmiş olmalıydı değil mi? Acıyla yutkundum tekrar. Sevdiği kadın ben olmak isterdim. Bunun için her şeyimden vazgeçebileceğimin bilincindeydim.

"Bebeği aldırmak istiyorsun ama o yanaşmıyor."

Merve usulca başını salladı. Ben ise ne düşündüğümün bile bilincine varamıyordum. Arın'ın o kadına yardım etmesini kaldıramazdım. Yeniden ona gitmesine dayanamazdı yanan kalbim. Sonum olurdu bu benim. Hem benim, hem de hiç olmayan bizin.

"Sabah hazır olsun ben gelip götürürüm sizi hastaneye."

Aklım yörüngesinden dışarı fırladı. Hayır, bunu yapmasına asla izin veremezdim. Biliyordum ki giderse biterdik. Giderse nefes alamazdım. Bu çektiklerim o acının yanına yöresine yanaşamazdı. Arın'ı o kadınla düşünmek bile boğulmamı sağlarken ona gideceğini bilmeye dayanamazdım. Bunca zamandır beni nasıl Kaan'dan uzak tuttuysa ben de onu geri çekmeliydim.

Sandalyemi geriye itip hırsla yerimden kalktım. Gözüm kaybetmenin, sonun gelecek olmasının korkusuyla kararmıştı bir kere. "Hayır!" diye bağırdım var gücüm-

le. Üzerime odaklanan bakışların farkındaydım ama beni ilgilendiren tek şey şaşırmış bir halde beni izleyen kahvelerdi.

"Hayır. Duydun mu beni? Gitmeyeceksin. Yardım etmeyeceksin o kadına!"

Sıkıntılı bir iç çekip keskin gözleriyle etrafı izledi kısa bir süre. "Otur şuraya, Derin."

"Gitmeyeceksin!"

"Saçmalamayı kes artık, otur şuraya!"

Ellerim titreyerek çenesine dokundum ve hayran olduğum güzel yüzünü kendime çevirdim. Gözyaşlarım çoktan taşmıştı yataklarından. Keskin bakışları mavilerimle buluşurken boğuk çıkan sesimle fısıldadım bir daha.

"Yapma, lütfen Arın. Gitme o kadın için. Görmüyor musun halimi?" Boşta kalan elimi kalbinin hizasına getirdim. "Şurada ufacık bile bir yerim bile varsa yapma bunu bana. Gidersen biterim Arın, göremiyor musun bunu? Kalamam yanında asla."

Bakışlarını benden kaçırıp çenesini elimden kurtardı. Kısacık, çok ufak bir an bekledi boş boş. Ondan sonra dudakları bana git dercesine döktü kelimeleri ağzından.

"Yarına hazır olun Merve."

Boşlukta savrulan bedenim birkaç adım geriledi. Cevap fazlasıyla açıktı benim için. Elinde oyuncak olan kalbimin kırılan her parçası acımasızca tenime battı, ruhumu deldi. Birleştirilemeyecek kadar çoktu kırıklarım. Bitmişti artık ve elimde kalan son şey gitmekti.

Bölüm 22
Geçmişin Zamansız Aralanan Perdeleri

Bir masal kitabıydı zaman, herkesin kendine ait sayfası olduğu. Mürekkep kalemler ne işlediyse beyaz sayfaya, onu yaşıyordu insan, derinden gelen bir orkestranın hafif kıpırtılı müziği eşliğinde. Bu yüzdendi belki de izlediğimiz bir filmde, okuduğumuz bir kitapta sürekli kendimizden izler arıyor olmamız. Ama ne yaparsak yapalım herkesin sayfasına kazınan mürekkep farklıydı. Düşünceler, acılar sadece bir kişiye özgüydü.

Zaman karşımıza o kadar çok bilinmezlik sunuyordu ki, ilerlediğimiz yol çok geçmeden bir labirente dönüyor ve çıkışı bulmak her zamankinden daha da zor oluyordu. Verilmesi gereken kararlar hayatımıza yeni kapılar açıyor, eskilerin kapana kısılmasını sağlıyordu. Eski demeye dilimizin varmadıkları da bizimle birlikte ömrümüzün sonuna kadar devam ediyordu. Yıpranmış olmasına rağmen manevi değerinden ötürü atmaya kıyamadığımız herhangi bir vazgeçilmezimiz gibi...

İçimde parçalanan duvarlarımın enkazı altında yaşıyordum artık. Sessiz, ulaşılması mümkün olmayan. Deniz bile kıramamıştı kilitlerimin zincirlerini. Zaman acıyı benden almamış, üzerine daha ağırlarını yüklemişti adeta. Yaralarımın kabuk bağlayacağı bir gün olacak mıydı gerçekten?

Bakışlarımı beyaz tavandan ayırıp uzandığım yatakta hafifçe doğruldum. Sırtım yatak başlığını bulurken ne yapacağını bilemeyen ellerim bedenimi sardı. Soğuk tarif edilemez bir ağırlıktı. Nefesimi kestiği yetmiyormuş gibi gözünü canıma dikmişti.

Kasım ayının kışkırtıcı ayazı değildi hissettiğim, yokluğun beraberinde getirdiği bir soğuktu. Yatakta yalnız uyanmak bu kadar canımı yakmasaydı artık keşke. İçinde kaybolduğum bu evde onun yaşamadığını bilmek beni sular altında bırakmasaydı.

Tamı tamına kırk yedi gün, on altı saat olmuştu içine düştüğüm karanlıkta ölüme terk edildiğimden beri. Her saniyeyi, her ayrıntıyı, tattığım her duyguyu aynı o an olduğu gibi tazecik hissediyordum. Arın'ın elimden kayıp gitmesi yaraların en derinini açmıştı benliğimde. Onunla tutunduğum temiz sayfam onun yokluğuyla yanıp kavrulmuştu.

Ona yalvarmıştım. Her şeyimi ortaya koyup gitmemesi için yalvarmıştım. Ellerim hâlâ son temasımızın tatlı esintisiyle sarsılıyorlardı. Çenesini tutup yüzüme yaklaştırmıştı bu eller onu. Gitme diye yalvarmıştı dudaklarım. Çaresizliğimi kaban misali üzerime geçirip zorlukla atmıştım kendimi okulun dışına. Ne hıçkırıklarımı bastırabiliyor ne de sonun getirdiği acıyla savaşabiliyordum. Gerçi hâlâ savaşacak gücüm yoktu. Acı beni alaşağı etmişti. Yenilmiştim.

Gözlerim kıvranarak yumulurken zihnim tiyatro perdelerini araladı ve beni işkencenin en büyüğü ile her sabah olduğu gibi tekrar sınamaya koyuldu. O günün buruk çığlıkları kulaklarımda yankılanırken kaderime razı oldum ve acı tekrar kazandı.

Arın'ın çenesini tutan elim düşerken dudaklarında yankılandı duymaya korktuğum kelimeler. "Yarına hazır olun Merve." demişti. Bunu demek, istediğin gitmekse özgürsün, demekti. Kulaklarım duyduklarını inkâr aşamasına girerken hissettim ilk soğuğu. Amansız ve acımasız. Adımlarım arkaya doğru gitti. Kalbim yerinden çıkmak için çırpınırken boyun eğdim içinde savrulduğum şiddetli rüzgâra. Gidecek olduğumu kabullenmiştim önceki gece zaten, yaşadığım şok bunun bu kadar erken başıma gelmiş olmasıydı. Bacaklarım beni

taşıyacak son güçte olduklarını kulaklarıma fısıldadı ve ben var gücümle üzerimde gezinen kahvelere arkamı dönüp koşmaya başladım.

Kelimenin tam anlamıyla kaçmaktı benimkisi. Kaçıp kuytu bir köşeye saklanmak ve ciğerlerimi söken bu acının geçmesini beklemekti tek arzum. Gideceğimi, yaşayamadığım aşkıma veda edeceğimi biliyordum zaten ama bunun bana katacağı acıyı hiç düşünmemişti bu yürek. Yitip, yok olmayı istemem normal miydi?

Ana kapının önüne geldiğinde durdu ayaklarım. Attığım her adımı izleyen bir sürü göz vardı çevremde. Yeni bir malzemeydi acizliğim, insanların dudaklarını süsleyen. Gerçek olansa umurumda olmamasıydı. Zihnim sadece içine düştüğü kör kuyudan kurtulmanın derdine girmişti.

Boş geçen ilk taksiyi durdurmaya elim kalkmadı. Kaldıramadım. Belki gelirdi. Başımı korkuyla çevirip arkama baktım. Ne kadar orada olmadığını bilsem de görmek bambaşka bir şeydi. Arın beni kendi rızasıyla kapının dışına bırakmıştı.

Yaşlarla harmanlanmış gözlerim boş bakışlardan kurtulunca Tuna'yı gördüm. Güvenlik kulübesinin duvarına yaslanmış beni izliyordu. Bakışları o kadar yoğundu ki, çektiğim acıyı ona yansıtabildiğimi anladım. Gitme diye yalvarıyordu sanki. *Gitme, onu böyle bırakma.*

Ya da ben gitmemek için kendimce sebepler aramaya başlamıştım daha ilk dakikadan. Bu kadar zor muydu severken gidebilmek? Sevdiğin insandan vazgeçmenin ne olduğunu tatmıştım zamanında, ilk önce aşk ölüyordu ardından da vakit kaybetmeden beslediğin sevgi kırıntıları yanan canının yara izleri gibi kuruyup, havaya savruluyordu. Zaman buna ilaç olabiliyordu, çünkü sen yanındaki insanı unutalı çok olmuştu. Ama şimdi yaşadığıma zamanın bile çare olamayacağını damarlarımda gezinen kanda hissediyordum. Zaman sadece sırtıma

özlemin yükünü koyacaktı acımasızca. Özleyecek ve özleyerek ölecektim.

Ayaklarımın dibinden gelen firen sesiyle gözlerimi Tuna'dan ayırıp önüme döndüm. Deniz bir vadiyi andıran çatık kaşlarıyla arabadan indi ve tek kelime etmeden beni kolumdan yakaladı. Açtığı yolcu kapısından içeri girerken bile bakışlarım Arın'ın varlığını kovaladı ama toprağa karışmış tek iz bile bulamadım.

Vakit kaybetmeden yerine geçip arabayı çalıştırdı kardeşim ve enkazımı olay yerinden uzaklaştırmaya başladı. Arkamda git gide küçülen okul binası bana sonun ne kadar acımasız olduğunu hatırlattı ve gözlerim yeniden perdelerini araladı. Ben ağladım, Deniz sustu. Ben ağladım, kardeşimin kelimeleri içine aktı. Diyecek ne kalmıştı ki zaten?

"Kızmayacak mısın bana?"

Dinen gözyaşlarımın buğulu tozları sinmişti ses tellerime. Aradan ne kadar zaman geçtiğinin bilincinde değildim. Beni sıkmayacak sıcak bir yuva arayışındaydım ve bunu bana sadece bir kişi verebilirdi şu an.

"Ne dememi istersin? Kalbine ne zaman söz geçirebildim ki ben?"

Hüzün kokan bakışlarının ardındaki hırçınlığı yakalamıştı gözlerim. Sinirliydi Deniz. Bana, Arın'a, önüne geçemediği ama önceden kestirebildiği her şeye. En çok da lafını kâle almayan acımasız kalbime. Anladım ki aradığım bu sıcaklık Deniz'de yoktu bugün. Ona içimde kopan fırtınaları anlatamaz, dizlerinde ağlayamazdım. Bütün bentlerimi yıkıp aklımdaki tek isme, aslında tek ihtiyacım olana yöneldim.

"Beni anneme götürür müsün?"

Bakışları bir saniye için beni buldu. Bulutlanan gözleri emin olup olmadığımı kestirmeye çalışıyordu. Annemin sıcağını istemem bu kadar abartılacak bir olay mıydı gerçekten? Bir genç kızın, annesinin saçlarında

gezinen eline ihtiyaç duyduğu en önemli anlardan biriydi bu bence. Öyleydi, değil mi?

Benden onayı almışçasına yoluna devam etti Deniz ve yaklaşık on beş dakika sonra evimizin önüne park etti. Arabadan inmeye yeltenince kolundan yakaladım ve bana dönmesini sağladım.

"Sen gelme, lütfen."

"Canının yandığını bilerek gitmemi mi istiyorsun?"

Kardeşimin mavilerinin üzerine sinen kırgınlık bulutlarını görünce suratıma buruk bir gülümseme yayıldı. Benimle olmak istediğini biliyordum ama ben şu an sadece annemi istiyordum. Yılların kucaklaşmasını yapmak, her şeyi geride bırakabileceğimiz o ilk adımı baş başa atmak istiyordum. Sadece Hale Üstündağ ve ben. Anne ve kızı.

"İzin ver annemi geri kazanayım Deniz. Sen yanımdayken desteğe ihtiyacım olmadığını bilecek ve bana gelmeyecek biliyorsun."

Fikrime ortak olmasa bile saygı duyup açtığı kapıyı kapattı ve usulca başını salladı. Yavaşça arabadan inerken zihnimi parçalayan acıya ortak olmaması için kardeşimi uyarmak zorunda hissettim kendimi.

"Arın'dan uzak dur, olay çıkarma Deniz."

Karşılık olarak umursamaz bir baş sallaması alınca ne desem boş olduğunu düşünerek kapıyı kapattım ve eve doğru ilerledim. Şimdiye kadar ayakta kalabilmeme şükrederek zile bastım. Geçen her saniye dinen hıçkırıklarım ruhumu zorlamaya başladı. İçimdeki acıya merhem bulmak için gelmiştim ama alacağım karşılık merak uyandırıyordu zihnimde. Aslında beni sarıp sarmalayacağını, annemin de geç kalınmışlıklara benim kadar üzüldüğünü biliyordum ama insan aklına laf geçiremiyordu maalesef. Kuruyor da kuruyordu zihninin en ücra köşelerinde.

Demir kapının dönen kilidini duydum önce, sonra da hafif aralanan ve büyük ihtimalle televizyonun kar-

şısında uyuyakalmış annemin açılmakta zorluk çeken gözleriyle karşılaştım. Bakışlarımız kesişti. Ela gözler beni görünce bütün bentlerini yıkıp kocaman aralandı ve annemin eli kapı kolundan aşağı düştü. Dışarıya öyle vahim bir görüntü çiziyor olmalıydım.

Bir müddet sadece bakıştık ikimiz de gözü yaşlı, daha sonra ben kaldığım yerden devam ettim gözyaşlarıma. Ellerim hıçkırıklarımı bastırmak için ağzıma kapanınca bulanık gören gözlerim annemin kollarını açtığını seçti.

Beni kendine sarıp öyle bir *kızım* deyişi vardı ki, içim param parça oldu. Kanayan ruhuma ilaç gibi geldi ana kucağı. Tekrar hissedebilmek ise rüyadan farksızdı. Ya da gördüğüm en tuhaf rüyaydı bu. Önce acıların yoğurduğu kalbim parçalara ayrılıyor sonra da can kırıklarımın en büyük sebeplerinden biri olan annem ruhuma merhem sürüyordu. Nasıl bir karmaşaydı bu aklım almıyordu.

Saçlarımda gezinen ellerini çekmeden beni kendinden çok az uzaklaştırdı. O an gördüm ki hiçbir farkımız yoktu annemle. Gözü yaşlı, özleme yenik düşmüş iki kadın. "Annem..." diye fısıldadı dudakları titreyerek. "Ne oldu güzel kızım benim?"

Göz kapaklarım titrerken derin bir iç çektim. Dudaklarım aradığı hiçbir kelimeye ulaşamadı o an. Kalbim ellerine oyuncak oldu anne, diyemedim. Canım o kadar yanıyor ki anne nefes alamıyorum, diyemedim. Oysa ne kadar olağan bir şeydi konuşmak. Kelimelerim bulamayacağım çok gizli bir zindana hapsolmuştu adeta.

Kıpırdayan dudaklarım arasından tek kelimenin bile geçemeyeceğini anlamış olmalı ki annem vakit kaybetmeden geri sardı beni. Sürükleyerek içeri soktu ve mutfağa geçip sandalyelerden birine oturttu. Ayaklarımın dibine eğilince anladım yapacağı şeyi. Tıpkı çocukluğumda olduğu gibi. Eve girmeyip sokakta arkadaşlarımla oyun oynayacağım diye ortalığı yıktığım dönemlerde

annem kucağında beni eve sürükler, mutfak sandalyesine oturtup ayakkabılarımı çıkarırdı. Sonra ballı sütümü önüme koyar yanına da iki üç tane mantar kurabiyesi eklerdi.

Manzara suratımda bir gülümseme oluştururken anneme izin vermeyip eğildim ve ayakkabılarımı çıkarıp yerine yerleştirmek için mutfaktan çıktım. Geri döndüğümde buzdolabında bir şeyler arayan annemle karşılaştım. Kalktığım sandalyeye tekrar çökerken gözlerimi üzerinden ayırmadan fısıldadım.

"Bana ballı süt yapar mısın?"

Gülümseyerek döndü bana doğru. Üzerindeki hırkanın kollarıyla gözyaşlarını temizleyip yanıma yaklaştı. Elleri yüzümü bulurken düştüğünden bile haberim olmayan yaşlarımı temizledi.

"İstersen mantar kurabiyesi de yapalım, ha?"

Başımı olumlu bir şekilde sallayınca suratındaki gülümseme iyice büyüdü ve buzdolabının başına dönüp margarin, nişasta, süt ve yumurtaları dolaptan çıkardı. Biliyordum ki o da benim gibi kaybedilen yılları sorgulamak istemiyordu, sadece bu ana odaklanıp aramıza giren özlemi yok etmekti ikimizin de yüreğinde yatan.

"Deniz ne zamandır istiyordu da yapmıyordum, kuduracak şimdi çifte standart diye."

Bardağa boşalttığı sütün içine bir tatlı kaşığı balı ekleyip masaya koydu ve mantar kurabiyesi için kolları sıvadı. Elini kolunu koyacak yer bulamaması, içine düştüğü tatlı telaş neden bu kadar geç kaldığımızın ağır acısını iliştirdi kalbime. Zincirler üst üste binince boğazım düğümlendi. Daha fazla taşıyamadım içimde hâlâtların ağırlığını.

"Anne, nefes alamıyorum ben."

Margarini kesen bıçak tutan eli olduğu yerde kaldı. Bıçağı yavaşça tezgâhın üzerine bırakıp bana döndü. Buğulanmış elalar gözlerimle buluştu ve hiç ses etmeden karşımdaki sandalyeye oturdu. Konuşunca rahatla-

yacağımı düşünüyor olmalıydı; ama o kadar doluydum ki, ağzım açıldı mı gerçekler daha da dibe batıracakmış gibi geliyordu ruhumu. Anlatmam karşımdaki hüzünlü bakışlara iyi gelecekse kendimi önemsememe gerek yoktu.

"Bitti anne. Görmezden geldi kalbimi, düşünmedi bile içinde savrulup duracağım dalgaları." Konuşmak zordu. Zor ve yıpratıcıydı. Göğsümü hançerliyorlar gibi geliyordu. Akacak göz yaşımın kalmamış olması da hayli ilginç bir durumdu. Gerçekten ne de çok ağlar olmuştum Arın ile tanıştığımdan beri.

"Ben mutlu olmayı neden beceremiyorum anne? Oysa en çok benim hakkım varmış gibi hissediyorum. Tek istediğim Arın için değerli olabilmekti. Ufacık bir ilgi kırıntısı..."

Titrek bir nefesi ciğerlerine hapseden annem sandalyesinden kalkıp yanıma geldi. Elleri saçlarımı bulurken bedeni beni vücuduna kattı. O kadar güzel bir sarılmaydı ki bu, acı içinde kıvrılan her hücrem bir anlık da olsa açık denizlere kulaç attı. Başımı göğsünün yumuşaklığına bırakıp biraz daha bu anın tadını çıkardım. Kollarımı kaldırmaya gücüm olsaydı ona öyle bir sarılırdım ki içime hapsedercesine, nefessiz bırakırcasına.

"Sana değer vermediğini nereden çıkardın annem? O çocuk seni fazlasıyla önemsiyor bence."

İstemesem de kendimi geri çekip annemin suratına baktım. Kelimelerinde ne kadar ciddiyet barındırdığını merak ediyordum. Beni avutmak için miydi bu cümle, yoksa gerçek hisleri miydi çözemedim.

"Gitti anne, o zaman neden onu aldatan kadına gitti?"

"Açıklama yapmasına izin vermedin mi?"

Güldüm. "Ben ona yalvardım, gitmesin diye bütün okulun önünde gururumu beş para etmez insanların ayaklarına serdim. Ama o benden gitmeyi seçti. Önem verse yapar mıydı bunu?"

Sinirli değildim işin aslı, ama içeride öyle büyük yaralar vardı ki sesimin küçük bir kız çocuğu gibi çıkmasına engel olamıyorum. Küçük, şımarık ve istediği oyuncağı almayan ebeveynlerine küskünlük yapan bir kız çocuğu.

"Konuşmasına izin vermedin yani, öylece hesap sormadan buraya geldin. Üstelik tamamen dönmüş gibisin."

Dudaklarımı sarkıtıp kafamı salladım. Bekleseydim ne diyecekti ki? Yine birilerinin hayatlarını mahvetmeye çalışan bir kadının peşine gitmemiş miydi sanki? Bunun nasıl bir açıklaması olabilirdi? Hayatında Öykü'ye yer varken, Arın ile nasıl *biz* olabilirdik?

Çalan kapının sesiyle anneme açıklama yapmak zorunda kalmamıştım neyse ki. O üzerimde gezen elalarını da alıp kapıya koşarken ben de yarım bıraktığı işe odaklanmaya çalıştım. Göz kararı margarinden biraz kesip tavaya koydum ve erimesi için ocağın altını yaktım. Tam bu sırada babam mutfak kapısının önünde göründü. Birbirini kucaklayan bakışlarımızla suratının düşmesi bir oldu. Oysa annem ile beni baş başa bulduğu için keyfi yerinde olmalıydı.

Bozuntuya vermeden yanına gidip kollarının arasına sığındım. Bütün korumacı tavrıyla beni sararken endişesini bana yansıtmamaya çalışarak kulağıma tatlılıkla fısıldadı.

"Hoş geldin, karanfil kokulum."

"Mutfağın kapısında şunu yapmasanız mı acaba? Hayır, burada açlıktan ölen bir oğluşunuz var!"

Deniz'in kıskançlık dolu sesi evi inletince babam gülerek kollarını benden çekti ve ikimiz de kenara kayıp Deniz'in geçmesi için yer açtık. Bir yandan söylenip bir yandan da masaya kurulmasını gülümseyerek izledi gözlerim. Sanki hiçbir şey yaşanmamış, bu çekirdek aile alevler içinden yeni sıyrılmamıştı. Bu düşünce ister is-

temez aklıma Kaan'ı getirdi. Bu aralar fazla sessiz olan Kaan Solaker'i. Altından kim bilir ne çıkacaktı?

"Eh yuh ama ya! Cidden mi anne? Gerçekten bu sümüklü buraya geldi diye mantar kurabiyesi yaptığına inanamıyorum!"

Yalanla süslenmiş sitem dolu bakışlarına gülümsedim. Bütün bu şebeklikleri sadece benim için yaptığının farkmdaydım. Normalde olsa şimdiye kafasına bir şaplak yemişti ama kendimi hiç o kadar normal bir gündeymiş gibi hissetmiyordum. Babamların dikkatini çekmemeye çalışarak yavaşça yanına gittim ve kollarımı arkadan boynuna doladım.

"Lütfen olay çıkarmadığını söyle, Deniz."

Fısıltıma karşılık olarak iyice geriye yaslanıp dudaklarını kulağıma dayadı. "Ben bir şey yapmadım, kendi kaşındı." Kollarımı boynundan çekecekken elleriyle yakaladı ve kıpırdamamı engelledi. "Bütün okulu ayağa kaldırdı olanlar hakkında tek kelime edilmeyecek diye. Üzerine bir de Derin hâlâ benim sevgilimdir diye ahkâm kesince ben de dayanamadım. Mızmızlanma mavi göz bir yumruktan fazlasını hak etti o piç."

Kollarımı serbest bırakınca tek kelime etmeden ondan ayrılıp dolaptan çıkardığı yemekleri ısıtmaya başlayan annemin yanına gittim. Raflardan tabakları çıkarıp masaya dizerken annem söylenmeye başladı.

"Şunlardaki rahatlığa bakar mısın? Kalkın hemen masadan, doğru banyoya. Hep sen alıştırdığın bu çocuğu da Caner!" Babam ve Deniz oflayıp puflayarak masadan kalkarken annem bu sefer de bana döndü. "Hadi sende git üzerini falan değiştir öyle gel annem, ne o öyle misafir hanımlar gibi süslü püslü oturmalar."

Suratıma yayılan gülümsemeyle sofrayı kurmayı yarıda kesip üst kata çıkan merdivenlere ilerledim. Uzun zamandır kullanılmayan odamın kapısını aralarken içine girdiğim garip histen sıyrılamamıştım maalesef. Sanki bana ait değildi burası. Sanki bir zamanlar hiç kapalı

kutum olmamıştı bu oda, bu yatak, bu masa. Ait olduğum tek yer Arın'ın yanı olmalıymış gibi geliyordu.

Belimi saran kolların bedenime yaydığı güven duygusuyla ne kadar ona kızgın olsam da başımı Deniz'in sert göğsüne yasladım. Saçlarımın arasına ufak bir öpücük kondurduktan sonra konuşmaya başladı. "Bundan sonra söz hakkı bende Derin. Ne kadar canın yansa da ben buradayım, seni o adama geri vermeyeceğim."

Kollarının arasında dönüp yüzümü ona çevirdim. Beni korumak istediğini biliyordum ama öyle bir gerçek vardı ki Arın karşısında irademe sahip çıkacağımdan emin değildim. Ufak bir açıklamaya tav olmaktan korkuyordum açıkçası. Ne kadar kalbinde başkasının olduğunu bilsem de deli tarafım katlanırsın diye haykırıyordu. Kesin olan şey ise geri dönüşüm sonum olurdu. Çünkü tek sorunumuz Öykü değildi. O kadını sevmese bile, bugüne bir açıklaması olsa bile beni oyuncaklarıyla aynı kefede taşıyan bir adamla ömrümü nasıl geçirebilirdim ki? Yanında olduğum her an daha fazlasına aç kalacaktı gönlüm.

"Arın'a bulaşma, lütfen."

Yüzünü saran ellerimi tutup dudaklarına götürdü ve avuç içlerime yüreğini ortaya seren bir öpücük bıraktı. "Ben bugün senin cansız bedenini aldım sanki oradan Derin. Bu kalbin önüme engeller koymasa şimdiye öldürmüştüm ben o adamı."

Bana ne yaparsa yapsın, isterse verdiği bu acıyla yetinmeyip yüreğimi bedenimden çıplak elleriyle çıkarsın ama ona zarar gelmesin, diye çığlık atsa da gönlüm sustum. Güzel gözlü kardeşimin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Hadi annem iyice köpürmeden aşağı in sen, ben de üzerimi değiştirip geliyorum." dedim konuyu değiştirmek için. Bir yandan da yanından ayrılıp dolabın başına geçmiştim. Kapanan kapı sesiyle Deniz'in gitmiş olduğunu anlayınca üzerimdeki kıyafetlerden bir çırpıda

kurtuldum ve dolaptan çıkarttığım gri eşofman altı ve beyaz sporcu atletimi giydim. Evin içinde giydiğim yıpranmış kapüşonlu kazağıda başımdan geçirip odadan çıktım. Aynaya bakmaya gücüm yoktu işin aslı. Canım bir şey yemek taraftarı da değildi ama o masada ailemle birlikte oturmak istiyordum.

Merdivenleri yarılamışken çalan zille rotamı mutfaktan çekip kapıya ilerledim. "Gülce'dir, ben bakarım." diye seslenmeyi de ihmal etmedim.

"Gelsin yemek yesin!" İçeriden annemin bağırtısına gülümseyerek kapıyı açtım. Gözlerim arkadaşımın yeşilleriyle karşılaşmak isterken aklımdan bir türlü çıkmayan kahvelerle birleşti. Düştüğü yeri saniyede eritebilecek güçte alev saçan iki kahverengi ateş topu. Bakışları önce suratımda, ardından da bedenimde gezindi.

"Bu ne hal, sanki yatıya gelmişsin gibi?"

Saçmalık derecesinde zirve yapmış sorusuna takılmadan Deniz'in evde olduğunu göz önünde tutarak dışarı çıkıp kapıyı kendime doğru çektim. Bir yandan da güç almak ya da kabullenemesem de içinde boğulduğum kahvelerden kaçmaya fırsatım olsun diye bir elimle kapı koluna sıkı sıkı sarılmıştım.

"Gideceğimi söylemiştim."

"Evet, okuldan gideceğini söylemiştin. Kaç saattir seni aradığımın farkında mısın? O telefonu sana, aradığımda ulaşamamak için almadım bakarkör!"

"Hâlâ farkında değilsin değil mi?" Beni bu kadar ciddiye almaması sinirlerimi bozmuştu. Adama gideceğimi söylüyordum ama o bunu dikkate değer bir şey olarak görmüyordu. "Ben yokum artık Arın, buraya kadar." Ağlamamak için kendimi kontrol altına alma çabasıyla birkaç saniye sustum. Şimdi söyleyeceklerim belki onun için bir şey ifade etmese de benim dünyamın sonunu oluşturuyordu. "Ne zaman istersen davayı açabilirsin, sana kalmış."

Git gide küçülen kahveler suratına karanlık bir hava katsa da gözlerimi ürkütücü benliğinden çekemedim. Sadece saniyeler sonra kollarıma dolanan elleri bedenimi olduğu yere adeta mıhladı ve beni kendine doğru çekti. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Cevap vermemem kaşlarının daha da çatılmasını neden oldu. Parmaklarıyla örtülen kollarım baskıdan dolayı yanıyordu ama şu an bunu umursamak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Bitmesini, gitmemi o istemişti sonuçta.

"Daha bu sabah sana akşam benimle uyuyacaksın dedim ve bu konuda geri adım atmaya hiç niyetim yok."

"Gitmemi isteyen sendin." diye fısıldadım.

Kollarımı hışımla bırakıp kapının önünde volta atmaya başladı. "Ben senden gitmeni falan istemedim! Biraz kafa yorup, objektif bir şekilde düşünseydin ya da ne bileyim kendi kafanda kurmadan önce beni dinlemeyi akıl edebilseydin zaten bunu o sürtük için yapmadığımı anlardın!" Olduğu yerde durup bana döndü ve tek elini sallayarak bedenimi gösterdi. "Şu haline bak! Düşünmeyi becerebilseydin bu kadar yıpranmazdın! Sana kaç defa daha ağlamanı istemediğimi söyleyeceğim!"

"Ben düşünemedim öyle mi? Bütün suç, bütün aptallık benim! Doğru ya, yoksa neden sana âşık olurdum ki?"

"Aşk?" diye kükredi birden sorarcasına. "Bana âşık oldun öyle mi? Benden buna inanmamı mı bekliyorsun şu durumda? Daha bu sabah bana aşktan bahseden kadına da bak! Gün bitmeden vazgeçmek mi senin için aşk? Ben ömrümde ilk defa sevildiğime inanmışken, senin için düzelme, sana dönme kararı almışken şu geldiğimiz hale bak! Bizi soktuğun şu aptal durama bir bak Derin!"

Artık zayıflığım umurumda bile değildi. Söylediği her kelime yeni bir çizik atıyordu varlığıma. Hançeri boynuma dayamış, bedenimi ruhumdan ayırmak için geri sayım yapıyordu Arın.

"Öykü'ye gideceksin."

Ağzımdan çıkan son kelimelerdi bunlar. Gerisi yine gözyaşı, yine hüsran. Onun karşısında ağlamak, zayıflığımı göstermek umurumda değildi. Canımın yanması onu gerçekten etkiler miydi ki?

"Öykü'ye mi gideceğim? Yapma bakarkör asıl olayın Merve'ye verdiğim değer olduğunu göremiyor musun?" Aramızdaki mesafeyi kapatıp bedenlerimizi yaklaştırdı. Başparmakları gözyaşlarımı usulca temizlerken bir yandan da "Ağlama." diye fısıldıyordu. Söylediklerine anlam yüklemek istiyordum ama bir türlü aklımda yer edinemiyorlardı. Kendimi Öykü'ye o kadar kaptırmıştım ki başka bir ihtimal aklıma bile gelmemişti işin aslı.

"Merve ile ne alakası var?"

"Yetimhaneye bırakıldıklarında Merve daha kundakta bebekti, birkaç günlük. Ona anneliği tanıtan Melis, baba sevgisini gösteren Demir oldu. Abisiyim ben onun. Dudaklarından dökülen ilk harfe, attığı ilk adıma şahit oldum. Ablasını hayatımdan defetmiş olmam Merve'yi de sileceğim anlamına gelmiyor. Benim için İpek'ten hiçbir farkı yok o kızın. İpek'in her istediği nasıl benim için emirse Merve'ninkiler de öyle. Yanlış, biliyorum ama attığı adımın doğruluğu değil, onu mutlu edip etmeyeceği önemli benim için. Bu yüzden benden istediği, canını sıkan bu şeyi karışmak istemesem bile yerine getirmem gerek. O kızın ailesi benim Derin."

Gözlerinde görüyordum gerçekten böyle düşündüğünü ama içim rahat değildi işte. Nasıl olsundu ki? Annelik kadar kutsal bir duyguyu para kaynağı olarak gören bir kadından bahsediyorduk. Üstelik bizim tek sorunumuz Öykü de değildi.

Yorulmuştum artık sevdiklerimin peşinde koşmaktan galiba. Nereye kadar *'acaba beni sever mi'* diye düşünerek vakit öldürebilirdim ki? Benim aşkım ikimize de yeter miydi? Kafamın içi bir yığın soruyla allak bullak olmuştu. Ve biliyordum ki Arın yanımdayken ne istediğime objektif bir şekilde karar veremeyecektim.

Sesimin çıkmaması üzerine bana iyice yaklaşıp eliyle çenemi yukarı kaldırdı. Birleşen bakışlarımızın büyüsüne ek olarak kelimelerini batan güneşe saldı. "İzin ver Derin, bana gerçekten âşık olduğuna inanmak istiyorum."

İnanmıyor oluşu değildi asıl canımı yakan. Ne kadar uğraşsam da inandıramamaktan korkuyordum ve bu istediğim gerçek ilişkinin kurallarına fazlasıyla aykırı bir durumdu. Önce kabullenmesini daha sonra da beni sevmesini beklemekle mi geçecekti ömrüm? Mantığım avazı çıktığı kadar bunları haykırıyordu benliğime ama kalbim gözlerine perde çekmişçesine denemek istiyor, Arın'lı günler yaşamak için kıvranıyordu.

Boynuna atlamamak için kendimi dizginlemeye çalışırken aralık duran çelik kapının açıldığını duydum. Arkasından gelen babamın boğaz temizleme sesiyle hızlı bir şekilde Arın'ın himayesinden çıktım ve birkaç adım geriledim. Arın olduğu yerden kıpırdamadan bakışlarını babama çevirdi ve başıyla sessiz bir selam verdi.

"Hoş geldin oğlum."

"Hoş bulduk Caner amca. Derin'i eve götürmeye geldim iznin olursa."

Babam suratını bana çevirdiği ufacık bir anda içinde olduğum durumu kavramışçasına cevapladı Arın'ı. "Derin bu gece bizimle kalacak, hadi sen de evine git şimdilik."

"Bu gece olmaz Caner amca, bırak biraz konuşalım daha sonra misafir olarak gelir yatıya kalırız beraber."

Arın'a cevap vermeden bana dönen babam sanki deminki cümleyi hiç duymamış gibi konuştu. "Hadi içeri gir kızım. Gülce'yi de ara neredeyse gelsin annen dertlisi oldu."

"Olmaz dedim Caner amca, karımı almadan evime gitmeyeceğim!"

"Önce sakin ol evlat, ben sana kızımı vereli çok oldu. Belli ki kötü bir dönemden geçiyorsunuz, bırak da Derin

biraz düşünebilsin. Bırak kendi ayaklarıyla sana gelmeyi seçsin. Böylesi ikiniz için de daha sağlıklı."

Babamın sözlerini mantıklı bulmuş olmalı ki usulca başını salladı. Daha sonra da kahvelerini üzerime dikti. "Yarın yine geleceğim Derin, şimdi istediğin kadar düşün. Sadece birkaç dakika olaya benim açımdan bakmaya çalış. Ve sakın bilmeden yargılama, sonrasında ikimizi de mahvedersin."

Açılan oda kapısının çıkardığı tiz ses anıların içine bomba gibi düşüp her birini yerle bir etti. Arın'ın evin önünden gidişi gözlerimin önünde gri bulutlarla süslendi ve bir müddet sonra tamamen kayboldu. Kapı aralığından başını uzatan annemi görünce hafifçe gülümsedim. O da bundan cesaret alarak içeri girip yatağın kenarına oturdu.

"Günaydın annem."

"Günaydın."

"Erken uyanmışsın bugün, daha okul saatine çok yok mu?"

Başımı usulca sallayıp yorgun bir gülümseme gönderdim anneme ve yavaşça yataktan kalktım. Dolabımın başına geçerek Deniz'in benim için Özyazarlar'dan getirdiği birkaç parça kıyafetle bakışmaya başladım. Bir yandan da annemin iyi olduğumu düşünmesi için konuşmayı sürdürmeye çalışıyordum.

"Gülce ile önce bir kitapçıya uğramamız lazım okula sonra geçeceğiz."

Dolaptan kahverengi dar paça pantolonumu ve üzerime iki beden büyük gelen bol krem rengi kazağımı alıp yatağın üzerine koydum ve pijamalarımın sıcaklığından büyük bir işkence eşliğinde kurtulmaya başladım.

"Sen hazırlan o zaman ben de kahvaltıya el atayım hemen. Ara Gülce'yi de gelsin, daha hesap verecek o bana. Ne demekmiş gece bir arkadaşta kalmak? Hanımefendiyi bizim evde zor yatıya ikna ediyoruz bir de."

Annem söylenerek odadan çıkarken istemsizce gülümsedim. İçimdeki acıya tek merhem tekrar anne kız

olabilmemizdi galiba. Beni hayata "daha yaşayacağımız çok şey var," diyerek bağlamamış mıydı zaten? Kapatmamız gereken iki yıllık bir açığımız vardı.

Gülce'nin dün gece Aras ile olduğunu biliyordum ama tabii ki bunu anneme söylemek pek normal olmazdı. Gülce ona Ahmet amcanın emanetiydi sonuçta, üzerine fazlasıyla titriyordu haliyle. Tabii bir de, Gülce'nin kesinlikle dün gecenin üzerini güzel bir şekilde kıvırması gerekiyordu.

Elime telefonu alıp arkadaşımın numarasını bulduğumda annem tekrar odama girince dikkatimi ona verdim. "Şu aşağıdaki adamlara da yemek falan versek mi kızım? Bütün gün peşinde koşturmaktan yoruluyorlardır."

Bir de o konu vardı. Arın benden ne kadar uzak duruyorsa peşime taktığı üç adam da dibimden o kadar ayrılmıyordu. Yani en başa, takiple sokak gezdiğim o döneme gerisin geri dönmüştük. Kaan sadece iki kere karşıma çıkmıştı ve elinden gelen bir tek tehdit savurmak olmuştu. İkinci seferden sonra beni koruyan adamlardan ikisi tarafından yediği dayakla da bir daha karşıma çıkmamıştı. Neredeyse on beş gündür ses seda yoktu. Sessizliğe bürünmüş Kaan yerine hareket halindeki Kaan'ı tercih ederdim doğrusu. Çünkü bu adamın sessizliği beni daha çok korkutuyordu.

"Sen bilirsin anne. Onları tutan adam karınlarını doyurmayı da biliyordur herhalde."

"Aramadı değil mi hiç?"

Aramayacağını çok net bir şekilde dile getirdiğini söylemek canımı yakacağı için bu soruyu görmezden gelmeye karar verdim. "Anneciğim geç kalacağım, akşam kahvelerimizi elimize alır öyle konuşuruz olur mu?"

Cevap beklemeden odadan çıkıp banyoya girdim ve düzleştiricimi fişe takarak ısınması için çamaşır makinesinin üstüne koydum. Elimi yüzümü yıkayıp güzel-

ce ayıldıktan sonra banyo dolabına sıkıştırdığım makyaj çantamı çıkarıp içinden gerekli malzemeleri aldım. Önce soluk suratımı BB krem ile biraz canlandırdıktan sonra kalem, rimel ve az biraz da allık sürüp malzemeleri çantaya geri koydum. Her an gidebilirim diye hiçbir eşyamı adam gibi yerleştirmemiştim. Daha doğrusu henüz gücüm buna yetmiyordu.

Isınan düzleştiriciyle de işim bitince banyodan çıkıp odaya geri döndüm. Aşağıdan gelen çatal bıçak sesleri annemin kahvaltıyı henüz hazırlamadığına işaretti. Daha zamanım olduğunun bilinciyle çalışma masasının önüne gidip gereken kitapları ayarladım ve aklımdan çıkmadan Gülce'ye durum hakkında bilgi vermek amaçlı kısa bir mesaj attım. Bu saatte uyuyor olabilirdi ve ben onu Aras ile aynı yatakta düşünmek istemiyordum. Hadi ama, aynı evde sabahlayıp ayrı odalarda yatacak değillerdi ya?

Yapacak başka bir şey olmadığının bilinciyle ayaklarım bu sabah gerçekleştiremediği o her zamanki rutin işine döndü. Pencere kenarına omzumu yaslayıp sokağı izlemeye başladım. Saat henüz yedi buçuktu ama çoğu insan için gün başlayalı çok olmuştu. Benim gözlerimi ilgilendiren ise sadece tek bir canlıydı ama o da son gelişinden sonra tıpkı söz verdiği gibi beni rahatsız etmemek için karşıma bile çıkmıyordu. Okula da uğradığı yoktu artık Arın'ın. Şirketin başına geçtiğini Tuna'dan öğrenmiştim birkaç hafta önce.

İlk günler de zordu ama acı tazeliğini yitirmek yerine artarak büyüyor, bu duruma alışmama engel oluyordu. Düşünmem için bana süre tanıdığı o gün sabaha kadar uyumamıştım. Beynimin her bir köşeciği tanıştığımızdan beri Arın ile yaşadığımız her şeyi en ince ayrıntısına kadar irdelemişti. Emin olamıyordum bir türlü, ya ne kadar uğraşırsa uğraşsın beni sevemezse ne yapardım? Ya da hayatına birden başka bir kadın girerse ne olacaktı?

Benim açımdan bak demişti olaylara ama onun nasıl bir düşünce yapısında olduğunu kestiremiyordum ki. Tek bildiğim sevdiği kadın tarafından yediği kazıktı. Daha büyük şeyler yaşamış olduğunu sadece hissedebiliyordum, bu da onun bakış açısını yakalamam için yeterli bir bilgi değildi maalesef. Nerede, nasıl bir yara almış olabilirdi ki? Bunları bilmemek onu anlamamı imkânsız kılıyordu. Düşünmemi istiyorsa bana karşı dürüst olması gerekmiyor muydu?

Salonda oturmuş ailecek çaylarımızı yudumluyorduk. Bedenim burada olsa da aklım tamamen dün akşam, bugün için, geleceğim diyen sevdiğim adamdaydı. Ne yapacağımı bilmiyor olsam da gelip gelmeyeceğini deli gibi merak ediyordum. Gelmesi demek bana gerçekten değer verdiğini göstermesi demek değil miydi?

Aklım bunlarla doluyken çalan zil yüreğimi hoplattı. Kaskatı kesilmiş bir halde dış kapıya gözlerimi dikmiş bekliyordum. Annem dizine koyduğum başımı yavaşça kaldırıp oturduğu koltuktan kalktı ve kapıyı açmaya gitti. Sadece birkaç saniye sonra elinde benim montumla salona geri geldi.

"Dışarıda konuşmak istiyor Arın, bunu giy de üşütme annem."

Derin bir nefes alıp yerimden kalktım ve annemin uzattığı montu üzerime geçirip dışarı çıktım. Sırtını duvara yaslamış siyahlar içindeki güzel adamı buldu hemen bakışlarım. Gözleri kapalıydı, yorgunluğu adeta vücudundan taşıyordu. Çok güzeldi Arın, keşke her şey bu kadar çıkmaza sürüklenmemiş olsaydı. Oysa kendi çıkmazımı kendim yaratmamış mıydım zaten?

"İyi akşamlar." diye fısıldadım ne diyeceğimi bilemeyerek. Gözleri yavaşça açılırken vücudunu sert duvardan ayırdı ve bana döndü. Bir omzu hâlâ duvarın pürüzlü zeminine tutunuyordu.

"Hâlâ pijamalısın, bundan bir sonuç mu çıkarmam gerekiyor?"

Düşüncelerimi değiştirmeden direk konuya girmenin daha faydalı olacağının bilinciyle konuşmaya başladım. "Dün gece hiç uyumadım. Dediğin gibi her şeyi senin açından yaşamaya çalıştım ama elime sadece seni hiç tanımadığım gerçeği geçti Arın."

"Beni hiç tanımadığın gerçeği?" Soru cümlesi şeklinde dudaklarından dökülen kelimeler çok hoşuna gitmiş gibi suratına hafif bir gülümseme yaydı. "İşte bunu duymayı hiç beklemiyordum. Her zamanki gibi yine beni şaşırtmayı başardın bakarkör."

"Sadece aldatıldığını biliyorum Arın. Tamam, aynı şeyi belki ben de yaşadım ama senin kadar takılmadım bu duruma. Malum, öğrendiğimde zaten o adamla değildim. Hayatında başka kötü şeyler olduğunun da farkındayım ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Eğer anlatırsan, her şey benim bakışlarımda da açıklığa kavuşacak."

Geceyi ikiye bölen bir kahkaha atarak yaslandığı duvardan ayrılıp tam karşıma geçti. "Anlatayım ha? Neyi anlatmamı istersin Derin?"

Ses tonundaki alaycılığı göz ardı ederek bütün kararlılığımla konuşmaya devam ettim. "Neler yaşadığını anlatabilirsin mesela. Seni bu kadar yaralayanın ne olduğundan başlayabilirsin."

"Pekâlâ, aç kulaklarını iyi dinle Derin. Şimdiye kadar sadece bir kişiye kendi ağzımla yaşananları anlattım, o da zorunda kaldığım içindi. Ne gibi bir ayrıcalığın olabilir ki seninle bu konuyu konuşayım?"

"Ben anlatmış mıydım sanki birilerine yaşadıklarımı ha? Bir tek sen biliyordun içinde olduğum durumu! Merak etme ben de gidip başkalarına yetiştirmem!"

Tek eliyle saçlarını geriye atıp iyice alev alan konuşmamızın onu nasıl kavurduğunu görmemi sağladı. Gözleri cılız sokak lambasının yaydığı loş ışıkta acımasızca parıldıyorlardı. "Deniz ve Demir ile konuşmuş olmam hâlâ problem senin için değil mi? Bu zamana ka-

dar susman da bir şey aslında! Oturup insanlarla senin dedikodunu mu yapıyorum yani? Ne sanıyorsun kızım sen beni? Bak yine aynı şey oluyor, benim gözümden olayların gidişatını göremiyorsun!"

"Hiçbir şey anlatmazsan nasıl görebilirim acaba?"

"O zamanlar tek düşüncem seni elbet bırakacak olmam gerçeğiydi ve ben de arkanda güvence oluşturmaya, omuzlarından birkaç yükü temizlemeye çalıştım! Tek amacım buydu Derin Hanım! Ama artık umurumda değil. Çünkü artık ömrümün sonuna kadar benimle olmanı istiyorum! Hayatına dahil olacak başka bir adamı kaldıramam tamam mı?"

Aniden gelen itirafla afalladım ve aklımdaki her bir sözcük toz bulutlarına dönüşüp birkaç saniye içinde gökyüzüne süzüldü. *Ömrümün sonuna kadar benimle olmanı istiyorum.* Bu seni sevmeye çalışacağım demek değil de neydi? Bunu yapmak istiyordu demek ki. Benim için denemek... Gözünde değerli olduğumu hissettim. Gülümsemem suratıma yayılırken istemsizce alt dudağımı dişlemeye başladım.

"Ama geri gelmeyi benim için yapmanı istemiyorum." Saniyelik gülümseme dudaklarımda donarken erken sevindiğimi hissettim. "Kendin için elimi tut Derin. Ben sana yaşadıklarımı anlatamam, çünkü korkuyorum. Yaralarım yeniden kanarsa yine seni yakarım diye korkuyorum. Hiçbir şey bilmeden yaşayabileceksen gel bana. Bu gece seni almaya gelmedim, konuşmak istediklerim bunlar değil." Benim nefesim daralırken o durdu, bekledi ve gözleri buğulanırken tekrar konuşmaya başladı. Ses tonunun yumuşaklığı veda cümlelerinin soğukluğunu hatırlatır gibiydi.

"Bana, benim ihtiyacım olduğu için dönmeni istemiyorum. Eğer dediğin kadar büyükse sevgin söylediklerimi sineye çeker gelirsin Derin. Tek istediğim bana kendi ayaklarınla gelmen, benim zorumla değil. Benden korktuğun için değil. Sadece sevdiğin için. Ve sana söz

veriyorum bu saatten sonra aklını karıştıracak hiçbir şey yapmayacağım. Bir adım kadar yakınında olsam bile beni görmeyeceksin. İyi düşün ve bana ona göre gel." Durdu, elleri yüzümü sararken suratı iyice benimkine yaklaştı. Ben ciğerlerime dolan kokusunda mest olurken, o vurgu yapmak istercesine ağır ağır konuşmasına devam etti. "Kendi ayaklarınla benim olmaya gel. Çok bekletme bizi Derin, seni özlemek güzel bir duygu değil, acı verici."

En ufak bir tepki vermemi beklemeden kaçarcasına gidişini izledim gözlerimde yaşlarla. Ne söylemeye çalıştığını ise günler sonra kavrayabilmiştim. O da artık *'biz'* olmak istiyordu tıpkı benim gibi ama araya mesafeler koyarak. Bir buçuk ayı geçkin süredir ona dönmememi sağlayan da buydu tam olarak. Gerçekçi olmaya çalışıyordum. Ne kadar mutlu olabilirdi ki bir çift aralarındaki sırlarla? Bu hiçbir ilişkiyi mutluluğa götürmezdi benim gözümde.

Arın ile benim *'biz'* olmaktan beklediğimiz şeyler çok farklıydı. O yanına sadece yalnızlığına çare olacak bir kadın ararken ben âşık olduğum adamın hayaliyle dolup taşıyordum. İstediğim ilişki bu değildi. Benliğimi oluşturan kocaman bir taraf buna rağmen gitmem gerektiğini haykırsa da bundan emin olamıyordum. Arın ile yüz yüze hiç görüşmemiş olmamız olaya tarafsız bir açıyla bakabilmemi, duygularımı bu şekilde teraziye koyabilmemi sağlamıştı. Bu adamı her şeyimle seviyordum ama şartlar böyleyken ona gitmek akıl kârı değil, çok daha büyük acılar topluluğuydu. Yine de bir saniyelik bakışlarımız kesişse, kolumdan tutup yeter bu kadar dese şu an düşündüğüm her şey yerle bir olurdu, biliyordum. Yine ona gider, tekrar varlığına sığınırdım.

Alt kattan gelen gürültülerle daldığım düşüncelerden sıyrılıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Annemin sesini ayırt edebilmiştim ama adımı haykıran diğer kadını çıkaramamıştım. Hızlı bir şekilde odadan çıkıp merdiven-

leri koşarak indim ve hole girdim. Dış kapıda, annemle laf dalaşına girmiş Nermin Solaker ile karşılaşmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Beni gören kadın annemi kenara itip üzerime gelmeye başlayınca olduğum yerde omuzlarımı dikleştirip karşısında dikildim. Yine kim bilir ne saçmalayıp gidecekti. Tek fark ise artık oğlu hakkında hiçbir şey beni üzecek güçte değildi. Bu saatten sonra Kaan umurumda bile olmazdı.

"Yeter artık senden çektiğimiz! Pılını pırtını toplayıp defolup gidecek ve ailemi rahat bırakacaksın!"

Ben ağzımı açmadan annem kadınla aramıza girip önümde bariyer kurdu. "Asıl o hasta oğlun defolup gitsin artık. Kızım evlenmiş olmasına rağmen peşini bırakmadı. Azıcık ahlak dersi ver çocuğuna!"

"Senden mi öğreneceğim be çocuk büyütmeyi? Büyük oğlumun koynundan çıkıp küçüğüyle evlenen senin kızın değil mi?"

Ben kelimelere anlam yüklemeye çalışırken annemin çığlığı ortalığı iyice ateşe vermişti. "Yeter!" diye haykırırken Nermin Hanım'ın suratına ses getiren bir tokat attı, yılların intikamını almak istercesine. "Defol git evimden!"

Kadının bordo tırnaklı eli yanağını bulurken gözlerini üzerime dikti. "Rahat bırakacaksın çocuklarımı Derin! Senin yüzünden birbirlerinden iyice nefret eder oldular! Çıkıp gideceksin hayatlarından!"

Sertçe kapanan kapı üzerime yığınla soru işareti fırlattı. Anlam vermeye çalıştıkça boğulduğumu hissediyordum. Beynim çalışmayı durdurmak için ısrarla dirense de izin vermek taraftarı değildim. Kardeş demişti değil mi bu kadın? Arın ve Kaan. Zihnime dolan anılar o an fark edemediğim tozlu raflardan sıyrılıp önüme serilmeye başladı. Doğru olabilir miydi gerçekten? Peki, ama neden? Nasıl?

Bağlanmaya başladığın adam soyadının gölgesine saklanmış bir piç.

Arın'ın o an düşünme gereği bile duymadığım kelimeleri beynimi dağıtmak istercesine içeride savaş başlattı. Bu olabilir miydi anlatmaktan korkuyorum dediği gerçek? Okan Beyin Arın'ı Aras ile aynı kefeye koymamasının nedeni de buydu belki de. Sevilmediğini düşünmesini bile bu olaya bağlayabilirdim herhalde. Sırtında bir sürü yük olduğunu söylemişti İpek değil mi? Sadece Kaan değil Solakerlerle olan problemi de bu olabilirdi.

Çoğu şey yerine oturmaya başlasa da Arın'ın neden bir Özyazar olduğunu anlamlandıramıyordum işte. Eksik bir şeyler vardı. Gerçekle yüzleşmek istemiyordum. Daha doğrusu korkuyordum. Kaan'ı Arın'ın öz abisi olarak düşünmek istemiyordum. Öz abisinin yatağında sevgilisini basarken hayal etmek istemiyordum.

Bu kazığı yediğinde Kaan'ın abisi olduğunu bildiği ihtimalini düşünmek bile midemi bulandırmaya yetti. Bacaklarımın daha fazla dayanamayacağını fark edince önünde durduğum merdiven basamağına çöktüm. Annemin eli omuzlarımı sarıp beni sarsınca bakışlarım onun elalarıyla birleşti ve o an daha acı veren bir şeyi fark ettim. Ellerinden kurtulup ayağa fırladım. Gözlerim yaşlarla dolmaya başlarken birkaç adım uzaklaşıp inanamaz bir şekilde bağırdım.

"Biliyordun!"

"Babanın en başta Arın ile konuştuğunu biliyorsun."

Neye inanacağımı, ne düşüneceğimi şaşırmış bir şekilde suratına bakmaya devam edince annem bana doğru bir adım attı. Ellerimi tutan elleri hissetsem de karşı koymadım.

"Sana anlatmak bize düşmezdi Derin. Bu Arın'ın bileceği bir şeydi, ikinizin arasında."

"Doğru yani."

Annemin yavaşça kafasını sallamasıyla ne yaptığımı bile planlamadan koşar adım odama çıktım. Çantamı elime aldığım gibi gerisin geri dönerek aşağı indim ve vestiyerden montumu kapıp ayakkabılarımı giymeye

başladım. Annemin telaşlı bakışlarının üzerimde gezindiğinin farkındaydım. Zaten susamayıp yanıma gelmesi de çok sürmedi.

"Nereye Derin? Kaan'a bulaşmanı istemiyorum!"

"Ne Kaan'ı anne? Bana ne o adamdan! Benim Arın'a gitmem lazım. O bana bir tek seni yanımda istiyorum dedi ama ben ne yaptım, aptal düşüncelerle kendimi boğup durdum haftalarca!"

Ağlamaya başladığımın farkında bile değildim. Annem kollarını bana dolayıp saçlarımı okşamaya başlayınca bencilce aptallığıma ağlayışım daha da şiddetlendi. Bana ihtiyacı vardı, beni sevmeye çalışacağım söylemişti ve ben onun ne acılar almış olduğunu düşünmeden ne yaşamış olabileceğine kafa yormuştum bunca zaman. Kim bilir nasıldı şimdi? Geceleri de uyuyamazdı ki o...

"Hiçbir şey bilmiyordun bebeğim suçlama kendini ne olur."

Annemin sıcak kollarından sıyrılıp ne yapacağımı, nereye gideceğimi bile düşünmeden kendimi sokağa, kasım ayının yoğun soğuğuna bıraktım. Aklımda sadece ve sadece Arın vardı. Ama bunları ondan dinleyemeyeceğimin de bilincindeydim. Yani ilk iş olarak buna sebep olanlara gitmem gerekiyordu.

Taksi bekleme derdine girmeden peşimden ayrılmayan, Arın'ın gönderdiği adamlara doğru ilerledim. Yanlarına geldiğimde üçü de karton bardakta içtikleri çaylarını bırakıp oturdukları kaldırımdan ayağa kalktılar.

"Bir şey mi istemiştiniz Derin Hanım?"

Tek elimle gözyaşlarımı silip soğuktan yanan burnumu çektim ve arabanın arka yolcu kapısını açtım. "İrem Özyazar ile görüşmem gerek."

Bölüm 23
Umudun Ufka Yelken Açan Kanatları

Kasımın iflah olmaz soğuğu acımasızca kanatlarını vücuduma dolarken güç toplamak amaçlı ağır bir nefesi ciğerlerimle buluşturdum. Açıkta kalan boynuma arkadan vuran rüzgâr sert kıvılcımlarla bedenimi süslüyordu. Burada, yine bu kapının önünde olmak vücuduma gereğinden fazla heyecan yüklüyor, üşüyor olmama rağmen içimde büyük bir sıcaklık büyütüyordu. Sorun burada olmam değil de bu saatte Arın'ın evde olduğunu bilmemdi galiba. Arayı bu kadar açmışken, onu bu derece özlemişken görmeye korkmak tuhaf bir duyguydu, tanımlayamadığım.

Evden çıkarken hiç düşünmemiştim ama araba ana yolda ilerledikçe içimi kaplayan sıkıntı daha da büyümüş, kocaman bir hortum olup beni de içine hapsetmişti. Ne diyecektim İrem Hanım'a? Nasıl sorulurdu ki bu? Ben o kadının gözlerinde görmemiş miydim oğlunu nasıl sevdiğini? İçeride ne olacağını bilmiyor olabilirdim ama emin olduğum bir şey vardı ki her nasıl olmuş olursa olsun Arın, İrem Özyazar'ın oğluydu. Anne olmak küçük bir canı aylarca karnında taşımak kadar basit bir şey değildi.

Buz tutan parmaklarım daha fazla düşünmeme izin vermeyip önünde durduğum çelik kapıyı elinden geldiğince güçlü bir şekilde yumrukladı. Yaklaşan ayak seslerini, hışırtıları duydukça kalbim daha fazla çaba sarf etmeye başladı. Ama bir şeyler öğrenmeden, beynimi kurtçuklarla dolduran soru işaretlerinden kurtulmadan düşüp bayılmak gibi bir planım yoktu kesinlikle.

Yavaşça açılan kapıda Ayşegül ablanın gülümseyen suratıyla karşılaştım. Yaşının ilerlemesinden dolayı küçülen gözleri, karşısında beni bulunca yuvalarını zorlayıp büyüdüler ve dudaklarındaki gülümseme iyice suratında belirginleşti. Hiçbir şey söylemeden beni kollarına alması şaşırmama sebep olsa da onun bu anaç tavrına hemen ayak uydurup ben de ona sarıldım. Evin içinde çok fazla zaman geçirmemiş olmamız önemli değildi, ben çok iyi biliyordum ki bu kadın bana değer veriyordu. Gülümsedim ve kendimi yavaşça onun sıcağından sıyırdım. Omuzlarımı saran elleri suratıma tırmandı ve yüzümü avuç içlerinin arasına sıkıştırdı.

"Hoş geldin güzel kızım."

Fısıltısı kulaklarıma dolarken beni düşünmeye zorladı. Gerçekten dönmüş müydüm? Öğrenmek için çırpındığım gerçeklerle bu kapıdan çıkıp gidemeyeceğim kesindi. O an anladım ki aslında buraya kadar gelme sebebim, İrem Hanım'la konuşmam gerektiğinin ardına gizlenmiş bir gerçekti. Benim tek derdim Arın'ı görmek, kendime düşünecek daha fazla malzeme çıkarmadan ona koşmaktı. Günlerdir aradığım bahane ayağıma gelmişti en sonunda ve ben de kendimi burada, bu kapının önünde bulmuştum.

"Hadi gel içeri, kahvaltıda herkes."

Ayşegül ablanın sesiyle birlikte soğuğu eşikte bırakıp evin sıcaklığına doğru ilerledim. Ayakkabılarımı çıkarıp sol taraftaki duvarı boylu boyunca kaplayan ayakkabılığa koydum ve ufak adımlarla koridorda ilerlemeye başladım. Ayaklarımın parkelerle yaptığı ufak temaslar sonucu kulaklarıma dolan ses heyecanımı katlamaya başladı. Koridor önceden hiç bu kadar uzun gelmemişti gözüme. Sürekli aldığım derin nefesler canımı yakmaya başlamışlardı artık. Kalbim hapsolduğu kafeste özgürlüğüne kavuşmak için çırpınırken köşeyi dönüp salona giriş yaptım. Olabildiğince sessiz bir şekilde önümdeki iki basamağı inerken gözlerim yemek masasında kah-

valtı eden aileyle buluştu. Ama aradığım adam yerinde değildi.

En başta kendi aralarında bir muhabbetin içinde olan anne ve çocukları arasında beni ilk fark eden İpek oldu ve suratında tatlı bir şaşırmışlık ifadesiyle yerinden kalkarak yanıma geldi. Kolları boynuma dolanırken ben de suratımda buruk bir gülümsemeyle ona sarıldım. Bu sıcak karşılama iyi gelmişti ama biraz daha böyle devam edersek kendime engel olamayıp ağlamaya kaldığım yerden devam edecektim. İpek'in belini saran kollarımı serbest bırakıp kendimi biraz geri çektim.

"Abim şimdi hazırlanmak için yukarı çıktı Derin."

Arın ayrı kaldığımız süre boyunca okula hiç gelmemişti. Bir şeylerin değiştiğinin bilincindeydim ama sadece kulağıma ulaşan fısıltılara ses veriyordum. Şirketin başına geçmiş olmalıydı. Canını yakan gerçek ailesinin başına musallat olabilmek için.

Bugüne kadar hep düşünüp durmuştum bu kin nereden geliyor diye. Emin olduğum tek şey de Arın'ın sadece bir kız için hayatını tepetaklak edecek bir adam olmadığıydı. Tahmin ettiğim gibi daha derin, daha büyük davalar vardı aralarında. Ve ben bunu öğrenmeye haddinden fazla yaklaşmıştım.

"Ben Arın'ı görmeye gelmedim."

Boğuk çıkan sesimi kontrol altına almak için boğazımı temizledim ve İrem Hanım'a döndüm. "Sizinle biraz konuşabilir miyiz mümkünse?"

Herkes ne olduğunu anlamak için dikkatle beni incelerken İrem Hanım oturduğu sandalyeden kibarca kalkıp gülümseyerek yanıma geldi. "Hadi gel çalışma odasına geçelim Derinciğim."

Sanki bir suç işlemiş de annesinden yiyeceği azarı bekleyen küçük kız çocukları gibi başımı ayaklarıma eğip önümden geçen kadını takip etmeye başladım. Hâlâ ne diyeceğimi, söze nasıl başlayacağımı düşünü-

yordum hararetle. İrem Hanım'm açık bıraktığı kapıdan girdim ve arkamdan usulca örttüm.

Karşımda gülümseyen kadının eliyle işaret ettiği ahşap masanın önüne karşılıklı bir biçimde yerleştirilmiş koyu yeşil deri koltuklardan birine oturdum. Hiç zaman kaybetmeden İrem Hanım da karşımdaki yerini aldı ve artık konuşmaya başlamam için gözlerini üzerime dikti. Sorun şu ki nasıl yapacağım hakkında hâlâ bir fikrim yoktu.

"Beni yanlış anlamanızı hiç istemiyorum, inanın."

"Derinciğim ne sormak, neyi bilmek istiyorsan bütün samimiyetimle cevap vereceğime emin ol."

Titreyen ellerimi önümde birleştirip gözlerimi karşımdaki mavilere diktim ve inceldiği yerden kopsun düşüncesiyle kelimelerimi serbest bıraktım.

"Arın sizin öz çocuğunuz değil mi?"

"Arın benim oğlum, Derin."

"İnanın bundan en ufak bir şüphem dahi yok."

"Sadece nasıl olduğunu merak ediyorsun." Başını usulca sallayıp boğazını temizledi. "Neden Arın'a sormadın?"

"Oğlunuzu benden daha iyi tanıyorsunuzdur."

Hüzünle gülümseyerek başını iki yana sallarken büyükçe bir nefes aldı ve konuşmaya başlamadan önce diliyle dudaklarını ıslattı. "Doktor olduğumdan haberin vardı değil mi?"

Konuyla alakasını ölçmeye çaba dahi harcamadan başımı sallamakla yetindim. Her ne olduysa zamanında, benim için en başa sardığının farkındaydım.

"Ben büyük bir aşk evliliği yaptım Derin, bütün ailemi karşıma alıp savundum sevdiğim adamı. Ona bir erkek evlat verdim. Aras yaklaşık beş yaşlarındayken çok sevdiğim kocamın başka bir kadından bir çocuğu olduğunu öğrendim. Bunun bir kadın için nasıl bir yıkım olduğunu yaşamadan tahmin bile edemezsin."

Kelimeler karşımdaki kadına acı veriyor olmalıydı. Bunu bakışlarından, hatta ses tonundan bile ayırt edebiliyordum. Hiç düşünmeden oturduğum yerden kalkarak pencerenin hemen önüne konulmuş fiskosun üzerindeki sürahiden İrem Hanım'a su doldurdum. Bardağı ona uzatırken bana minnetle gülümsedi.

"Boşanmak istedim, her şeyi silip oğlumla buralardan defolup gitmek istedim. Ama Okan oğlumu bana hiçbir şekilde vermeyeceğini, boşanmak gibi bir şeyi aklıma dahi getirmeden evimde oturacağımı söyledi."

Acı bir şekilde gülümseyerek başını iki yana salladı. "Aslında tehdit etti demek daha doğru olur. Küçüktüm o zamanlar, aklım şu an ki gibi yerinde değildi sanırım. Ailemi de reddetmiştim. Galiba sevdiğim adamdan her şeye rağmen vazgeçemiyordum da. Ama burada kalmak, bu evde yaşamak için zamana ihtiyacım vardı. Ben de tayinimi istedim. Kısa bir süre sonra da Kocaeli'ne atandım. Ne oğlumdan kopacak kadar uzak ne de bu eve yakındı o il."

Tek kelime etmeden, hatta nefes bile almadan dinliyordum karşımdaki kadını. Kendimi onun yerine koymak bile güçtü. Bu gerçekten ağır bir acı olmalıydı. İrem Hanım'ın da dediği gibi yaşamayanın ölçemeyeceği derecede büyük bir acı.

"Nermin ile orada tanıştım, benim hastamdı. Hamileliği boyunca beraberdik. Zamanla daha da yakınlaştık ve arkadaş gibi olduk. İki yaşında bir oğlu vardı ve bu ikinci oğlu olacaktı. O kadar düzenliydi ki her ay kontrollere gelir, en ufak bir şeyde telefona sarılıp beni ararda. O zamanlar hep ondan muhteşem bir anne olacağını düşünürdüm. Paranın her şey olmadığını onunla öğrenmiştim."

"Durumları çok kötüydü. Kaldıkları ev gecekonduдan hallice, boğazlarından geçen ekmek sayılıydı. Elimden geldiğince her şeyine koşmaya çalıştım. Gözümde iyi yaşamayı hak eden bir kadındı çünkü."

Oturduğu koltukta hafifçe eğilip dirseklerini bacaklarına dayadı ve parmaklarıyla alnını ovalamaya başladı. "O zamanlar öyle düşünmem çok normaldi tabi." Benimle değil de kendiyle konuşuyor, o zamanlar düşündüğü şeyler için kendini teselli ediyor gibiydi.

"Hiç unutmuyorum, gece yarısı telefonuna uyanmıştım. Bebek daha fazla dayanamamış on gün erken gelme kararı almıştı. Apar topar hastaneye gittim ve o küçük canı hayata bağladık. O dakikadan sonra her şey değişmeye başladı. Daha önce hiç görmediğim tekin olmayan birkaç adam sürekli ziyaretlere gelmeye başladı. Odanın önünde nöbet tutuyor gibiydiler. Nermin'e sorduğumda akrabaları olduğunu söylemişti. Ben de üzerinde durmamıştım haliyle."

"Bir gün şans eseri Nermin'in sadece birkaç kere gördüğüm kocasıyla bu değişik tipli adamlardan birinin konuşmasına şahit oldum. Duyduklarım hayata bakış açımı alt üst etti. Aylardır tanıdığımı sandığım, arkadaşım olarak gördüğüm kadının nasıl biri olduğunu öğrendim. Doğurduğu çocuğu, kendi canından bir parçayı para uğruna ne idüğü belirsiz mafya kılıklı adamlara nasıl gözünü bile kıpmadan sattığını öğrendim."

Kanım dondu. Nasıl bir tepki vereceğimi şaşırmış bir halde İrem Hanım'ın gözünden akan yaşları izledim birkaç saniye. Boğazımda biriken yumru yetmiyormuş gibi kalbim sıkışmaya, yüreğim parçalara ayrılmaya başladı. Her yanım cam kırığı doldu.

İrem Hanım bunları duymuş olmasa o küçük çocuğun halinin ne olacağını düşündüm. Önce dilencilik ardından hırsızlık, belki daha da sonra o adamlar için katil bile olurdu. Canım bedenimi terk etmek için çabalarcasına yanıyordu sanki. Arın'ı o şekilde, bütün bu pis işleri yaparken düşündüm. Kimsesiz ve kendi pisliğinde boğulurken.

Anında dökülen yaşlarıma ufak bir hıçkırık da eşlik edince dudaklarımı sımsıkı kapatıp elimle üzerlerine

siper oldum. Benden hiçbir farkı olmayan karşımdaki kadın da gözyaşlarını ve titremelerini düzene sokmaya çabalayarak yeniden konuşmaya başladı.

"Hiç düşünmeden, kocamın ne diyeceğini, kavgalı olduğum ailemin nasıl bir tepki vereceğini bir milim bile düşünmeden babamdan kalan bütün servetimi onlara verdim. Böyle bir şeye müsaade edecek kadar alçak bir insan değildim ben. Tabii ki başta Nermin ile konuşmaya çalıştım ama tek işittiğim beni ilgilendirmeyeceğiydi. Arın'ı kucağıma ilk aldığımda verdiğim kararın ne kadar doğru olduğunu hemen anlamıştım. Hiçbir zaman pişman olmadım Derin ve ömrümün sonuna kadar da onu kimselere vermeyeceğim. O benim oğlum, benim bebeğim."

Ne denirdi ki? Hangi harf kifayet gösterirdi bu duruma? Hangi cümle yakışırdı? Bebeğini satarak yaşayan bir kadından bahsediyorduk sonuçta. Nermin Solaker'in gözümde olan o ufacık yeri de toz olup havaya karıştı. Bir de utanmadan Arın için benim oğlum diyordu.

"Her ne kadar canlarını yakmış olsam da babam bana kıyamayıp isteğimi yerine getirdi ve konuştuğumuz bütün para Solakerlerin hesabına yatırıldı. Ben de Arın'ı alır almaz mesleği bırakıp eve döndüm. Okan'ın bir şey söylemeye hakkı bile yoktu. O bana acıların en büyüğünü yaşatmıştı sonuçta. Arın'ı büyütmeme izin verdi ama bir kere bile gülümsemedi oğluma. Aras ile aralarına büyük bir uçurum kurdu. Aras aklının alamayacağı kadar şımarık bir çocukken Arın hep aklı başında olan taraf oldu, aralarında altı yaş olmasına rağmen."

"Zaman geçtikçe birbirlerine daha düşkün oldular. Aras büyüdükçe babasını daha iyi tanıdı galiba. Arın'ın yeri geldi mi abisi yeri geldi mi babası oldu. Arın'ın üniversiteyi kazandığı yıla kadar Nermin'in yaşadığından bile haberim yoktu. Bir gün eve bir zarf geldi, mahkeme celdi. Oğlumu, benim Arın'ımı gerçek ailesinden çalmakla suçlanıyordum. Solaker ailesinin durumunu

kullanarak onlardan para karşılığı bebeklerini almıştım güya. Birkaç ay bunu Arın'dan saklamayı başardım ama bir gün elinde bu belgelerden biriyle karşıma çıktı. Babam bu yüzden mi beni hiç sevmedi, dedi bana Derin. Senin yüzünden mi, bu adiliği yaptığın için mi ben hep yarım büyüdüm diye sordu."

"Hayatımın en zor dönemi Arın'a bütün gerçeği anlatmak zorunda olduğum günlerdi galiba. Onu satın aldığım gibi çirkin kelimelerle dünyamı başıma yıktığını hatırlıyorum. Daha sonra da Kaan ile aralarındaki sorun patlak verdi. Arın o eve gerçek anne ve babasını tanımaya gitmişti sadece. Bana sinirlenip bu kapıdan çıkmıştı. Sonra kendi ayaklarıyla gelip kucağımda ağladı benim oğlum. Hiç yapmadığı şeyler yapmaya başladı. Eve gelmemeye, sigara içmeye, sürekli sokaklarda kavgalar çıkarmaya başladı. Ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Gözyaşları yanaklarını süslerken buna inat suratında güzel bir gülümseme peyda oldu. Gözleri ilk defa bana bu kadar sıcak bakıyordu sanırım. "Daha sonra da sen geldin. İyi ki geldin Derin."

Parmaklarım kaç dakikadır dudaklarımın üzerine örtülüydü bilmiyordum. Şu an yapmak istediğim tek şey bu odadan çıkıp evin içinde bir yerlerde olduğunu bildiğim Arın'ı bulmak ve bütün varlığımı, sevgimi, aşkımı katarak onu sımsıkı sarılmaktı. Sarılmak benim dilimde ben buradayım demekti. Ben artık ömrümün sonuna kadar senin yanındayım demekti. Gitmek yok demekti.

Kendime kızgındım. Hiçbir şey bilmeden ondan bu kadar uzak kalmayı nasıl becerdiğime inanamıyordum. Nasıl aklımdan çıkarabilmiştim onun yaralı ufak bir çocuk olduğunu? Yalnız başına uyumayı bile beceremeyen biriydi Arın. Ben bütün bu zayıflıklarını biliyor olmama rağmen kaçmıştım. Onu yalnız bırakmıştım.

Boğazımı temizleyip aklıma takılan son şeyi sormak istedim. Bu hikâye bir tek Arın'a değil annesine de aitti.

"Peki, İpek... Yani bir çocuğunuz daha olduğuna göre affetmiş olmalısınız Okan Beyi."

"Ben..." cümlesinin devamını bütün iradesine rağmen dudakların kaçan bir hıçkırık böldü. Kendine yakışan bir şekilde saniyeler içinde toparlandı ve konuşmaya devam etti. "Ben berbat bir anne oldum İpek'e. Rahmime düştüğünü öğrendiğim günden beri katili olmak istedim küçücük bir canın. Ayşegül yanımda olmasaydı kızıma asla sahip çıkmazdım Derin. Şimdi sen bana soracaksın başkasının çocuğuna kıyamayıp her şeyini vermişsin ama kendi çocuğunu neden istemedin diye... Hiçbir kadın tecavüze uğradıktan sonra başına gelen anneliği istemez kızım. Ben bu muameleyi sevdiğim adamdan gördüm. Çok şükür ki kendimi toparladım. Benim bu hayatta evlatlarımdan başka dayanağım yok." Durdu ve nefesini düzene koyup gözyaşlarının önüne geçmeye çabaladı.

"Derin... İpek bilmiyor. Senden tek ricam kızıma bundan-"

Sert bir şekilde açılan kapı İrem Hanım'ın kelimelerini yeni bilenmiş keskin bir bıçak darbesiyle kesti. Gözyaşlarımı hızlı bir şekilde temizleyip bakışlarımı kapı girişinde duran Arın ile birleştirdim. Annesiyle konuşmamı ondan başkası bölemezdi zaten. Ama bu sefer çok geç kalmıştı. Ben bilmem gereken her şeyi öğrenmiş, kafamdaki bütün soru işaretlerinden kurtulmuştum. Paramparça olan yüreğim sevdiğim, âşık olduğum adam için yanıyordu bu sefer. Arın hak etmiyordu. Hiç kimseye yakışmazdı bu geçmiş, kimse böyle bir yükü sırtında taşıyacak kadar güçlü olamazdı.

Zorlukla aldığım nefesler ciğerlerime zarar verirmişçesine geçtikleri yolu talan ediyorlardı sanki. Gözlerim durmaksızın doluyor, yaşlarımın ardı ardına yanaklarımdan süzülmesine engel olamıyordum. Bu halimin Arın'da güzel etkiler bırakmadığını, gittikçe sinirlendi-

ğini fark edebiliyordum ama bir türlü engel olamıyordum.

Keskin bakışlarını üzerimden çekmeden annesine dışarı çıkmasını söyledi. İrem Hanım sessizce oturduğu yerden kalkıp oğlunun yanına gitti ve Arın'ın elini kendi avucuna hapsetti. "Önce bir sakinleş sonra konuşursunuz, lütfen Arın."

Beni oğlundan korumaya çalışan kadına baktım. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Arın her şeyin en başına dönmüştü. Kimse buna engel olamamıştı ne yazık ki ve bu halde bana zarar vereceğini düşünüyor olmalıydı İrem Hanım. Ama ben değişen tek şeyin Arın'ın kötüye giden durumunun olmadığının bilincindeydim. Artık beni tanıyordu. Belki aşkımı, sevgimi kabullenmiyordu ama beni tanıyordu. Ne kadar başa sarmış bozuk bir kaset gibi de olsa şu an içinde bulunduğu durum, ben biliyordum ki bu adam bana artık zarar vermeyecekti. O hatıralar ne kadar uzak bir zaman dilimini kapsamasa da geçmişin en tozlu sayfaları arasına saklanmışlardı, bir daha açılmamak üzere.

"Anne Derin ile yalnız konuşmak istiyorum, lütfen dışarı çıkar mısın?"

Kibar ses tonunun ardına gizlenmiş hayalet duyguların hepsini yakalamıştı kulaklarım. Sinirliydi en başta, fazlasıyla. Biliyordum ki bir tek ben fark etmiştim bunu. Çünkü durum ne kadar korkmamı gerektirse de karşımdaki adamdan, bu aptal duygu zerre kadar yayılmıyordu benliğime. Benim havam daha çok özlem kokuyordu. Bir insanın çatık kaşlarına bile hasret kalınabilir miydi?

Üzerine tam oturmuş lacivert takımına baktım. Ceketi henüz giyilmemişti ama üzerindeki dar yelek beyaz gömleğini sıkıştırmış ve vücudunun olduğundan daha heybetli görünmesini sağlamıştı. Saçlarını kestirmişti galiba. Çok büyük bir fark yoktu ama daha kısaydı sanki. O taptığım kirli sakalları her zamanki gibi suratını süslüyordu yine. Çok... Düşündüğümün ötesinde bir

çoklukla mümkünmüş gibi daha da büyüdü özlemim. Boynuna atlayıp o mucizevî kokusunu ciğerlerimle buluşturmak için delicesine bir istekle sarmalandım. Bu öyle hırçın bir istekti ki bacaklarım yerinde zor duruyor, ellerim teniyle temasa geçme hedefiyle karıncalanıyordu.

"Anne dışarı çık."

Arın'ın bedenine fazladan bir katman oluşturmuş kararlılığı annesinin direncini kırmış olmalı ki kadın ufak adımlarla kapıdan dışarı çıktı. Kapının önünden uzaklaşmayacağını düşündüm. Bende bu etkiyi nasıl yarattığını bilmiyordum ama İrem Özyazar son birkaç dakikadır daha başka bir kadın olmuştu gözümde. Bütün açık yürekliliğiyle kendi hikâyesini beni ikiletmeden bir çırpıda anlatmış, sonuç olarak da iki kadın, gözyaşları eşliğinde geçmişe yolculuğumuzu tamamlamıştık. İrem Hanım ömrümde tanıdığım, tanıyacağım en güçlü kadın olacaktı her zaman. O soğuk perdeleri ise gücün ardına gizlenen acının utanmaz pelerinleriydi.

Annesinin dışarı çıkmasının ardından Arın yavaşça kapıyı kapattı ve kilidi bir kez çevirip, anahtarın dönme sesini sessiz odaya bahşetti. İçinde yüzdüğüm denizde o kadar çok duygu yüklü dalga vardı ki, güneşli bir günde fırtınaya yakalanmışım gibi hissediyordum. Belki karmakarışıktım ama beynimdeki curcuna rüzgârlarına katılmadan köşede bir yerde bekleyen tek duygunun ne olduğunu biliyordum. Korku yoktu güvertesinde oradan oraya savrulduğum gemimde. Arın Emre Özyazar'dan gram korkmuyordum şu an. Emindim bana asla zarar vermeyeceğinden.

Anahtarı kapının üzerinde bırakıp usulca bana döndü o güzel yüzünü. Varlığının gerçekliğiyle bir kez daha sarsıldım. İki yanında sallanan elleri yavaş ama üstünlük taslayan hareketlerle pantolonunun ceplerine girdi ve başını biraz daha kaldırıp bana üstten bakmaya başladı. Uzun boyunun bütün baskıcı potansiyelini kullan-

mak istemişti sanırım. Oysa benim şu an esip gürleyecek, belki de ortalığı yıkacak olması umurumda değildi. Bu kadar uzun süre onsuzluğu kendime ceza etmiş olmanın acısını yaşıyor, pişmanlığıyla savaşıyordum.

"Bu sabah Kaan'ın sizin evin etrafında gezdiğine dair bir telefon aldım ilk. Sonra da Nermin Solaker'in evine geldiğini öğrendim. Kadının çıkmasından çok değil, bir on beş dakika falan sonra da sen çıkıp adamlarıma annem ile görüşmek istediğini söylemişsin." Durdu ve bana doğru bir adım attı. Bir adım ve bir adım daha... Aramızda bir kol boyu bırakacak mesafede bacaklarını durdurdu. "Bundan ne çıkarmam gerek Derin?"

"Senden bir şey öğrenemeyeceğimi bilecek kadar seni tanımış olmamı çıkarabilirsin sanırım."

Çatallaşmış sesimle, içinde bulunduğum karmaşaya rağmen düzgünce cevap verebilmem beni bile şaşırtmaya yetti. Oysa bugün ne derece büyük olaylarla şaşırmış, bir daha bu duyguyu hissedemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım.

"Öğrenmek bu kadar mı önemliydi senin için şu siktiğimin geçmişini!"

Ani bir şekilde değişen ses tonu yerimden sıçramamı sağladı. Yan tarafında duran deri koltuğu sert bir tekmeyle odanın öbür tarafına ilerletti.

"Sana bana gel dedim! Kendi ayaklarınla bu eve benim için gir dedim! Bir erkek bunları bir kadına neden söyler Derin? Hiç düşündün mü?" Ellerini hırsla saçlarından geçirip odanın içinde volta atmaya başladı. Bütün bu akıl almaz çabası bana zarar vermek istememesindendi, farkındaydım.

"Sana benim ol dedim. Beni sevdiğine inanmamı sağla diye yalvardım. Çünkü artık sevilmek istiyorum, sadece değer veren taraf olmak yetmiyor."

Fısıldayan dudakları bütün kelimeleri alkole bulayıp gönlüme attı ve sevdamın parıldayan alevlerine karıştırdı. Bir anda değişen dengesiz duygularıyla karalanmış

defterinin sayfalarını bana açtı Arın. Tek bir bakışla gördüm yanan canının kabuklarından akan kanları. Dinmeyen yaraları vardı karşımdaki adamın ve bunları sevildiğini kabullenerek atlatabileceğinin farkına varmıştı artık. Tek sorun nasıl yapacağını bilmeyen küçük bir çocuk olmasıydı. Benden, sadece benden yardım istemişti ve ben de sırtımı dönmüştüm ona. Gözümü karşılıksız sevgim o kadar köreltmişti ki seviyorum dediğim adamın nasıl bir harabe olduğunu görememiştim. Bir tek benim onarmamı istediği bir harabe.

"Bana şöyle bakmayı kes!"

Duruşumdan nasıl bir kanıya varmıştı anlamamıştım ama onun ani duygu değişikliği beni sarsmaya başlamıştı. Odanın içinde dört dönmeyi kesip yanıma geldi. Bu sefer dibime kadar girip aramızdaki bütün mesafeyi kapattı. Tek eliyle çenemden yakalayıp başımı havaya kaldırdı ve ona bakmam için uyarıcı bir baskı uyguladı.

"İşte bu yüzden sana anlatmadım Derin, kimseye anlatamadım." diye fısıldadı. Dudaklarımı yalayan nefesi bir yandan kalp atışlarımı hızlandırırken bir yandan da ciğerlerimi havasızlığa sürüklemeye başladı. "Bana acıyarak bakan bakışlar istemiyorum."

"Sana acımıyorum."

"Acıyorsun!" diye bağırıp bir iki adım geriledi. Eksikliği soğuk hava rüzgârlarıyla birleşip tenimi kuruttu. "O gözlerinde gördüğüm şeyin başka bir açıklaması yok Derin, bana acıyorsun."

"Evet, içimde bir yerlerde bir acıma duygusu var ama bu sana değil Arın, kendime acıyorum. Sürekli kendi acılarıma yoğunlaşıp sevdiğim adamın içinde olduğu durumları göremeyecek kadar bencil olan benliğime acıyorum! Yamında olmayı değil de kaçmayı seçen korkaklığıma acıyorum!"

Gözyaşlarım iflah olmaz bir şekilde ara verdikleri yerden tekrar hayata tutundu ve içimde akan her damlasını toplayıp çağlayarak kendini sonsuzluğa saldı. "Beni

sevmemen umurumda değil Arın, elini tutmama müsaade et yeter. Günlerdir, haftalardır kendime bir bahane üretip sana koşmamak için nasıl direndim haberin var mı? Yapamıyorum artık, nefesin nefesime karışmadan yaşayamıyorum."

Kelimelerim birkaç saniye havada asılı kaldı. İçinde bulunduğumuz havanın kokusu değişmeye başladı. Yükselen kan değerlerime inat dökülen yaşlarımla birkaç duyguyu aynı anda analiz etmeye çalışınca nefes alamadığımı fark ettim. Yanağıma konan sıcak dokunuşlarla ne zaman kapattığımı hatırlamadığım gözlerimi araladım. Kahveler o özlediğim renge bürünüp, karamelli kapuçino tadında enfes bir seyir bahşettiler bana.

Dudaklarıma değen yumuşaklıkla, açılan gözlerim anında karanlıkla buluştu tekrar. Boyumu aşan bir özlem vardı içimde. Arın'ın eli yanağımdan usulca inip belimi sardı ve beni kendine daha fazla bastırdı. Dönen başıma yerden kesilmeye yüz tutmuş ayaklarım da eşlik edince Arın'ı gördüğüm ilk an yapmak istediğimi yapıp kollarımı sevdiğim adamın boynuna sımsıkı doladım ve kendimi onun sıcağına hiç düşünmeden bıraktım.

Nefeslerimiz birbirine karıştı; özlemle, açlıkla savruldu dört bir yana. Bedenimi saran kolları değil de ruhuydu adeta. Arın, bana sadece tenini değil duygularını, sevgiye olan muhtaçlığını da kattı. Tükenen ciğerlerim isyana geçince kendimi hafifçe dudaklarından koparıdım ve ateşlerde kavrulmuş nefes seslerimin odadaki yankısını dinlemeye başladım. Birkaç saniye sonra bu konuda Arın'ın da benim gibi olduğunu fark ettim.

"Seni özlemek berbat bir duygu."

Kulaklarıma ulaşan fısıltı onda da bende olduğu gibi ateşi sönmemiş bir istek olduğunu anlatıyordu. *Ah be Özyazar, bir de seni özlemenin zorluğunu bilsen,* demek istesem de sustum. Kelimelerim yetersiz kalacaktı çünkü anlatmaya, biliyordum. Alnıma dayalı bir şekilde duran

başını hafif geri çekti ve kahveleriyle gözlerimden bedenime ılık bir rüzgâr estirdi.

"Derin." diye fısıldadı nefesi yavaş yavaş kendine gelirken. "Bir de sen gitme."

Kalbime ok gibi saplandı her harf. Kelimelerin anlamı değildi beni etkileyen, Arın'ın içinde yaşayan, o hiç büyüyememiş küçük oğlanın yakarışlarıydı. Önce öz annesinden almıştı darbelerin en büyüğünü sonra babası bildiği adamdan. Her şeye inat yine sevmiş ama tekrar hüsrana uğratılmıştı kırık parçalarıyla yaşama tutunan kalbi. Aynı kanı taşıdığı abisi tarafından...

Boynundan asılan kollarımı iyice sıkıp ellerimi saçlarının arasından geçirdim ve kafasını aşağı eğip dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum.

"Gitmek yok Arın."

"Gitme."

"Gitmem."

Belimdeki kollarını aşağıya kaydırıp kalçalarıma indirdi ve beni tek hamlede kucağına aldı. Bacaklarım anında beline dolanırken suratımda aptal bir sırıtış peyda oldu. Gözlerini gözlerimden ayırmadığı birkaç adımdan sonra beni çalışma masasının üzerine oturttu ve tek eliyle masanın üzerindeki eşyaları yere serdi. Komutunu almış asker edasıyla sırtımı masanın sert yüzeyine yaslarken, boynunu sarmalamış kollarım sevdiğim adamı da üzerime serdi. Dudakları boynuma sürtünerek suratıma tırmanırken göğüs kafesimde çırpınan kelebekleri aptala çeviren sesi kulaklarımda yankılandı.

"Hiçbir yere gidemezsin Derin. Bu saatten sonra oyun yok artık, sadece benimsin!"

Tek kelime etmeme bile müsaade etmeden dudakları tekrar benim dudaklarımı buldu ve tatlı sert dokunuşlarıyla ruhumla dans etmeye başladı. Dilime sürtünüp geçen dili daha da derine inmek için çırpınırken dudaklarım daha fazla içimde tutamadığım iniltimi dışarı

vurdu. Buna cevap olarak Arın hareketlerinde daha da sertleşip erkeksi hırıltılar çıkarmaya başladı.

Kendimi o kadar kaybetmiştim ki nerede, ne halde olduğumuz aklımdan tamamen çıkıvermişti. Her zamanki Arın Emre Özyazar etkisiydi işin aslı bu. Onunlayken ne zaman dünyada hissediyordum ki kendimi? Alt dudağıma küçük bir ısırık bırakarak boğazıma, oradan da boynuma inen ıslak dudakların kendine çizdiği yolu nefes almadan takip ediyordum adeta.

Odanın kilitli kapısından gelen bağırışlar nasıl olduysa kulaklarıma ilişti ve beni gerçekliğe doğru itti. Ellerimi Arın'ın saçlarına geçirip çekiştirerek bana bakmasını sağladım. Kesik kesik aldığım nefeslerle konuşmaya çabalamak oldukça zordu.

"Arın... Aras kapıda."

Aras bir yandan küfrederken bir yandan da kapıyı var gücüyle yumrukluyordu. "Arın! Aç şu kapıyı! O kıza bir şey yaptıysan seni mahvederim! Duydun mu beni? Aç lan şu kapıyı!"

Arın suratındaki çarpık gülümsemeyi silmeden gözlerini devirdi ve dudaklarıma küçük bir buse kondurup üzerimden kalktı. Bacaklarımdan tutup beni masanın üzerinde kaydırarak oturur pozisyona getirdi ve koltuk altlarımdan tutarak ayağa kalkmamı sağladı. Ben de nefes bile almadan karşımdaki adamın suratının muhteşem hatlarını izliyordum.

Kazağımın kaymış yakasını düzeltip, büyük ihtimalle darmadağın olan saçlarımı bir şekle sokmaya çalıştı. Bu sırada Aras hâlâ kapıda bir şeyler söylüyor, Arın'ı tehdit edip duruyordu. Oysa ortada hiçbir şey yoktu. Büyük ihtimalle Arın'ın beni masanın üzerine yatırmak için yere fırlattığı eşyaların sesine buraya gelmişti. Biz üzerindeyken oradan oraya kayıp ses çıkaran masa yüzünden de gelmiş olabilirdi tabii ki. Bunu düşünmemle içinde yüzdüğüm ateş denizi daha da harlanıp bütün bedenime yayıldı. Utanmış olmam bu durumdan hoş-

lanmayacağım anlamına gelmiyordu tabii ki. Arın'ın tamamen benim olduğunu düşünmemle suratıma kocaman bir gülümseme yayıldı.

Saçlarımdan elini çeken Arın bakışlarını üzerime dikti. Tek eli yanağımın üzerinde kuş tüyü hareketlerle gezinip dudağımın kenarında durdu. Ne ara dişlediğimi bile fark etmediğim dudağımı ufak bir baskıyla himayemden kurtardı.

"Ama sen böyle devam edersen güzelim, nerede olduğumuz umurumda bile olmaz."

Yutkundum. Durmasını isteyen kimdi ki? Keşke şu an burada değil de baş başa kalabileceğimiz bir yerde olsaydık diye içimden haykırıp duran ben değildim sanki. Surat kızartan fikirlerimi kendime saklamayı tercih ederek yüzümü aydınlatan aptal bir sırıtışla Arın'a başımla kapıyı işaret ettim.

"Bu iki oldu. Üçüncüde bu herifi bir güzel benzetmem gerekecek."

Dudaklarımdan kaçan kıkırtıya engel olamadım. Müptelası olduğum kahveler anında gözlerimi buldu. Keskin surat hatlarında gezindi bakışlarım. Suratına yayılan gülümsemeye anbean şahit oldum.

"Bu ilkti." diye fısıldadı nefesi dudaklarımı yalarken. "İlk defa bu kadar içten bir gülümseme gördüm suratında. Gözlerini aydınlatacak kadar sıcak..."

İri eli yanağıma tırmanırken suratı gittikçe yaklaşmaya başladı. İkimizin de içinde patlayan özlem nerede olduğumuzu unutmamızı, en ufak bir harekette birbirimize çekilmemizi sağlıyordu. Dudakları ile aramda küçücük milimler kala kapı yerinden çıkacak bir şekilde yumruklandı. Arın bıkkınca nefes verdi ve benden uzaklaşıp anahtara uzandı. Kapının açılmasıyla karşımızda Aras'ın sinirden kıpkırmızı olmuş suratı ve İrem Hanım'ın korkudan büyümüş gözleriyle karşı karşıya kaldık.

Aras anında beni kolumdan tutup kendi tarafına çekti ve endişeli gözleri vücudumda gezindi. "Bir şey yaptı mı

sana?" Ben daha ağzımı açmadan Arın elimden çekiştirip beni yanına çekti ve kolunu omzuma doladı.

"Yaptım tabii ama sana anlatırsam Derin beni ateşe verir."

İri iri açılan gözlerimle Arın'a ağzım açık bir bakış attım. Bunu söylediğine inanamıyordum. Gerçekten kafamdan uyduruyor olabilir miydim?

Aras hafif yana kayıp arkamızdaki odaya kısa bir bakış attı ve bariz bir şekilde rahatlamış bir halde gözleri kardeşini buldu.

"Bunu bir kez daha yaparsam yumruk atmana müsaade ederim ufaklık ama sadece bir tane."

Daha fazla beklemeden hiçbir şey anlamayan annesini kolunun altına alıp yanımızdan geçti ve salona girdi. Ben de rezilliğimle kalıp başımı Arın'ın göğsüne gömdüm. "Sana inanamıyorum."

Titreyen göğsünü hissetmemle bu manzarayı kaçırmamak adına başımı kaldırdım ve kahkaha atan adamın ışıldayan gözleriyle karşılaştım. Başını hafif geriye yatırmış bir şekilde gülerken kolları belimi sardı ve beni biraz daha kendine çekti.

"Kahvaltı yapmadın değil mi?"

"Hi! Ben Gülce'yi unuttum!"

Anında Arın'ın sıcağından sıyrılıp kendimi eşiğinde durduğumuz odadan içeri attım ve gözlerimle nereye fırlattığımı bilmediğim çantamı aramaya başladım. Koltuğun köşesine sıkıştırmış olduğumu görünce rahatlayarak içinden hemen telefonumu çıkarttım. On beş cevapsız arama başlığını görünce yutkunmama engel olamadım. Ah, şimdi bir de Gülce'ye laf anlatması vardı.

"Ne olmuş Gülce'ye?"

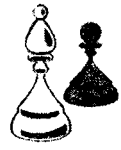
"Kitapçıya uğrayacaktık bugün o yüzden erken kalkmıştık. Ben tamamen unutmuşum onu."

"Sınavın var bugün Derin ne kitapçısı? Başka zaman alırsınız hangi kitabı alacaksanız. Hadi ara hazırlansın sizi okula bırakayım. Benim de erkenden şirkette olmam gerekiyordu güya."

Tatlı serzenişine karşı gülümsememi zorla bastırıp dudaklarımı büzdüm ve kısık gözlerimi karşımda bütün asaletiyle bana gülümseyen adama diktim. "Beni masalara yatıracağına şirketine gitseydin!"

"Bak sen." deyip bana doğru adım atmaya başlayınca koşar adım geri çekildim ve ondan uzak durarak kapıya yöneldim. Suratımda gülümsemeyle salona doğru yürürken arkamdan homurdanmasını duyuyordum.

"Dua et bugün uğraşmam gereken bir ton şey var. Akşamı iple çekiyor olacağım Derin Hanım!"

"Tam bir saat! Bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum küçük beyinli!"

Gülce arka koltuğa yerleşir yerleşmez söylenmeye başlamıştı. Arın bizi okula bıraktıktan sonra şirkete geçecek ve bir an önce işlerini halledip bana gelecekti. Yani bana derken, eve...

Suratımda uzun zamandır görülmeyen gerçek bir gülümseme vardı ve Arın'a ne zaman dönüp baksam mümkünmüşçesine daha da büyüyordu. Ama yalnız değildim. Ben ne kadar mutluysam Arın da öyleydi. Belki biraz buruk bir sabah geçirmiştik ikimiz de ama her şey yoluna girecekti. Hele bu saatten sonra hiçbir taş yolumuzda tutunamayacak, tertemiz bir sayfamız olacaktı. Buna bütün kalbimle inanıyordum. Belki hiçbir zaman bana âşık olmayacaktı ama her zaman yanımda olacak ve onu mutlu eden ender şeylerden biri olduğumu bana hissettirecekti.

"Kime diyorum ben?"

Gülce'nin öne doğru uzanıp kolumu iki parmağının arasına sıkıştırmasıyla yerimden hopladım. "Ne oluyor ya?"

"Göstereceğim ben sana ne olduğunu. Şuna bak ya bir de gülüyor. Hayır, madem bu adama dönmesi bu kadar kolaydı ne diye günlerce bize işkence çektirdin?"

"Gülce!"

"Ne var? Dün geceden sonra kararını ne değiştirdi merak ediyorum gerçekten. Bir bir dökülecekseniz Bayan Sulu Göz!"

Arın anında bana kaçamak bir bakış atınca ne düşündüğünü anlayıp Gülce'nin varlığını umursamadan elimi sevdiğim adamın yüzüne götürdüm ve kirli sakalların süslediği yanağını okşadım. Tabii ki Gülce'ye sadece onu ne kadar çok sevdiğimden bahsedecektim. Arın'ın geçmişi, yaşadığı her şey bende kalacak, dudaklarım onun yanında bile bu konuya değinmeyecekti. Bunu anlamış olmalı ki elimin altında kasılan suratı bariz bir şekilde gevşedi ve o güzel yüzünü büyüleyici bir gülümseme kapladı.

"Asıl sen cevap ver bakalım gelin hanım seni kimden isteyeceğimiz belli oldu mu?"

Arın'ın dudaklarından dökülen cümle beynime ağır çekimde ulaştı ve kavradığım gerçekle en yakın arkadaşıma dönmem bir oldu. Yeşil gözlerini kocaman açmış, nefes bile almadan beni izleyen kıza baktım hayal kırıklığıyla. Gerçekten hayatında böyle bir değişiklik oluyordu ve benim bundan haberim yoktu öyle mi?

Pekâlâ, kabul ediyorum ben de evleneceğimi ondan gizlemiştim ama bu sadece iki hafta sürmüştü. Üstelik benimkisinin nasıl bir evlilik olduğunu gayet iyi biliyordu Gülce. O ise sevdiği adamdan böyle bir teklif almıştı, büyük ihtimalle havalara uçmuştu ama benim hiçbir şeyden haberim yoktu.

"Derin, bir dinle bak düşündüğün gibi değil."

"Bir şey düşündüğüm yok."

"Yapma ama böyle."

"Söyleyip söylememek senin bileceğin bir şey Gülce."

Kırılan kalbimi de alıp önüme döndüm ve kafamı camdan tarafa çevirip hızla yanlarından geçtiğimiz sokakları izlemeye başladım.

"Aferin geri zekalı! O çeneni nereye salacağını şaşırdın değil mi?"

"Ne bileyim kızım ben en yakın arkadaşından bunu sakladığını?"

"Senin yüzünden suratında ufacık bir gülümseme göremediğimiz için mutluluğumla ona nispet yaparmış gibi görünmek istemedim haliyle!"

Yanağımdan süzülen tek damlayı silip Arın'a baktım. Gerilmiş dudakları, kasılmış çenesi ve direksiyonu sıkan elleri sinirlendiğinin habercisiydi. Bir buçuk ayı böyle harcamıştık ve o benim ne halde olduğumu bilmiyordu tabii.

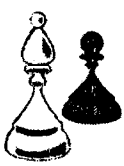
Gülce'yi de anlıyordum. Beni düşündüğü için söylemek istememişti. Ben böyle hayattan kopmuş bir haldeyken belki de söylemiş olsa onun için doğru düzgün sevinemezdim bile, hatta belki kıskançlıktan daha da üzülürdüm. Şimdi onun canını da boşuna sıkmamam gerekiyordu.

Hadi ama bu muhteşem bir haberdi!

Bir elimi Arın'ın bacağına uzattım ve onu sakinleştirmek için hafifçe sıktım. Gülen yüzümle Gülce'den tarafa dönünce dolu dolu olmuş yeşil bilyelerle karşılaştım. Ona daha fazla işkence etmemek adına gülümsememi biraz daha genişlettim ve muzipçe göz kırptım.

"Bu konuyu sınavdan sonraya bırakıyorum, yeşil kuş."

Derin bir nefes verip kocaman gülümsedi. "İstediğin her işkenceye izin veriyorum."

Dolu dolu yazdığım iki sayfalık sınav kâğıdını görevli hocaya teslim edip sınıftan çıktım ve kendimi boş

koridora attım. Bu karmakarışık kafayla soruları nasıl cevapladığıma bile anlam veremiyordum. Bir şekilde son sınavımı da vermiş ve vize haftasını kapatmıştım sonunda.

Sırtımı kalorifere yaslayıp Gülce'nin sınavdan çıkmasını beklemeye başladım. Ne sabahtı ama! Beynim çatlayacak kadar dolmuştu. Düşünecek o kadar çok şey vardı ki... En başı da Nermin Solaker alıyordu. Bütün bu yaşananlar o kadar çirkindi ki aklım kabullenemiyordu gerçekliğini bir türlü. Çocuğunu satıp da kazandığı parayla kendine isim yapmış bir aileden bahsediyorduk. Üstüne üstlük geçmişte yaptıkları yetmiyormuş gibi Arın'ın kendine kurduğu düzeni de baltalamışlardı. Kelimenin tam anlamıyla geçmişini, geleceğini omuzlarına yıkmışlardı masal adamımın.

Arın Emre Özyazar nasıl güçlü bir adamdı ki hâlâ yıkılmadan ayakta durabiliyordu? Bu ona biraz daha hayran kalmama sebep olmuştu. Yıkılmışlığından kendine kuvvetli bir güç kalkanı kurmuştu. Şimdi ise o kalkana beni de çağırıyordu.

Suratıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. Okulun önünde bizi indirdiğinde başını boynuma gömüp kokumu ciğerlerine hapsetmişti. Kulak mememi dişlemeden hemen önce fısıltısını duymuştum.

"Bu akşam... Saatler geçmeyecek!"

Çeneme kondurduğu ufak öpücükle beni nasıl ateşlere attığından haberi vardı elbette. Titreyen bedenim fazlasıyla kendini ele veriyordu zaten. Kıkırdayarak kendini geri çekip beni o halde bir başıma bırakmıştı. Ah, bu halleri o kadar yeniydi ki büyülenmemek elde değildi.

"Hangi âlemde olduğunu sormak istemiyorum."

Gülce'nin kıkırdayan sesiyle daldığım hülyalı hatıralardan dünyaya iniş yaptım ve suratımda kocaman bir gülümsemeyle arkadaşıma çevirdim bakışlarımı.

"Bu hallerini özlemişim."

"Boş ver beni yeşil kuş bu sefer sen konuşacaksın ben dinleyeceğim."

Ufak elleri anında suratını kapladı ve kıkırdayarak başını iki yana sallamaya başladı. "Ah, Derin... O kadar güzeldi ki..."

Elimi koluna sarıp sevecenlikle okşadım. Aras ile aralarındaki yaş farkı beni biraz endişelendiriyordu ama Gülce mutluysa ben her şekilde mutlu olurdum. Üstelik konu evliliğe taşınmıştı. Tamam, bu bana biraz hızlı gelmişti ama bu onların bileceği bir işti sonuçta.

Gülce bana meşhur teklifi iç çekerek, heyecanla anlatmaya devam ederken ağır adımlarla okul binasından çıkıp otopark tarafında kalan B kapısına doğru ilerlemeye başladık. Arkadaşım için ne kadar mutlu olsam da bunları yaşayamamış olmak beni haliyle hüzünlendirmişti. Arın parmağıma bir yüzük bile takma gereği duymamıştı. Belki bugünden sonra her şey değişirdi, kim bilir?

Bu fikre tutunarak dikkatimi Gülce'ye odaklamaya çalıştım. Bakışlarım otoparka ilerleyen taşlı patika yolda Arın ile kesişince olduğum yerde kaldım. Tuna ve Koray ile hararetle bir şeyler konuşuyorlardı. Sinirli olduğunu buradan bile fark edebiliyordum. Kim bilir bu sefer ki sorun neydi?

Bir anda yıldırım çarpmışa döndüm. Asıl sorun Deniz'in hiçbir şeyden haberinin olmamasıydı! Üstelik okulda kimse o olaydan beri bizi bir arada görmemişti. İnsanların üzerimizde gezinen meraklı bakışlarını Gülce de fark etmiş olmalı ki konuşmasını yarıda kesip bana döndü.

"Sen sevdiceğinle boy göster, ben Deniz'i bir şekilde oyalamaya çalışırım."

Halimi tek bakışla anlayan biricik arkadaşıma gülümseyip ufak adımlarla Arın'a doğru ilerlemeye başladım. Yolu yarılamıştım ki etrafta sıkıntıyla dolaşan gözleri benim mavilerime değdi. Sanki bir anda bütün siniri uçup gitmiş gibi suratına hayallerimi süsleyen o

muhteşem gülümsemelerinden biri yayıldı ve bana doğru gelmeye başladı.

Yolun ortasında yüz yüze gelmemizle kolunu belime sarması bir oldu. Beni biraz daha kendine yaklaştırdı ve şakağıma bir öpücük bıraktı. Anında kapan gözlerime eş dudaklarım mümkünmüş gibi daha da kıvrıldı ve gülümsemem kalp atışlarımla yarışmaya başladı.

"Şirkette olman gerekmiyor muydu senin?"

"Aras sabahki hıyarlığını affettirmek istedi."

Parmaklarımı sahiplenircesine saran eline hülyalı bakışlar atıp beni çocukların yanına götürmesine izin verdim. Şu an ne Koray ve Tuna'nın bizi izleyen bakışları ne de etrafımızda git gide çoğalan meraklı kalabalık umurumda değildi. Sadece Arın ve bütün benliğimi himayesi altına alan varlığı vardı.

Yanlarına varınca Tuna hemen yanağımdan makas alıp muzipçe göz kırptı. Koray da her zamanki pişkinliğiyle kolunu omzuma doladı. "Gerçekten gülen bir yavru ceylan mı varmış burada?"

"Başlayacağım ceylanına şimdi!"

Arın sinirle omzumu saran kolu ittirdi ve beni diğer tarafına çekip Koray ile aramda bariyer kurdu. Elimi saran eli sahiplenici bir tavırla belime dolandı ve vücudumu ona yaslamamı sağladı. Ben de bundan istifade ederek bir kolumu ön taraftan beline doladım ve başımı göğsüne yasladım.

"Ben yokken yediğin her boku biliyorum Koray Efendi; o sarılmaları, yanaklardan makas almaları, saçlarla oynamaları. Bunların hepsinin hesabı kesilecek elbet."

Yok artık! Bunları nereden biliyordu ki bu adam?

"Ne? Seni burada bu haddini bilmez aç kurtlarla bir başına mı bırakacaktım?"

"Peşime adam mı taktın?"

"İşin aslı senin peşine değil başka biri için tuttum ama madem okulda olacaklar bunu da aradan çıkartsınlar dedim."

Başımı inanamazcasına iki yana sallasam da suratımda silemediğim kocaman bir gülümseme oluştu. Başımı iyice Arın'ın göğsüne gömüp kıkırdamalarımı yutmaya çalıştım. Daha sonra bir anda aklıma gelen gerçekle kasılmama engel olamadım. Arın da bunu fark etmiş olmalı ki kendini biraz geri çekip suratımı görmeye çalıştı.

"Kimin peşine adam taktın peki? Bir sorun mu var yine?"

"Sadece önlem amaçlı basit bir şey."

"Kaan ile mi ilgili?"

"Şışt... Sen düşünme böyle şeyleri, ben hallediyorum." Kulağıma doğru eğilip konuşmasını sadece ikimize özel kıldı bu sefer. "Hadi eve gidelim artık."

"Olmaz... Önce annemlere açıklama yapmam lazım."

Bıkkınca bir nefes verdi. "Ne açıklaması Derin?"

"Bir buçuk ayı geçkin baba evindeydim farkındaysan. Hiçbir şey söylemeden nasıl seninle gelirim Arın?"

"Telefonun icadından haberin var değil mi?"

Boşta kendince sallanıp duran elimi yumruk yapıp hafifçe göğsüne vurdum. "Biliyorum tabii ki ama bu öyle halledilecek bir şey değil. Senden ayrı güzel günler geçirmedim ve ailem de bu halimden fazlasıyla etkilendi."

"Ve babam sana hesap sormadan Derin'i almana hayatta izin vermez Özyazar. Hem beni de bu manzaranın keyfini sürmekten mahrum bırakamazsın."

Bir anda tatlı sürtüşmemize bomba gibi düşen kardeşimin sesiyle kendimi Arın'm kollarından sıyırdım ve birkaç adım geriledim. Gülce bana özür dileyen bakışlar atıyordu. Büyük ihtimalle Arm'ın okulda olduğu bir şekilde kulağına gitmiş olmalıydı Deniz'in. Ben kardeşimle konuşmadan bu şekilde karşı karşıya gelmelerini istemiyordum haklı olarak. Çünkü Deniz'in sağı solu belli olmuyordu.

"Sana hesap verecek halim yok zaten."

"Kardeşine dua et, yoksa bu şekilde karşılamazdım."

"Asıl sen İpek'e dua et Deniz Üstündağ."

Daha fazla laf dalaşlarına katlanamayacağımı fark edince Deniz'in yanına gidip koluna girdim. Başımı omzuna yaslayıp şirin bir şekilde ona sırnaşmaya başlayınca dayanamayıp beni kolunun altına aldı. "Gülümsediğini görmeseydim çekeceği vardı."

"Hayal edemeyeceğin kadar mutluyum."

Fısıltıma karşılık sadece gülümsedi ve saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Bu, Özyazar'ın akşam işkence çekmeyeceği anlamına gelmiyor mavi göz. Bu sefer seni alması o kadar kolay olmayacak."

Ah, bu akşamı hayal edebiliyordum ne yazık ki. Arın biraz fazla terleyecek gibi duruyordu çünkü artık annem de işin içine girmişti.